

**HAROLD
ROBBINS**

PIRÁT

Harold Robbins

PIRÁT

Takto prezývali jedného z najbohatších šejkov v dejinách islamu, Bajdra Al-Faja. Mal pôvod rovnako záhadný ako púštna búrka, počas ktorej prišiel na svet. Rodinné zväzky ho spájali so špičkou arabskej šľachty. Prefíkanosťou sa dostal na čelo nového, a vďaka bohatým náleziskám ropy aj nesmierne bohatého impéria.

Korením jeho života sú luxusné jachty, spálne krásavíc, erotické zážitky takmer na všetkých kontinentoch. Pôsobenie vo vysokých finančných kruhoch, obchod so zbraňami a narkotikami sú späté s rizikom. A tak vážnym nebezpečenstvom preň nie je len plavovlasá americká krásavica, ale aj gangy medzinárodného terorizmu.

Pirát však ako šťuka uniká nástrahám a je ochotný obetovať všetko, aby dosiahol vytúžený cieľ - zlatý trón princa a neobmedzeného vládcu.

„Robbins jednoducho čitateľa strhne a nepustí ho“
(*Publisher Weekly*)

Originál title Harold Robbins The Pirate

Copyright © 1974 Harold Robbins

Slovak edition Copyright © 1993 Gemini Ltd., Bratislava

Translation Copyright © 1993 Ladislav Mihálik and Dáša Zvončeková

All rights reserved

Z anglického originálu Harold Robbins The Pirate

Pocket Books, a division of Simon and Schuster, Inc., New York 1975

preložili Ladislav Mihálik a Dáša Zvončeková

Vedúca redakčného tímu Anna Tomášková

Typografia HEURA

VYDALO NAKLADATELSTVO GEMINI, SPOL. S R.O., BRATISLAVA Vydanie prvé
Rok vydania 1993

***Mojim dcéram Caryn a Andréane...
Aby žili v mieri, láske a porozumení.***

***V mene Alaha Milostivého, Milosrdného.
Zvel'ad'ovanie majetku vás rozdel'uje,
kým nedôjdete až do hrobu.
No pozor! Čoskoro poznáte.
A opäť pozor! Čoskoro poznáte.
Len pozor! Lebo Ho spoznáte.
A čoskoro uzriete oheň pekelný.***

(Z KORÁNU, SÚRA 102
ZVELAĎOVANIE MAJETKU)

PROLÓG 1933

BÚRKA trvala ôsmy deň. Takej tu ešte nebolo. Ani starý ľaviar Mustafa, ktorý mal svoje roky už vtedy, keď všetci ostatní z karavány boli ešte chlapci, sa na podobnú nepamätal.

S gutrou pritisnutou k tvári namáhavo kráčal k stanu vodcu karavány Fuádovi. Podchvíľou zastal a pozrel cez úzke priezory v látke, aby sa presvedčil, či nestratil smer a nevyšiel z oázy, čo poskytovala akú-takú zábezpeku, na otvorenú púšť, kde sa vírili kúdoly piesku. Keď ostal stáť, zrnká piesku sa mu zadierali do tváre ako po výstrele z brokovnice. Zachrchľal a zbieral sliny, aby si mohol odpľuť a odkašľať, kým vkročí do malého stanu. Lenže v ústach nemal nič, iba pálivé sucho po piesku.

Fuád pozrel na ľaviara z kresla pri nízkom stolíku, na ktorom blikala olejová lampa a vrhala v temnote slabé tieň. Mlčal. Statný muž neobľuboval dlhé reči.

Mustafa ako vždy, keď oslovoval vodcu karavány, sa vzpriamil do výšky svojich takmer stopäťdesiatich centimetrov. „I oči Všemohúceho sú zaviate pieskom,“ prevravel. „Nevidí, a preto na nás nedozerá.“

Fuád najprv čosi zašomral a napokon našiel vhodné slová. „Si hlupák,“ vyhlásil. „Myslíš si, že teraz, keď sme sa vybrali na púť do Mekky a vraciame sa domov, by na nás Všemohúci zabudol?“

„Vo vzduchu vanie smrť,“ zanovito riekol Mustafa. „Aj ľavy ju zacítili. Prvý raz sú nepokojné.“

„Hlavy im zakry dekami,“ navrhol Fuád. „Nič nevidia a budú snívať svoje ľavie sny.“

„Už som to urobil,“ namietol Mustafa. „Striasli si ich z hláv. Dve deky som takto stratil v púšti.“

„Tak im daj žuť hašiš,“ povedal Fuád. „No len toľko, aby sa uspokojili, nie rozdivili.“

„Budú spať aj dva dni.“

Vodca karavány naňho pozrel. „To nič. Nikam sa neponáhlame.“

Lenže mužiček si húdol svoje. „Aj tak to neveští nič dobré. Čo vraví náš pán?“

„Statočný muž,“ odvetil Fuád. „Neponosuje sa. Zväčša sa stará o svoju manželku a jeho modlitebný koberček vždy smeruje k Mekke.“

Ľaviar mľasol perami. „Myslíš si, že teraz, keď vykonali púť, ich modlitby budú vyslyšané?“

Fuád veľavýznamne zdvihol zrak. „Všetko je v Alahovej moci. Jej čas sa blíži. Čoskoro uvidíme.“

„Syna,“ riekol Mustafa. „Modlím sa k Alahovi, aby im daroval syna. Tri dcéry sú príťažké bremeno aj pre takého skvelého muža ako on.“

„Syna,“ opakoval Fuád. „Nech je Alah milosrdný.“ Vstal z kresla a týčil sa nad mužičkom. „Vráť sa a postaraj sa o svoje ťavy. Inak zahrabem tvoje staré kosti do ich trusu.“

PRIESTRANNÝ stan umiestnený uprostred oázy medzi štyrmi obrovskými palmami osvetľovali elektrické lampy rozostavené zámerne v rohoch jeho hlavného dielu. Za jedným zo závesov tlmene hučal malý benzínový generátor, ktorý vyrábala elektrickú energiu. Spoza ďalšieho prenikala sladkastá vôňa mäsa praženého na panvičkách v drevenom uhli.

Doktor Sámir Al-Faj v ten deň azda dvadsiaty raz zdvihol záves, vyšiel pod predzáhradku stanu a nazrel do búravu.

Piesok mu navial cez úzku štrbinku do očí tak, že nevidel ani na vrcholce paliem, čo sa týčili päť metrov nad stanom, ani na okraj oázy, kde víriaci piesok vytváral stenu akoby siahajúcu k nebesiam. Zatvoril vstupný záves, rukou si zotrel piesok z očí a vrátil sa do hlavného dielu stanu. Nohy obuté v papučiach sa mu pri chôdzi nečuj ne vnárali do tkaných kobercov, ktoré pokrývali celú piesčitú plochu stanu.

Jeho manželka Nabila na neho spýtavo pozrela. „Nelepší sa to?“ riekla ticho.

Zavrtel hlavou. „Veru nie.“

„Čo si myslíš, kedy sa to skončí?“ spýtala sa.

„Neviem,“ odvetil. „Nezdá sa, že búrka ustane.“

„Si smutný?“ spýtala sa tíško.

Naklonil sa ponad kreslo k nej, pozrel na ňu a povedal: „Nie.“

„Nebol by si sa vydal na túto púť, keby som nebola nástojila.“

„Neputoval som pre teba, ale pre našu lásku.“

„No neveril si, že púťou do Mekky sa niečo zmení,“ pokračovala. „Povedal si, že pohlavie dieťaťa je určené už pri jeho počatí.“

„Vravel som to preto, že som doktor,“ vysvetľoval. „Ale okrem toho aj veriaci.“

„Čo ak porodím dievča?“

Mlčal.

„Rozvedieš sa so mnou, alebo si vezmeš druhú manželku, tak ako si želá princ, tvoj strýko?“

Chytil ju za ruku. „Si blázonko, Nabila.“

Pozrela mu do tváre. Oči jej zastieral tieň. „Čas sa napíňa. A moje obavy

sú čoraz väčšie.“

„Niet sa čoho báť,“ ubezpečoval ju. „A navyše budeš mať syna. Nevravel som ti, že tak bije srdce len chlapčekom?“

„Sámir, Sámir,“ zašepkala. „Navravel by si mi hocičo, len aby som sa netrápila.“

Priložil si jej ruku k perám. „Lúbim ťa, Nabila. Nechcem inú ženu. Ak sa nám syn nenarodí teraz, narodí sa nabudúce.“

„Pre mňa nejestvuje nijaké nabudúce,“ riekla chmúrne. „Tvoj otec už dal princovi slovo.“

„Odídeme z krajiny. Môžeme bývať v Anglicku. Študoval som tam, mám tam priateľov.“

„Nie, Sámir. Tvoje miesto je doma. Naši ľudia ťa potrebujú. To, čo si sa naučil, im pomáha. Kto by si bol pomyslel, že generátor, čo si doviezol z Anglicka na osvetlenie svojej operačnej sály, povedie k vzniku spoločnosti, ktorá prináša našej krajine svetlo?“

„A našej rodine ďalšie bohatstvo,“ dodal. „Bohatstvo, ktoré nepotrebujeme, lebo už máme všetko.“

„No ty jediný chápeš, že bohatstvo slúži všetkým, nie iba niekoľkým. Nie, Sámir, nesmieš odísť. Ľud ťa potrebuje.“

mlčal.

„Musíš mi dať sľub.“ Pozrela mu priamo do očí. „Ak to bude dievča, dovoľíš mi zomrieť. Neviem si predstaviť, že by som mala žiť bez teba.“

„To táto búrka,“ povedal. „Tá to zapríčiňuje. Inak si neviem vysvetliť tie nezmysly, čo sa ti roja v hlave.“

Sklopila zrak pred jeho upreným pohľadom. „Nevyvoláva ich búrka,“ zašepkala. „Ohlásili sa pôrodné bolesti.“

„Nemýliš sa?“ spýtal sa. Podľa jeho predpokladov sa začali o tri týždne skôr.

„Porodila som už tri deti,“ riekla ticho. „Takže viem, o čo ide. Prvý raz som ich zacítila približne pred dvoma hodinami. Naposledy sa ozvali pred chvíľou, keď si vyšiel do búrky.“

MUSTAFA spal. Pred búrkou ho chránili tri deky prehodené cez hlavu a z oboch strán ho hriali telá tiav. Snívalo sa mu o raji plnom zlatého slnečného svitu a do zlata sfarbených prekrásnych hurisiek s veľkými prsníkmi, obľými bruchami a tučnými zadkami. Boli to príjemné hašišové sny, lebo Mustafa sa podelil o hašiš so svojimi ťavami.

Nemohol ich predsa nechať blúdiť v raji bez vodcu. Bez neho by boli úbohé zvieratá stratené.

Nad hlavou mu zúrila búrka, vietor navieval na deky piesok a po zmene

smeru ho zasa zvířil. Uprostred snenia o raji sa jedna z tiav odsunula a Mustafu odrazu zamrazilo v starých kostiach. Inštinktívne sa pomkol k teplu sálajúcemu z tela zvieraťa, no to sa od neho ešte väčšmi odtiahlo. Zavínul sa do prikrývok a podal sa bližšie k inej ťave. Aj tá sa odtiahla a chlad na neho zaútočil zo všetkých strán. Pomaly sa prebúdzal.

Ťavy sa namáhavo stavali na nohy. Začali ako vždy, keď boli nervózne, vyprázdňovať črevá a potom močové mechúry. Výkaly jednej z nich dopadli na prikrývky a to ho načisto prebralo. Klial od zlosti, že ho vyrušili zo sna, a hrabal sa preč spod horúceho zapáchajúceho prúdu moču.

Postavil sa na štyri a vykukol spod prikrývok. Náhle mu vyrazilo dych. Z piesočnej clony sa vynoril muž na oslovi a blížil sa k nemu. Za ním klusal ešte jeden osol bez jazdca. Muž sa otočil a pozrel na neho.

V tej chvíli Mustafa skríkol. Muž mal dve hlavy. Dve biele tváre na jednom tele si premeriavali ťaviara.

Mustafa vyskočil na rovné nohy. Zabudol na piesok, čo ho bodal do tváre, a rozbekol sa k stanu vodcu karavány. „Jááaj! Jááaj! Ide si po nás anjel smrti!“

Fuád sa vyrútil zo stanu ako veľká voda, zdrazil Mustafu obrovskými ručiskami, zdvihol ho do vzduchu a zamával ním ako pierkom. „Mlč!“ zahrnel vodca karavány. „Vari nemá náš pán dosť starostí s manželkou, aby navyše počúval tvoje hašišové nezmysly?“

„Anjel smrti! Videl som ho!“ Mustafafovi, drkotali zuby. Ukázal prstom. „Pozri. Tam pri ťavách!“

Medzičasom sa k nim zbrehlo niekoľko ďalších chlapov. Všetci sa otočili a pozreli smerom, kam mieril Mustafafov prst. Zborovo vydýchli od strachu, keď sa z temnôt piesčitej clony vynorila dvojica oslov. Na prvom sa niesla dvojhlavá postava.

Chlapi sa rozprchli bezmála tak chytro, ako sa zbegli. Každý zaliezol do svojej skrýše, zostal tu len Mustafa neprestajne sa metajúc Fuádovi v rukách.

Fuád nechtiac poľavil stisk, ktorým držal ťaviara, mužiček vykĺzol zo zovretia, vrhol sa do stanu a nechal ho samého zoči-voči anjelovi smrti.

Ohromený Fuád hľadel, ako sa osly priblížili a zastali pred ním.

Jazdec prevravel mužským hlasom. „As-sálám alejkum.“

Fuád automaticky odvetil. „Alejkum as-sálám.“

„Prosím vás o pomoc,“ pokračoval jazdec. „Už niekoľko dní blúdime v búrke. Manželka je navyše chorá a blíži sa jej čas pôrodu.“

Jazdec pomaly a opatrne zosadal. V tej chvíli Fuád uvidel, že pod jazdcovou prikrývkou sú dve osoby. Rýchlo vykročil vpred. „Počkajte,“ riekol prívetivo. „Pomôžem vám.“

Z tmy sa vynoril Sámir zaodetý do hrubého mišlaku zo surovej nefarbenej vlny. „Čo sa robí?“ spýtal sa.

Fuád sa zvrtoľ aj so ženou v náručí, akoby držal pierko. „Sú to pocestní, stratili sa v búrke, pane.“

Muž stál a vyčerpaný od únavy sa opieral o osla. „Už ani neviem, ako dlho blúdime.“ Začal klesať k zemi.

Sámir ho zachytil a pridržal ho rukou popod pazuchy. „Oprite sa o mňa,“ povedal.

Muž sa na neho zvalil s vďačným výrazom na tvári. „Moja manželka,“ zašepkal. „Je chorá. Nemá už v tele nijakú tekutinu.“

„Vylieči sa,“ ubezpečil ho Sámir a pozrel na vodcu karavány. „Odveď ju do môjho stanu.“

„A osly,“ pripomenul muž.

„Aj o ne sa postaráme,“ riekol Sámir. „Vitajte v mojom príbytku.“

MUŽOVA tvár bola doráňaná od nárazov piesčitého vetra, krvácal, pery mal spuchnuté a posiate pluzgiermi. V zjazvených rukách zvieral malú čajovú šálku, priam sa mu v nich strácala. Bol vysoký, vyšší než Sámir, meral bezmála stoosemdesiat centimetrov. Mal veľký nos a prenikavé modré oči zakryté spuchnutými viečkami. Pozoroval Sámira. Doktor práve vstával zo slamníka, na ktorom ležala mužova manželka.

Sámir sa k nemu obrátil. Nenachádzal slová. Žena umierala. Bola takmer úplne dehydrovaná, pulz mala slabý, nepravidelný, jej krvný tlak bol kriticky nízky. „Ako dlho blúдите v tejto búrke?“ spýtal sa.

Muž nechápavo pozrel a zavrtel hlavou. „Neviem. Zdá sa, že celú večnosť.“

„Je na tom veľmi zle,“ riekol Sámir.

Muž chvíľu mlčal. Cívil do čajovej šálky. Pery sa mu pohybovali, no Sámir nezačul ani hlások. Napokon pozrel na Sámira. „Vy ste lekár?“

Sámir prikývol.

„Prežije?“

„Neviem,“ odvetil Sámir.

„Moja manželka si priaľa, aby sa naše dieťa narodilo vo Svätej zemi,“ pokračoval muž. „Ibaže Briti nám nechceli udeliť víza. Pomysleli sme si, že ak sa nám podarí prejsť púšťou, mohli by sme sa tam nebadane dostať z opačnej strany.“

Sámir nevychádzal z údivu. „Na dvoch osloch? Veď odtiaľto by to bolo ešte deväťsto kilometrov cesty púšťou.“

„Prišla búrka a stratili sme zásoby,“ vysvetľoval muž. „Bolo to ako zlý sen.“

Sámir sa obrátil späť k žene. Zatlieskal a dnu vošla Ájida, slúžka jeho manželky. „Zmiešaj trochu vody s cukrom,“ prikázal. Len čo vyšla, obrátil sa k mužovi. „Musíte ju prinútiť, aby sa napila,“ povedal.

Muž prikývol. Chvíľočku mlčal a potom prehovoril. „Zrejme viete, že sme Židia.“

„Pochopil som.“

„Napriek tomu nám chcete pomôcť?“

„Všetci sme na jednej lodi,“ odvetil Sámir. „Vy na mojom mieste by ste mi odmietli pomoc?“

Muž zavrtel hlavou. „Nie. Ako by som mohol vykonať čosi také?“

„Teda si rozumieme,“ usmial sa Sámir a podal mužovi ruku.

„Volám sa Sámir Al-Faj.“

Muž prijal pravicu. „Izaiáš Ben Ezra.“

Prichádzala Ájida s malou nádobkou a lyžičkou. Sámir oboje prevzal a rozkázal: „Prines čistý uterák.“

Sadol si na peľasť slamníka a vzal do ruky uterák, čo mu podala. Namočil ho do horúceho roztoku vody s cukrom a priložil ho žene na ústa. „Pozorujte, čo robím,“ oslovil muža. „Musíte jej jemne roztvoriť pery, aby sa kvapky postupne dostali do hrdla. V danej situácii je to jediný spôsob náhrady umelej výživy. Ale postupujte nanajvýš opatrne. Nesmie jej zabehnúť.“

„Chápem,“ prisvedčil Ben Ezra.

Sámir vstal. „Teraz sa musím postarať o vlastnú manželku.“

Ben Ezra na neho spýtavo pozrel.

„Vraciame sa domov z púte do Mekky. Tu nás zastihla búrka. Aj my sme si želali, aby sa naše dieťa narodilo doma, no v tejto chvíli je to nepravdepodobné. Pôrodné bolesti sa začali o tri týždne skôr.“ Sámir veľavýznamne zagestikuloval. „Cesty Alaha sú nevyspytateľné. Ak by sme sa neboli vydali do Mekky s prosbou o syna a ak by nebolo vašim želaním, aby sa vaše dieťa narodilo vo Svätej zemi, nikdy by sme sa nestretli.“

„Vzdávam vďaku Všemohúcemu, že sa tak stalo,“ riekol Ben Ezra. „Nech vám požehná syna, za ktorého sa modlíte.“

„Ďakujem,“ odplácal sa mu Sámir. „Nech Alah ochraňuje vašu ženu i dieťa.“

Vyšiel za zástenu, ktorá oddeľovala jednotlivé miestnosti v stane. Ben Ezra sa práve skláňal nad manželkou a začínal jej medzi pery po kvapkách dávkovať vlahu z uteráka.

STALO sa to hodinu pred brieždením, keď búrka vrcholila. Vietor vonku zaburácal ako vzdialená ozvena delového výstrelu a na stan akoby dopadla

spŕška piesku z rozzlostených nebies. Stalo sa to vo chvíli, keď Nabila skríkla od bolesti a strachu:

„Dieťa vo mne je mŕtve. Prestala som cítiť, že sa hýbe, že žije.“

„Upokoj sa,“ riekol Sámir tíško. „Všetko je v poriadku.“

Nabila ho chytila za ruku. „Sámir, prosím,“ oslovila ho zúfalým hlasom, „pamätaj na svoj sľub. Dovoľ mi zomrieť.“

Pozrel na ňu a prívál slz mu zastieral zrak. „Milujem ťa, Nabila. Budeš žiť, aby si mi raz porodila syna.“

Konal rýchlo. Tak rýchlo, že ani necítila, ako sa jej injekčná striekačka dostala do žily. Uvedomila si len oslobodzujúcu úľavu, keď ju omámil morfín.

Pozviechal sa na nohy. Už dlhšie než dve hodiny nezaznamenal stetoskopom tlkot srdca dieťaťa. Nabile sa ustavične stupňovali bolesti, ale neotvárala sa.

„Ájida,“ oslovil starú slúžku. „Zavolaj vodcu karavány. Budem ho potrebovať pri pôrode. Ale nech sa dôkladne poumýva, kým vojde do stanu.“

Prikývla a ustráchané vybehla z hlavného oddielu stanu. V tej chvíli Sámir na čistú bielu rúšku vedľa lôžka rozkladal chirurgické náčinie.

Nabila sa odrazu zachvela a začala krváčať. To znamenalo, že nastala vážna komplikácia. Zdalo sa, že jej metajúce sa telo chce vypudieť plod. No Sámir nevládal nahmatať hlavu dieťaťa. Až teraz si uvedomil, v čom spočíva zádrh. Placenta zahatávala kŕčok maternice.

Krvavý fľak na posteľnej plachte sa zväčšoval a Sámir podnikol proti vzrastajúcemu ohrozeniu zúfalý krok. Vošiel rukou do Nabilinej pošvy a cervix jej rozšíril tak, aby mohol vybrať placentu. Len čo uvoľnil krvavé tkanivo, vybral dieťaťko z jej tela. Okamžite prerezal pupočnú šnúru a pozrel na Nabilu. Na chvíľu zadržal dych a vzápätí, keď prestala krváčať, s úľavou si vydýchol. Pozrel na dieťaťko.

Bolo to dievčatko. Narodilo sa mŕtve. Vedel to bez toho, žeby sa ho dotkol. Pozrel na Nabilu a do očí sa mu nahrnuli slzy. Už nikdy neporodí syna. Ani dcéru.

Pochopil, že už nikdy neotehotnie, lebo by jej to veľmi vážne ohrozilo život. Zachvátilo ho zúfalstvo. Možno mala pravdu. Smrť bola v tomto prípade lepšia.

„Doktor!“ zastal vo vchode Ben Ezra.

Sámir civel na Žida zahmleným zrakom a nevládal zo seba vydať slovo.

„Moja manželka, doktor,“ pokračoval vystrašene Ben Ezra. „Prestala dýchať!“

Sámir bezmyšlienkovite zdvihol svoj lekársky kufrík. Opäť pozrel na

Nabilu. Morfín urobil svoje. Pokojne spala. Rýchlo prešiel do vedľajšieho oddielu stanu.

Kľakol si k nehybnej žene a stetoskopom sa usiloval zistiť, či jej bije srdce. Nič nezačul. Okamžite pripravil injekciu s dávkou adrenalínu a pichol jej ju priamo do srdca. Násilím jej otvoril ústa a pokúšal sa jej vdýchnuť do pľúc trocha vzduchu. Márne. Napokon sa obrátil k mužovi. „Ľutujem,“ povedal.

Ben Ezra na neho uprene pozrel. „Nemôže byť predsa mŕtva,“ riekol. „Vidím, ako sa jej dvíha brucho.“

Sámir pozrel na ženu. Ben Ezra mal pravdu. Zdalo sa, že sa jej vzdúva brucho. „Diet’a!“ zvolal Sámir. Siahol do kufríka a vytiahol z neho skalpel.

„Čo robíte?!“ opýtal sa Ben Ezra.

„Ide o diet’a,“ vysvetľoval Sámir. „Ešte sa dá zachrániť.“

Sámir už nemal čas zobrať ženu. Bez váhania jej rozrezal šaty. Odhalilo sa ženino brucho - napuchnuté a zmodrené. „Teraz zavrite oči! Nedívajte sa,“ prikázal Sámir.

Ben Ezra ho počúvol. Sámir urobil cisársky rez. Tenká pokožka praskla, akoby strelilo. Sámir otvoril brušnú dutinu a vzápätí držal diet’a v rukách. Rýchlo prerezal pupočnú šnúru a zaviazal ju. Nasledovali dve rázne pľasnutia po zadočku novorodeniatka a v stane sa ozval detský plač.

Pozrel na otca. „Narodil sa vám syn,“ riekol.

Ben Ezra opätoval jeho pohľad, no tváril sa akosi čudne. Nič nevrazil.

„Máte syna,“ zdôraznil Sámir.

Ben Ezrove oči sa zaliali slzami. „Čo si počnem so synom?“ spýtal sa. „Veď nemám ženu a čaká ma deväťsto kilometrov púšte. Diet’a mi zomrie.“

„Dáme vám zásoby na cestu,“ riekol Sámir.

Žid zavrtel hlavou. „Čo je to platné? Beztak sa skrývam pred políciou. Nemám diet’aťu čo dať.“

Sámir mlčky držal novorodeniatko.

Ben Ezra sa na neho zahľadel. „A čo vaše diet’a?“ spýtal sa.

„Je mŕtve,“ stručne odvetil Sámir. „Myslím si, že Alah vo svojej múdrosti usúdil, že nevyslyší naše modlitby.“

„Bol to syn?“ spýtal sa Žid.

Sámir zavrtel hlavou. „Dcéra.“

Ben Ezra mu pozrel do očí. „Alah je možno múdrejší než my, a preto zariadil, aby sme sa stretli v tejto púšti.“

„Nechápem,“ priznal Sámir.

„Bez vás by diet’a aj matka zomreli. Vy ste mu teda otcom väčšmi ako ja.“

„Tuším ste sa zbláznilí,“ riekol Sámir.

„Kdeže,“ zdalo sa, že hlas Ben Ezru znie dôraznejšie. „Pri mne chlapec neprežije. A ak pôjde so mnou, bude to zrejme znamenať i moju smrť. Alah však vyslyšal vašu prosbu mať syna. Pri vás vyrastie zdravý na tele i na duchu.“

Sámir sa zahľadel Židovi do očí. „Ibaže z neho bude moslim, nie Žid.“

Ben Ezra mu opätovoľ pohľad. „Čože na tom záleží?“ spýtal sa. „Vari ste mi nepovedali, že sme všetci na jednej lodi?“

Sámir pozrel na útlučké chlapča, čo držal v rukách. Odrazu ho premkol cit lásky, aký dovtedy nezakúsil. Spravodlivý Alah vyslyšal ich modlitby. „Musíme rýchlo konať,“ riekol. „Robte ako ja. Vezmite to druhé dieťaťko.“

Ben Ezra zdvihol mŕtve dieťa a vrátil sa za zástenu. Sámir položil chlapca na stôl a zabalil ho do čistej bielej plachty. Len čo to dokončil, vošla Ájida s Fuádom.

Pozrel na ženu. „Umyte a poutierajte mi syna,“ prikázal.

Ájida na neho chvíľu spýtavo hľadela a vzápätí sa jej pohli pery. „Chváľme Alaha.“

„Na to bude dosť času pri ranných modlitbách,“ riekol úsečne a pozrel na vodcu karavány. „Pôjdeš so mnou,“ prikázal a prvý vykročil za zástenu.

BÚRKA tak náhle ako prišla aj odišla. Svitol jasný deň. Pri dvoch čerstvých hrobách na okraji oázy stála dvojica mužov. Ben Ezra mal za chrbtom svojich dvoch oslov. Na jednom boli naložené zásoby vody a potravín, na druhom viselo staré zoderaté kožené sedlo. Ben Ezra a Sámir na seba rozpačito hľadeli. Nevedeli, čo si majú povedať. Izaiáš Ben Ezra načiahol pravicu.

Sámir mu ju mlčky stisol. Bol to znak ich srdečného vzťahu a vzájomného zväzku. Stisk rúk vzápätí povolil a Žid sa vyhupol do sedla. „Katrak,“ riekol.

Sámir naňho pozrel a pravicou urobil tradičné gesto. Dotkol sa čela, úst a napokon si ruku položil na srdce. „*As-sálám alejkum*. Choď v pokoji.“

Ben Ezra chvíľu mlčal. Zahľadel sa na hroby a potom na Sámira. Obaja muži mali v očiach slzy. „*Alejchem šalom*,“ povedal Ben Ezra a vydal sa s oslom na cestu.

Sámir ešte chvíľu postál a díval sa za ním. Napokon sa pomaly vrátil do stanu. Ájida ho čakala pri vchode a vzrušene mu oznamovala:

„Pani sa prebrala!“

„Už si jej to oznámila?“

Slúžka zavrtela hlavou.

Vošiel za záves a vzal novorodeniatko na ruky. Pristúpil k manželke, len

čo otvorila oči. S úsmevom na ňu pozrel.

„Sámir,“ zašepkala. „Odpusť.“

„Niet čo odpúšťať,“ riekol ticho a položil jej dieťa do náručia. „Alah vyslyšal naše modlitby. Máme syna.“

Dlho hľadela na dieťa, potom sa obrátila a pozrela mu do tváre. Do očí sa jej začali tisnúť slzy. „Mala som príšerný sen,“ spola zašepkala. „Snívalo sa mi, že dieťa zomrelo.“

„Bol to len sen, Nabila,“ upokojoval ju. „Nič len sen.“

Nabila sklonila zrak k dieťaťu a prstami mu odhrnula z tváričky bielu plachtu. „Je nádherný,“ riekla. No odrazu sa jej na tvári zjavil výraz prekvapenia. Pozrela na manžela. „Sámir!“ zvolala. „Náš syn má modré oči.“

Nahlas sa rozosmial. „Žena moja,“ riekol. „Vari si zabudla? Všetky novorodeniatka majú spočiatku modré oči.“

Lenže Alah skutočne vykonal zázrak. Keď Bajdr Sámir Al-Faj vyrástol, mal tmavomodré, takmer fialové oči, ktoré sa farbou ponášali na nočnú oblohu nad púšťou.

PRVÁ ČASŤ

KONIEC JARI 1973

1 . K A P I T O L A

AKO ihly ostrý prúd vody zo sprchy, čo zacítil na temene, prekonal hluk štyroch výkonných motorov prúdového lietadla. Steny malého sprchovacieho kúta sa zahmlili parou. Telo si vyšúchal mydlom, až sa mu na pokožke vytvorila voňavá pena. Spláchol ju zo seba a skrútením kohútika zmenil vodu z horúcej na ľadovo studenú. Únava ihneď zmizla a cítil sa úplne svieži. Zavrel vodu a vyšiel zo sprchovacieho kúta.

Džábir ako zvyčajne čakal s veľkým frotírovým županom a hrubými uterákmi prevesenými cez ruku. Telo svojho pána zabalil do uterákov a ozval sa mäkkou arabčinou: „Dobrý večer, pane.“

„Dobrý večer, priateľko,“ odvetil Bajdr a začal sa energicky utierať. „Koľko je hodín?“

Džábir letmo pozrel na masívny plášť náramkových hodínok značky Seiko, ktoré mu daroval jeho pán. „Devätnásť hodín pätnásť minút stredoeurópskeho času,“ riekol dôstojne. „Pán si oddýchol?“

„Áno, ďakujem,“ povedal Bajdr, uteráky nechal spadnúť na zem a vklázol do župana, ktorý mu pridržal sluha. „Kde sa nachádzame?“

„Nad kanálom La Manche,“ odvetil Džábir. „Kapitán ma požiadal, aby som vám oznámil, že o dvadsiatej hodine štyridsiatej minúte pristaneme v Nice.“

„Dobre,“ riekol Bajdr.

Keď Bajdr prechádzal z malej kúpeľne do svojej kabíny, Džábir mu pridržal dvere. Kabína bola síce priestranná a zaberala takmer tretinu vnútrajška Boeingu 707, no vzduch v nej bol ťažký, presýtený ostrou vôňou hašiša a amylnitritu.

Bajdr na okamih zastal. Vôňa drog mu neprekážala, keď ich užíval, no potom sa mu bridila. „Smrdí to,“ povedal. „Škoda, že nemôžeme otvoriť okno a vyvetrať. Ibaže vo výške deväťtisíc metrov by mohli nastať komplikácie.“

Džábir sa nezasmial. „Máte pravdu, pane.“ Rýchlo prešiel cez kabínu a pootváral všetky vetráky. Potom vzal nádobku s pohlcovačom pachov a vysprejoval miestnosť. Vrátil sa k Bajdrovi. „Pán sa rozhodol, čo si oblečie?“

„Zatiaľ nie,“ odvetil Bajdr. Pozrel na obrovskú posteľ, ktorá zaberala bezmála pol kabíny.

Dvojica dievčat si ležala v náručí, nahé telá sa im matne leskli v mäkkom zlatom svete, ktorý ožaroval kabínu. Nevedeli o svete. Bajdrove spomienky na udalosti spred niekoľkých hodín boli také svieže, akoby sa všetko prihodilo pred chvíľou.

Stál pri posteli a pozoroval, ako sa milujú. Hlavy mali zasunuté jedna druhej v rozkroku, ústami a jazykom sa nenásytné hltali, keď sa odrazu prevalili jedna na druhú a pred očami mu zažiarila dvojica pologúl' bielych zadočkov. Cítil, ako ho premklo vzrušenie a pohľad nadol mu potvrdil tvrdú nástojčivú erekciu. Okamžite konal. Schmatol zo stola tabletky afrodiziaka, kľakol si nad jedno z dievčat a priložil mu penis k otvoru zadočka. Pevne ju zachytil pod bruchom a pritiahol si ju tesne k sebe. Načiahol sa dolu a našmátral jej pahorok. Druhé dievča, čo jej lízalo klitoris, sa mu dotklo končekov prstov. Dievča v dôsledku neočakávaného útoku náhle zmeravelo a vzápätí otvorilo ústa s úmyslom skríknúť. Keď naberalo dych, napchal jej do úst dve tabletky. Miesto kriku stonala v záchvate divého orgazmu. Vzápätí aj on schrúmal dávku afrodiziaka a lomcoval ním orgazmus, ktorý ani keby nemal konca. Kabína sa začala vrtieť okolo neho a prepadol sa do temnôt. Pamätal sa len na to, ako sa prebral a išiel sa osprchovať.

Teraz stál opäť pri posteli a hľadel na dievčatá, no nič necítil. Vzrušenie pominulo. Použil ich a ony splnili svoj účel. Zahnali mu nudu pri dlhom lete z Los Angeles. Dokonca si nevedel spomenúť, ako sa volajú. Odvrátil sa a prešiel k dverám kabíny. Od vchodu oslovil Džábira: „Zobud' ich a prikáž, aby sa obliekli,“ povedal a zavrel za sebou dvere.

Prešiel po úzkej chodbe popri dvoch kabínach pre hostí do hlavného salóna. Jeho platený tajomník Dick Carriage bol v služobnom oddelení v prednej časti salóna. Sedel za stolom s telefónmi a telexom. Mladý právnik bol odetý ako zvyčajne podľa klasickej módy: biela košeľa, viazanka, tmavý oblek. Bajdr si nespomínal, že by ho dakedy videl v košeli s krátkymi rukávami.

Carriage vstal. „Dobrý večer, šéf,“ povedal úradným tónom. „Odpočinuli ste si?“

„Áno, ďakujem,“ odvetil Bajdr. „A vy?“

Mladý právnik vystrúhal úspornú grimasu - najextravagantnejší prejav,

aký si vôbec dovolil. „Nikdy sa nenaučím spať počas letu.“

„Naučíte,“ usmial sa Bajdr. „Chce to len svoj čas.“

Carriage neopätoval úsmev. „Obávam sa, že ak som sa to nenaučil za dva roky, už sa tak nestane.“

Bajdr stisol tlačidlo, aby privolať obsluhu. „Deje sa niečo?“

„Dokopy nič,“ odvetil Carriage. „Je víkend.“

Bajdr prikývol. Bola sobota. Nečakal, že sa bude čosi diať. Z Los Angeles odlietali o jednej po polnoci.

Z palubnej kuchyne vyšiel hlavný steward Raoul. „Čo si želáte, pane?“

„Kávu,“ objednal si Bajdr. „Americkú kávu.“ Nemal práve chuť na príkru filtrovanú kávu, ktorú steward s obľubou podával. Obrátil sa ku Carriageovi. „Dovolali ste sa na jachtu?“

Carriage prikývol. „Zhováral som sa s kapitánom Petersenom. Pokiaľ ide o dnešný večierok, všetko zabezpečil. Po prilete je pripravený člň i auto. Vravel, že ak bude more pokojné, San Marco vás preplaví do Cannes za dvadsať minút. Rollsom to vzhľadom na festivalovú premávku potrvá viac než hodinu.“

Steward priniesol kávu. Zatiaľ čo nalieval, Bajdr si zapálil cigaretu. Potom si uskol.

„Želáte si dačo na zahryznutie?“ spýtal sa steward.

„Ešte nie, ďakujem,“ odvetil Bajdr a otočil sa k Dickovi. „Moja manželka je na jachte?“

„Kapitán vravel, že je vo vile. Zato z Paríža prišiel Júsuf a už je na palube. Požiadal ma, aby som vám oznámil, že na dnešný večer sa mu podarilo zohnať senzačný talent.“

Bajdr prikývol. Júsuf Zijád bol šéfom jeho pobočky v Paríži. V každej krajine mal jedného. Išlo o bystrých, šarmantných a vzdelaných mladých mužov, ktorí milovali peniaze a mali úzke styky s vyššími kruhmi.

Ich hlavnou úlohou bolo vyhľadávať pekné dievčatá na spríjemnenie večierkov, ktoré Bajdr usporadúval ako súčasť obchodných rokovaní. „Spojte ma s pani Al-Fajovou,“ požiadal.

Vrátil sa do jedálenskej časti a sadol si k okrúhlemu mahagónovému stolu. Raoul mu dolial kávu. Bajdr mlčky popíjal. O chvíľu zabzučal telefón. Zdvihol slúchadlo.

Ozval sa Carriage. „Pani Al-Fajová nie je doma. Zhováral som sa len s jej sekretárkou, ktorá mi oznámila, že pani odišla na filmové predstavenie a po ňom sa odoberie priamo na jachtu.“

„Ďakujem,“ povedal Bajdr a položil. Vôbec ho to neprekvapilo. Nečakal, že Jordana bude doma. Ani nemohol, ak sa konal filmový festival alebo dáky večierok. Vždy musela byť tam, kde sa čosi dialo. Chvíľu sa zlostil,

no potom ho to prešlo. Ved' práve to sa mu na nej najväčšmi páčilo. Nebola Arabka, ale Američanka. A americké dievčence nezvyknú vysedávať doma. Raz sa to pokúsil vysvetliť svojej matke, lenže tá to asi nikdy nepochopí. Doteraz bola sklamaná, že po rozvode s prvou manželkou sa neoženil s Arabkou.

Opäť zazvonil telefón. Zdvihol slúchadlo. Ohlásil sa pilot, kapitán Andrew Hyatt. „Pane,“ riekol, „ak dovolíte, požiadal by som Air France o servisnú kontrolu stroja, ak sa dlhšie zdržíme v Nice.“

Bajdr sa v duchu usmial. Kapitán sa ho vlastne zdvorilo spýtal, dokedy môže dať posádke lietadla voľno. „Predpokladám, že sa tu zdržíme do stredy. Stačí, Andy?“

„Áno, pane.“

„Let bol príjemný, Andy, skutočne.“

„Ďakujem, pane,“ s potešením poznamenal pilot.

Bajdr sa stisnutím tlačidla spojil s Carriageom. „Objednajte posádke do utorka nocľahy v Negrescu.“

„Rozumiem, šéf,“ váhavo riekol Carriage. „A čo tie dievčatá? Pozveme ich na večierok?“

„Nie,“ stroho odvetil Bajdr. „O spoločnosť na večierku sa už postaral Júsuf.“

„Tak čo s nimi urobíme?“

„Ubytujte ich v Negrescu, tam kde posádku. Dajte každej päťsto dolárov a spiatočnú letenku do Los Angeles.“

Položil slúchadlo a vyzrel von oknom. Zotmelo sa a v hĺbke pod ním začínali blikať svetlá francúzskeho vidieka. Premýšľal, čo asi robí Jordana. Uplynul takmer mesiac, čo ju videl s deťmi v Bejrúte. Dohodli sa, že sa na jej narodeniny stretnú v južnom Francúzsku. Spomenul si na diamantový náhrdelník od Van Cleefa. Bude sa jej páčiť? Ťažko povedať. Teraz leteli vyblednuté džínsy a tuctová bižutéria. Nič už nebolo pravé. Dokonca ani ich vzťah.

JORDANA vstala z postele a zamierila do kúpeľne, zbierajúc po ceste svoje zvršky.

„Kam sa náhliš, zlatko?“ ozval sa z postele mužský hlas.

Zastala vo dverách kúpeľne a pozrela cez plece na chlapa. „Príde mi manžel,“ vysvetľovala. „Musím byť na jachte skôr, aby som sa stihla prezliecť do večerných šiat.“

„Možno mu bude meškať lietadlo,“ povedal muž.

„Bajdrovo lietadlo nikdy nemešká,“ vyhlásila rezolútne, vošla do kúpeľne a zaplesla za sebou dvere. Rozkročila sa nad bidetom a krútila kohútikmi,

striedajúc studenú a horúcu vodu, kým dosiahla teplotu, ktorá jej vyhovovala. Otvorila taštičku, vyňala z nej plastický obal s vlastným mydlom a začala sa umývať rozkročená nad bidetom. Raz sa neumyjem, pomyslela si. Uvidím, či to zistí, keď sa do mňa pustí.

Vzápätí si to rozmyslela a v duchu sa zasmiala. Chlapi sú natoľko posadnutí myšlienkou o neodolateľnej sile svojich neprekonateľných vtákov, že si nevedia predstaviť, aby žena, do ktorej vnikli, prežívala čosi iné ako jedno vyvrcholenie za druhým. Sama však neraz dosiahla skutočný orgazmus aj pomocou vlastných prstov. V jednom si však bola istá. Ak sa dakedy rozhodnú udeľovať Oscara za predstieranie orgazmu, získa ho každý rok.

Stisla splachovač, vstala a utierala sa, kým voda klokotala dolu odtokom. Bidety vo francúzskych hoteloch vydávali rovnaký zvuk v Paríži, v Cannes i na vidieku. Glo, glo, nič a zasa glo, glo, glo. Keď sa poutierala, nabrala si na končeky prstov trocha parfumu a zľahka si ho rozotrela na ako hodváb jemné pysky ohanbia. Potom sa rýchlo obliekla a vyšla z kúpeľne.

Muž sedel nahý na posteli a pohrával sa s opäť vztyčeným penisom. „Pozri, čo sa prihodilo, zlatko.“

„Musíš mať z neho radosť,“ povedala.

„*Suces moi*,“ riekol. „*Pas partir comme ça*.“

Zavrtela hlavou. „Ľutujem, miláčik. Nemám čas.“

„Možno neskôr, na večierku,“ navrhol. „Nájdeme si tichý kútik ďaleko od ostatných.“

Zahľadela sa mu do očí. „Nebudeš na večierku.“

„Ale zlatko,“ protestoval. „Prečo? Ved' som s tebou strávil na jachte celý týždeň.“

„Práve preto,“ odsekla. „Bajdr nie je hlupák.“

„Tak kedy ťa uvidím?“ spýtal sa a penis mu začal klesať.

Pokrčila plecami. „Neviem.“

Otvorila peňaženku a vyňala z nej malú obálku plnú stofrankových bankoviek. Hodila ju vedľa neho na posteľ. „Malo by to stačiť na zaplatenie hotela a ďalších výdavkov,“ povedala. „Čosi ti zvýši, kým si nájdeš novú známosť.“

Mužov hlas znel dotknuto. „Zlatko, vari si nemyslíš, že to bolo iba pre peniaze.“

Zasmiala sa. „Dúfam, že nie. Inak by som sa zlostila na vlastnú neschopnosť.“

„Už nikdy nenájdem ženu, ako si ty,“ riekol sklúčené.

„Lepšie sa poobzeraj,“ radila mu. „Takých je dosť. A ak by si potreboval odporúčanie, povedz im, že podľa mňa si jednotka.“

Vyšla z izby, skôr než stihol odvetiť. Stála na chodbe a čakala na výťah. Pozrela na hodinky. Bolo tri štvrté na osem. Iba čo stihne doraziť na jachtu a dať si horúci kúpeľ, kým sa oblečie na večierok.

2 . K A P I T O L A

KEĎ Júsuf vystupoval z taxíka, všimol si Jordanin biely Corniche so sklápacou strechou zaparkovaný pred hotelom Carlton. Vyzeral ju, kým platil taxikárovi, no uvidel iba Guya, jej šoféra, ktorý sa zhováral s ďalšími vodičmi. Obrátil sa a vošiel do hotelovej haly.

Chýbal už len deň do oficiálneho zahájenia filmového festivalu a menší filmoví podnikatelia mali svoje panely a stánky zväčša polepené filmovými plagátmi. Chvíľu postál, aby si ich prezrel.

Najvýznamnejším reklamným pútačom bol obrovský transparent zavesený nad priechom vstupnej haly: TRAJA MUŠKETIERI - UVÁDZA ALEXANDER SALKIND. Pomaly čítal mená hlavných predstaviteľov: Michael York, Oliver Reed, Richard Chamberlain, Raquel Welchová, Charlton Heston, Faye Dunawayová. Vskutku hviezdne obsadenie. Zapôsobilo aj na neho, hoci bol odmala filmovým fanúšikom. Zamieril k recepcii.

Elie, šéf recepcie, sa usmial a uklonil. „Teší ma, že vás môžem opäť privítať, monsieur Zijád.“

Júsuf opätoval jeho úsmev. „Vždy sa sem rád vraciam, Elie.“

„Čím vám poslužím, monsieur Zijád?“ spýtal sa chlapík.

„Mám sa stretnúť s pánom Vincentom,“ odvetil Zijád. „Je tu?“

„Čaká vás v malom bare,“ oznamoval Elie.

„Ďakujem,“ povedal Júsuf. Obrátil sa, no vzápätí sa zvrtol, akoby si na čosi odrazu spomenul. „Mimochodom, nevideli ste madam Al-Fajovú?”

Elie bez váhania zavrteľ hlavou. „Želáte si ju vyvolať?“

„Nejde o nič dôležité,“ povedal Júsuf. Otočil sa a zamieril k malému baru vedľa výťahov.

Elie zdvihol spoza pultu telefón a zašepkal do slúchadla číslo. Z výťahu, ktorý práve schádzal, sa mu ozval operátor. Ten o chvíľu položil slúchadlo a oslovil Jordana.

„Monsieur Elie si dovoľuje upozorniť, že madam by sa mohla zviať k východu na Rue de Canada. Posiela na medziposchodie muža, ktorý ju tam bude čakať.“

Jordana pozrela na operátora. Výraz jeho tváre nič nenaznačoval. Výťah

práve zastával na medziposchodí. Prikývla. „Ďakujem.“

Vystúpila a prešla po chodbe do odľahlej časti hotela. V malom starodávnom kabínkovom výťahu, ktorý na tomto konci budovy doteraz slúžil pri zvláštnych príležitostiach, čakal, ako Elie sľúbil, muž.

Opustila hotel cez Carlton bar, vyšla na terasu a po príjazdovej ceste sa dostala k vchodu do hotela. Guy, jej šofér, ju zbadal a priskočil k dverám Rolls. Otočila sa a skôr než zišla dole schodmi, nazrela do hotelovej haly. Cez húf ľudí pred recepciou zachytila Elieho pohľad. Prikývla mu na znak vďaka. Bez toho, žeby zmenil výraz, nachýlil hlavu dopredu a mierne sa uklonil.

Guy jej pridržal dvere, keď nastupovala. Netušila, prečo ju Elie varoval, no stačilo, že to urobil. Recepčný bol pravdepodobne najprezieravejší človek na Riviére. A zrejme aj najdiskrétnjší.

MALÝ bar bol natrieskaný, ale Michael Vincent mal obsadený stolík bokom od ostatných medzi barovým pultom a vchodom. Keď Júsuf vošiel, vstal a podal mu ruku.

Júsuf ju prijal. „Mrzí ma, že meškám. Premávka na Croisette je skrátka príšerná.“

„Nič to,“ povedal Michael jemným hlasom, ktorý znel prekvapujúco z úst chlapiska, čo mal takmer stodeväťdesiat centimetrov.

„Ako vidíte,“ ukázal rukou na mladé ženy, ktoré s ním sedeli pri stole, „mal som mimoriadne príjemnú spoločnosť.“

Júsuf sa usmial. Poznal ich. Boli zo skupinky, ktorú priviezol z Paríža. „Suzanne a Monique,“ zašomral popod nos, keď si sadal. Obe sa takmer okamžite zdvihli.

Poznali dohovorené signály. V tomto prípade išlo o pracovné stretnutie. Ich povinnosťou bolo odísť do izieb a pripraviť sa na dnešný večerok.

Ku stolu sa prihnal čašník s fľašou Dom Pérignonu a ponúkol ju Júsufovi. Ten prikývol. Čašník zručne otvoril fľašu a nalial do pohára na ochutnanie. Júsuf opäť prikývol a čašník pozrel na Michaela Vincenta.

„Zostanem pri škótskej,“ povedal producent a režisér v jednej osobe. Čašník dolial Júsufovi a vzdialil sa. Júsuf zdvihol pohár vína.

„Dúfam, že ste spokojný s ubytovaním.“

Chlap sa usmial. „Najlepší apartmán v hoteli, a vy sa pýtate, či som spokojný? Skôr by ma zaujímalo, ako sa vám to podarilo vybaviť. Keď som sem pred dvoma týždňami telefonoval, v celom meste sa nenašla počas festivalu jediná voľná izba. Vy zavoláte deň pred otvorením a ubytovanie je tu ani šibnutím čarovného prútika.“

Júsuf sa záhadne usmial. „Povedzme, že nie sme až takí bezvýznamní.“

„Na to si pripijem,“ vyhlásil Američan. Dopil pohár a objednal si ďalšiu whisky.

„Pán Al-Faj ma požiadal, aby som vám vyslovil uznanie za ťažkosti, ktoré ste museli prekonať, aby ste sem prišli. Veľmi sa teší na stretnutie s vami.“

„Aj ja,“ povedal Vincent. Chvíľu váhal a potom riekol: „Takmer som tomu nechcel veriť.“

„Čomu?“ spýtal sa Júsuf.

„Tomu všetkému,“ odvetil Vincent. „Trvalo mi viac než päť rokov, kým som získal peniaze na *Gandhiho* a vy pridete za mnou hneď s desiatimi miliónmi dolárov a spýtate sa, či chcem nafilmovať život Mohameda.“

„Mňa to neprekvapuje,“ riekol Júsuf. „Ani vy by ste sa nečudovali, ak by ste poznali pána Al-Faja. Je nezvyčajne prezieravý, a keď videl vaše filmy o významných mysliteľoch - o Mojžišovi, Ježišovi Kristovi a Gándhím - celkom prirodzene sa obrátil na vás, na jediného muža, ktorý by azda mohol oživiť tento veľkolepý príbeh.“

Režisér prikývol. „Ibaže budú problémy.“

„Prirodzene,“ riekol Júsuf. „Tie sú vždy.“

Vincent zmraštil čelo. „Nebude ľahké získať povolenie na premietanie. Vo filmovej branži je veľa Židov.“

Júsuf sa usmial. „Pán Al-Faj si možno kúpi niektorú z väčších spoločností a sám sa postará o distribúciu filmu.“

Vincent si odpil ďalší dúšok škótskej. „Ten váš pán Al-Faj musí byť úžasný chlapík.“

„Aj my si to myslíme,“ ticho povedal Júsuf. Skúmavo hľadel na filmového tvorca a v duchu sa spytoval, či by si režisér nepoopravil mienku, keby vedel, ako pozorne si ho Bajdr nechal preveriť, kým si ho vybral. V spise na Bajdrovom stole boli záznamy o každom Vincentovom kroku, počnúc jeho detstvom. Nechýbal jediný údaj o jeho súkromnom živote. Dievčence, ženy, pijatika ba ani členstvo v tajnej organizácii Johna Bircka a niekoľkých antisemitských spolkoch. Bolo tu všetko čierne na bielom vrátane zdôvodnenia, pre ktoré bol vo filmovom priemysle považovaný za nežiaducu osobu. V takej citlivej oblasti, akú predstavoval svet filmu, sa dal antisemitizmus ťažko zatajiť. *Gándhí* bol nakrútený už päť rokov - a na Západe nebol uvoľnený do distribúcie. Vincent odvtedy nenakrútil ani jeden film. Posledné roky žil na účet priateľov, zo sľubov a na whisky.

Júsuf mu neprezradil, že Bajdr už oslovil mnohých iných tvorcov. Všetci ponuku odmietli. Nie preto, že by Mohamedov život nepovažovali za vhodný námet na film, no mysleli si, že v danej dobe by pôsobil skôr

propagandistický než poučné. Vedeli svoje. Mali rešpekt pred Židmi, tí držali celý biznis pevne v rukách, takže si ich nechceli znepriatelieť.

Letmo pozrel na hodinky a vstal. „Prepáčte, ale už musím ísť. Čakajú ma dôležité povinnosti.“

Vincent na neho pozrel. „Prirodzene, chápem. Ďakujem, že ste si pre mňa našli čas.“

„Tešilo ma,“ riekol Júsuf. „Jachta bude v zálive pred hotelom. Od pol jedenástej vás na ňu prepraví jeden z motorových člnov, ktoré budú premávať z dolnej časti carltonského móla. Ste vítaný kedykoľvek po tomto čase.“

Prišiel čašník s účtom. Júsuf ho podpísal, kým Vincent vstal. Muži si podali ruky, Júsuf odchádzal z baru a Vincent si objednal ďalšiu škótsku.

Vyšiel pred hotel a všimol si, že Jordanino auto odišlo. Pozrel na náramkové hodinky. Bolo niekoľko minút po ôsmej. Zišiel dolu schodmi a zabočil k hotelu Martinez. Dav zvedavcov sa už zbieral. Najbližších pár týždňov tu bude veselo. Diváci zo všetkých kútov sveta sa sem každý večer nahrnú očumovať filmové hviezdy a iné významné osobnosti. Rázne kráčať pomedzi dav, nehladiac ani napravo, ani naľavo. Zostávala mu ešte hodina do návratu na loď, kde sa mal stretnúť s Bajdrom.

Vo vstupnej hale hotela Martinez nebolo toľko ľudí ako v Carltone. Zamieril priamo k výťahu a vyviezol sa na najvyššie poschodie. Vystúpil z výťahu a prešiel po chodbe k apartmánu v rožnej prístavbe. Stisol tlačidlo.

Dnu sa rozozvučala jemná zvonkohra. Chvíľu čakal a opäť netrpezlivo stisol tlačidlo.

Spzoza dverí sa ozval chrapľavý hlas: „*Qui est lá?*“

„*C'est moi. Ouvrez la porte.*“

Zaznel zvuk odopínanej retiazky a dvere sa vzápätí dokorán otvorili. Stál v nich vysoký plavovlasý mládenec. Zlostne pozrel na Júsufa. „Meškáš,“ riekol vyčítavo. „Mal si tu byť už pred hodinou.“

„Povedal som ti, že mám nejaké vybavovačky,“ vysvetľoval Júsuf a vošiel popri ňom dnu. „Za prachy totižto musím makať.“

„Klameš!“ ozval sa hnevľivo mládenec, keď zatváral dvere. „Bol si s Patrickom.“

„Vravel som ti, že Patrick zostal v Paríži,“ povedal Júsuf. „Nechcel som, aby prišiel.“

„Ibaže je tu, riekol dôrazne mladý blondiak. „Priletel popoludní. Videl som ho s tým Angličanom, ktorému patria obchodné domy.“

Júsuf mlčal a usiloval sa ovládnuť zlosť, čo v ňom kypela. Okamžite musí prikázať Patrickovi, aby do zajtra nevychádzal z hotela.

„Sviniar!“ zaklial. „Vytmavím mu to, len čo sa stretneme.“ Prešiel cez

izbu k barovému stolíku. Vo vedierku s ľadom stála otvorená fľaša Dom Pérignonu. Nalial si a obrátil sa k mláďencovi.

„Dáš si kvapku, milý môj?“

„Nie,“ namrzene odvetil blondiak.

„Nebláźni, Jacques,“ chlácholil ho Júsuf. „Nezlosti sa. Veď vieš, aký plán som ti pripravil.“

Jacques pozrel na neho prvý raz od chvíle, čo sem prišiel. „Kedy sa s ňou stretnem?“ spýtal sa.

„Dnes večer. Na jachte,“ odvetil Júsuf. „Všetko som zariadil.“

„Prídem s tebou?“ spýtal sa Jacques.

Júsuf zavrtel hlavou. „Kdeže. My dvaja sa nepoznáme. Keby tušila, že sme priatelia, nemáš šancu. Zariadil som to tak, že odprevadiš na večierok princeznú Maru. Ona ťa predstaví hostiteľke.“

„Prečo Maru?“ namietal Jacques. „Vieš, že ju nemôžem vystáť.“

„Lebo urobí, čo chcem,“ kategoricky vyhlásil Júsuf. „Počas večierka odvedie Jordanu bokom a prezradí jej, aký skvelý si v posteli a akého máš báječného vtáka.“

Jacques sa na neho zahľadel. „A preto sa tá dáma do mňa buchne?“

„Nie,“ riekol Júsuf. „Ostatné závisí od teba. No Jordana neprestala byť Američankou do tej miery, aby na ňu nezapôsobilo odporúčanie takej skúsenej ženy, ako je Mara. Okrem toho trpí na vtákov.“

Mláďenec mlčky prešiel k barovému stolíku a nalial si pohár šampanského. „Bodaj by si mal pravdu,“ riekol a odpil si.

„Lenže čo ak tam bude mať niekoho iného.“

„Mala,“ povedal Júsuf. „Dozvedel som sa to od lodnej posádky. Ale ako poznám Jordana, určite sa ho zbavila, lebo nechce mať nepríjemnosti, kým je nablízku jej manžel.“

„Čo ak sa jej nezapáčim?“ spýtal sa Jacques.

Júsuf sa usmial a odložil pohár. Podišiel k mláďencovi a rozviazal mu šerpu na župane. Župan sa rozhalil, Júsuf chytil Jacqua za penis a jemne mu po ňom capol. „Dvadsaťpäť parádnych centimetrov,“ zašomral. „Vari by im odolala?“

3. KAPITOLA

LEN čo lietadlo zastalo na západnom konci pristávacej dráhy neďaleko hangára, rozklepotal sa telex. Dick Carriage si odopol bezpečnostný pás a prešiel k prístroju. Vyčkal, kým klepot ustal, odtrhol telexovú správu, sadol

si za stôl a otvoril šifrovací záznamník, ktorý vždy nosil so sebou.

Bajdr na neho letmo pozrel a vzápätí sa obrátil k dvojici dievčat. Už sa stihli poodopínať a práve vstávali. Aj on vstal a usmial sa. „Dúfam, že sa vám bude na Riviére páčiť.“

Blondínka opätovala jeho úsmev. „Neviem sa dočkať. Sme tu prvý raz. Iba nás mrzí, že sa už s vami nestretneme.“

Neurčito kývol rukou. „Obchodné záležitosti. Ako vždy.“ Chodil mu po rozume telex. Mašinka sa ozvala počas víkendu, čiže išlo o dôležitú správu. „Ak budete dačo potrebovať, obráťte sa na Carriagea, on to už zariadi.“

„Pravdaže,“ povedala tmavovláska. Zdvorilo mu podala ruku. „Ďakujeme za skvelý výlet.“

Blondínka sa zasmiala. „Bol, ako sa patrí.“

Aj Bajdr sa rozosmial. „Vďaka za spoločnosť.“

Pristúpil k nim Raoul. „Dámy čaká pri východe auto.“

Bajdr hľadel za dievčatami, ako kráčajú za stewardom k východu, a potom sa obrátil ku Carriageovi. Mládenec o chvíľu rozšifroval správu. Odrhol z bloku list papiera a podal ho Bajdrovi.

PODĽA DOHODY BOLO NA VAŠE KONTO V BANKE DE SYRIE V
ŽENEVE ULOŽENÝCH DESAŤ MILIÓNOV £ ŠTERLINGOV.
BLIŽŠIE PODROBNOSTI POSKYTNE ALI JASFIR HOTEL
MIRAMAR CANNES

ABU SÁD

Bajdr pokojne prečítal správu a potom ju dôkladne roztrhal na drobné kúsky. Carriage urobil to isté s telefaxom, útržky vložil do obálky. Vrátil sa k stolu a vytiahol spod neho čosi, čo vyzeralo ako obyčajný odpadkový kôš s pohyblivým vrchnákom. Otvoril ho, vhodil doň papiere, zatvoril a stisol nenápadné tlačidlo na boku. Tlačidlo sa na chvíľočku rozžiarilo do červená, vzápätí stmavlo. Otvoril kôš a nazrel dnu. Z útržkov papiera zostal iba zošúverený popol. Prikývol a vrátil sa k Bajdrovi.

„Kedy sa chcete stretnúť s pánom Jasfirom?“ spýtal sa.

„Dnes. Pozvite ho na večierok.“

Carriage prikývol a vrátil sa k stolu. Bajdr sa zaklonil v kresle a premýšľal. Vždy to takto dopadlo. Mohol si svoj voľný čas plánovať akokoľvek starostlivo, vždy mu do toho čosi prišlo. Tentoraz však išlo o dôležitú záležitosť, ktorej bolo treba venovať zvýšenú pozornosť. Abu Sád bol finančný zástupca Al-Ichvy, jednej z najvplyvnejších odnoží fidájínov, ktorému prechádzali cez ruky astronomické sumy peňazí. Príspevkové čiastky pochádzali od vládcov ropných šejchátov a monarchií: z Kuvajtu,

Dubaja a zo Saudskej Arábie, ktoré si úzkostlivo zachovávali svoju prestíž v islamskom svete. Časť finančných prostriedkov sa s obozretnosťou charakteristickou pre Stredný východ vyčleňovala na investovanie a do úschovy v prípade, ak by hnutie stroskotalo. Približne polovica zo získaných čiastok sa predisponovala späť do oslobodeneckého hnutia.

Bajdr si povzdychol. Cesty Alaha sú nevyspytateľné. Sloboda bola pre arabský svet vždy len rozplývajúcim sa snom. Možno bolo napísané, že to tak zostane naveky. Pravdaže, našli sa i takí, na ktorých sa Všemohúci usmial, ale ostatných čakal iba bezútešný život a trápenie. No brány raja sú otvorené pre všetkých, ktorí veria. Raz sa k nim dostanú. Možno.

Vstal a prešiel k stolu. „Vyberte zo sejfu náhrdelník,“ prikázal Carriageovi. Zamatom potiahnutú škatuľku si vložil do vrečka saka a vykročil k východu z lietadla. Pozrel na Carriagea. „O jedenástej na lodi.“

Carriage prikývol. „Áno, pane.“

Džábir ho čakal dolu pri schodíkoch. „Auto, čo vás odvezie k člnu, je pripravené, pane.“

Veľká čierna limuzína Rolls Royce parkovala na prístávacej dráhe vedľa lietadla. Pri vozidle stál Raoul a muž v uniforme francúzskeho colníka, ktorý neďbanlivo zasalutoval. „*Vous avez quelque chose pour déclarer, monsieur?*“

Bajdr zavrtel hlavou. „Nie.“

Pracovník colného úradu sa usmial. „*Merci, monsieur.*“

Bajdr nastúpil do auta. Džábir za ním zaplesol dvere a nasadol si vedľa vodiča. Auto naštartovalo, zvrtilo sa a zamierilo k západnému výbežku prístávacej dráhy.

SAN MARCO bol priviazaný o starý vetký mólóv stĺpik. Dvojica námorníkov a prvý dôstojník z jachty ho už očakávali. Prvý dôstojník mu zasalutoval, keď vystúpil z auta.

„Vitajte, pán Al-Faj.“

Bajdr sa usmial. „Ďakujem, John.“

Pri nastupovaní do motorového člna podal jeden z námorníkov Bajdrovi ruku. Po ňom nastúpil Džábir a nasledovali námorníci. Bajdr prešiel do prednej časti a postavil sa k ovládaciemu panelu.

Prvý dôstojník mu podal plášť do dažďa a čiapku. „Tu je dačo, aby ste nepremokli, pane. Pofukuje a táto mašinka prská jedna radosť.“

Bajdr mlčky natiahol ruky a námorník mu pomohol do plášťa. Džábir, podobne ako námorník z posádky, si vybral jeden z plášťov a obliekol si ho. Bajdr sa otočil späť k ovládaciemu panelu a zapol štartér. Motor ožil a zaburácal do noci. Bajdr pozrel ponad plece.

„Odpútať.“

Námorník prikývol a uvoľnil lano. Skĺzlo zo stĺpika a zavlnilo sa ani had. Námorník odstrčil čln od móla. „Hotovo, pane,“ oznámil, vzpriamil sa a začal stáčať lano, čo mu ležalo pri nohách. Bajdr stisol spojku a veľký motorový čln sa pomaly pohol dopredu. Postupne pridával plyn a manévroval čln na otvorené more. Čln sa šinul po vodnej hladine ako po masle. Bajdr si sadol a cez driel si zapol bezpečnostný pás. „Pripútajte sa,“ povedal. „Trochu to rozpálím.“

Za chrptom sa mu ozval pohyb a vzápätí prehlušil hluk motora hlas prvého dôstojníka: „Sme pripravení, pane.“

Bajdr pustil motor na plný plyn. Zdalo sa, že čln v náhlom vzopätí priam vyskočil nad hladinu a sprška vody z čela člna vytvorila nad ich hlavami bielu klenbu. Vietor mu udrhel do tváre a on stisol zuby v úškľabku, ako lapal dych. Letmý pohľad na rýchlomer mu prezradil, že dosiahol rýchlosť bezmála štyridsať uzlov. Takmer nahlas sa rozosmial, keď jemne stáčil volant a smeroval čln ku Cannes. Rukami ovládal silu tristodvadsať koni, vietor a voda mu bičovali tvár. V istom zmysle to bolo príjemnejšie než sex.

V APARTMÁNE Alího Jasfira sa ozval telefón. Územčistý Libanončan sa priterigal k aparátu a zdvihol slúchadlo. „Jasfir.“

Do ucha mu zarapkala americká angličtina. Chvíľu načúval a potom prikývol. „Áno, pravdaže. Bude mi cťou. Teším sa na stretnutie s jeho excelenciou.“ Položil slúchadlo a odterigal sa späť k svojim spoločníkom.

„Dohodnuté,“ oznámil s uspokojením. „Dnes večer sa s ním mám stretnúť na jeho lodi.“

„Pre vás je to užitočné,“ ozval sa z gauča štíhly počerný Francúz.

„No naše problémy to nerieši.“

„Pierre má pravdu,“ riekol Američan v športovej košeli jasných farieb. „Moje kontakty v Amerike narážajú na vážne ťažkosti.“

Alí Jasfir sa k nemu obrátil. „Chápem a usilujem sa zo všetkých síl, aby sme ich vyriešili.“

„Ibaže nekonáte dostatočne rýchlo,“ podotkol Američan.

„V obchodovaní sa budeme musieť obrátiť na iné zdroje.“

„Dočerta!“ zahrešil Pierre. „Práve keď výrobné začali spoľahlivo pracovať.“

„Pokiaľ ide o surovinu, nevyskytli sa žiadne nedostatky,“ pripomenul Alí. „Farmári to zvládli. Úroda bola dobrá. A tunajšie dodávky do výrobní boli plynulé. Zdá sa mi, Tony, že doplácame na prestoje v tvojej vlastnej dodávateľskej sieti. Dve posledné zásielky z Francúzska zadržali v

Spojených štátoch.“

Američanovi stvrdla tvár. „K úniku informácií muselo prísť tu. Federálka by na zásielky inak nikdy nenaďabila. Budeme musieť nájsť inú trasu do Štátov.“

„Z Južnej Ameriky,“ navrhol Francúz.

„To nám nepomôže,“ povedal sucho Tony. „Posledný raz sme ju vyskúšali a nevyšlo to. Ak to pôjde odtiaľto, sme v kaši.“

Alí pozrel na Francúza. „Únik informácií musí byť teda vo vašej organizácii.“

„Vylúčené,“ namietol Francúz. „Každý, kto robí pre nás, bol dvojnásobne preverený.“

„Zrejme niet východiska,“ povedal Alí. „Nemôžeme finančne kryť vašu operáciu, ak sa tovar nedostane na trh.“

Francúz mlčky premýšľal. „Len sa neunáhľime,“ riekol napokon. „Tento týždeň odchádza ďalšia zásielka. Vyčkajme, ako to dopadne.“

Alí Jasfir pozrel na Američana. Američan prikývol. Alí sa obrátil opäť k Francúzovi. „Dohodnuté, Pierre. Počkáme a uvidí sa.“

Keď Francúz odišiel, Tony pozrel na Alího. „Čo si o tom myslíš?“

Alí pokrčil pleciami. „Neviem, čo si mám o tom myslieť.“

„Možno nás zradil,“ povedal Tony. „Materiál sa však napriek všetkému vždy dostane až na Západné pobrežie. Tamojším gangom dávame úplatky, aby sme sa udržali na trhu.“

„Oni dostávajú tovar z Indočíny?“ spýtal sa Alí.

Tony prikývol. „A je lacnejší ako náš.“

Alí pokrútil hlavou. „Pochopiteľne. Aj my by sme išli s cenami dole, keby nás financovala CIA.“

„To je len časť našej biedy,“ povedal Tony. „V Štátoch teraz letí kokaín. A v tom sme slabí.“

„Už sme o ňom uvažovali,“ ubezpečoval ho Alí. „Máme isté kontakty v Bogote a na budúci týždeň tam idem osobne.“

„Chlapi budú radi, keď im to oznámim. Radšej by sme naďalej obchodovali s vami, ako si hľadali nových partnerov.“

Alí vstal. Schôdzka sa skončila. „Naše vzájomné obchody potrvajú ešte veľmi dlho.“

Vyprevadil Američana k dverám. Podali si ruky. „Začiatkom budúceho mesiaca sa stretneme v New Yorku.“

„Dúfam, že dovtedy sa všetko obráti k lepšiemu.“

„Som o tom presvedčený,“ ubezpečil ho Alí. Zavrel za ním dvere, zastrčil západku a zaistil ich retiazkou. Potom sa vybral do kúpeľne a starostlivo si poumýval a utrel ruky. Vzápätí prešiel k dverám do spálne a jemne

zaklopal.

Dvere sa otvorili a za nimi sa zjavila dievčina. Jej olivová pokožka, tmavé oči a dlhé čierne vlasy ostro kontrastovali so súčasným módnym hitom v St. Tropez, čo mala predtým na sebe - s ocvočkovanými džínami a košeľou.

„Schôdzka sa skončila?“ spýtala sa.

Prikývol. „Vypiješ si dačo studené?“

„Máš kolu?“

„Pravdaže,“ odvetil. Šiel do kuchyne a z chladničky priniesol fľašu kokakoly. Nalial z nej do pohára a podal jej ho.

Ukojila si smäd. „Kedy odchádzame?“ spýtala sa.

„Na zajtra máme objednané letenky do Bejrútu,“ odvetil. „Ale nie je vylúčené, že budeme musieť odlet odložiť.“

Spýtavo na neho pozrela.

Opätoval jej pohľad. „Dnes večer sa mám stretnúť s tvojím otcom.“

Zatvárala sa prekvapene. „Azda ma len neopustíš?“ Odložila pohár. „Sľúbili mi, že sa o tom nedozvie. Inak by som nebola odišla zo školy vo Švajčiarsku.“

„Stretnutie sa ťa vôbec netýka,“ ubezpečoval ju. „Tvoj otec nič netuší. Máme s ním obchodné rokovanie.“

„O aký obchod ide?“ spýtala sa podozrievavo.

„Tvoj otec nám sprostredkúva množstvo investícií. Má otvorené dvere do sfér, kam by sme sa inak nedostali. Navyše môže nakupovať zásoby a materiál, čoho my nie sme schopní.“

„Uvedomuje si, že pomáha tej veci?“

„Áno.“

Na tvári sa jej zjavila pochybnosť.

„Má pre ňu porozumenie,“ dodal Alí rýchlo.

„Neverím mu!“ vyhlásila rozhodne. „Môj otec nemá porozumenie pre nič okrem moci a peňazí. Ľudské utrpenie a spravodlivosť pre neho nič neznamenajú.“

„Tvoj otec je Arab,“ riekol chladne.

Zazrela na neho. „Nie! Má v sebe viac zo západniara než z Araba. Inak by sa nebol rozviedol s mojou matkou a nevezal si tú ženskú. A to platí aj o jeho obchodoch. Koľko času strávi uprostred svojho ľudu, vo svojej domovine? Dva týždne v roku? Neprekvapilo by ma, keby som zistila, že je schopný obchodovať aj s Izraelčanmi. Na Západe má veľa priateľov židovského pôvodu.“

„Tvoj otec svojím spôsobom veľmi prosperuje veci.“ Alí si uvedomil, že obhajuje muža, s ktorým sa v živote nestretol. „Náš boj sa nedá vyhrať len

vojakmi.“

„Víťazstvo v našom boji dosiahnu tí, čo budú ochotní prelievať krv a obetovať vlastné životy, a nie ľudia ako môj otec, ktorým záleží len na tom, čo z toho vytlčú.“ Zlostne vkročila späť do spálne a zaplesla za sebou dvere.

Zaklopal na dvere. „Lejla,“ oslovil ju tíško. „Lejla, mám ti objednať večeru?“

Spoza dverí sa ozvalo tlmene. „Chod' preč! Nechaj ma. Nie som hladná.“ Cez drevenú výplň dverí bolo počuť tiché vzlykanie.

Chvíľu nerozhodne postával a potom sa odobral do svojej spálne, aby sa prezliekol na večeru. Mladí ľudia majú plnú hlavu ideálov. Všetko vidia len čierne, alebo biele. Odtiene nerozlišujú. Toto je dobré, toto zasa zlé.

Ibaže jemu neprislúchalo byť sudcom. Ich vec nespočívala iba na ideáloch. Mladí nikdy nepochopia, že na uskutočnenie istých záležitostí treba peniaze. Peniaze, aby mali na uniformy, aby ich bolo za čo nakrmiť, nakúpiť im zbrane a zaplatiť výcvik. Moderná vojna, aj partizánska, je drahý špás. To bola pravá príčina, pre ktorú ju tak dlho spracúvali. Využívali jej neľúbosť voči vlastnému otcovi, kým sama nedospela do štádia, v ktorom bola ochotná pridať sa telom i dušou k fidájinom. Jej vlastné schopnosti inak nezavážili. Mnoho iných dievčat by vedelo to, čo ona. Lenže otec ani jednej nepatril k najbohatším mužom na svete. Cez pery sa mu vydral vzdych úľavy. Pozajtra bude dievča vo výcvikovom tábore v libanonských horách. Len čo bude tam a pod ich kontrolou, Bajdr Al-Faj sa azda začne správať ochotnejšie k plánom, ktoré predtým zamietol. To dievča zaváži väčšmi, ako keby mu priložili k hlave pištoľ.

4. KAPITOLA

„VÁŠ hovor do Spojených štátov je prepojený, pán Carriage,“ oznámila po anglicky hotelová spojovateľka.

„Ďakujem,“ riekol Dick. Ozvali sa akési pazvuky, zopár ráz zaprašťalo v slúchadle a napokon bolo počuť normálny hlas.

„Haló,“ ohlásil sa Dick.

Opäť zaprašťalo a nasledoval bzučavý tón. „Haló, haló,“ zakričal. Linka bola odrazu voľná a začul manželkin hlas.

„To si ty, Margery?“ zvolal.

„Richard?“ ozvala sa neisto.

„Pravdaže Richard,“ odsekol nezvyčajne zlostne. „Čo si si myslela, kto

volá?“

„Zdá sa, akoby si sa ozýval z druhého konca sveta,“ povedala.

„Veď tam aj som,“ riekol. „Volám z Cannes.“

„Čo tam robíš?“ spýtala sa. „Myslela som, že si v práci.“

„Bože, Margery, veď som v práci. Vravem ti predsa, že šéf sa sem chystá na víkend, lebo jeho manželka má narodeniny.“

„Kto má narodeniny?“

„Jeho manželka,“ kričal. „Vieš čo, nechajme to radšej tak. Ako sa majú deti?“

„Dobre,“ odvetila. „Iba Timmy prechladol. Nepustila som ho do školy. Kedy prídeš domov?“

„Neviem,“ povedal. „Šéf rozbehol veľa vecí.“

„Vravem si, že tentoraz nebudeš preč dlhšie ako tri týždne.“

„Všeličo sa zvrtilo. Nie je to moja vina.“

„Keď si robil pre Aramca, bolo to lepšie. Aspoň si bol každý večer doma.“

„Ale som aj podstatne menej zarábal,“ oponoval. „Teraz mám ročne namiesto dvanástich, štyridsať tisícok.“

„Ibaže mi chýbaš,“ namietla. V tóne jej hlasu sa ozval tichý vzlykot.

Znežnel. „Aj ty mi chýbaš, miláčik. Aj deti.“

„Richard,“ oslovila ho.

„Áno, drahá.“

„Si v poriadku?“

„Cítim sa výborne,“ odvetil.

„Ustavične sa o teba bojím. Bez prestania lietaš a nikdy nie si na jednom mieste tak dlho, aby si si riadne oddýchol.“

„Naučil som sa spávať počas letu,“ zaluhal. „Nič mi nechýba.“ Vol'nou rukou si vzal cigaretu a zapálil si. „Zdržíme sa tu prinajmenšom do stredy. Ešte sa ozvem.“

„Teším sa,“ povedala. „Prídeš skoro domov?“

„Tak skoro, ako sa len bude dať,“ ubezpečil ju.

„Lúbim ťa, Richard.“

„Aj ja teba,“ povedal. „A deťom daj za mňa veľkú pusú.“

„Dám,“ riekla. „Dovidenia.“

„Dovidenia, miláčik.“ Položil slúchadlo a zhlboka si potiahol z cigarety. Poobzeral sa po hotelovej izbe. Zdala sa mu nezvyčajne prázdna a neprívetivá. Také sú izby vo všetkých hoteloch na svete. Riešili ich tak, aby mal človek pocit, že tam nemá čo hľadať.

Bodaj by mal viac z Bajdrovej povahy. Zdalo sa, že on sa cíti doma všade, kam príde. Podľa všetkého naňho neoplývali ani neznáme izby, ani

cudzie prostredie. Prirodzene, že vo všetkých veľkomestách mal dom alebo byt. V New Yorku, Los Angeles, San Franciscu, Paríži, Londýne, Ženeve, Bejrúte, Teheráne. A keď býval v hoteloch, vedel si izbu prispôbiť tak, aby vyhovovala jeho vkusu.

Možno preto, že celý život trávil v zahraničí. Otec ho ako chlapca poslal do školy v Anglicku a potom na americké univerzity. Najprv študoval ekonómiu na Harvarde a neskôr absolvoval Stanford. Jeho životná dráha bola svojím spôsobom určená, prv než sa narodil. Ako prvostupňového bratanca vládnuceho emira a jediného mužského pokračovateľa vlastného rodu ho celkom prirodzene poverili správou svojich obchodných záležitostí. Rozmáhajúcim sa predajom ropných polí sa im začali hrnúť peniaze. Rodinné investície začal obhospodarováť Bajdr, lebo nevedel prekonať nedôveru voči západniarom. K základným rozdielom vo filozofii a vierovyznaní sa pridružil dávnový koloniálny útlak. Bajdr vyšiel z bohatých kruhov a v rámci nich ešte väčšmi zbohatol. Len z provízií vzrástol jeho ročný príjem na bezmála päť miliónov dolárov. Okrem toho spravoval medzinárodný investičný fond, ktorého výška presahovala päťsto miliónov dolárov. Najpozoruhodnejšie na celej záležitosti bolo vari to, že všetky obchody uskutočňoval bez ústrednej riadiacej zložky. V každej krajine bola neveľká pracovná skupina, ktorá podávala hlásenie priamo jemu. V konečnej fáze rozhodoval o všetkom on. Jediný mal o všetkom prehľad. Dick až teraz, po dvoch rokoch, začínal tušiť, ako to funguje, no denne ho prekvapovali nové postupy, ktoré nepredpokladal.

Prvý raz v ňom skrsla myšlienka, že Bajdr spolupracuje s Al-Ichvou vo chvíli, keď videl kábelogram podpísaný finančným zástupcom frakcie Abu Sadom. Domnieval sa, že konzervatívne zameraný Bajdr nesúhlasí s postupom fidájínov a bude ho považovať skôr za škodlivý než užitočný z hľadiska záujmu Arabov. Napriek tomu sa zdalo, že s nimi spolupracuje. Carriage mal dosť rozumu, aby si uvedomil, že to má svoju príčinu. Dialo sa čosi, o čom vedel len Bajdr. Lámal si hlavu, čo by to mohlo byť. Lenže neprišiel na nič. Nastane čas, keď to zistí. Keď bude Bajdr pripravený poodhaliť tajomstvo.

Carriage pozrel na hodinky. Bolo takmer desať. Najvyšší čas obliecť sa a ísť na jachtu. Bajdr ho mal rád poruke, keď išlo o obchody.

BAJDR zastal pred dverami, ktoré spájali ich súkromné kajuty. Chvíľu premýšľal, potom sa vrátil k toaletnému stolíku a vzal z neho zamatové puzdro so šperkom. Papuče sa mu nečujne zabárali do vysokého koberca. Jediný zvuk bolo zašušťanie jeho vyhladenej bavlnenej galábie, keď k nej vkĺzol do izby.

Miestnosť zahaľovala úplná tma, ktorú pretínal len prúžok svetla prenikajúci cez otvorené dvere. Zočil obrysy jej tela schúleného pod prikrývkami. Ticho zatvoril dvere, prešiel k posteli a sadol si. Nepohla sa.

Po chvíli sa ozval. „Jordana.“

Nič nenasvedčovalo, že ho začula.

„Si hore?“ zašepkal.

Neodpovedala. Nahol sa a na vankúš k hlave jej položil puzdro so šperkom. Potom vstal a kráčal späť k dverám. Chytil kľučku, keď sa v izbe odrazu rozsvietilo. Zažmurkal a otočil sa. Sedela na posteli, dlhé plavé vlasy jej splývali po bielych pleciach a plných prsiach s ružovými bradavkami. Mlčala.

„Myslel som, že spíš,“ ozval sa.

„Naozaj som spala,“ povedala. „Mal si dobrý let?“

Prikývol.

„Chlapci sa zaradujú, že ťavidia,“ riekla. „Budeš sa im môcť tentoraz chvíľu venovať?“

„Plánujem tu byť do stredy,“ odvetil. „Zajtra by sme ich mohli zobrať na Capri a pár dní tam pobudnúť.“

„Budú nadšení,“ povedala.

Odhodila prikrývky a vstala z postele. Zobrala si župan, ktorý bol prehodený cez stoličku. V zrkadle na opačnej strane zazrela, ako ju pozoruje. „Musím sa obliecť na večierok,“ riekla a otočila sa k nemu, obliekajúc si župan.

Mlčal.

„Aj ty by si sa mal obliecť.“

„Oblečiem sa,“ prisvedčil.

Hľadel za ňou, ako vchádza do kúpeľne a zatvára za sebou dvere. Potom sa obrátil k posteli. Čierne zamatové puzdro ležalo nedotknuté na vankúši. Ani si ho nevšimla.

Prešiel k posteli, vzal ho a ticho sa vrátil do svojej kajuty. Stisol gombík, aby privolal Džábira.

Džábir sa zjavil akoby zázrakom. „Prosím, pane.“

Bajdr mu podal puzdro so šperkom. „Povedz kapitánovi, aby to odložil do sejfu. Zajtra ráno to vrátime.“

„Áno, pane,“ odvetil Džábir a puzdro si vložil do vrečka. „Na večierok som vám prichystal modrý hodvábný smoking. Bude vám vyhovovať?“

Bajdr prikývol. „Áno.“

„Ďakujem,“ riekol Džábir. Uklonil sa a vyšiel z kajuty.

Bajdr uprene hľadel na dvere, čo za sebou zatvoril sluha. Neuveriteľné. Nemohla si predsa nevšimnúť puzdro, ktoré jej ležalo pri hlave. Rozhodla

sa ho ignorovať.

Odrazu vstal a vrátil sa do jej kajuty. Sedela pri toaletnom stolíku a pozerala sa do zrkadla. Zazrela ho v ňom a otočila sa.

Udrel ju otvorenou dlaňou po tvári. Zrútila sa zo stoličky na zem a rukou zmietla z toaletného stolíka parfum a kolekciu fľaštičiek kozmetiky. Pozrela na neho a v doširoka otvorených očiach sa jej zračil skôr údiv než strach. Chytila sa za líce a na dotyk takmer cítila stopy po údere. Nevstávala zo zeme.

„To bolo od teba hlúpe,“ povedala neosobne. „V takomto stave nie som schopná zúčastniť sa na oslave vlastných narodenín.“

„Pôjdeš na večierok,“ riekol neúprosne. „Aj keby si sa mala zahaliť závojom, aký nosia všetky poriadne moslimky.“

Sledovala pohľadom, ako kráča k dverám.

Zastal a zahľadel sa na ňu. „Všetko najlepšie k narodeninám,“ riekol a zatvoril za sebou dvere.

DICK stál pri bare a pozeral cez palubu na svojho zamestnávateľa. Bajdr bol s Júsufom v skupinke ďalších ľudí, ticho a pozorne načúval jeden z nekonečne rozvláčných Júsufových príbehov. Dick pozrel letmo na hodinky. Bola takmer jedna po polnoci. Bajdr sa možno znepokojoval, že Jordana sa doteraz neukázala, no nedal to najavo.

Z reproduktorov umiestnených nad plachtou, čo kryla hornú palubu, sa ozývala hudba. Niekoľko párov tancovalo a ich telá sa mihali vo svetle žiaroviek natiahnutých naprieč jachtou pri príležitosti večierka. Ďalšie dvojice sedeli pri banketových stoloch pozdĺž zábradlia alebo pri malých koktailových stolíkoch rozmiestnených okolo tanečného parketu. Bufet sa nachádzal pod nimi na hlavnej palube, ibaže Bajdr dosiaľ nedal pokyn, že sa má stolovať.

Pristúpil k nemu Alí Jasfir. Tvár tučnučkého Libanončana sa leskla od potu, hoci bola chladná noc. „Prekrásna loď,“ povedal. „Aká je dlhá?“

„Päťdesiatpäť metrov,“ informoval ho Dick.

Jasfir kývol hlavou. „Zdá sa väčšia.“ Letmo pozrel cez palubu smerom k Bajdrovi. „Náš hosťiteľ sa podľa všetkého príjemne zabáva.“

Carriage sa usmial. „Vždy je to tak. Nepoznám iného človeka, ktorý by vedel tak majstrovsky sklbiť biznis s pôžitkom.“

„Pôžitok však zrejme prevažuje,“ riekol Jasfir s náznakom nevôle.

Carriage prevravel zdvorilo, no chladným tónom. „Treba si uvedomiť, že dnešný večierok sa koná pri príležitosti narodenín madam. Na tejto zastávke neočakával obchodné rokovania.“

Jasfir sa vyhol reakcii na túto dôraznú pripomienku. „Pani som doposiaľ

nevidel.“

Carriage si dovoľil mierny úsmev. „Sú to jej narodeniny a istotne viete, aké sú ženy. Pravdepodobne sa rozhodla pre pôsobivý vstup do spoločnosti.“

Jasfir smutne prikývol. „Západniarky sa náramne líšia od Arabiek. Využívajú dary slobôd, o akých sa našim ženám ani nesníva. Moja manželka, povedzme...“ Nedopovedal a hlas sa mu zasekol pri pohľade na schodište vedúce z dolnej paluby.

Carriage pozrel tým smerom. Prichádzala Jordana. Rozhovory utíchli. Ozývala sa len hudba zhora, ktorá odrazu spustila divoké tóny.

Keď Jordana vstupovala do stredu tanečného parketu, zdalo sa, že sa kúpe v žiari svetiel. Bola oblečená ako orientálna tanečnica. Zo zlata ukutý živôtik jej zakrýval prsia. Bola nahá až po drahokamami vyzdobený opasok, z ktorého viseli pestrofarebné pásy čistého sífónu, čo predstavovali sukňu. Na hlave mala diadém, spod ktorého jej po pleciach ako rieka spĺývali dlhé zlaté vlasy. Tvár jej zakrýval hodvábný závoj, takže bolo vidno len jej uhrančivé oči. Zdvihla ruky nad hlavu a na okamih znehybnela.

Carriage postrehol, ako Libanončan zatajil dych. Jordana nebola ešte nikdy taká krásna. Bolo zreteľne vidno každú krivku jej nádherného tela. Začala sa pomaly pohybovať v rytme hudby.

Naznačila ho lahodnými pohybmi rúk, a keď sa rytmus zrýchlil, dala sa do tanca. Carriage videl v živote nejednu brušnú tanečnicu. Pochádzal z rodiny z Blízkeho východu a od detstva videl takéto tance.

Išlo o vrcholnú ukážku erotiky. Každý jej pohyb ho unášal do spomienok na množstvo žien, ktoré poznal. Všetky sa mu vyjavovali v erotike, ktorá vyžarovala z jej tanca. Zámerne odtrhol zrak od Jordany a obzeral sa po palube.

Všetci, muži i ženy, cítili to, čo on. Ich vášne a túžby sa zrkadlili v pohľadoch, ktoré na ňu upierali, kým tanec postupne dospieval k búrlivému vyvrcholeniu. Všetci okrem Bajdra.

Mlčky stál a sledoval každý jej pohyb. No jeho tvár bola chladná, pohľad rezervovaný. Netváril sa inak, ani keď pristupovala k nemu a podľa zvyku pokľakom vyjadrovala, že sa mu oddáva. Hudba dospela do finále. Vrhla sa pred ním na kolená a čelom sa mu dotkla nôh.

Chvíľu bolo ticho, potom sa ozval potlesk. Výkriky „bravo“ sa miešali s arabským „ahsanti“. Jordana sa ani len nepohla.

Bajdr sa k nej po chvíli sklonil, chytil ju za ruky a pomohol jej vstať. Obrátil sa k hosťom, ktorí ustavične tleskali, a zdvihol ruku, aby ich utíšil. Potlesk prestal.

„V mene svojom i svojej manželky vám ďakujem, že ste tu s nami pri tejto radostnej príležitosti.“

Ozval sa ešte silnejší potlesk a prevolávanie všetkého najlepšieho k narodeninám. Počkal, kým stíchnu. „Nie je už čo dodať okrem toho, že... stoly sú pripravené.“

Držiac ju za ruku, vykročili ku schodisku a schádzali dolu. Noc opäť ožila hovorom hostí, ktorí ich nasledovali.

5. KAPITOLA

PRI BUFETOVOM stole stáli stewardi v rovnošatách, aby podľa potreby poslúžili hosťom. Stôl bol bohato naložený jedlom - nechýbala hovädzia pečienka, údená šunka a obrovský tuniak ulovený v ten deň v Stredozemnom mori. Uprostred stola trónila ryba vysekaná z veľkého kusa ľadu a na nej krištáľová misa s piatimi kilogramami veľkozrnného kaviáru.

Väčšina stolov a banketových stolíkov už bola obsadená lačnými hosťami, keď Carriage odrazu postrehol, že Bajdr sa ospravedlnil a vybral sa do salóna. Obrátil sa, pozrel na Carriagea a kývnutím hlavy ukázal na Jasfira, ktorý čakal v rade pri bufete. Bajdr sa vzápätí zvrtol a vošiel do salóna.

Carriage podišiel k Libanončanovi. „Pán Al-Faj vás očakáva.“

Jasfir pozrel na bufetový stôl a potom na Carriagea. Územčistému chlapíkovi pri pohľade na dobroty začalo škŕkať v bruchu. Nevôľky sa chystal odložiť prázdny tanier, čo držal už v rukách.

Dick mu ho zobral. „Zariadim, aby vám steward priniesol občerstvenie.“

„Ďakujem,“ riekol Alí.

Dick podal tanier stewardovi a prikázal mu, aby jedlo priniesol pánu Jasfirovi do pracovne. Potom sa obrátil k Jasfirovi a povedal: „Nech sa páči za mnou.“

Jasfir kráča za ním cez salón na chodbu, z ktorej sa vchádzalo do kajút. Keď boli v jej strede, Carriage zastal pri zatvorených mahagónových dverách a zaklopal.

Zvnútra sa ozval Bajdrov hlas: „Ďalej!“

Carriage otvoril dvere a ustúpil, aby dal Jasfirovi prednosť. On dnu nevošiel, iba sa spýtal: „Budete ma neskôr potrebovať, pane?“

„Zapnite si mobilný telefón,“ odvetil Bajdr. „Možno vás zavolám.“

„Áno, pane,“ povedal Carriage. Blížil sa steward s Jasfirovým tanierom. „Odneste mu to dnu,“ prikázal. Keď steward vyšiel z pracovne, zatvoril za

ním dvere. Len čo vykročil po chodbe, začul, ako šľukla zámka.

„Ospravedlňujem sa za podmienky nevhodné na stolovanie,“ povedal Bajdr.

Libanončan sa už medzičasom usadil a pustil sa do jedenia. „To nič,“ vravel s plnými ústami kaviáru. Z kútika úst mu vyletela čierna slinka, opatrne si ju zotrel obrúskom.

Bajdr prešiel k malému stolíku a z prostrednej zásuvky vytiahol obal na spisy. Položil ho na stôl k Jasfirovemu tanieru. „Na základe rozhovorov s vašimi predstavenými,“ povedal, „som pripravil prehľad investícií vrátane akcií a nehnuteľností, ktoré by nám podľa mierneho odhadu mali priniesť počas desaťročného obdobia dvanásťpercentný zisk ročne. Ten zahŕňa i šesťpercentný nárast a dividendy v hotovosti v rovnakej výške. To znamená, že na konci desaťročného obdobia by sme dosiahli štyridsaťpercentnú návratnosť, respektíve desať miliónov libier šterlingov, pričom naša istina by sa zdvojnásobila.“

„To je veľmi sľubné,“ povedal Jasfir, prežúvajúc sústo kurčaťa.

„Na to, aby som rozbehol celú operáciu, potrebujem len súhlas vášho predstavenstva,“ riekol Bajdr.

Jasfir ani len nepozrel na spis. Odložil na stôl kuráciu kostičku a jemne zamľaskal, tak veľmi mu chutilo. „Môžem si umyť ruky?“ spýtal sa.

Bajdr prikývol. Odviedol Libanončana do malej umyvárne vedľa pracovne. Keď sa vrátil, Bajdr už sedel za stolom. Libanončan nechal ležať fascikel na stole vedľa prázdneho taniera a sadol si do kresla oproti Bajdrovi. Ten zdvorilo čakal, kým host' prehovorí.

„Človek mieni, pánboh mení,“ ozval sa Jasfir.

Bajdr mlčal.

„Okolnosti si vynútili zmenu v našich zámeroch,“ pokračoval Jasfir. „Obávam sa, že nebudete môcť realizovať plán investícií.“

Bajdr zachoval chladnú tvár a ešte vždy mlčal.

„Fondy sa budú musieť využiť na iné účely,“ povedal Libanončan.

„Chápem,“ povedal Bajdr ticho. „Zariadim, aby vám okamžite poukázali desať miliónov libier.“

„To nebude potrebné,“ ubezpečoval ho rýchlo Jasfir. „Nevidíme dôvod, pre ktorý by ste pre nás nemohli vybaviť túto záležitosť. Pravda, za zvyčajnú províziu.“

Bajdr mlčky prikývol.

„Istotne viete, že Izrael je zo dňa na deň mocnejší. A výbojnejší. A zvyšuje sa utrpenie našich ľudí, ktorí žijú pod ich nadvládou. Úpenlivo žiadajú svojich bratov o pomoc. Času nie je nazvyš. Musíme sa čo najskôr rozhybať, lebo inak je všetko navždy stratené.“ Libanončan zmlkol, aby sa

nadýchol. „Uzavreli sme určité dohody so Société Anonyme Matérielle Militaire o dodávkach zásob v hodnote šesť miliónov libier. Vzhľadom na dôveru, ktorú voči vám prechovávame, sme súhlasili, že budete náš oficiálny obchodný zástupca. V tomto zmysle sme vám ochotní zaplatiť vašu zvyčajnú desaťpercentnú províziu a výdavky.“

Bajdr ustavične mlčal.

„Zo zvyšnej sumy tri milióny štyristotisíc libier, ktorá nám zostane po tomto obchode, sme vyčlenili milión libier investícií do poľnohospodárskych majetkov v Kolumbii. Prirodzene, do kávovníkových plantáží.“

„Prirodzene,“ povedal Bajdr. Dobre vedeli, o aký kávovník ide. „Takže vám zostávajú dva milióny trisťtisíc.“

Jasfir sa usmial. Tešil sa. Bol presvedčený, že len čo sa peniaze prevedú na Bajdrov účet, poľahky ho získajú pre spoluprácu. Nezáležalo na tom, aký je bohatý. Ustavične chce viac.

„So zvyšnou čiastkou sme si nerobili plány. Domnievali sme sa, že nám azda pripravíte rozpis na túto sumu a my vám oznámime čísla kont vo Švajčiarsku a na Bahamách, kam by sa dali peniaze poukázať.“

„Rozumiem,“ prikývol Bajdr.

„Prirodzene, že aj z tejto finančnej čiastky dostanete desaťpercentnú províziu,“ ubezpečil ho pohotovo Jasfir. „To znamená, že získate takmer milión libier, ak prejdú peniaze na váš účet.“

Bajdr na neho pozrel. V tomto spočívala bieda arabského sveta. Korupcia a machinácie sa stali takmer neoddeliteľnou súčasťou ich obchodovania. Z desiatich miliónov libier sa sotva šesť využilo na prospech ľudí. A aj tento prospech bol nanajvýš problematický. Ľudia potrebovali jedlo a osvetu, nie zbrane. Zaiste si neželali, aby sa ich vodcovia obohacovali na ich účet.

Libanončan si vysvetlil jeho mlčanie ako súhlas. Vstal.

„Takže môžem informovať nadriadených, že prijímate našu ponuku,“ povedal s uspokojením.

Bajdr na neho pozrel. „Nie.“

Jasfirovi od prekvapenia klesla sánka. „Nie?“ opakoval.

Bajdr vstal z kresla a zahľadel sa na Jasfira. „Vrátim vám peniaze, len čo v pondelok otvoria banky,“ oznámil. „Odkážte vašim ľuďom, že ľutujem, no nebudem im môcť poslužiť. Nie som dostatočne vybavený, aby som narábal s toľkou sumou. Som presvedčený, že sa im podarí nájsť v tomto smere iných, zdatnejších.“

„Vraví sa, že človek zvyčajne oľutuje náhle rozhodnutia,“ riekol Libanončan.

„A vraví sa,“ pripomínal Bajdr dôrazne, „že čestný človek má žiť tak, aby

sa nemusel hanbiť.“ Stisol tlačidlo signalizačného zariadenia zabudovaného v digitálnych hodinách na pracovnom stole. Vykročil k dverám.

„Pán Al-Faj,“ oslovil ho Jasfir.

Bajdr sa k nemu obrátil. „Prosím.“

„Kým príde zima, vypukne vojna,“ Libanončan prvý raz hovoril po arabsky. „Keď sa skončí, budeme mať pod kontrolou Stredný východ. Izrael už nebude existovať, lebo celý svet zrazíme na kolená. Starý poriadok sa mení - nastupuje nová sila, ktorá vychádza z ľudu. Ak sa k nám teraz pridáte, budete patriť k víťazom.“

Bajdr neodpovedal.

„Piesok na púšti sa sfarbí dočervena krvou našich nepriateľov,“ dodal Jasfir.

„A našou vlastnou,“ dodal Bajdr. „A keď bude po všetkom, nič sa nezmení. Získa sa sto metrov územia tu, sto metrov tam. Sme len obyčajné figúrky v hre veľmocí. Rusi a Američania si nemôžu dovoliť, aby vyhrala jedna zo strán.“

„Budú nás musieť rešpektovať. Kontrolujeme ich ropné zdroje. Ak pritiahneme kohútiky, klesnú na kolená.“

„Len na chvíľu,“ namietol Bajdr. „Potom prinútiť klesnúť na kolená oni nás.“

Ozvalo sa klopanie na dvere. Bajdr odomkol a otvoril. „Odprevaďte, prosím, pána Jasfira naspäť k spoločnosti,“ požiadal Carriagea. Otočil sa k Libanončanovi. „Ak si želáte čokoľvek, čo by vám spríjemnilo vašu návštevu u nás, radi vám vyhovíme.“

Jasfir na neho uprene hľadel. Trpkosť z rozčarovania v ňom narastala ako hrča v hrdle. No prinútil sa k úsmevu. Veci sa zvrtnú, len čo sa Bajdr dozvie, že jeho dcéra je s nimi. „*Katruk*,“ povedal na rozlúčku. „Dovolíte mi odísť?“

„Choďte v pokoji,“ vyslovil Bajdr po arabsky zdvorilostnú frázu. Zatvoril za nimi dvere, prešiel k stolíku a vzal do rúk spis. Chvíľu naň hľadel a potom ho hodil do odpadkového koša.

Išlo len o taktický manéver, aby ho zatiahli do svojich záležitostí. Vonkoncom nezamýšľali postupovať podľa pripraveného plánu investícií. Teraz si to uvedomil. No zároveň si uvedomil, že sa tak ľahko nevzdajú. Neprestanú, kým sa im nepodarí preonačiť svet podľa ich predstáv. Alebo ho zničiť, ak neuspejú.

Odrazu pocítil únavu. Vrátil sa k pracovnému stolu, sadol si a zatvoril oči. Uvidel privetivé oči svojho otca, ktorý na neho hľadel a nazeral mu takmer do duše. Vyjavil sa mu zážitok z detstva. Vtedy mal nanajvýš desať rokov.

Hrali sa s deťmi na vojnu a on mlátil spoluhráča drevenou zakrivenou

šablou, pričom kričal z plných pľúc: „Zomri, neveriaci, zomri! V mene Proroka, zomri!“

Zacítil, ako mu ktosi vyrazil šabl'u z ruky. Prekvapene sa obzrel a zbadal otca. Spoluhráč fučal a plakal. „Prečo si ma nenechal?“ zlostne sa spýtal otca. „Ahmed hral Žida.“

Otec si kľakol, takže si hľadeli z očí do očí. „Lebo si sa rúhal,“ vysvetľoval mu pokojne. „Zneužil si meno Proroka na ospravedlnenie svojich skutkov.“

„Nie,“ škriepil sa. „Bránil som Proroka.“

Otec zavrtel hlavou. „Zabúdaš, synak, že Prorok, ktorého si sa pokúšal hájiť násilím, je známy aj ako posol mieru.“

Stalo sa to pred tridsiatimi rokmi a odrazu sa mu do mysle tisli ďalšie spomienky na detstvo.

6. KAPITOLA

ŠTARTOVACIA dráha sa trblietala v žiari poludňajšieho slnka a dvojmotorový DC-3 zakrúžil nad letiskom na okraji púšte, pripravujúc sa na pristátie. Bajdr začul, ako sa vysunul podvozok, a vyzrel oknom na letištnú plochu. Na opačnom konci štartovacej dráhy čakalo niekoľko veľkých čiernych limuzín značky Cadillac. Za nimi v tieni pálmy oddychovali t'avy a ich majitelia. Svišťavý zvuk po vysunutí záklopiek naznačoval, že lietadlo vykonáva posledný pristávací manéver.

Bajdr sa pohľadom vrátil do kabíny. Stewardka už sedela pripútaná na svojom mieste. Aj Džábir sediaci oproti nemu bol pripútaný. On si zapínal bezpečnostný pás vo chvíli, keď lietadlo mätko pristávalo.

Za oknom viali kúdoly piesku a zdalo sa, že pilot pristál v púšti. Lenže vzápätí sa lietadlo zachvelo a kolesá sa dotkli betónovej dráhy, ktorá pod nimi ubiehala. O chvíľu pilot zapol brzdy a Bajdr cítil, ako sa mu napol bezpečnostný pás. Tlak náhle povolil a lietadlo rolovalo na koniec dráhy. Hluk motorov v kabíne utíchol, stewardka vstala a podišla k nemu.

Plavovlasá Američanka vyčarila na tvári rovnako neosobný profesionálny úsmev, aký majú nacvičený všetky stewardky bez ohľadu na to, pre akú spoločnosť lietajú. Nemenil to ani fakt, že v tomto prípade leteli súkromným lietadlom jeho otca.

„Dúfam, že ste sa počas letu príjemne cítili, pán Al-Faj.“

Prikývol. „Ďakujem, let bol dobrý.“

„Stihli sme to v slušnom čase,“ dodala. „Z Bejrútu sme doleteli za

osemdesiatšedem minút.“

„Veľmi pekný čas,“ prisvedčil.

Lietadlo zastalo. Cez okno videl, ako sa k lietadlu blížila limuzína. Z prvej vystúpilo niekoľko mužov v poľných rovnošatách. Každý z nich bol ozbrojený samopalom a bežal na vopred určené miesto tak, aby vytvorili okolo lietadla kruh. Zdalo sa, že dvere ďalšej limuzíny ostali zatvorené. Nevidel dnu, lebo mu v tom bránili sklá s tmavohnedým filtrom. Štvorica pracovníkov letiska prisúdala k lietadlu schodíky.

Bajdr si odopol bezpečnostný pás, vstal a vykročil k dverám. Džábir ho zastavil pohybom ruky. „Prosím, aby mal pán chvíľočku strpenia.“

Bajdr chápavo prikývol a pustil pred seba sluhu, aby ho uviedol k východu. Z pilotnej kabíny vyšiel druhý pilot a postavil sa so stewardkou k dverám, no neotváral ich. Džábir si rozopol sako, spod pazuchy vytiahol ťažký automatický Luger, odistil zbraň a držal ju pripravenú k palbe.

Ozvalo sa klopanie na dvere kabíny. Raz, dva, tri. Druhý pilot zdvihol ruku a spýtavo pozrel na Džábira.

„Klopte dva razy,“ oznámil mu. „Mali by odpovedať štvornásobným zaklopaním. Ak sa tak nestane, okamžite vzlietneme.“

Pilot prikývol. Dva razy zabúchal päťou na dvere.

Okamžite sa ozvala správna odpoveď. Pilot skrútol poistnú kľuku a otvoril dvere dokorán. Dvaja ozbrojení muži z ochranky už stáli pri vstupe na schodíky a ďalší dvaja hore pri východe z kabíny.

Bajdr sa vybral k dverám, no Džábir ho opäť zastavil posunkom.

„S dovolením, pane.“

Vystúpil na schodíky, rýchlo si vymenil s mužom z ochranky krátke heslo v arabčine a až potom sa otočil k Bajdrovi a kývol hlavou.

Páľava sálajúca z púšte omráčila Bajdra, skôr než sa dostal k dverám. Vyšiel na slnko a zažmurkal. Začal zostupovať po schodíkoch. V tej chvíli sa otvorili dvere druhej limuzíny a vystúpil z nej jeho otec.

Sámir predišiel svojich ochrancov a pomaly kráčal k nemu. Mal na sebe mäkký plášť, aký nosili púštni šejkovia. Hlavu a krk mu pred horúcimi lúčmi slnka chránila gutra. Bajdr sa ponáhlal k otcovi, chytil ho za ruky, ktoré k nemu vystieral, a priložil si ich k perám na tradičný znak úcty.

Sámir zdvihol synovi hlavu. Jeho oči dlho a skúmavo hľadeli do tváre mladého muža. Potom sa naklonil, objal ho a pobožkal na obe líca. „*Marhab*. Víтам ťa doma, syn môj.“

„*Ja halabik*. Som šťastný, že som doma, otče.“ Bajdr sa vzpriamil. Bol o hlavu vyšší ako otec.

Sámir k nemu vzhliadol. „Vyrástol si, syn môj,“ riekol hrdo. „Stal sa z teba muž.“

Bajdr sa usmial. „Píše sa už päťdesiaty prvý rok, otče. Človek nemôže zostať naveky chlapcom.“

Sámir prikývol. „Sme na teba pyšní, syn môj. Na tvoje študijné výsledky v Amerike, na česť, ktorú si urobil nášmu rodu, na to, že ťa prijali na významné univerzity v Bostone, Cambridge i Massachusetts.“

„Usilujem sa robiť svojim rodičom česť a radosť,“ povedal Bajdr a pozrel smerom k autu. „Ako sa voďí matke a sestrám?“

Sámir sa usmial. „Dobre. Čoskoro sa s nimi stretneš. Matka ťa netrpezlivo očakáva doma a sestry s manželmi k nám prídu dnes na večeru.“

Bajdr si uvedomoval, že by bolo nezmyslom prejavovať rozčarovanie nad tým, že ho neprišli privítať na letisko. Toto neboli Spojené štáty, kde prežil predchádzajúcich päť rokov. Arabky, či lepšie povedané, vážené Arabky, sa neukazovali na verejnosti. „Teším sa, že ich uvidím,“ povedal.

Otec ho chytil za plece. „Pod', sadni si do auta, tam je chládok. Je to najnovší model s účinnou klimatizáciou proti tejto neznesiteľnej horúčave.“

„Ďakujem, otče.“ Bajdr pri nastupovaní do auta zdvorilo dal prednosť otcovi. Ochranca so samopalom priskočil k autu a zatvoril za nimi dvere. Potom si prisadol na predné sedadlo k vodičovi. Zvyšok ochranky naskákal do limuzíny pred nimi. Len čo autá vyrazili, ťaviari začali hnať ťavy k lietadlu, aby na ne naložili batožinu a zásoby. Limuzína opustila priestor letiska a zabočila na betónovú cestu vedúcu k horám vzdialeným niekoľko kilometrov. Do vedľajšieho jazdného pruhu sa zaradil Land Rover so zabudovaným guľometom.

Bajdr pozrel na otca. „Je niekoľko rokov po vojne, nazdával som sa, že ozbrojený sprievod už netreba.“

„V horách sa doteraz skrývajú banditi,“ vysvetľoval otec.

„Banditi?“

„Áno,“ prisvedčil otec. „Ide o ľudí, čo prešli naše hranice, aby tu lúpili, znásilňovali a zabíjali. Niektoré skupiny vyhlasujú, že sú izraelskí partizáni.“

„Ale veď v tejto oblasti nie je hranica s Izraelom,“ namietol Bajdr.

„Pravdaže nie,“ prisvedčil otec. „Možno sú to ním najatí žoldnieri. Preto musíme byť ostražití.“

„Už vás banditi niekedy napadli?“ spýtal sa Bajdr.

„Nie. Mali sme šťastie. Ale počuli sme o tých, čo ho nemali,“ usmial sa Sámir. „Zhovárajte sa radšej o príjemnejších záležitostiach. Vieš, že tvoja najstaršia sestra čaká o niekoľko týždňov dieťa?“

Vozidlá začali stúpať do hôr. Bajdr uvidel o niekoľko minút popri ceste prvé ostrovčeky zelene. Kaktusy vystriedali zakrpatené borovice, tie zasa kvety, tropické popínavé kry a zelené lúky. Otec sa načiahol a stisnutím

gombíka stiahol okná. Do auta vošiel svieži voňavý závan a vystriedal suchý chladný vzduch klimatizačného zariadenia.

Otec sa zhlboka nadýchol. „Človek vynášiel všeličo, ale nič sa nevyrovná čerstvému horskému vzduchu.“

Bajdr súhlasne prikývol. Rýchle sa šplhali na vrchol hôr. Bývali na opačnej strane hrebeňa obrátenej k moru. Ktovie, či je dom taký, aký si ho pamätal.

Dom sa objavil, len čo vyšli na vrchol a začali klesať. Bajdr hľadel von oknom a videl pod sebou biele strechy. Dom bol väčší, než si spomínal. Pristavili k nemu niekoľko budov. Na druhej strane pozemku postavili Veľký bazén s výhľadom na more. Bolo tu však ešte čosi nové. Celý komplex bol obohnaný vysokým múrom. Na múre stáli vo vzdialenosti približne päťdesiatich metrov od seba malé vežičky a v každej bol strážca ozbrojený guľometom.

Samotný dom obkolesovali stromy. Bajdr sa spýtal otca: „Všetky domy sú také?“

Otec prikývol. „Podaktoré stráži aj väčší počet mužov. Princ má vo svojom letnom sídle viac než stočlennú stráž.“

Bajdr mlčal. Čosi tu nehralo, ak sa ľudia dobrovoľne stávali väzňami, aby získali pocit bezpečia. Auto odbočilo na príjazdovú cestu, ktorá viedla k domu. O chvíľu prešli alejou, čo oddeľovala dom od cesty, a blížili sa k obrovskej ocelevej bráne zabudovanej v múre. Krídla brány ovládané tichým elektrickým motorom sa začali otvárať. Autá prešli cez bránu bez toho, aby zastali. Po tristo metroch jazdy zastali pred obrovskou bielou budovou. K dverám limuzíny pribehol sluha. Najskôr vystúpil otec, za ním Bajdr.

Uprel zrak na mohutné mramorové schodisko vedúce k vchodovým dverám. Boli otvorené. Zjavila sa v nich žena v dlhom bielom rúchu a šatke. Nemala závoj.

„Mama!“ skríkol, vybehol po schodoch a zovrel ju do náručia.

Nabila vzhliadla so slzami v očiach na syna. „Odpusť, syn môj,“ zašepkala. „Ale už som sa nevedela dočkať, kedy ťa uzriem.“

KEĎŽE nešlo o oficiálnu záležitosť a prítomní boli len členovia rodiny, večerali všetci spolu. Za iných okolností by muži stolovali osve a ženy by jedli až po nich, alebo by vôbec nejedli.

Bajdr pozeral na sestry pri stole. O tri roky staršia Fatima s buclätou tvárou a riadne veľkým bruškom žiarila, keď si pyšne sadala vedľa manžela. „Bude to chlapec,“ vyhlásila. „V Salahovej rodine sa rodia len synovia a všetci tvrdia, že vyzerám presne ako jeho matka, keď ho nosila.“

Otec sa zasmial. „Povedačky. No rád im uverím, kým sa nenájde rozumnejšie vysvetlenie.“

„Obdarím ťa prvorodeným vnukom,“ zdôraznila Fatima a pozrela na sestru Naval, ktorá mala dcéru.

Naval mlčala. Mlčal i jej manžel Omar. Pracoval ako lekár v svokrovej nemocnici.

„Dievča či chlapec,“ ozval sa Bajdr, „všetko je v rukách Alaha.“

S tým mohli všetci súhlasiť.

Sámir vstal. „Západniari majú vo zvyku uchýliť sa do osobitnej miestnosti a tam si vychutnať cigaru. Ich zvyk sa mi veľmi pozdáva.“

Otec vykročil k svojej pracovni. Bajdr so švagrami ho nasledovali.

Sluha im otvoril dvere a potom úslužne zavrel.

Sámir otvoril škatuľku cigár, čo mal na stole. Vybral si jednu a s pôžitkom k nej privoňal. „Kubánske cigary. Poslali mi ich z Londýna.“

Ponúkol im. Salah a Omar si vzali po jednej, no Bajdr zavrel hlavou a vytiahol z vrečka škatuľku cigariet. „Privykol som na toto.“

Sámir sa usmial. „Aj vyjadrovaním sa podobáš väčšmi na Američana než na Araba.“

„Američania si to nemyslia,“ povedal Bajdr. Zapálil si cigaretu a počkal, kým si ostatní zapálili cigary.

„Aký je tvoj názor na nich?“ spýtal sa Sámir zvedavo.

„V akom zmysle?“ upresňoval otázku Bajdr.

„Sú to zväčša Židia,“ zasiahol do rozhovoru Salah.

Bajdr sa k nemu obrátil. „To nie je pravda. Vzhľadom na celkový počet obyvateľov je Židov málo.“

„Bol som v New Yorku,“ škriepil sa Salah. „Mesto sa hemží Židmi. Majú kontrolu nad všetkým. Nad vládou, nad bankami.“

Bajdr sa zahľadel na švagra. Salah bol mladý robustný dogmatik. Jeho otec začal s požičiavaním peňazí a dnes mu patrila jedna z najväčších bánk v Bejrúte.

„Takže obchodujete so židovskými bankármi?“ spýtal sa Bajdr.

Salahovi preletel po tvári výraz zdesenia. „Prirodzene, že nie,“ riekol tvrdo. „Obchodujeme len s najdôležitejšími bankami, s Bank of America, First National a Chase.“

„A tie nie sú židovské?“ opýtal sa Bajdr. Kútikom oka zbadal, ako sa otec usmieva. Sámir šípil, kam mieri jeho syn.

„Nie,“ odvetil Salah.

„Čiže v Amerike Židia predsa len nekontrolujú všetko,“ dokončil Bajdr. „Alebo áno?“

„Našťastie nie,“ povedal Salah. „Ale určite by kontrolovali, keby sa im

naskytná príležitosť.“

„Amerika je orientovaná proizraelsky,“ ozval sa Sámir.

„Áno,“ prisvedčil Bajdr.

„Prečo?“

„Pokúste sa pochopiť mentalitu Američanov. Sympatizujú s každým, kto je prenasledovaný. A Izrael to veľmi úspešne využíva v tamojšej propagande. Kedysi bola namierená proti Britom, dnes zasa proti nám.“

„Ako by sme to mohli zmeniť?“

„Veľmi jednoducho,“ povedal Bajdr. „Nechajme Izrael na pokoji. Veď je to len úzky pruh zeme uprostred nás. Nie je väčší ako mucha na chrbte slona. Čím nám môže ublížiť?“

„Lenže nezostane malý ako mucha,“ namietol Salah. „Sťahujú sa doň tisíce utečencov z celej Európy. Samá spodina. Neuspokojá sa s tým, čo majú. Žid chce vždy všetko.“

„Zatiaľ to nemôžeme tvrdiť,“ povedal Bajdr. „Možno keby sme neboli proti nim a prijali by sme ich ako svojich blížnych a pracovali vedno s nimi na prospech našich krajín, mali by sme inú mienku. Stará múdrosť hovorí, že silný meč zotne jediným úderom dub, no nezotne hodvábný šál vznášajúci sa vo vetre.“

„Domnievam sa, že dnes je už na čosi také neskoro,“ povedal Salah. „V ušiach nám znie kvílenie našich bratov, žijúcich pod ich nadvládou.“

Bajdr pokrčil pleciami. „Amerika o tom nevie. Vníma len to, že malý miliónový národ žije uprostred nepriateľského sveta, ktorý ho počtom stonásobne prevyšuje.“

Otec smutne prikývol. „Treba všeličo premyslieť. Ide o veľmi zložitý problém.“

„Vôbec nie je zložitý,“ odporoval dôrazne Salah. „Pamätajte si moje slová. Príde čas, keď sa na vlastné oči presvedčíte, že som vám vravel pravdu. Potom sa zjednotíme, aby sme ich zničili.“

Sámir pozrel na druhého zaťa. „Čo si o tom myslíš, Omar?“

Mladý lekár si rozpačito odkašľal. Bol nadmieru plachý. „Nie som politik,“ odvetil. „Nerozmýšľal som bližšie o týchto záležitostiach. Na zahraničných univerzitách v Anglicku a vo Francúzsku, kde som študoval, pôsobilo veľa profesorov židovského pôvodu. Boli to dobrí lekári a dobrí pedagógovia.“

„Mám rovnakú skúsenosť,“ povedal Sámir a pozrel na Bajdra. „Dúfam, že si si neurobil na zajtra program.“

„Akýže program?“ čudoval sa Bajdr. „Veď som doma.“

„Dobre,“ povedal Sámir. „Zajtra máme totiž večerať u jeho výsosti princa Fajjáda. Chce osláviť tvoje osemnásťte narodeniny.“

Bajdr bol zmätený. Narodeniny mal predsa pred niekoľkými mesiacmi. „Jeho výsosť je tu?“

„Nie,“ povedal Sámir. „Je v Alaji. Išiel si oddýchnuť od rodiny a pracovných povinností. Sme k nemu pozvaní na zajtra.“

Bajdr sa radšej nepýtal na dôvody. Otec mu ich vysvetlí vo vhodnom čase. „Bude mi čťou, otče,“ povedal.

„Dobre,“ usmial sa otec. „Čo keby sme sa vrátili k matke a sestrám. Viem, že netrpezlivo čakajú na tvoje zážitky z Ameriky.“

7. KAPITOLA

ALAJA bola dedinka v horách štyridsaťpäť kilometrov od Bejrútu. Nevyznačovala sa ani priemyslom, ani obchodovaním, ani farmárčením. Opodstatnenosť jej existencie tkvela v jedinej príčine. V pôžitku. Obe strany hlavnej ulice, čo pretínala dedinu, lemovali reštaurácie a kaviarne, kde hlavnú atrakciu predstavovali orientálne tanečnice a speváčky z celého Stredného východu. Západných turistov od návštev tohto miesta odrádzali a zjavovali sa tu menej než zriedkavo. Podstatnú časť klientely tvorili bohatí šejkovia, princovia a biznismeni, čo sem unikali pred prísnu morálkou a nudou sveta, v ktorom žili.

Tu sa mohli oddávať všetkému, čo sa im doma zakazovalo. Smeli piť nápoje a ochutnávať jedlá a lahôdky, ktoré im prísne moslimské zásady zakazovali. Hlavným dôvodom bolo asi to, že sa tu pohybovali v úplnej anonymite. Bez ohľadu na to, do akej miery sa navzájom poznali, správali sa voči sebe ako cudzí a jeden druhého bez vyzvania ani neoslovil.

Na druhý večer o desiatej zastala Sámirova limuzína pred najväčšou miestnou reštauráciou. Princ Fajjád si ju dnes večer vzhľadom na dôstojnosť svojej osoby rezervoval celú. Nepatrilo sa, aby sa dostal do styku s obvyčajnou klientelou. Bol jediným vládcom územia s rozlohou tisícpäťsto štvorcových kilometrov, ktoré susedilo so štyrmi krajinami: Irakom, Saudskou Arábiou, Sýriou a Jordánskom. Skutočnosť, že jeho krajina v istom zmysle zasahovala do každej zo susedných krajín, nebola prekážkou, lebo v konečnom dôsledku to slúžilo dobrej veci. Práve do jeho krajiny mohol prísť bez obáv ktokoľvek zo susedov a v bezpečí riešiť vzájomné problémy a nedorozumenia. Bajdrova stará matka bola sestra princovho otca, takže Al-Fajovci ako bratanci panovníckeho rodu boli druhou najvýznamnejšou rodinou.

Princ udelil Bajdrovmu otcovi práva na všetky verejnoprospešné podniky.

Sámirovi patrili elektrárne a telekomunikácie. Odplatil sa tým, že rodina vybuďovala školy a nemocnice, kde poskytovali zadarmo zdravotnícku starostlivosť každému, kto ju potreboval. Aj predtým boli bohatí, no pridelením podnikov zbohatli ešte väčšmi a takmer bez námahy.

Rodina bola veľmi rozčarovaná, že princ nemá mužského potomka, ktorému by mohol odovzdať trón. Niekoľkokrát sa oženil a robil, čo sa dalo. No len čo manželky nesplnili očakávanie a neporadili mužského následníka, okamžite sa s nimi rozviedol. Teraz dovŕšil šesťdesiat rokov a už dávnejšie sa rozhodol, že ak si Alah neželal, aby mal priameho následníka, požiada bratanca, či by mu v tomto smere nepomohol.

Tu bola príčina, pre ktorú Sámir pred osemnástimi rokmi podnikol púť do Mekky. Jeho modlitby boli vyslyšané narodením Bajdra. No Fajjád ho napriek svojmu sľubu doposiaľ neoznačil za svojho následníka. Namiesto toho nástojil, aby Bajdr vyštudoval na Západe, osvojil si tamojší spôsob života a naučil sa čo najviac o západnom svete. Sámir sa potešil z viacerých dôvodov. Jeho syn bude lekár ako on a budú pracovať bok po boku.

Lenže princ mal inakšie úmysly. Lekármi sa mohli stať aj iní. Bajdr mal vyštudovať dôležitejšie odbory - obchod a podnikanie. Bohatstvo a význam krajiny, ktorou myslel seba, svoju rodinu, mohlo naďalej rásť len na základe väčšej rafinovanosti vo sfére obchodu. Driemala v ňom zásadná nedôvera Araba voči ľuďom zo Západu, s ktorými obchodoval; domnieval sa, že ho považujú za menejcenného, za akési dieťa, čo sa v ničom nevyzná. Preto sa rozhodol, že Bajdr nebude kráčať v otcových šľapajach a nepôjde do Anglicka, ale do Ameriky, kde sa biznis považoval za uznávané a dôstojné povolanie.

Sámir pyšne pozrel na syna, keď vystúpili z limuzíny. Bajdrovi pristal tradičný arabský odev. Plášť mu priliehal k štíhlej vysokej postave a gutra plynule splývala. Mal výraznú bradu i nos a hlboko posadené modročierne oči, vystupujúce líčne kosti a olivová pokožka prezrádzali silu a pevný charakter mladého muža. Princ sa poteší. Možno ho teraz určí za svojho nástupcu.

V duchu prosil Alaha, aby mu odpustil pýchu i pozemské túžby. Veď zázrak bolo už to, že ho obdaril na púšti synom. Malo by mu to stačiť. Nech sa stane vôľa Alahova.

Pokynul Bajdrovi, aby ho nasledoval hore schodmi do reštaurácie. Vo dverách stál princov majordóm s dvojicou ozbrojených strážcov. Spoznal Sámira a uklonil sa podľa tradičného zvyku.

„*As-sálám alejkum.*“

„*Alejkum as-sálám,*“ odvetil Sámir.

„Jeho výsosť veľmi netrpezlivo očakáva príchod svojho milého synovca,“

riekol majordóm. „Požiadal ma, aby som vás k nemu zaviedol, len čo prídete. Je vo svojom apartmáne na poschodí.“

Kráčali za majordómom cez prázdnu reštauráciu ku schodisku na opačnom konci rozľahlej miestnosti. Nič sa tu nedialo. Inokedy robotou zavalení čašníci postávali v skupinkách a klebetili. Neďaleko pódia sedeli hráči z orchestra, fajčili a zhovárali sa. Nebolo tu jedinej speváčky alebo tanečnice. Nič sa nesmelo diať, kým princ nevydá pokyn.

Apartmány nad reštauráciou boli rezervované pre osobitných klientov a ich hostí, ktorí bývali po noci radovánok v reštaurácii priveľmi unavení, aby sa vládali vrátiť domov, alebo sa rozhodli zostať a užívať ďalšie pôžitky, ktoré im podnik mohol poskytnúť. Majordóm zastal pred dverami a zaklopal.

„Kto je?“ ozval sa chlapčenský hlas.

„Doktor Al-Faj a jeho syn prišli navštíviť jeho výsosť,“ povedal majordóm.

Dvere im otvoril mládenček v hodvábnej košeli a nohaviciach. Na viečkach mal hrubý mejkap, líca narúžované a dlhé nechty nalakované. „Ráďte vstúpiť,“ zašvelil po anglicky.

Bajdr s otcom vošli do izby. Vo vzduchu bolo cítiť slabú sladkastú vôňu hašiša. V miestnosti nebol nikto okrem nich. „Ráďte si sadkať,“ povedal mládenček a rukou ukázal na diván a na kreslá. Opustil ich a vošiel do vedľajšej miestnosti.

Bajdr si s otcom mlčky vymenili pohľady.

Mládenček sa vrátil. „Jeho výsosť príde o chvíľu. Môžem vám niečo ponúknuť? Sladkosti? Niečo na občerstvenie? Ak si želáte, máme anglickú whisky.“

Sámir zavrtel hlavou. „Nie, ďakujeme.“

Dvere sa opäť otvorili a vošiel princ Fajjád. Bol zaodetý do panovníckeho rúcha, hlavu mal zakrytú bielym mušelinom. Prešiel cez izbu k bratancovi.

Sámir a Bajdr vstali a poklonili sa svojmu vládcovi. Fajjád s úsmevom vystrel ruky skrížené na prsiach. „Vari sa takto zvitajú bratanci, ktorí sa toľký čas nevideli?“ Chytil Sámira za plecia, pobožkal ho na obe líca a potom sa, ustavične usmievajúc, obrátil k Bajdrovi. „A toto je ten chlapček, čo plakal, keď odchádzal na štúdiá?“

Bajdr cítil, ako sa červená. „To bolo dávno, vaša výsosť.“

„Ani nie,“ riekol princ a zasmial sa. „Myslím, že si mal vtedy šesť rokov.“

„Teraz má osemnásť,“ ozval sa Sámir. „A vďaka Alahovi vyrástol z neho muž.“

„*Al-hamduliláh*,“ riekol princ. Zabladel sa na Bajdra, ktorý bol od nich o

hlavu vyšší. „Tvoj syn je dlháš. Nepamätám sa, že by bol niekto z našej rodiny vyšší ako on.“

„To je výsledok stravovania, vaša excelencia,“ vysvetľoval Sámir. „Jedlá v Amerike sú obohatené o mnohé vitamíny a minerálne soli. Dnešná mladá generácia dorastá do väčšej výšky než jej rodičia.“

„Vy vedci dokázate zázraky,“ povedal princ.

„Sú to zázraky Alaha,“ riekol Sámir. „My sme len nástroje v jeho rukách.“

Princ prikývol. „Musíme sa o všeličom pozhovárať, bratanec,“ povedal. „Ale to môžeme zajtra dopoludnia. Dnes večer musíme vychutnať radosť z opätovného stretnutia a vzájomnej prítomnosti.“ Zatlieskal. „Nechal som vám pripraviť izby, aby ste sa mohli po ceste osviežiť. O polnoci sa stretneme dole v reštaurácii, kde je pre nás pripravená slávnosť.“

Sámir sa uklonil. „Sme nesmierne vďační za vašu pohostinnosť.“

Opäť sa ukázal mládenček. „Uved' mojich bratancov do ich apartmánov,“ prikázal princ.

„S radosťou, vaša výsosť,“ uklonil sa mládenček.

Bajdrovu izbu oddeľovala od otcovej veľká obývačka. Rozlúčil sa s ním a vošiel do svojej spálne s luxusným zariadením z drahých hodvábov a saténov. Na divánoch ležali veľúrové vankúše. Len čo vošiel, ktosi jemne zaklopal na dvere. „Ďalej,“ zvolal.

Do spálne vošla mladá slúžka. Úctivo sklonila hlavu. „Môžem pánovi nejako poslúžiť?“ spýtala sa, ticho odvracajúc zrak, ako kázala tradícia.

„Nič mi neprichádza na um.“

„Možno by som mohla pánovi pripraviť horúci kúpeľ, aby zo seba zmyl únavu po ceste,“ navrhla.

„Dobrý nápad,“ povedal.

„Ďakujem, pane,“ riekla a prešla cez izbu do kúpeľne.

Bajdr za ňou zamyslene hľadel. Uvedomil si, že je naozaj doma. V Amerike by sa s takýmito službami nestretol.

REŠTAURÁCIU zaplavoval hluk a vírenie bubnov. Na malom pódiu sa vrtela tanečnica, pestrofarebné pruhy látky jej povievali okolo drieku, na podprsienke zo strieborného kovu sa odrážal ligot svetiel. Pred pódium stál stôl v tvare podkovy a princ s hosťami pozorne sledovali vystúpenie.

Princ sedel uprostred, Sámir na čestnom mieste po jeho pravici a Bajdr po ľavici. Za princom pri nízkych stolíkoch posedávalo niekoľko mládencov nalíčených tak ako chlapec, ktorý ich uviedol do princovho apartmánu. Vzadu stál majordóm a dozeral na prácu čašníkov a ostatného personálu. Každý hosť mal pred sebou vo vedierku fľašu šampanského a čašníci im

ustavične nalievali do pohárov. Na stole bolo viac než päťdesiat druhov predkrmov a miestnych lahôdok. Hostia jedli rukami a čašníci im po každom súste starostlivo utierali prsty obrúskami namočenými do teplej vody. Pri dverách a popri stenách stál tucet príslušníkov Fajjádovej osobnej gardy. Ani na okamih nespúšťali zrak z princa.

Hudba dospela do finále a tanečnica na záver klesla na kolená. Princ začal tlieskať. Na jeho pokyn čašníci povytáhovali fľaše šampanského z vedierok, kľakli si pred pódium a vystreľovali zátky jednu za druhou ponad hlavu schúlenej tanečnice. Princ nedbanlivo sňal jednu z kôpky bankoviek pred sebou; zhúžval ju v hrsti a hodil pred tanečnicu.

Dievča po nej siahlo ladným pohybom a zasunulo si ju za opasok. Uklonilo sa a zvodne sa usmievajúc, zmizlo z pódia.

Princ privolať majordóma a čosi mu zašepkal. Majordóm prikývol. Zvrtol sa, pokynul chlapcom usadeným za princom a ďalším gestom naznačil kapele, aby začala hrať. Pri prvých tónoch hudby vystúpili na pódium štyri dievčence a začali tancovať. Intenzita svetla v miestnosti postupne klesala, kým nenastala takmer úplná tma. Iba uzučké záblesky bodového osvetlenia cielili na tanečnice. Rytmus hudby sa zrýchľoval a bodové osvetlenie nestačilo sledovať pohyby tanečníč, no len čo ich dostihlo, dievčatá sa vlnili ešte v rýchlejšom tempe. Tanec trval dlhšie ako pätnásť minút, a keď sa skončil, dievčatá sa zdali byť na konci so silami a padali na pódium, ktoré sa napokon ponorilo do úplnej tmy.

Chvíľu bolo ticho a princ začal prvý raz nadšene tlieskať. Svetlá sa pomaly rozzínali. Tanečnice, ležiace tvárou k zemi, sa začali dvíhať. Bajdr nevychádzal z údivu. Neboli to dievčatá, čo začali tancovať. Nahradili ich chlapci, čo predtým sedeli princovi za chrbtom.

Princ sa tentoraz neunúval húžvať bankovky. Rozhadzoval ich plným priehrštím na pódium a vyletúvanie korkových zátok fliaš od šampanského nebralo konca kraja.

Bajdr letmo pozrel na otca. Sámirova tvár bola bezvýrazná. Uvažoval, čo si asi otec myslí o takejto zábave. Bankovky, ktoré princ tak ľahkovážne hádzal tanečníkom, boli stolibrovky. Išlo o väčší obnos, ako bol priemerný ročný plat robotníka.

Princ sa zadíval na Bajdra a ozval sa po francúzsky: „*C'est beau, c'est magnifique, non?*“

Bajdr mu pozrel do očí. Hľadeli naňho sústredene a skúmavo. „*Oui.*“ Chvíľku váhal. „*C'est tout péderaste?*“

Princ prikývol. „*Vous aimez? Choisissez quelqu'un pour votre plaisir.*“

Bajdr ustavične pozeral do očí starnúceho muža. Zavrtel hlavou.

„*Merci, non. Pas pour moi. Je préfère les femmes.*“

Princ sa nahlas rozosmial a obrátil sa k Sámirovi. „Tvoj syn je skvelý a má dobrý vkus,“ povedal. „Hotový Američan.“

Sámir pozrel na syna a hrdo sa usmial. Bajdr vytušil, že zložil u princa prvú skúšku.

BOLO päť hodín ráno a na horách sa začínalo brieždiť. Bajdr zaželel otcovi dobrú noc a vkročil do svojej spálne.

Závesy boli zatiahnuté a v izbe panovala tma. Načiahol sa za vypínačom.

Čiasi ruka mu zabránila zažať svetlo. Ozval sa nežný ženský hlas podfarbený egyptským prízvukom. „Zapálime sviečky, vaša excelencia.“

Odstúpila od neho a do nosa mu vnikol jemný závan pižmovej vône. Stál v tme ako soľný stĺp, usiloval sa zrakom preniknúť tmou a objaviť ju, no nevidel nič, kým neškrtna zápalka a nezablikalo svetielko. Usmiali sa na neho tmavé oči vrúbené hustými riasami a dievča zažalo sviečku.

Miestnosť osvetlila mäkká žltá žiara. V žene spoznal jednu z tanečníc, čo ich dnes večer zabávali. Zmenila sa len jediná časť jej kostýmu - podprsienka. Prsia jej tentoraz nezahalovali kopulky strieborného kovu. Namiesto nich mala priesvitný hodvábný šál, cez ktorý jej výrazne presvitli tmavé bradavky. Opäť sa na neho usmiala. „Ak je vaša excelencia unavená, pripravila som pre ňu horúci kúpeľ.“

Mlčal.

Zatlieskala. Z kútov miestnosti sa vynorili ďalšie dve ženy. Doteraz sa ukrývali v tieni. Boli oblečené ešte sporšie, než tá prvá. Azda najtenší z hodvábov im zakrýval prsia a splyval im po bokoch až k nohám. Kráčali k Bajdrovi a pred sviečkou sa prežehnali. Zreteľne videl ich nahé telá a hladko oholené Venušine pahorky. Len tvár pod očami mali zahalenú závojom ako správne moslimky.

Prvá zo žien opäť zatlieskala a z opačného rohu miestnosti sa vynorila ešte jedna ženská postava. Zapla gramofón a v izbe sa rozozvučali tiché tóny hudby. Začala sa pomaličky pohybovať v jej rytme.

Dvojica žien ho chytila za ruky a odviedla ho k lôžku. Ich dotyky boli ľahučké a nenásilné. Pomaly ho vyzliekali. Stále mlčal.

Prvá zo žien zapálila cigaretu a podala mu ju. Potiahol si. Cítil, ako mu do nozdier vniká jemná sladkastá vôňa hašiša. Zdalo sa, že ho to rozohrialo. Ešte raz si zhlboka potiahol a odložil cigaretu.

Pozrel na ženu. „Ako sa voláš?“

„Naďa, vaša excelencia,“ odvetila s pokorným gestom.

Usmial sa na ňu a pocítil, ako sa v ňom ozvali sexuálne chůtky. Posadil sa na lôžko. „Treba sa nám aj kúpať?“ spýtal sa.

Zasmiala sa. „Podľa toho, ako si excelencia želá.“

Pozrel na ne. Hašiš mu už prenikol až do bedier. Zbadal svoj dlhý tvrdý falus, ako mu leží na bruchu. Pozrel na prvú zo žien a povedal: „Túžim po každej z vás.“

8. KAPITOLA

KEĎ sa zobudil, spálňa bola zaliata slnkom a pri posteli stál Džábir so šálkou pariacej sa tureckej kávy. Odpil si z nej a obaril si ústa. „Kol'ko je hodín?“ spýtal sa.

„Je poludnie, pane,“ odvetil sluha.

Poobzeral sa po izbe. Nepamätal sa, kedy odišli jeho spoločnícky. Spomínal si len na ich dotyky a teplo ľudských tiel. Ležal vtedy na boku. Jedna zo žien ho natrela olejom. Potom mu všetky oblizovali telo. Jazykmi mu prechádzali po prsných bradavkách, po zadku, miešku, úde, po bruchu, kým jeho vzrušenie nedospelo do bodu, v ktorom z neho vystrekol gejzír semena. Vzápätí zaspal.

Upil si ďalší dúšok horúcej kávy a zatriasol hlavou. „Otec už vstal?“

„Áno, pane. Je u princa. Čakajú, že prídete na raňajky.“

Dal si ešte dúšok kávy a vstal z postele. „Povedzte im, že prídem, len čo sa osprchujem.“

Pustil si studenú vodu, potom horúcu a zasa studenú. Okamžite sa prebral. Prstami si prešiel po brade a rozhodol sa, že sa oholí až potom. Kým vyšiel z kúpeľne, Džábir mu prichystal košeľu a široké nohavice.

Keď vošiel do miestnosti, princ s otcom sedeli pri raňajkách. Majordóm práve začínal upratovať stôl.

Bajdr pobozkal otca a potom princovu pravicu. Na emirov pokyn si sadol.

„Zaješ si dačo?“ spýtal sa ho princ zdvorilo.

„Nie, ďakujem,“ odvetil Bajdr. Nepatrilo sa, aby jedol, keď oni doraňajkovali.

„Tak si aspoň vypi kávu,“ navrhol princ.

„Ďakujem,“ prikývol Bajdr.

Majordóm mu okamžite nalial šálku. Bajdr ochutnal. Káva bola hustá a sladká. Ticho a úctivo vyčkával. Napriek tomu, že stiahnuté žalúzie bránili, aby do miestnosti vnikol čo len lúč svetla, princ mal nasadené slnečné okuliare, takže mu nebolo vidno do očí. Počkal, kým Bajdr neodložil šálku. „Zhovárali sme sa s otcom o tvojej budúcnosti.“

Bajdr sklonil hlavu. „Som váš služobník.“

Princ sa usmial. „Si predovšetkým môj synovec, moja krv.“

Bajdr mlčal. Ani sa neočakávalo, že prevraví.

„Svet sa rýchlo mení,“ pokračoval princ. „Od tvojho narodenia sa všeličo zmenilo. A podľa toho musíme meniť i naše plány.“ Rázne pleskol dlaňami.

Majordóm vyšiel z miestnosti a ticho zatvoril za sebou dvere. Ostali sami.

Princ chvíľu počkal a potom sa ozval takmer šeptom: „Vieš, že som ťa odjakživa považoval za svojho následníka a bol som presvedčený, že jedného dňa sa namiesto mňa staneš vládcom krajiny.“

Bajdr letmo pozrel na otca. Sámirova tvár zostávala bezvýrazná. Obrátil sa pohľadom späť k princovi.

„Ibaže časy sa zmenili,“ riekol emir. „Stretávame sa s inými, oveľa dôležitejšími problémami. Budúcnosť celého Stredného východu rozochvieva vlna ukrytá pod piesčinami púšte a sľubuje bohatstvá, o ktorých sme ani nesnívali. Zdrojom týchto bohatstiev je ropa - krv modernej priemyselnej spoločnosti Západu. A naša malá domovina sa rozprestiera na najväčších a najbohatších náleziskách ropy na svete.“

Zmĺkol, aby sa nadýchol, priložil si kávu k perám a usrkol si zo sladkého nápoja. „Tento mesiac som uzavrel dohody s niekoľkými firmami z Ameriky, Británie a Európy na ich ďalšie využitie. Za právo prieskumu výťažnosti ložísk sú nám ochotní zaplatiť desať miliónov dolárov. Ak nájdeme ropu, získame príplatok za každé z otvorených ložísk a províziu za exportovanú surovinu. Zaviazali sa zároveň, že postavia rafinérie a pomôžu nám pri ďalšom rozvoji našej krajiny. Všetko vyzerá náramne sľubne, no ustavične cítim určité obavy.“

„Nechápem,“ povedal Bajdr, hoci chápal až priveľmi dobre. Toto bola príčina, pre ktorú ho poslali študovať ďaleko do cudziny.

„Ale chápeš,“ riekol emir pichľavo. „Len ma nechaj dopovedať. Aj keď svetová verejnosť odmieta imperializmus a kolonializmus, jestvujú iné spôsoby, ako si zotročiť krajinu a jej obyvateľov - stačí ju urobiť ekonomicky závislou. Nedovolíť, aby nám Západ urobil čosi také. Naopak, v zmysle mojich zámerov nás pozdvihne na vyššiu úroveň a ešte nám za to zaplatí.“

Bajdr prikývol. Začínal si vážiť princa aj z inej stránky. Napriek čudáckym spôsobom bol nezvyčajne prefikáný. „Ako vám môžem pomôcť?“ spýtal sa. „Som pripravený plniť vaše príkazy.“

Princ pozrel na Sámira a uznanlivo prikývol. Sámir sa usmial. Princ sa obrátil k Bajdrovi. „Mám pre teba dôležitejšiu úlohu, ako byť mojím nástupcom. Potrebujem muža, ktorý by prenikol do západných kruhov, obral ich o bohatstvo, čo nám s toľkou nevôľou priznávajú, a ešte väčšmi ho zveládil. Ak splníš túto úlohu, na ktorú si bol a budeš ďalej

pripravovaný, sľubujem ti, že tvoj prvorodený syn sa stane mojím nástupcom a vládcom.

„Môj najvyšší panovník mi nemusí nič sľubovať,“ riekol Bajdr. „Rád vyplním všetky jeho želania.“

Emir vstal a objal Bajdra. „Vlastný syn by mi nemohol preukázať väčšiu službu.“

„Ďakujem vašej výsosti za dôveru. Modlím sa, aby som s vedomím múdrehu Alaha preukázal, že som hodný tejto úlohy.“

„Všetko je vôľa Alahova,“ riekol princ a sadol si na svoje miesto. „Vrátiš sa na štúdiá do Ameriky. Odteraz budú na tvoje ďalšie vzdelávanie dozerat' istí ľudia, ktorých mi odporúčali americké naftárske spoločnosti. Nebudeš navštevovať štátne školy. Čaká ťa odborné štúdium, ktoré o tri roky dokončíš.“

Bajdr prikývol. „Rozumiem.“

„Zostáva nám vyriešiť už len jedno,“ povedal princ. „Tvoj sobáš.“

Bajdr na neho zarazene pozrel. Nič podobné neočakával.

„Môj sobáš?“ spýtal sa.

Princ sa usmial. „Nesmieš sa čudovať. Dupočul som sa, ako si sa správal včera v noci, podľa toho by si mal rod obdať nejdným synom.“

Bajdr mlčal.

„Vedno s tvojím otcom sme všetko starostlivo zvážili a po dlhých úvahách sme ti vybrali nevestu, na ktorú budeš môcť byť veľmi hrdý. Je mladá, krásna a pochádza z jednej z najlepších rodín v Libanone. Volá sa Marjam Rijádová, dcéra Mohameda Rijáda, známeho bankára.“

„Poznám ju,“ dodal rýchlo otec. „Je naozaj krásna. A veľmi cnostná.“

Bajdr pozrel na otca. „Koľko má rokov?“

„Šestnásť,“ odvetil Sámir. „Hoci nebola v cudzine, je vzdelaná. V súčasnosti navštevuje Americkú dievčenskú školu v Bejrúte.“

„Šestnásť je málo na vydaj,“ namietal Bajdr.

Emir sa pustil do smiechu. „Vyberal som starostlivo. Šestnásťročná Američanka je možno dieťa. U nás je však šestnásťročné dievča zrelé na vydaj.“

BAJDR na ceste autom späť do Bejrútu mlčal. Blížili sa k predmestiu, keď sa napokon ozval Sámir. „Čo je s tebou, syn môj?“

„Nič, otče.“

„Si sklamaný, že sa nestaneš panovníkovým následníkom?“

„Nie.“

„Znepokojuje ťa azda blížiaci sa sobáš?“

Bajdr váhal. „Nepoznám to dievča. Dnes popoludní som o nej prvý raz

počul.“

Sámir na neho pozrel. „Myslím, že ťa chápem. Čuduješ sa, prečo sa ťa tak úpenlivo usilujeme vychovávať v západniarskom duchu a na druhej strane ťa vraciame do našej skutočnosti tým, že ti chystáme sobáš. Mám pravdu?“

„Asi áno. V Amerike sa treba s dievčaťom najskôr zoznámiť a zistiť, či sa jeden druhému pozdáva.“

„Aj u nás je to tak, syn môj,“ riekol Sámir ticho. „Lenže my nepatríme medzi obyčajných smrteľníkov. Nesieme zodpovednosť, ktorá je dôležitejšia ako naše osobné pocity.“

„Ty si sa predsa poznal s matkou, kým ste sa zosobášili. Takmer ste spolu vyrastali.“

Sámir sa usmial. „Tak je. No náš sobáš bol dohodnutý ešte počas nášho detstva. Akosi sme to obaja cítili a to nás zbližovalo.“

„Zobral by si si inú, ak by ti ju boli vybrali? Napriek tomu, čo si cítil k matke?“

Sámir chvíľu premýšľal a potom prikývol. „Áno. Možno by sa mi to nebolo pozdávalo, ale nemal by som inú možnosť. Človek musí plniť, čo sa od neho očakáva. Taká je vôľa Alahova.“

Bajdr pozrel na otca a vzdychol si. Vôľa Alahova. Tá bola najvyššie. Človek sám osebe mal neveľa možností. „Rád by som sa zoznánil s tým dievčaťom,“ povedal.

„To je už zariadené,“ riekol Sámir. „Pozvali sme jej rodinu na víkend k nám do hôr. Pricestujú pozajtra.“

Bajdra odrazu čosi napadlo. „Vedel si o tom už dávnejšie?“

„Nie tak dávno,“ odvetil otec. „Princ mi len pred týždňom oznámil svoje rozhodnutie.“

„Matka o ňom vie?“

„Áno.“

„Súhlasila?“

„So sobášom? Áno.“

„Tuším si váhal s odpoveďou.“

„Tvoja matka si vysnívala, že budeš panovníkom,“ zasmial sa Sámir. „Ženám zavše chýba zmysel pre realitu.“

„A ty, otče, aj ty si bol sklamaný?“

Sámir sa zahľadel synovi do očí. „Nie.“ Spomenul si na noc, keď sa narodil Bajdr. „Bol si a budeš pre mňa vždy tým najvyšším.“

9. KAPITOLA

MARJAM Rijádová bola ako väčšina libanonských dievčat nižšej postavy. Nemerala viac než stopäťdesiat centimetrov a mala veľké tmavé oči. Čierne vlasy mala vyčesané dohora podľa poslednej parížskej módy, čo vyvolávalo dojem, že je vyššia. Jej plet' mala farbu bledej olivy. Vyznačovala sa sklonom k tučnote, s ktorou na neľúbosť rodičov, čo uprednostňovali plnoštíhle tvary arabských žien, bojovala pomocou ustavičnej diéty. Hovorila plynulé po francúzsky, no horšie to bolo s angličtinou. S odporom navštevovala americkú dievčenskú školu a neprestajne dávala rodičom najavo, že ju mali poslať do švajčiarskej alebo francúzskej školy, ako to zvykli v iných dobrých rodinách.

Na jej ponosy poznal jej otec jedinu odpoveď. Dievčatá nepotrebujú vzdelanie, lebo len čo sa vydajú, majú sa starať o domácnosť a rodiť deti. Marjam trpko znášala, ako jej bratia jeden za druhým odchádzajú na štúdiá, kým ona musela byť doma a navyše jej upierali slobody, ktoré užívali mnohé z jej spolužiačok. Po vyučovaní musela ísť ihneď domov, nesmela sa s nikým stretávať a von chodila podľa nariadenia otca v spoločnosti gardedámy.

Počas cesty s rodičmi limuzínou z Bejrútu k Bajdrovi sa na ňu otec s úľubou pozrel: „Nuž, dcéra moja,“ zahučal, „teraz azda pochopíš, prečo ťa tvoji rodičia takto vychovali. Možno si nás od tejto chvíle budeš väčšmi vážiť.“

Otočila sa od okna. „Áno, otec,“ riekla poslušne.

„Myslíš si, že by ťa bol princ vybral za nevestu, keby si bola navštevovala školy v cudzine?“ spýtal sa. „Nie,“ sám si odpovedal. „Potreboval poriadnu Arabku a nie dievča skazené vplyvmi zo zahraničia.“

Letmo pozrela na matku. Tá mlčala ako vždy, keď hovoril otec. „Áno, otec,“ opakovala.

„Nezabudni, ako sa máš správať,“ pripomínal jej otec. „Predovšetkým buď úctivá a vážna. Nechcem vidieť žiadne výstrednosti, čo ťa naučili spolužiačky zo školy.“

„Áno, otec,“ odpovedala unudene už tretí raz.

„Ide o najvýznamnejší sobáš v krajine,“ zdôraznil otec. „Každý vie, že tvoj prvorodený syn bude princovým následníkom.“

Pozrela na otca. „Á čo keď sa mi narodia samé dcéry?“

Otec sa zhrozil. „Budeš mať synov!“ skríkol, ani keby sa to dalo zariadiť jeho príkazom. „Počuješ? Budeš mať synov!“

„Ak to poteší Alaha,“ zašepkala s tajomným úsmevom.

„Nech sa splní vôľa Alahova,“ riekla matka bez rozmýšľania.

„Je to Alahova vôľa,“ povedal otec presvedčivo. „Inak by si neželal ani

toto manželstvo.“

NA MARJAM hlboko zapôsobilo všetko, čo videla, keď auto prešlo cez brány, za ktorými sa nachádzalo rozľahlé sídlo. Vedela, čo je bohatstvo, ale čosi také ešte nevidela. Otec síce patril medzi najbohatších ľudí v Bejrúte, no so Sámikom sa nemohol porovnať. Nekonečné rady stráží a služobníctva v nej vyvolávali dojem, že je v inom svete. Vzhľadom na vážnosť chvíle boli všetci oblečení v tradičnom odeve, no v batožine mali šaty podľa najnovšej parížskej módy, ktoré si dnes oblečú na slávnostnú večeru.

„Pripni si závoj,“ upozornila ju matka, keď auto zastalo a priskočil k nemu sluha, aby im otvoril dvere.

Marjam si rýchlo zakryla tvár, takže jej bolo vidno len oči. Pozrela hore schodmi a zazrela Al-Faja, ako k nim zostupuje. Pol kroka za ním kráčal Bajdr. Zastavil sa jej dych. Aj oni boli oblečení v tradičných odevoch a z výzoru jej ženicha vyžarovalo fluidum syna púšte. Takto môže vyzeráť iba skutočný šejk.

Otec vystúpil z auta. Sámir k nemu pristúpil s otvoreným náručím. „*Ahlan, ahlan.*“

„*Ahlan fik.*“ Muži sa objali a pobožkali na líca.

Sámir sa obrátil a predstavil svojho syna. Bajdr privítal budúceho svokra úctivým a dôstojným gestom. Potom mu podal ruku, ako bolo zvykom na Západe.

Podali si ruky a otočili sa k autu. Pani Rijádová vystúpila a Sámir ju privítal. Za ňou vyšla z auta Marjam. Otec k nej vystrel ruky a viedol ju k Sámikovi. „Pamätáš sa na doktora Al-Faja?“

Na okamih zdvihla zrak a potom ho odvrátila, ako sa patrilo. Prikývla a zdvorilo sa uklonila.

Sámir ju chytil za ruku. „Dieťa moje,“ oslovil ju. „Nech sa ti tento dom stane navždy domovom.“

„Ďakujem,“ zašepkala. „Nech sa splní vôľa Alahova.“

Sámir pokynul a Bajdr pristúpil bližšie. Oči mala zdvorilo sklopené, takže videla len špice topánok, ktoré mu vyčnievali spod voľnej džalláby.

„Marjam,“ riekol Sámir, „dovoľ, aby som ti predstavil môjho syna Bajdra, tvojho nastávajúceho manžela.“

Úctivo sa poklonila a potom zdvihla hlavu. Zostala zarazená. Nikto jej nepovedal, že má modré oči. Roztĺklo sa jej srdce a cítila, ako sa pod závojom rumení. Bolo toho veľa, čo jej o ňom zatiaľ nik nepovedal. Že je taký vysoký a taký driečny. Sklopila zrak a v ušiach jej búšila ozvena vlastného srdca tak, že sotva počula jeho slová na privítanie. Prvý raz bola úprimne vďačná rodičom, že ju nedali študovať do cudziny. Beznádejne sa

zaľúbila.

VEČERA mala oficiálny charakter. Sámir na jej prípravu privolať z ich domu v Bejrúte francúzskeho šéfkuchára. Miesto tradičného libanonského predjedla sa podávala šťavnatá pečeňová paštéta a veľkozrnný iránsky kaviár. Z ďalších jedál vystriedali kráľika s ryžou a mleté mäso, kohúta na víne, a baranie stehno. Iba dezert nevybočoval z miestneho rámca - baklava na dvadsať spôsobov sladkých ako med.

Jedinou výnimkou z moslimských zásad bolo šampanské podávané počas stolovania. Ženy vo večerných šatách z Paríža a muži v smokingoch viedli zdvorilostnú konverzáciu. Obe rodiny sa zoznamovali.

Večera sa chýľila ku koncu. Pán Rijád vstal a prehovoril najvážnejšie, ako vládol: „Ak dovoľíte, rád by som predniesol prípitok nášmu vzácnemu hosťovi, láskavému doktorovi Al-Fajovi. Nech ho Alah žehná i s jeho rodinou.“

Zdvihol pohár a usrkol si šampanské. „A ešte jeden prípitok,“ pokračoval rýchlo, neodkladajúc pohár. Usmial sa ponad stôl na Bajdra. „Na môjho zaťa, ktorého už považujem za svojho syna, a na moju dcéru. Nech Alah požehná ich zväzok mnohými synmi.“

Marjam cítila, že sa pýri, keď začula srdečný smiech. Neodvážila sa pozrieť na Bajdra. Otec pokračoval.

„Hoci sa medzi našimi rodinami nehovorilo o vene, nerád by som obišiel tento starodávny a ctený zvyk. Veď ako inak môže človek prejaviť svoj vzťah k dcére a úctu jej manželovi?“

Sámir vstal na znak nesúhlasu. „Nie, Mohamed, tvoja dcéra je pre nás najvzácnejší dar.“

„Môj milý doktor,“ chystal sa ho prechytračiť bankár. „Vari by ste mi neodopreli toto malé potešenie.“

„Prirodzene, že nie,“ sadol si Sámir.

„Syn môj,“ Rijád oslovil Bajdra. „V deň vášho sobáša bude v mojej bejrútskej banke otvorený na tvoje meno účet vo výške milión libanonských libier. Nalož s nimi celkom voľne podľa svojho želania.“

Bajdr pozrel letmo na Marjam a potom vstal, aby vyslovil vďaku svokrovi. Červenala sa a nedvíhala zrak od stola. Obrátil sa k bankárovi. „Môj vzácny otče,“ začal pomaly. „Nech je Alah svedkom tvojej štedrosti a láskavosti. Chcem ťa požiadať len o jedno. Buď mi poradcom pri voľbe spôsobu, akým mám využiť tvoj veľkolepý dar.“

„Sľubujem,“ rýchlo riekol Mohamed. Tešil sa. Všetko išlo podľa jeho predstáv. Bol presvedčený, že toto konto je len začiatkom obchodov, ktoré uskutoční vedno s Al-Fajovou rodinou.

Sámir vstal. Večera sa skončila. Pozrel na Bajdra. „Mohol by si previesť svoju snúbenicu po záhradách,“ navrhol. „Pôjdeme si zatiaľ oddýchnuť do knižnice.“

Bajdr prikývol, prešiel okolo stola a odsunul Marjam stoličku, keď vstávala. Usmial sa na ňu. „Zdá sa, že sa nás chcú zbaviť.“

Sklonila hlavu. Chytil ju za ruku a vykročili k vchodu do záhrad.

Keď vychádzali, pani Rijádová sa otočila k Nabile. „Krásny párik, všakže?“ podotkla.

Bez slova prešli na opačný koniec záhrady k bazénu. Potom sa ozvali takmer súčasne.

Marjam zmlkla. „Prepáč.“

„Ty prepáč,“ rýchlo riekol Bajdr. „Čo si хочela povedať?“

„Nič dôležité,“ povedala. „Ale čo si chcel povedať ty?“

Zasmiali sa zmätení svojimi rozpakmi.

Pozrel na ňu. „Zaujímalo by ma, čo si o tom myslíš. Presnejšie o našej svadbe.“

Sklopila zrak a mlčala.

„Nemusíš mi odpovedať,“ dodal v zapätí. „Nebolo to odo mňa fér. Nemáš veľmi na výber, všakže?“

Zdvihla zrak. „A ty vari áno?“

Tentoraz neodvetil. Zalovil vo vrecku saka a vybral škatuľku cigariet. Ponúkol jej. „Fajčíš?“

Zavrtela hlavou.

Zapálil si a zhlboka si potiahol. Pomaly vypúšťal dym. „Je to trochu staromódne, čo povieš?“

„Áno.“

„V Amerike som pomaly zabudol na naše obyčaje.“

„Vždy som túžila ísť do zahraničia,“ povedala. „Ibaže ma otec nepustil. Páčilo sa ti tam?“

„Áno,“ odvetil. „Tamojší ľudia sú jednoduchší. Zväčša presne vieš, čo si myslia.“

Váhala. „Mal si tam dievča?“

„Žiadnu vážnu známosť, no nejedno rande. A čo ty?“

„Otec je veľmi prísny. Zriedka ma púšťal z domu. Keď som mala ísť na univerzitu, nastal hotový boj.“

Opäť obaja zmlkli. Hľadel na noriaci konček cigarety. Teraz sa ozvala najprv ona. „Máš modré oči.“

„Áno,“ prisvedčil. „Otec vraví, že také oči sa u nás vyskytli v dávnej minulosti v období svätých vojen. Od tých čias ich vraj občas mávame v rodine.“

Odvrátila sa a zahľadela sa na more. Vravela veľmi ticho. „Po tých dievčatách, čo si spoznal na Západe, musím byť pre teba veľkým rozčarováním.“

„Mýliš sa,“ ubezpečoval ju. „Nikdy som ich nebral vážne. Sú bezduché. Nie ako my.“

„Napriek tomu sú krásne. Vysoké.“

„Marjam,“ oslovil ju.

Obrátila sa k nemu.

„Aj ty si krásna.“

„Ja?“ spýtala sa. „Naozaj si to myslíš?“

„Áno,“ chytil ju za ruku. „Ešte by si chcela ísť do zahraničia?“

„Áno.“

Usmial sa. „Takže na svadobnú cestu sa vyberieme do Európy.“

Tak sa aj stalo. Zosobášili sa koncom júla a celý august cestovali po Európe. Keď v septembri priviedol Bajdr Marjam späť do Bejrútu a vrátil sa na štúdiá do Ameriky, bola tehotná.

10. KAPITOLA

Po večeri sa hostia vrátili na hornú palubu a zábava pokračovala. Bajdr sa ako zvyčajne vytratil, len čo začali nosiť na stôl. Pracovné stretnutia mával zásadne, kým hostia večerali, a hneď po večeri sa k spoločnosti pripojil. Aspoň nikomu nechýbal.

Jordana si sadla k jednému zo stolov, aby Bajdra zbadala, keď sa zasa zjaví v salóne. Ešte aj po deviatich rokoch manželstva jej bol akýsi cudzí. Bolo v ňom čosi, čo nikdy v živote nepochopí. Občas sa jej zdalo, že si ju vôbec nevšima, ale odrazu, z ničoho nič, ju prekvapil nejakou poznámkou a vtedy si uvedomila, že si všima takmer všetko, čo sa okolo nej robí.

Tak ako dnes večer. Zbadala na vankúši škatuľku od Van Cleefa, ale z akéhosi zvráteného dôvodu, ani sama si nevedela vysvetliť prečo, sa rozhodla, že sa jej vôbec nedotkne. Možno práve preto, lebo mu nevedela odpustiť príchody a odchody, ktoré mal ospravedlniť vždy nejaký darček. Na rozdiel od mnohých Američanov, ktorých poznala, jeho nemohla ovládať pocitom viny. Bol, aký bol, a to nikto nezmení. Reagoval vždy priamo a otvorene. Z temnôt jeho vnútra sa predierala na povrch akási neskrotná, neovládaná hrubosť.

Zarazila ju však jej vlastná reakcia. Jeho hrubosť ju čímisi priťahovala. Pripadala si ako dieťa, provokujúce svojho rodiča, aby ho potrestal, aby sa

vždy znovu a znovu presvedčilo o jeho láske. Uvedomujúc si vlastný podiel viny, rozhodla, sa nájsť spôsob, ako získať späť jeho náklonnosť.

Sotva sa za ním zabuchli dvere, stála pred zrkadlom a obzerala si tvár. Na líci sa jej červenal odtlačok jeho ruky. Stisnutím tlačidla privolala svoju sekretárku a požiadala ju o vrecko ľadu. Vyše hodiny potom sedela vo svojej izbe, prikladajúc si vrecúško ľadu na líce, kým jej opuch nezmizol.

Vtedy sa rozhodla, čo si oblečie. Keď si to teda želá, bude moslimkou. Manželkou. Huriskou. Otrokyňou. Nesľuboval im Alah práve toto, keď prekročili brány raja?

Zodvihla pohár šampanského, priložila si ho k perám a pozorovala dvere salóna. Bajdr ešte nevyšiel.

„Jordana, miláčik,“ zašepkal jej do uší čísi hlas. „Tancovala si úžasne.“

Spoznala hlas a obrátila sa. „Mara,“ povedala, nastavila líce na formálny bozk. „To je od teba veľmi, veľmi milé.“

„Vôbec nie, drahá,“ odvetila princezná rýchlo. „Myslím to úplne vážne. Bol to najerotickejší tanec, aký som videla. Keby som bola muž, hneď by som ťa pretiahla, rovno na miesto.“ Zasmiala sa a dodala: „A koniec koncov, čo mi v tom bráni?“

Aj Jordana sa zasmiala. „Taký kompliment mi ešte nikto neurobil, Mara.“

Princezná sa nahla bližšie k Jordaninmu uchu. „Ukázala si čosi neuveriteľné. Všimla si si toho mladého muža, čo prišiel so mnou? Celkom stratil hlavu. Myslela som, že mu vyskočí z nohavíc.“

Jordana na ňu pozrela. Mara nikdy nemala vo zvyku preháňať. „Naozaj, drahá?“

„Naozaj,“ odvetila Mara. „Umiera túžbou zoznámiť sa s tebou. Máš chvíľu čas?“

Ponad princeznino plece zazrela, ako Carriage s Jasfirom vchádzajú do salóna. „Teraz nie,“ odvetila. „O chvíľu sa tu môže zjaviť Bajdr.“

Jasfir zamieril priamo k nej. „Pani Al-Fajová.“ Uklonil sa.

„Pán Jasfir,“ odvetila zdvorilo.

„Rád by som sa vám poďakoval za nádherný večer a zároveň sa ospravedlňujem, že musím odísť, ešte ma čakajú neodkladné záležitosti na pobreží.“

Podávala mu ruku. „To ma veľmi mrzí.“

Pobozkal jej ju.

„Možno nabudúce budeme mať viac príležitostí bližšie sa zoznámiť,“ povedala.

„Bude mi ctôu,“ odvetil. „*Bon soir, madame.*“

Keď Jasfir prechádzal cez palubu k rebríku do motorového člna, ktorým sa odvezie späť na breh, zbadala, ako sa Carriage ponáhľa za Júsufo.

Carriage viedol Júsufa a Michaela Vincenta, amerického filmového režiséra, cez salón a chodbou priamo do Bajdrovej pracovne.

„Ďalšie pracovné stretnutie?“ spýtala sa Mara.

Jordana mlčky pokrčila plecami a zdvihla pohár so šampanským. Princezná sa uvelebila v kresle vedľa nej.

„Aj jeden z mojich manželov bol taký. Už si nepamätám ktorý. Samé pracovné stretnutia. Bolo to také nudné, že som sa s ním nakoniec rozviedla.“

Jordana sa na ňu usmiala. „Nech je Bajdr akýkoľvek, ale nudný rozhodne nie je.“

„To som nepovedala. Niektorí manželia si však vôbec neuvedomujú, že v živote jestvujú aj iné veci ako obchod.“

Jordana neodpovedala. Chlipkala ďalej šampanské. Zrazu sa jej zmocnil pocit beznádeje. Už nič im spolu nevychádza.

„No tak, drahá,“ naliehala princezná. „Zoznám sa s tým mladým mužom. Urobíš ho šťastným a ty sa aspoň na chvíľu zabavíš.“

„Kde je?“

„Tam. Ten vysoký blondiak, čo stojí pri schodoch.“

Jordana si ho premerala pohľadom. „Vyzerá mlado.“

Princezná sa zasmiala. „Je mladý, drahá. Má dvadsaťpäť a silu ako býk. Takého muža som ešte nepoznala, azda okrem Rubiho, keď bol v najlepších rokoch.“

„Gigolo?“ spýtala sa Jordana.

„Samozrejme, drahá,“ odvetila Mara. „Ako všetci pekní mladí muži. Aspoň ti nekomplikujú život, keď sa ich preješ. Stačí im dať pár frankov a odídu. Bez ťažkostí.“

„Už si sa ho prejedla? Preto sa ho chceš zbaviť?“

Mara sa zasmiala. „Nie, zlatko. Príliš ma vyčerpáva. Nevládzem s ním držať krok. Stále na mňa vyťahuje ten svoj nádherný veľký penis a ja už, bohužiaľ, nie som taká mladá ako kedysi. Unavuje ma to.“

„Si úprimná.“

Marin hlas znel urazene. „Ja si vždy všetko priznám. Tak čo, stretnieš sa s ním?“

Jordana prebehla očami po salóne. Carriage sa vracal sám. Júsuf a Vincent zostali s Bajdrom. Pokrčila plecami. „Dobre, prived' ho,“ povedala.

BAJDR podal Vincentovi pohár škótskej s vodou a ukázal, aby si sadol. Júsuf si diskrétno sadol obďaleč v kúte miestnosti a Bajdr sa posadil oproti Američanovi.

„Už roky obdivujem vaše dielo, pán Vincent,“ povedal Bajdr.

„Ďakujem, pán Al-Faj. To mi naozaj lichotí.“

„Určite nie som sám,“ povedal Bajdr a rozhodol sa, že pôjde priamo k veci. Ten muž je koniec koncov Američan, nemusí teda chodiť ako mačka okolo horúcej kaše. „Chcem sa vás spýtať, či by ste nemali záujem nakrútiť film o živote Proroka. Nerozmýšľali ste o tom?“

Režisér si odpil z pohára. „Keď mám byť úprimný, pán Al-Faj, nerozmýšľal.“

„Pre nejaký konkrétny dôvod, pán Vincent?“

Vincent pokrútil hlavou. „Jednoducho mi to nikdy nezišlo na um. Možno práve preto, že my Američania toho o Mohamedovi veľa nevieme.“

„Pozná ho však vyše štyristo miliónov ľudí,“ povedal Bajdr.

Vincent prikývol. „Teraz to viem už aj ja. Pán Zijád mi to veľmi dôkladne vysvetlil. Dostal som od neho aj niekoľko Prorokových životopisov a priznám sa, že ma tá myšlienka nadchla.“

„Myslíte, že sa z toho dá urobiť film?“

„Áno. Dokonca veľmi dobrý film.“

„Taký, aby mal úspech v západnom svete? Taký, aby na Západe pochopili, že naša civilizácia vychádza z podobných mravných princípov ako ich?“

„Či bude úspešný? Neviem. Nastanú ťažkosti s distribúciou,“ odvetil režisér. „Pokiaľ ide o samotné vyznenie filmu, povedal by som, že sa stretne s úspechom. Nie som si však istý, ako to dopadne s uvedením do kín.“

Bajdr prikývol. „Rozumiem. Ale predpokladajme, že to zvládneme. Čo treba urobiť, aby sme začali prácu na filme?“

„Každý film sa začína scenárom.“

„K svojim filmom ste si písali scenáre sám. Nechceli by ste napísať aj tento?“

„Chcel, keby som o tej problematike vedel viac, obávam sa však, že so svojimi vedomosťami nevystačím.“

„A keď vám poskytneme potrebnú pomoc, dáte sa na to?“

„Len ak budem mať istotu, že po dokončení scenára sa začne na filme skutočne pracovať.“

„A ak vám poskytnem záruky, že sa film nakrúti?“

Vincent pozrel na Bajdra a zhlboka sa nadýchol. Keby súhlasil a oni by od filmu odstúpili, bol by vo svojej branži odpísaný. Židia by sa už o to postarali. Ale keby ho nakrútili a bol by dobrý, premietali by ho aj vo vlastných kinách. Potom by ich už nezaujímal, čo je to za film, len keď im naplní pokladnice. „Som drahý,“ povedal. „Lacné to určite nebude.“

„S tým rátam, pán Vincent. Budete spokojný s honorárom vo výške

milión dolárov a s podielom na zisku?“

Zo ZOSILŇOVAČOV znela pomalá, romantická hudba. Jacques jej vzal z ruky pohár šampanského, odložil ho a viedol ju na prepĺnený parket. Usmieval sa sklonený nad ňou. „Už dlho som vás chcel pozvať do tanca, ale čakal som, kým začne hrať tá správna hudba.“

Jordana cítila, ako jej zo šampanského hučí v hlave. Opätovala jeho úsmev. „To je od vás milé.“

Privinul si ju k sebe. „Ach, vy Američania. To je od vás milé, to je všetko, čo na to poviete.“

Zdvihla hlavu a zahľadela sa mu do tváre. „Američania? Nie som Američanka! Nevidno to na mojom oblečení?“

„Radšej mlčte,“ povedal. „Tancujeme.“ Privinul si jej hlavu k plecú, druhou rukou ju pevne objímal okolo drieku a pritískal sa k jej boku. Pomaly sa pohyboval v rytme hudby, aby cítila, ako v ňom rastie vzrušenie.

Po chvíli sa na ňu zahľadel. Mala zatvorené oči. Ruku, ktorou ju predtým držal, nechal voľne spustenú pri tele a pohyboval sa smerom k zábradliu, kde si nikto nemohol všimnúť, čo robia. Jej rukou si šúchal stvrdnutý penis. „Nemám na nohaviciach zips,“ zašepkal. „Musíš mi rozopnúť rázporok.“

Hľadela naňho v nemom úžase. „Ty si sa zbláznil!“ zašepkala. „Veď je tu plno ľudí!“

„Nikto nič nezbadá!“ nástojčivo jej šepol do ucha. „Sme im obrátení chrbtom. Už som si, to dvakrát vyskúšal, kým si tancovala. Musel som masturbovať. Teraz mi to musíš urobiť ty!“

Uprene mu hľadela do očí, nahmatala prstami gombíky a rozopínala ich. Nemaľ pod nohavicami spodky a uvoľnený penis jej prudko skočil do ruky. Pevne si pritískal jej hlavu o hrud', aby mu videla penis. „Začni už!“ prikázal.

V dlani mu zvierala sotva tretinu penisu. V prítmí zazrela červeno sa lesknúci žalud', vyčnievajúci zo stiahnutej predkožky. Cítila, ako jej vlhne dľaň.

„Silnejšie!“ naliehal.

Hudbu už nevnímala. Precit'ovala len rytmický pohyb svojej ruky, ako sa kĺže hore-dolu, hore-dolu po penise.

„Teraz!“ zašepkal. „Cez zábradlie do mora!“ Vystrekol.

Nespúšťala zrak z rozochveného penisu a videla, ako z neho vystrekujú prúdy semena. Odrazu bolo po všetkom. Pozrela mu do tváre.

„Ďakujem,“ povedal s úsmevom. Z náprsného vrečka si vybral vreckovku. „Utri si ruky.“

Ponúkanou vreckovkou si riadne vyutierala dľaň a podávala mu ju.

Zavrtel hlavou. „Utri aj mňa.“

Ochabnutý falus si schoval do nohavíc. „Môžeš vreckovku zahodiť,“ povedal.

Vreckovka padala do mora a oni sa vracali na preplnený parket.

„Musím sa s tebou stretnúť,“ zašepkal. „Kam ti môžem zavolať?“

„Nemôžeš mi volať. Ja sa ti ozvem.“

„Nájdeš ma v Martinez. Zavolaš mi? Sľubuješ?“

Prikývla. Hudba dohrala vo chvíli, keď zazrela Bajdra s Júsufom a s americkým režisérom stáť hore pri schodoch. „Môj manžel,“ zašepkala. Chcela už odísť, ale ešte ju chytil za ruku.

„Zajtra?“ zašepkal.

„Áno!“ Vymanila si ruku a rovno cez parket sa ponáhľala k Bajdrovi. Tvár jej zalievala horúčava a cítila sa, akoby práve dofajčila hašišiovú cigaretu.

„Miláčik!“ zvolala. „Nádherná oslava narodenín! Ani neviem, ako sa ti za ňu vôbec poďakujem!“

11. KAPITOLA

BOLO UŽ po polnoci a Lejla začala byť otrávená, že trčí v izbe. Stála pri okne a pozerala dolu na Croisette. Za teplej noci sa prechádzali davy ľudí. Na pouličných ostrovčekoch svietili reklamné tabule propagujúce filmy, ktoré sa mali hrať na blížiacom sa festivale a vo vzduchu sa vznášalo akési radostné vzrušenie.

Odvrátila sa od okna. Mala toho dosť. Musí sa ísť von prejsť, lebo inak sa zblázni. Zobrala si džínsovú bundu a kľúč a vyšla na chodbu. Stihla si ju obliecť, kým čakala na výťah. Vykročila na ulicu a takmer ničím sa neodlišovala od iných, nocou sa prechádzajúcich mladých žien oblečených tak ako ona.

Vybrala sa k hotelu Carlton, cestou sa pristavila na rohu Rue du Canada a kúpila si zmrzlinu, potom prešla cez ulicu a kráčala popri pláži, kde bolo menej rušno. Oproti Carltonu sa posadila na šikmý betónový múrik lemujúci promenádu a pozorovala, ako ľudia vchádzajú a vychádzajú z hotela.

Dojedla zmrzlinu a s chuťou sa pustila do sladkého oplátkového kornútka. Nakoniec si oblízala všetky prsty. Začula hukot motorového člna a obzrela sa, odkiaľ prichádza.

K prístavisku pred Carltonom priplávala veľká Riva. Nebol na nej nikto

okrem dvoch uniformovaných námorníkov v bielych tričkách a nohaviciach z hrubého plátna. Jeden z nich vyskočil hore a o železný stĺpik uviazal lano. Onedlho sa k nemu pripojil aj druhý námorník, obaja z dlhej chvíle pofajčievali a rozprávali sa.

Zahľadela sa na motorový čln. V zálive, niekoľko sto metrov od brehu kotvila otcova jachta. Vysvietená horná paluba, kde sa zabávali hostia, blikala do tmy. K pobrežiu doliehal slabý zvuk hudby. Vytiahla cigaretu a zapálila si.

Obzrela sa smerom k hotelu. Nepostrehla nič zvláštne. Fajčila. Malé auto prechádzajúce po Croisette spomalilo a zastalo rovno pred ňou. Šofér sa nahol cez sedadlo, stiahol okienko a čosi na ňu zakričal.

Nepočula, čo hovorí, ale vedela, čo chce. Pohrdavo zavrtela hlavou, vstala a otočila sa mu chrbtom. Šofér jej odpovedal silným trúbením, prudko pridal plyn a odišiel.

Bez rozmýšľania začala zostupovať dolu schodmi k pláži a vyšla na mólo. Námorníci automaticky zbystrili pozornosť, ale keď ju zbadali, uvoľnene fajčili ďalej. Po celý čas, kým nepodišla bližšie, ju sledovali očami.

Zastala hore na móle a pozerala dolu. Mlčala.

„*Bon soir*,“ zakričal na ňu vyšší z nich.

„*Bon soir*,“ odvetila. So záujmom si obzerala Rivu, veľký, moderne vybavený motorový čln s rádiotelefónom a stereomagnetofónom. Ani na chvíľu nezapochybovala, že loď patrí jej otcovi. Mal rád všetky tie americké hlúposti.

„Zákazníci dnes neberú?“ uštipačne sa spýtal po francúzsky nižší námorník.

Ignorovala ho.

Vyšší námorník sa zasmial. „Zíd' dolu,“ povedal. „Dáme si rýchlovku, desať frankov od každého.“

Užasnuto naňho pozrela. „A čože, mládenci?“ spýtala sa posmešne, ukazujúc na jachtu. „Dievčatá s tamodtiaľ sú pre vás pridrahé?“

Vyšší námorník sa nedal odradiť. „Tak teda dvadsať frankov od každého. To je naša posledná ponuka.“

Usmiala sa naňho. „Môžete to mať zadarmo, ak ma tam zaveziete.“

Námorníci pozreli jeden na druhého, potom na ňu. „To si nemôžeme dovoliť,“ povedal vyšší z nich.

„Bojíte sa, že vás vyhodia?“ podpichovala. „Čo také dôležité sa tam robí?“

„Manželka nášho šéfa, šejka Al-Faja oslavuje narodeniny,“ povedal nižší.

Dráždivo si rozopla džínsovú bundu a doširoka ju otvorila. Rukami si zospodu nadvihla plné prsia a vystrčila sa tak provokačne, aby ich dobre

videli. „*Regardez ces tétons*,“ povedala. „Nechceli by ste si zacmúľať také nádherné kozy?“

Takmer smutne zavrteli hlavami. „Dvadsaťpäť frankov,“ nakoniec sa ozval vyšší z nich.

„Ľutujem,“ povedala. Rýchlo sa pozapínala. Zvrtla sa, že odíde. „Prepásli ste šancu.“

„Zajtra,“ zakričal za ňou ten vyšší. „Príď do starého prístavu, odvezieme ťa tam.“

„Zajtra tu už nebudem.“

„Počkaj,“ zakričal nižší. Rýchlo povedal čosi svojmu spoločníkovi, ale nepočula čo, a zasa sa jej prihovoril. „Dobre teda. Tam, okolo jachty a späť. Súhlasíš?“

„Platí.“ Zišla dolu k prístavnému mólu a vyšší námorník skočil do motorového člna. Nocou zahučali motory. Nižší námorník jej podával ruku, chcel jej pomôcť do člna. Nevšímala si ho, nastúpila, prešla až na samý koniec a sadla si.

Nižší námorník odviazal kotevné lano a naskočil do rozbiehajúceho sa člna. Obrátil sa k nej. „Pod’ radšej dopredu. Ostrieka ťa, budeš celá premočená.“

Usmiala sa naňho. „Mne to neprekáža, milujem vodu.“

Keď Riva naberala rýchlosť, prešiel k nej a prisadol si. Siahol na ňu a rozopol jej na blúzke dva gombíky. Drsnou rukou jej hrubo ohmatával prsia. „*Magnifique*,“ povedal. „*Epatant*.“

„Kam sa tak ponáhl’aš?“ spýtala sa. „Máme more času.“

Sklonil sa hlbšie a perami sa jej nenásytné prisal k bradavke. Zubami sa zaryl do jemnej pokožky.

Odstrčila ho. „Počkaj,“ zasyčala. „Až keď sa vrátíme.“

Cível na ňu s rumenou tvárou.

Sladko sa naňho usmiala. „Nebojte sa, chlapci, neutečiem vám.“ Vyzliekla si bundu a podávala mu ju. „Nechajte si ju ako zálohu.“

Nasprostasto tam stál s jej bundou v ruke. Pozrel na ňu. „Na čo sa to s nami hráš?“

Než mu stihla odpovedať, zazvonil rádiotelefón. Zdvihol ho vyšší námorník. Zo slúchadla naňho vrieskal nazlostný hlas. Zložil, obzrel sa na nich dozadu a vracal loď späť v širokom oblúku. „Musíme sa vrátiť k prístavisku,“ povedal. „Kapitán sptí. Čakajú tam ľudia, treba ich zaviesť na jachtu.“

„Do riti!“ zahrešil nižší námorník. Podával jej bundu. „Obleč sa.“

„Hovoril som ti, nerobme to!“ nazlostené vyštekol vyšší námorník.

„*Merde!*“ zahrešil nižší z nich.

Lejla si mlčky pozapínala bundu. Pozrela smerom k prístavisku, kde čakali nejakí ľudia v slávnostných večerných šatách. Národník vypol motor a čln prirazil k prístavisku.

Nižší národník svižne vyskočil a lano omotal okolo železného stĺpika. Vyšší národník zostal v člne.

Stáli tam dvaja muži a dve ženy. Udivene na ňu pozerali, keď vystupovala z člna, ale nepreriekli ani slovo.

Vyšťverala sa celkom hore až na mólo a poobzerala sa. Nižší národník prehnane zdvorilo pomáhal dámam do Rivy. Odrazu pozrel hore na ňu.

„*C'est la vie*,“ zakričala s úsmevom.

Nastúpili aj obaja muži a čln sa pomaly vzdal'oval od pobrežia. Nižší národník skočil dnu a obrátil sa k nej. Zasmial sa a rozhodil rukami, týmto typicky galským gestom vyjadril svoju bezmocnosť.

Lejla sa po móle vracala k pláži, keď sa z tieňa plátenných kabín náhle vynorila mužská postava. „Čo je s tebou?“ zakričal na ňu. „Načisto si sa zbláznila? Mohla si všetko pokaziť!“

Zaskočil ju. „Nevidela som ťa vystupovať z člna.“

„Šiel som za tebou do bytu, a keď som ťa tam nenašiel, myslel som, že zošaliem,“ povedal Alí Jasfir. „Dobre vieš, že odtiaľ nesmieš odísť!“

„Nudila som sa,“ bránila sa.

„Ty si sa nudila?!“ zopakoval ironicky. „A musela si ísť von, povozit' sa na člne?“

Ohromene naňho pozrela. „Prečo by som nemohla? Mám na to predsa právo! Ved' patrí môjmu otcovi!“

BOLO po štvrtej ráno, poslední hostia nastupovali do jedného z motorových člnov, ktorý ich odvezie na pobrežie. Jordana práve želala princeznej Mare a Jacquovi dobrú noc, keď Júsuf prešiel na druhú stranu paluby k osamelé stojacemu Bajdrovi. „Mám nechať dievčatá odísť?“ spýtal sa, ukazujúc na dve herečky pri Vincentovi. Bajdr zavrtel hlavou.

„Želáte si, aby som zostal na palube?“

„Nie. Ráno prídem za vami do hotela.“

„Dobre,“ usmial sa Júsuf. „Dobrá noc.“

„Dobrá noc.“

Keď sa Jordana vracala od lodného rebríka, Bajdr už bol preč. Pomaly vošla do salóna. Podišiel k nej steward. „Želáte si niečo, madam?“

„Nie, ďakujem,“ povedala. „Mimochodom, nevideli ste pána Al-Faja?“

„Myslím, že vošiel do svojej kajuty, madam,“ odvetil steward a vzdialil sa.

Kráčala chodbou do svojej kajuty. Miestnosť osvetľovala len jediná

lampa na nočnom stolíku vedľa postele. Na posteli ležala pripravená nočná košeľa a župan. Pomaly sa vyzliekala. Odrazu na ňu padla únava, bola nesmierne vyčerpaná. Miesto, kde ju udrel po tvári, ju znovu začalo bolieť.

Vošla do kúpeľne, otvorila skrinku s liekmi a vybrala fľašku percodanu. Rovno do úst si vysypala dve malé žlté tabletky a zapila ich dúškom vody. Pozrela do zrkadla. Rozmýšľala, či sa nemá odlíčiť, ale zdalo sa jej to príliš namáhavé.

Vrátila sa späť do spálne a vkĺzla do nočnej košele. Unavene klesla do postele, zhasla lampu a zaborila hlavu do vankúšov.

Pod dverami do jeho kajuty videla presvitať pásik svetla. Bol ešte hore. Bolest' pomaly ustupovala a Jordana privrela oči. Už takmer spala, v tom náhle otvoril dvere. Celkom sa prebrala.

Stál vo dverách ešte oblečený. Hodnú chvíľu nepovedal ani slovo. „O deviatej ráno chcem mať deti na palube,“ ozval sa nakoniec.

„Dobre, Bajdr,“ povedala. „Postarám sa o to. Bude to krásne. Už dávno sme neboli všetci spolu.“

„Hovorím o svojich synoch, nie o tebe,“ povedal chladne, strohým hlasom.

Mlčala.

„V nedeľu ti ich vrátim.“

„Za taký krátky čas to nestihneš na Capri a späť.“

„Nejdeme na Capri. V pondelok musím byť skoro ráno v Ženeve. Ideme len do St. Tropez a do Porquerolles.“

Dvere za ním sa zavreli a izbu opäť zaplavila tma. Pozrela na svetielkujúci ciferník digitálnych hodín na stolíku. Bolo už päť preč.

Siahla po cigarete a zapálila si. Nestihne si pospať, ak majú byť deti o deviatej na palube. Unavene zažala svetlo a zazvonila na služku.

Neostávalo jej iné, len sa obliecť a vrátiť sa do vily. Deti už budú o siedmej hore. Vyspí sa, keď odídu.

12. KAPITOLA

MICHAEL Vincent vošiel do hotelovej reštaurácie. Oči mal opuchnuté od nevyspatia a unavenú tvár zhúžvanú od whisky. Žmúriac do lúčov ranného slnka, hľadal Júsufa. Zbadal ho sedieť za stolom pri okne.

Júsuf bol čerstvo oholený. Mal jasné oči. Na stole vedľa kávy bol položený d'alekohľad. „Dobré ráno,“ usmial sa.

„bré ráno,“ zašomral Vincent a prisadol si. Žmurkal očami. „Ako to

robíte? Pred šiestou ste sa predsa nemohli dostať do postele. Ešte je len pol desiatej a vy už zvolávate stretnutie.“

„Keď sa zjaví šéf, nikto nespí,“ lakonicky vyhlásil Júsuf. Zdvihol d'alekohľad a podával ho režisérovi. „Presvedčte sa. Ten je už dávno na vode, lyžuje.“

Vincent si priložil k očiam d'alekohľad a dovtedy zaostroval, kým jasne a ostro nevidel jachtu. Našiel aj Rivu križujúcu záliv. Za ňou zbadal Bajdra. Jednou rukou držal lano a druhou pridržal chlapčeka, ktorý mu sedel na pleciach. „Kto je ten chlapec?“ spýtal sa Vincent.

„Sámir, šéfov mladší syn,“ odvetil Júsuf. „Má štyri roky, volá sa po starom otcovi. Starší syn, princ Mohamed lyžuje hneď za otcom, má desať rokov.“

Vincent sledoval Bajdra a druhý motorový čln si nevšimol. Pootočil d'alekohľad a našiel chlapca. Bol celkom ako jeho otec, štíhly a mocný, aj on sa tak ako Bajdr držal lana len jednou rukou. „Princ Mohamed?“ spýtal sa. „Bajdr je...“

„Nie,“ rýchlo odvetil Júsuf. „Bajdr je prvý bratanec princa Fajjáda, ktorý teraz vládne. A pretože nemá dedičov, určil Bajdrovho syna za následníka trónu.“

„Úžasné!“ rozplýval sa Vincent. Zložil d'alekohľad, keď sa pri stole pristavil čašník. „Nie je na krvavú Mary trochu zavčasu?“

„Tu nie,“ usmial sa Júsuf. „Krvavú Mary.“

Čašník prikývol a vzdialil sa. Júsuf sa nahol k režisérovi. „Ospravedlňujem sa, že som vás vyrušil tak skoro, ale šéf mi až ráno oznámil, že s ním musím na niekoľko dní odísť, a preto som považoval za dôležité, aby sme náš obchod dnes uzavreli.“

„Predpokladal som, že sme sa včera dohodli na všetkom,“ povedal Vincent.

Čašník im priniesol nápoje. Júsuf vyčkal, než sa čašník vzdialil, a kým si Vincent neodpil.

„Takmer na všetkom,“ uhladene odvetil Júsuf. „Až na províziu pre agenta.“

„Ale ja nijakého nemám,“ poponáhlal sa s odpoveďou Vincent. „O svoje záležitosti sa vždy starám sám.“

„Tentoraz ho budete mať,“ odvetil Júsuf. „Viete, býva to dobrým zvykom. A u nás sa na zvyky veľmi dbá.“

Vincent začínal rozumieť, ale chcel to počuť od Júsufa.

„A kto bude mojím agentom?“

„Váš najväčší obdivovateľ,“ úlisne vyhlásil Júsuf. „Človek, ktorý sa prihovoral za to, aby ste tú prácu dostali vy.“

Vincent chvíľu mlčal, potom si znovu odpil z krvavej Mary. Začal chladne uvažovať. „Obligátnych desať percent?“ spýtal sa.

Júsuf ešte vždy s úsmevom na perách za vrtel hlavou. „To je zvykom na Západe. U nás je zvykom dávať tridsať percent.“

„Tridsať percent?“ zhrozene vyhrkol Vincent. „To je neuveriteľná suma!“

„Nie je to také neférové, ak vezmeme do úvahy výšku vášho honoráru. Milión dolárov za film je tiež neuveriteľná suma. Pokiaľ viem, je to päťnásobok toho, čo ste dostali za svoj posledný film. Nikdy by vám neboli toľko ponúkli, keby som nevedel, že Bajdr o podobnom filme už dávno sníva. Musí vám dať takú výhodnú ponuku, ktorou by si vás poistil.“

Vincent pozorne sledoval Júsufovu tvár. Hoci sa Arab usmieval, na očiach mu bolo vidno, že to myslí smrteľne vážne. „Pätnásť percent,“ povedal napokon.

„Mám veľké výdavky,“ namietal Júsuf. Nesúhlasne rozhodil rukami. „Považujem vás však za svojho priateľa. Nebudeme sa predsa dohadovať. Dvadsaťpäť percent.“

„Aké výdavky?“ Vincent bol zvedavý. „Myslel som si, že pracujete pre Bajdra. Neplatí vás dobre?“

„Na pohodlný život mi to celkom stačí. Lenže človek musí myslieť aj na svoju budúcnosť. Podporujem veľmi rozvetvenú rodinu a zopár dolárov si musím odložiť.“

Vincent šmátral vo vrecku, hľadal cigarety. Júsuf ho predbehol. Otvoril zlatú tabatierku a režiséra ponúkol. „Aká krásna tabatierka,“ povedal Vincent a vzal si cigaretu.

Júsuf sa usmial. Položil ju na stôl pred režiséra. „Je vaša.“

Vincent naňho prekvapene pozeral. Vôbec tomu mužovi nerozumel. „Veď je to pravé zlato! Nemôžete mi ju darovať len tak!“

„Prečo nie? Páčila sa vám.“

„To predsa nie je dôvod,“ protestoval Vincent.

„Každý máme svoje zvyky. Pre nás je požehnaním, keď môžeme niekoho obdariť.“

Vincent rezignovane pokrútil hlavou. „Dobre. Dvadsať percent.“

Júsuf sa usmial a podával mu ruku. „Dohodnuté.“

Potriasli si ruky. Vincent si vložil do úst cigaretu a Júsuf mu pripálil zlatým zapaľovačom značky Dupont. Vincent si potiahol a zasmial sa. „Netrúfam si obdivovať váš zapaľovač, lebo mi podarujete aj ten.“

Júsuf sa zasmial. „Rýchlo sa učíte našim zvykom.“

„Musím,“ povedal Vincent, „ak mám ten film nakrútiť.“

„Veľmi správne,“ odvetil Júsuf vážne. „Na tomto filme budeme veľmi úzko spolupracovať, a keď príde čas, ukážem vám, ako môžeme obaja

zarobiť balík peňazí.“

Vincent zodvihol pohár a odpil si z krvavej Mary. „Ako to myslíte?“ spýtal sa.

„Vy by ste za služby a za materiál zaplatili oveľa viac, než ja,“ povedal Júsuf. „Spoločne by sa nám mohlo podariť ušetriť šéfovi značnú sumu peňazí a zároveň by sme dostali za svoju usilovnosť zaslúženú odmenu.“

„Nezabudnem na to,“ odvetil Vincent. „Zrejme sa budem musieť na vás v mnohom spoľahnúť.“

„Som vám k službám.“

Vincent pozrel ponad stôl. „Čo si myslíte, kedy budem môcť podpísať zmluvu?“

„V priebehu týždňa. Pripravuje sa v Los Angeles, odtelexujú ju, keď bude hotová.“

„Prečo v Los Angeles? V Paríži nie sú dobrí právnici?“

„Samozrejme, že sú, ale musíte pochopiť aj šéfa. Vyžaduje vždy len to najlepšie. A pokiaľ ide o film, najlepší právnici sú v Hollywoode.“ Pozrel na hodinky. „Musím už ísť,“ povedal. „Meškám. Šéf ma poveril, aby som vyzdvihol dievčatá a priviedol ich na palubu.“

Aj Vincent vstal. Bol zmätený. „Dievčatá? Pani Al-Fajovej to nebude prekážať?!“

„Pani Al-Fajová sa rozhodla, že zostane vo vile, aby mohol byť šéf so svojimi synmi chvíľu aj sám.“

Potriasli si ruky a Júsuf odišiel do hotelovej haly. Vincent klesol späť na stoličku. Ešte sa bude musieť veľa učiť, kým týchto ľudí pochopí. Neboli takí jednoduchí, ako sa na prvý pohľad zdalo.

Pristavil sa pri ňom čašník a Vincent si objednal ďalšiu krvavú Mary. Možno sa ten deň predsa len dobre začína.

Patrick s herečkami už čakali aj s batožinou v hotelovej hale, keď Júsuf vychádzal z reštaurácie. Požiadal Elieho, nech objedná nosiča a postará sa, aby odniesol ich batožinu na mólo a naložil ju do Rivy.

„Choďte dopredu,“ povedal. „O chvíľu prídem za vami. Musím si ešte zavolať.“

Pobral sa k telefónnym búdkam a dal si vykrútiť Jacquovo číslo v Martinez. Telefón vyzváňal najmenej desaťkrát, kým sa ozval ospalý hlas.

„*C'est moi*, Júsuf,“ povedal. „Zobudil som ťa?“

„Áno,“ namrzene odvetil Jacques.

„Odchádzam teraz na pár dní so šéfom na loď. Chcel som len vedieť, ako to s ňou dopadlo.“

„Sľúbila, že mi zavolá.“

„Myslíš, že sa ti naozaj ozve?“

„Neviem. Ale nemusel som ju prehovárať, aby mi urobila po vôli.“

„Potom určite zavolá,“ spokojne skonštatoval Júsuf. „Ak sa ti podarí strčiť jej ho do ruky, potom už nie je problém dostať ho aj medzi nohy.“

„Kedy sa vrátiš?“

„V nedeľu večer. Ešte v ten večer odchádza šéf do Ženevy. Ak sa ti dovtedy neozve, stretneš sa s ňou na večierku, ktorý usporiadam na počesť amerického režiséra.“

„Už nebudem musieť sprevádzať princeznú Maru?“ spýtal sa Jacques. „Tú ženskú nemôžem ani vystáť!“

„Nie. Tentoraz prídeš sám.“ Júsuf vyšiel z kabíny a dal telefonistke niekoľko frankov prepitné. Šmátral vo vrecku, hľadal tabatierku, vzápätí si spomenul, že ju daroval. Najprv zahrešil, ale potom, schádzajúc po schodoch na ulicu, sa zasmial. Nebol to zlý obchod. Za tristodolárovú tabatierku získal zvyšných päť percent. Päťdesiat tisíc dolárov predsa nie je na zahodenie.

Keď vošiel do izby, stála pri okne a hľadela na more. „Si zbalená?“ spýtal sa.

„Áno,“ odvetila ešte vždy otočená chrbtom. „Práve odchádza otcov člň.“

Pristúpil k oknu a pozrel von. Jachta sa otáčala a mierila na širé more smerom na Estérel. Bol jasný slnečný deň a modré more ladilo s oblohou. „Dnes bude horúco,“ povedal.

Ešte stále sa naňho nepozrela. „Videla som ho aj so synmi na vodných lyžiach.“

„S tvojimi bratmi?“

V hlase jej zaznela trpkosť. „Nie sú to moji bratia! Sú to jeho synovia!“ obrátila sa do izby. „Raz na to príde!“

Alí Jasfir ju mlčky pozoroval, keď prešla cez izbu a hodila sa do kresla pri posteli. Zapálila si cigaretu. Ani netušila, ako sa veľmi ponáša na svojho otca. Štíhle pevné telo nemalo veľa spoločné s postavou jej matky. Ako väčšina arabských žien, ani matka sa nevyhla tučnote.

„Spomínam si, ako nás so sestrou brával na vodu lyžovať, keď sme boli malé. Bol nesmierne šikovný a vždy sme sa spolu dobre zabavili. Odkedy sa s mamou rozviedol, bol koniec. Ani nás nikdy neprišiel navštíviť. Odhodil nás ako špinavú bielizeň.“

Alí zistil, že aj proti svojej vôli Bajdra obhajuje.

„Tvoj otec potreboval synov. A tvoja matka mu nemohla dať viac detí.“

„Vy muži ste všetci rovnakí. Možno raz prídete na to, že tu nie sme iba pre vaše pohodlie. Mnohé ženy sa dokonca angažujú za vec väčšmi ako väčšina mužov,“ pohrdlivo namietla Lejla.

Nemal chuť s ňou o tom diskutovať. To nie je jeho vec. Jeho povinnosťou bolo priviesť ju do Bejrútu a potom do výcvikového tábora v horách. Tam si bude môcť diskutovať, o čom len bude chcieť. Zazvonil na vrátnika.

„Ktorým lietadlom ideme?“ spýtala sa.

„S Air France do Ríma a s MEA do Bejrútu.“

„To zas bude otrava!“ povedala. Vstala, vrátila sa k oknu a vyzrela von. „Ktovie, čo by si pomyslel otec, keby vedel, že som tu,“ vzdychla si.

13. KAPITOLA

BAJDR pozrel na hodinky. „Zostáva nám ešte päť hodín, kým otvoria burzu v New Yorku,“ povedal.

„Na úspešný vklad desiatich miliónov libier šterlingov to nie je veľa času, monsieur Al-Faj,“ povedal švajčiarsky bankár M. Brun. „A na zrušenie nákupu akcií je už neskoro.“

Jeho britský spoločník, John Sterling-Jones, súhlasne prikývol.

„To je nemožné. Navrhujem, aby ste ešte raz zvážili svoju situáciu, pán Al-Faj.“

Dick Carriage pozoroval svojho zamestnávateľa zo vzdialeného kúta miestnosti. Bajdrova tvár nevyjadrovala nič, hoci dobre vedel, čo mu britský bankár navrhuje. Stačilo by zdvihnúť telefón a oznámiť Abu Sádovi, že súhlasí s jeho novým návrhom. Ak to urobí, budú ho mať v hrsti. To v nijakom prípade nepripustí. Najmä keď toľké roky tvrdo pracoval, aby si vybudoval nezávislosť. Dnes ho nikto nemôže ovládať. Ani vlastný princ nie.

„Moja situácia sa nezmenila, pán Sterling-Jones,“ povedal Bajdr pokojne. „Nemám v úmysle obchodovať so zbraňami. Keby som chcel, bol by som to urobil už dávno.“

Angličan mlčal.

Bajdr sa obrátil k Švajčiarovi. „Koľko môžeme pokryť z tunajších prostriedkov?“ spýtal sa.

Švajčiar pozrel na stôl. „Na bežnom účte máte aktívny zostatok vo výške päť miliónov libier, monsieur Al-Faj.“

„A zostatok z úveru?“

„Za týchto okolností?“ spýtal sa Švajčiar.

Bajdr prikývol.

„Nula. Pokiaľ neprehodnotíte svoju situáciu. Potom vám, samozrejme,

poskytneme toľko peňazí, koľko len budete chcieť.“

Bajdr sa usmial. Všetci bankári sú rovnakí. „Lenže potom už nebudem vaše peniaze potrebovať, monsieur Brun.“ Bajdr siahol do vrecka a vytiahol šekovú knižku. „Požičali by ste mi pero?“

„Samozrejme, monsieur Al-Faj,“ povedal bankár a povýšenecky mu podával pero.

Bajdr položil šekovú knižku na roh stola a rýchlo vypísal šek. Vytrhol ho a spolu s perom ho posunul bankárovi.

Bankár si šek vzal. „Pán Al-Faj,“ povedal prekvapene. „Ak vám vyplatíme tento šek na päť miliónov libier, zostane vám nulový účet.“

Bajdr vstal. „To je v poriadku, monsieur Brun. Účet môžete pokojne zrušiť. Očakávam, že mi o hodinu do hotela doručíte kópiu prevodu do mojej banky v New Yorku.“ Prešiel ku dverám. „Ešte dnes dopoludnia dostanete ďalšie inštrukcie týkajúce sa prostriedkov na ostatných účtoch, ktoré spravujem a ktorými disponujem. Verím, že likvidácii týchto účtov budete venovať rovnakú pozornosť, ako keď ste ich zakladali.“

„Monsieur Al-Faj,“ piskľavým hlasom nervózne vyhlkol bankár. „Ešte nikdy sa nestalo, aby niekto za jeden jediný deň vybral z banky štyridsať miliónov libier!“

„Tak sa to stane dnes.“ Bajdr sa usmial, kývol na Carriagea a obaja odišli. Prešli cez banku a zamierili k hlavnému vchodu. Boli už takmer na ulici, keď ich dobehol Sterling-Jones.

„Pán Al-Faj!“

Bajdr sa k nemu obrátil. „Prosím, pán Sterling-Jones?“

Zadychčaný Angličan prudko zo seba vyrážal slová. „Prehodnotili sme s pánom Brunom vašu situáciu. Akí by sme to boli bankári, keby sme neposkytli pôžičku takému váženému dlhoročnému klientovi. Dáme vám pôžičku vo výške päť miliónov libier.“

„Desať miliónov libier. Nevidím dôvod, prečo by som mal použiť svoje vlastné peniaze.“

Angličan naňho chvíľu mlčky hľadel, potom prikývol. „Tak teda desať miliónov libier.“

„V poriadku, pán Sterling-Jones.“ Otočil sa k Dickovi. „Vráťte sa s pánom Sterlingom-Jonesom a zoberte ten šek, ktorý som im práve dal. Idem na rokovanie do firmy Aramco, príďte za mnou.“

„Áno, pane.“

Bajdr zdvorilo kývol bankárovi a bez pozdravu vyšiel na chodník, kde ho pri obrubníku čakala limuzína. Šofér vyskočil z auta a otvoril mu dvere.

Bajdr si uľahčene vzdychol a pohodlne sa usadil na sedadle. Bankári totiž nevedeli, že blufoval. V nijakom prípade nemohol bez súhlasu majiteľov

zrušiť účty, ktoré spravoval. Šek na päť miliónov libier ich natoľko ohúril, že na to celkom zabudli.

Zapálil si cigaretu. Zajtra to už nebude dôležité. Chase Manhattan v New Yorku mu na záruku vyplatí sedemdesiat percent z trhovej hodnoty akcií. Vráti ich švajčiarskej banke, pretože newyorská banka má oveľa nižšiu úrokovú mieru. Zvyšné tri milióny libier, ktoré mu z tunajšieho úveru zostanú, by mohol v prípade potreby pokryť zo svojho vlastného konta.

Zatiaľ mu však nič také nehrozí. Možno by sa mal naozaj Alímu Jasfirovi poďakovať. Tým, že ho odmietli podporiť, zostal mu kontrolný balík akcií v malej banke La Jolla v Kalifornii, v poisťovacej spoločnosti zásielok so sídlom v Richmonde vo Virginii a vo finančnom a pôžičkovom ústave so štyridsiatimi pobočkami na Floride. Len tieto tri spoločnosti spolu mali aktívny majetok v hodnote vyše šesťdesiat miliónov dolárov, z toho minimálne dvadsať miliónov v hotovosti, s ročným ziskom desať miliónov dolárov po odrátaní daní.

Náhle sa rozhodol, že na stretnutie do firmy Aramco nepôjde. Je to zbytočné. Výrobné a predajné kvóty na tento rok už boli rozdelené. Namiesto toho prikázal šoférovi, aby ho zaviezol do hotela President Wilson, kde mal svoj apartmán.

Zdvihol telefón, zavolať do firmy Aramco, ospravedlnil sa, že v poslednej chvíli odvoláva svoju účasť na stretnutí, a nechal Carriageovi odkaz, aby prišiel za ním do hotela. Potom zavolať na letisko a požiadal svojho pilota, aby sa pripravil na odlet do Spojených štátov.

Vošiel do spálne, vyzliekol si sako a natiahol sa na posteľ. Takmer vzápätí vyšiel Džábir zo svojej malej izbičky susediacej s Bajdrovou spálňou.

„Nemám vám pripraviť kúpeľ, pane?“

„Nie, ďakujem. Chcem chvíľku len tak ležať a premýšľať.“

„Áno, pane.“ Džábir sa chystal odísť.

Bajdr ho však zavolať späť. „Kde je to dievča?“ Takmer zabudol, že si priviedol aj Suzanne, malú červenovlasú francúzsku herečku, ktorú mu predstavil Júsuf v Cannes.

„Išla nakupovať, pane,“ odvetil Džábir. „Povedala, že sa o chvíľu vráti.“

„Dobre. Dohliadni, nech ma aspoň hodinu nikto nevyrušuje.“

„Áno, pane. Mám zatiahnuť závesy?“

„To je dobrý nápad.“ Sluha odišiel a Bajdr zatvoril oči. Je toho toľko, čo treba premyslieť a urobiť, len keby bolo viac času. Zdalo sa mu neuveriteľné, že ešte včera popoludní bol so svojimi synmi na vodných lyžiach.

Strávil s chlapcami celý deň. Boli na pláži, hľadali spolu mušle, ktoré

nenášli, boli si zaveslovať v St. Tropez na člnoch, potápali sa v Porquerolles, urobili si piknik na ostrove Levant. A potom, po večeri pozerali chlapci disneyovky, ktoré mal pre nich vo filmotéke na lodi. Mal aj iné filmy, ale tie neboli vhodné pre deti.

Až v nedeľu večer, keď sa vracali späť do Cannes, si uvedomil, že ho čosi trápi.

Pozerali v salóne Snehulienku a sedem trpaslíkov a vtedy to naňho doľahlo. Sústredene sledoval ich tváričky nadšene zahľadené na plátno. Zdvihol ruku a dal znamenie stewardovi, ktorý obsluhoval premietačku. Film sa zastavil a v miestnosti sa rozsvietili svetlá.

Chlapci naňho pozreli. „Veď ešte nemusíme ísť spať, otec,“ povedal Mohamed.

„Viem, že nie,“ odvetil po arabsky. „Uvedomil som si však, že sme boli takí zaujatí tým, ako čo najpríjemnejšie stráviť deň, že sme sa nestihli porozprávať.“

„Dobre, otec,“ súhlasil chlapec. „O čom sa budeme rozprávať?“

Bajdr naňho pozrel. Mohamed odpovedal po anglicky. „Čo keby sme sa rozprávali po arabsky?“ navrhol Bajdr s jemným úsmevom.

Chlapičova tvár prezrádzala, že mu to nie je veľmi po vôli, ale súhlasne prikývol. „Áno, *bába*,“ odvetil po arabsky.

Bajdr sa obrátil k svojmu mladšiemu synovi. „Čo ty na to, súhlasíš, Sámir?“

Maličký mlčky prikývol.

„Už ste prečítali Korán?“ spýtal sa.

Obaja prikývli.

„A čo ste sa dozvedeli?“ spýtal sa.

„Dozvedel som sa, že Boh je len jeden,“ odvetil váhavo starší syn. „A že Mohamed je jeho Prorok.“ Z chlapičovej odpovede Bajdr vycítil, že si z toho veľa nepamätá.

Zhovievavo sa obrátil k Sámirovi. „A čo si sa dozvedel ty?“

„To isté,“ rýchlo odvetil malý po anglicky.

„Domnieval som sa, že budeme hovoriť po arabsky,“ pripomenul mu jemne.

Maličký mu pozrel do očí. „Neviem, ako to povedať, otec.“

Bajdr mlčal.

Sámir sa zatváril nešťastne. „Však sa na mňa ocko nehneváš?“ vyzvedal. „Po francúzsky to viem - *la même chose*.“

„Nehnevám sa na teba, Sámir,“ odvetil milo. „Správne si to povedal.“

Malý sa usmial. „Takže môžeme dopozerat' ten film?“

Prikývol a naznačil stewardovi. Svetlá zhasli a obraz na plátne znovu ožil.

O chvíľu už zasa zaujato sledovali Snehulienkine príhody. Mohamedovi sa však v očkách zaleskli slzy.

Nahol sa a privinul si chlapca k sebe. „Čo sa ti stalo, synáček?“ spýtal sa po arabsky.

Chlapec mu chvíľu hľadel do tváre a po lícach sa mu kotúľali veľké slzy. Premáhal vzlyky.

Bajdr sa cítil bezmocný. „Von s tým, synček.“

„Rozprávam veľmi zle, ocko,“ povedal chlapec po arabsky so silným anglickým prízvukom. „Viem, že sa za mňa hanbíš.“

„Nikdy sa za vás nebudem hanbiť, synček,“ povedal a tuhšie si ho privinul. „Som na vás naozaj hrdý.“

Chlapec sa cez slzy usmial. „Naozaj, ocko?“

„Naozaj, synček. A teraz už pozeraj film.“

Ešte dlho po tom, čo išli chlapci spať, sedel sám v prítmi salóna. Do miestnosti vošiel Júsuf s dvoma Francúzskami a zažal svetlá, nevedel, že tam Bajdr sedí.

„Prepáče, šéf,“ ospravedlnil sa. „Nevedel som, že ste tu.“

„Nič sa nestalo,“ povedal Bajdr a vstal. „Práve som sa chcel ísť do kajuty prezliecť.“

Náhle mu čosi zišlo na um. „Boli ste tu, keď prišla Jordana s deťmi z Bejrútu?“ spýtal sa po arabsky.

„Previedol som ich cez colnicu.“

„Bol s nimi aj ich arabský učiteľ?“

Júsuf sa na chvíľu zamyslel. „Myslím, že nie. Bola s nimi len pestúnka.“

„Ktovie, prečo ho Jordana nevezala so sebou.“

„Neviem, šéf. Nikdy sa o tom nezmienila.“ Z Bajdrovej tváre sa nedalo nič vyčítať. „Lenže nemám veľa príležitostí s Jordanou hovoriť. Zväzujú ju povinnosti. Vedie rušný spoločenský život.“

„O tom nepochybujem. Pripomeňte mi, že mám ráno telegrafovať do Bejrútu. Požiadam otca, nech sem najbližším lietadlom pošle nejakého učiteľa.“

„Áno, pane.“

Bajdr odchádzal do svojej kajuty.

„Bude vám vyhovovať večera o desiatej v Mouscardins v St. Tropez?“ spýtal sa Júsuf.

„V Les Mouscardins je príjemne.“ Bajdr sa vybral chodbou do svojej kajuty. Nechá to na Júsufa. Les Mouscardins je najlepšia reštaurácia v St. Tropez a Júsuf si vždy vyberal len to najlepšie.

Na druhý deň ráno, ešte pred odletom do Ženevy, zavolał Bajdr z letiska Jordanu. „Čo sa stalo s arabským učiteľom? Myslél som si, že prišiel s

vami.“

„Ochorel a nebolo času hľadať iného.“

„Takže nebolo času?!“ ironicky sa spýtal. „Mala si zavolať môjho otca. Určite by nejakého našiel a poslal hneď za vami.“

„Nemyslela som si, že je to také dôležité. Ved’ majú predsa letné prázdniny. Nemusia sa stále učiť.“

Jeho hlas znel chladne a nahnevane. „To nie je dôležité?! Akým právom rozhoduješ o tom, čo je a čo nie je dôležité?! Uvedomuješ si, že Mohamed má vládnuť štyrom miliónom Arabov a neovláda svoj vlastný jazyk?!“ Mlčala.

„Tak sa mi zdá, že som sa priveľmi na teba spoliehal,“ povedal. „Už som telegrafoval otcovi, aby im poslal nejakého učiteľa. Po prázdninách ich pošlem domov, budú bývať u mojich rodičov. Tam sa snád’ postarajú o ich výchovu.“

Ešte vždy mlčala. Napokon sa ozvala urazeným hlasom. „A čo ja?“ spýtala sa. „So mnou máš aké plány?!“

„Absolútne nijaké,“ odvrkol. „Môžeš si robiť, čo chceš! Keď ťa budem potrebovať, dám ti vedieť.“

14. KAPITOLA

JORDANA bola taká opitá, ako ešte nikdy. Bol to však zvláštny stav opitosti, aký sa človeka vždy zmocní len po hlbokej depresii. A práve v tomto stave opitosti dokázala vnímať samu seba s odstupom, akoby vystúpila z vlastného tela. Bola veselá, očarujúca, vtipná i úžasná zároveň.

Ten ranný Bajdrov telefonát jej na celý deň pokazil náladu. Nič iné na svete tak nemilovala ako svojich dvoch synov. Voľakedy si myslela, že tak miluje aj Bajdra. Teraz však už nevedela, čo k nemu vlastne cíti. Možno preto, že jej nebolo jasné, čo k nej cíti on.

Júsufovo pozvanie ju po prvý raz potešilo. Nemala Júsufa rada, ale keď sa to tak vezme, nemala rada nikoho z Bajdrových poskokov, zamestnaných na plný úväzok, a príležitostných pasákov. Nechápala, prečo sa Bajdr obklopoval mužmi tohto druhu, keď mohol bez problémov dostať akúkoľvek ženu, stačilo len kývnuť prstom. Ešte vždy bol najvzrušujúcejší a najatraktívnejší muž, akého stretla.

Prijala pozvanie, keď jej Júsuf vysvetlil, že chce usporiadať malý večierok na počesť Michaela Vincenta, ktorý mal režírovať Bajdrov film *Posol*, a súhlasila s tým, že urobí dobré gesto, ak prijme úlohu hostiteľky.

Najmä po tom, čo jej Júsuf naznačil, že to Bajdra veľmi poteší.

Na Júsufovom malom večierku v reštaurácii La Bonne Auberge, medzi Cannes a Nice, bolo dvadsať ľudí.

Jordana ako hostiteľka zaujala miesto celkom vpredu pri stole a Vincent ako čestný hosť sedel po jej pravicu. Júsuf sedel vľavo. Za vrchstolom bolo miesto prázdne, pretože Bajdr tu nebol. Kdesi uprostred stola medzi dvoma peknými ženami sedel Jacques, plavovlasý gigolo, ktorého jej predstavila princezná Mara na oslave narodenín. Zaujímalo ju, s kým sem vlastne prišiel.

Júsuf objednal vynikajúcu večeru. Dom Pérignon priam tiekol potokom. Hneď po prvom hite jej bolo jasné, že víno neodmietne. Dnes to dokonca privítala. Michael Vincent bol bystrý muž, hoci po celý čas pil len škótsku, a navyše bol Američan, s ktorým si mohla do vôle zažartovať a nikto pri stole ich žartom nerozumel.

Asi v polovici večere si uvedomila, že Jacques na ňu sústavne hľadá. Vždy keď pozrela na hostí na druhom konci stola, usiloval sa zachytiť jej pohľad. Boli od seba príďaleko, aby sa mohli porozprávať.

Po večeri im Júsuf navrhol, aby v zábave pokračovali na diskotéke. Mala už dosť v hlave a považovala to za skvelý nápad. Nesmierne rada tancovala. Uplynula takmer hodina, keď zodvihla zrak a zbadala pred sebou Jacqua.

Takmer obradne sa uklonil. „Venujete mi tento tanec?“

Počúvala hudbu a pohybmi reagovala na tvrdý, strhujúci bit skupiny Rolling Stones. Pozrela na Vincenta. „Ospravedlňte ma, prosím,“ povedala.

Prikývol a pustil sa do debaty s Júsufom, ktorý sedel vedľa neho z druhej strany. Tancovala už cestou na parket.

Jacques sa otočil tvárou k nej a začal tancovať. Chvíľu naňho kriticky hľadela. Rock zrejme nevyhovoval Francúzovmu štýlu. Tancoval tvrdo, jeho meravé pohyby prezrádzali, že nemá rytmus v krvi. Oveľa lepšie by mu sedelo, keby hrali klasické tance. Zaujatá vlastným tancom však čoskoro naňho zabudla.

Hudbu prehlušil jeho hlas. „Sľúbili ste, že sa mi ozvete.“

Pozrela na neho. „Naozaj?“

„Áno.“

„Nespomínam si,“ odvetila. Celkom na to zabudla.

„Klamete!“ obvinil ju.

Bez slova sa zvrtila a odchádzala z parketu. Chytil ju za plece a ťahal ju späť.

„Ospravedlňujem sa,“ povedal úprimne. „Tancujte so mnou, prosím.“

Chvíľu naňho len civela, ale potom sa dala odvieť na parket. Rock

vystriedala pomalá skladba. Objal ju a pevne si ju pritisol k sebe.

„Za posledné tri dni som nemohol ani jesť, ani spať,“ povedal.

Vôbec ju to nevyviedlo z miery. „Nie som odkázaná na gigolov.“

„To si plne uvedomujem,“ odvetil. „Ste taká krásna. Chcem vás mať len pre seba.“

Neveriacky naňho pozrela. Tak pevne si ju privinul, že cítila, ako mu stvrdol úd. „Cítite, ako po vás túžim,“ povedal.

Zatvorila oči a hlavu si oprela o jeho plece. Vôbec sa mu nebránila. Bola mierne opitá a videla všetko cez ružové okuliare. Ktovie, či predsa nakoniec nehovorí pravdu?

Nepostrehla, ako sa s Júsufom na seba usmiali.

HRUBÁ bavlnená látka farby kaki, z ktorej boli ušité nohavice a košeľa nevýrazného strihu, jej bolestivo odierala pokožku, keď kráčala za ďalšími piatimi ženami do veliteľského baraku. Na drevenú dlážku sťažka dopadali tvrdé vojenské kožené čizmy. Miestnosť matne osvetľovalo žltkasté svetlo petrolejových lúčov.

Veliteľka sedela za stolom v odlahlom kúte miestnosti a z každej strany vedľa nej sedel vojak v uniforme. Sústredene čítala akýsi list papiera položený na stole a nezdvihla zrak, kým pred ňou nestáli v pozore.

„Póozor!“ zvriskol seržant.

„*An-nasr*. Víťazstvo!“ zakričali tak, ako ich to len pred niekoľkými dňami naučili hneď v prvý večer po príchode do tábora.

Lejla tam stála s vystretými plecami a cítila, ako jej podprsienka ušitá tiež z hrubej bavlny odiera prsia. Hľadela rovno pred seba.

Veliteľka pomaly vstala. Lejla zbadala, že má na blúze dôstojnícke náplecníky. Chvíľu na ženy mlčky hľadela a potom náhle, prekvapujúco silným hlasom zrevala: „*Idbah al-adv!*“

„Smrť nepriateľovi!“ vykriekli.

Prikývla a na perách jej pohrával slabý náznak spokojného úsmevu. „Pohov!“ zavelila už normálnejším hlasom.

Hrubá bavlnená látka zašušťala, keď sa ženy uvoľnili. Veliteľka obišla stôl a zastala pred nimi.

„V mene Bratstva palestínskych bojovníkov za slobodu vás vítam v radoch vojakov svätého boja. V boji za oslobodenie našich národov spod izraelského jarma a imperialistického otroctva! Viem, že ste všetky museli priniesť veľké obete, aby ste sem mohli prísť, odcudzili ste sa svojim najbližším, možno vás odsudzujú vaši priatelia, ale jedno vám sľubujem. Na konci nášho boja nás čaká sloboda, o akej sa nám ani len nesnívalo.

A to sa boj ešte len začína. Budete musieť priniesť oveľa väčšie obete.

Možno obetujete v boji za slobodu svoju česť i svoje telo, dokonca i svoj život. Všetko preto, aby sme zvíťazili.

Budete sa tu musieť mnohému naučiť. Bojová technika. Zbrane, pušky, nože. Ako pripraviť bomby, malé i veľké. Ako zabíjať holými rukami. Ako bojovať. A to všetko len preto, aby sme spolu s našimi mužmi zahnali sionistických uzurpátorov späť do mora a oslobodili krajinu, ktorá právom patrí nášmu ľudu.

Každá z vás už zložila tajnú prísahu vernosti našej veci. Od tejto chvíle zabudnite na svoje skutočné mená a v tomto tábore ich nikdy nebudete používať. Budete sa oslovovať len menami, ktoré vám pridelieme, a keby ste náhodou padli do zajatia, nikdy nesmiete vyzradiť mená svojich spolubojovníkov. Odteraz budete verné len našej veci a svojim spolubojovníkom v zbrani.“

Veliteľka sa na chvíľu odmlčala. Ženy ju napäto počúvali. „Čakajú vás tri najťažšie mesiace v živote. Ale o tri mesiace budete môcť zaujať miesto po boku Fatmah Bernavíovej, Marjam Šacháširovej, Ájidy Ísájovej a Lejly Cháledovej, žien, ktoré sa celkom vyrovnajú v boji svojim bratom.“

Vrátila sa za stôl a zaujala miesto medzi oboma mužmi. „Želám vám veľa šťastia.“

„Póozor!“ zavelil seržant.

„*An-nasr*,“ zakričali, stojac v pozore.

„*Idbah al-adv!*“ zvolala veliteľka.

„*Idbah al-adv!*“ odpovedali.

Veliteľka zasalutovala. „Odchod!“

Dievčatá sa rozišli a spolu so seržantom vyšli späť do noci.

„Chodte do svojich barakov,“ stroho prikázal seržant. „Ráno začíname o piatej.“

Otočil sa a šiel do mužskej časti tábora, zatiaľ čo ženy sa pobrali do svojej nízkej budovy. Lejla sa pridala k vysokej mladej žene, ktorá spávala na vedľajšej posteli.

„Však bola veliteľka úžasná?“ spýtala sa Lejla. „Konečne mám pocit, že môj život má zmysel.“

Žena na ňu pozrela, akoby prišla z inej planéty. „To je výborné, že na to tak pozeráš,“ odvetila nevýrazne. „Ja som sem prišla za mojím priateľom. Lenže doteraz som ho tu nevidela a som taká nadržaná, že by ma ani neprekvapilo, keby som sa na teba dnes v noci vrhla.“

BAJDR spal v lietadle, uháňajúcim do New Yorku temnou, hviezdami posiatou oblohou nad Atlantickým oceánom. Náhle sa strhol zo sna. Posadil sa na posteli, oči mal vlhké od slz.

Päťami si ich pretrel a siahol po cigarete. To bol teda zlý sen! Zmocnilo sa ho hrozné tušenie, na srdci ho ťažila akási zvláštna predtucha.

Dievča vedľa neho sa prebudilo. „*Q'est-ce que c'est, chéri?*“ spýtalo sa ospalo.

„*Rien*,“ povedal. „*Dors*.“

Stíchla, monotónny zvuk motorov ho uspával. Zahasil cigaretu a ľahol si spať.

NA INOM MIESTE - JÚN 1973

Z veľkého čierneho cadillacu s diplomatickým označením, ktorý prudko zastal pred administratívnou budovou, vystúpili traja muži - dvaja v civile a jeden plukovník americkej armády. Kráčali po schodoch do budovy. Izraelskí vojaci salutujúci na oboch stranách vchodu zdvihli k pocte zbraň. Plukovník tiež zasalutoval a všetci traja vošli dnu.

Službukonajúci starší seržant na vrátnici vstal zo stoličky a po vojensky pozdravil. Plukovník na pozdrav odpovedal. Seržant sa usmial. „Viete, kadiaľ ísť, plukovník?“ bolo to skôr konštatovanie ako otázka.

Plukovník s úsmevom prikývol. „Už som tu bol, seržant.“ Obrátil sa k svojim spoločníkom. „Nasledujte ma, prosím.“

Viedol ich po chodbe k výťahu a privolať ho. Dvere sa potichu otvorili a všetci nastúpili. Stisol gombík a výťah začal klesať. O šesť poschodí nižšie zastal a dvere sa opäť otvorili.

Plukovník ich zaviedol do prijímacej miestnosti, kde sedel službukonajúci starší seržant. Seržant nevstal. Pozrel na nich a potom do zoznamu na stole. „Legitimujte sa, prosím, páni.“

Prvý prehovoril plukovník. „Alfréd R. Weygrin, plukovník, armáda Spojených štátov amerických.“

Civil v jednoradovom obleku: „Róbert L. Harris, Ministerstvo vnútra Spojených štátov amerických.“

Muž v skrkvanom športovom saku: „Sam Smith, Americká spoločnosť pre zásobovanie inštalačným materiálom.“

Seržant sa neusiloval potlačiť úsmev nad absurdným krycím menom agenta CIA. Poznačil si v zozname ich mená a podal im žlté preukazy v

obaloch z plastickej látky, ktoré si pripli na chlopne. Stlačil na stole gombík a vo dverách po jeho pravici sa zjavil desiatnik. „Prosím, odveďte týchto pánov do zasadacej miestnosti A.“

Zasadacia miestnosť A sa nachádzala na konci dlhej, úzkej, tmavej chodby, ktorú strážili dvaja vojaci a za stolom sediaci seržant. Desiatnik zastal priamo pred stolom, seržant im skontroloval preukazy, stlačil gombík a elektronicky riadené dvere sa otvorili. Návštevníci vstúpili do miestnosti a dvere sa za nimi automaticky zatvorili.

V miestnosti bolo asi deväť mužov a len dvaja z nich v uniforme izraelskej armády, jeden brigádny generál a ten druhý plukovník. Brigádny generál im na privítanie podal ruku. „Som rád, že ťa zasa vidím, Alfréd.“

Američan vystrel pravicu a usmial sa. „I ja som rád, že ťa vidím, Lev. Rád by som ti predstavil Boba Harrisa z vnútra a Sama Smitha. Páni, generál Ešnev.“

Navzájom si podali ruky. Generál ich postupne predstavil všetkým prítomným a ukázal na veľký okrúhly stôl vo vzdialenom kúte priestrannej miestnosti. „Dúfam, že si každý nájde svoje miesto, páni.“

Miesta boli označené menovkou, všetci sa usadili, pri stole zostala len jedna prázdna stolička. Stála naľavo od izraelského generála, a pretože mal spomedzi prítomných najvyššiu hodnosť, naznačovala, že voľné miesto patrí niekomu s vyššou hodnosťou. Američania zvedavo, ale bez poznámky pozreli na menovku.

Generál Ešnev ich pohľad zachytil. „Mrzí ma, že meškáme, páni, ale mám správu, že generál Ben Ezra je už na ceste. Uviazol v rušnej premávke. Každú chvíľu by tu mal byť.“

„Ben Ezra?“ zašepkal Harris plukovníkovi. „Ešte nikdy som o ňom nepočul.“

Vojak sa usmial. „Obávam sa, Bob, že si ani nemohol, bol si vtedy malý chlapec. Lev púšte sa stal takmer legendárnou postavou. Myslel som si, že už dávno nie je medzi nami.“

Generál Ešnev zachytil koniec poznámky. „Bol to predsa váš MacArthur, ktorý povedal: „Starí vojaci nikdy nezmierajú, iba odchádzajú zo scény.“ Ben Ezra je dôkazom toho, aký mylný je tento výrok. Ben Ezra odmieta zomrieť, a neodchádza ani zo scény.“

„Musí mať už dobre vyše sedemdesiatky,“ povedal agent CIA. „Naposledy sme o ňom počuli, keď po vojne v šesťdesiatom siedmom, odišiel do kibucu.“

„Má sedemdesiat štyri,“ povedal Izraelčan. „A čo sa týka jeho pobytu v kibuci, vôbec nemáme šancu zistiť, koľko času tam skutočne trávi. Akoby celému kibucu učaroval. Dokonca ani deti nám o ňom nechcú nič povedať.“

Nikdy nevieme, kedy sa tam vlastne zdržiava.“

„Mám dojem, že keby ste tak veľmi chceli vedieť, čo robí, nepustili by ste ho z Tel Avivu.“

„Mohli by sme sa dostať do trápnej situácie,“ povedal s úsmevom Ešnev. „Takt nebol nikdy silnou stránkou Leva púšte. Váš prezident určite doteraz nezabudol na jeho poznámky, keď v päťdesiatom šiestom Eisenhower zastavil britskú a francúzsku okupáciu Suezského prielivu. Viete, za Angličanov tú operáciu plánoval on.“

„To som nevedel,“ povedal Harris. „Ale prečo by sa mal prezident hnevať? Veď predsa vtedy nebol prezidentom.“

„Bol viceprezidentom a Ben Ezra ho odhovárал od podpory určitých arabských elementov, ktoré mali podľa neho na svedomí Eisenhowerovo rozhodnutie. Ben Ezra zašiel až tak ďaleko, že Angličanom poradil, aby Eisenhowera upozornili, aby nepchal nos do cudzích vecí, a ako ho poznám, určite sa nevyjadroval veľmi diplomaticky. Po tejto diplomatickej chybe nemal Ben Gurion na výber, musel prijať jeho žiadosť o odchod do výslužby. Vtedy odišiel na Sinaj do kibucu.“

„Spomínali ste, že sa objavil v šesťdesiatom siedmom?“ spýtal sa Harris.

„Áno, ale neoficiálne. A vzniklo z toho ďalšie nedorozumenie. Nesúhlasil, aby sme zastali pred Káhirou, chcel dosiahnuť úplnú a bezpodmienečnú kapituláciu. Jeho spravodajská služba mala dôkazy, že ak to neurobíme, budeme musieť v priebehu siedmich rokov celú operáciu zopakovať.“

„Odkiaľ berie tú istotu, že má lepšie zdroje informácií než my?“ spýtal sa agent CIA.

„Mal matku Arabku a niektorí ho doteraz považujú väčšmi za Araba než Žida. Tak či onak, žije tam vonku obklopený tisíckami Arabov a neviem prečo mu dôverujú, hľadajú uňho spravodlivosť. Arabi ho volajú Imám - svätý muž, učiteľ, muž, ktorý žije podľa vysokých mravných zásad. Cez hranice chodí voľne a vždy sám.“

„Bol ženatý?“ spýtal sa Harris.

„Dva razy,“ odvetil generál Ešnev. „Prvýkrát ešte ako mladý muž. Žena mu zomrela v púšti po pôrode i s dieťaťom, keď sa britskými líniami pokúšal prekĺznuť do Palestíny. Druhý raz sa oženil až vo výslužbe. Vzal si arabské dievča a pokiaľ viem, ešte stále spolu žijú v tom kibuci. Deti nemajú.“

„Podľa toho jeho príchod znamená, že očakávate nejaké ťažkosti?“

Izraelčan pokrčil plecami. „My Židia vždy očakávame nejaké ťažkosti. Najmä, ak sa dejú veci, ktorým nerozumieme.“

„Aké napríklad?“ spýtal sa Harris.

„Veď práve preto sme sa stretli,“ odvetil Ešnev. „Počkajte radšej na Bena Ezru. Až teraz sa ohlásil po dvojmesačnej odluke a zvolal toto stretnutie.“

Harrisovi zaznelo v hlase pohrdanie. „A to si ten starý pán dovolí len tak?“

„Len tak to zasa nebolo. O tom, že niečo má, musel najprv presvedčiť Dajana. Daján s tým šiel za ministerskou predsedníčkou. Toto stretnutie sa koná s jej súhlasom.“

„Človek by si myslel, že niekto taký dôležitý by mal prísť aspoň načas,“ povedal Harris.

„Je to už starý pán,“ povedal ospravedlňujúco Ešnev. „Bez svojho starého volkwagena, ktorý sa ustavične kazí, nejde ani na krok. Boli by sme poňho poslali, ale zanovito odmieta. Keby som službukonajúcich vojakov vonku neupozornil, ani by ho nepustili na parkovisko.“ Telefón pred ním zazvonil. Zdvihol ho, čosi súhlasne zamrmľal a zložil. „Generál už prichádza, páni.“

Elektrické dvere sa potichu otvorili a všetky hlavy sa obrátili tým smerom. Stál v nich muž vysoký vyše stoosemdesiat centimetrov v zaprášenom beduínskom odeve stvrdnutom od piesku. Biele vlasy a brada lemovali slnkom ohorenú tvár, takže sa väčšmi ponášal na Araba než na Žida. Jeho židovský pôvod prezrádzali len prekvapujúco tmavomodré oči. Pevným, hrdým krokom podišiel ku generálovi Ešnevovi. Hlas mal chrapľavý, akoby zvetraný časom a púštym pieskom. „Lev,“ zvolal, podávajúc mu ruku.

„Generál!“ odvetil Ešnev. Potriasali si ruky. „Páni, dovoľte, aby som vám predstavil generála Bena Ezru.“ Postupne mu sprava predstavil všetkých prítomných.

Ben Ezra pozrel každému priamo do očí a zopakoval jeho meno. Keď sa predstavovanie skončilo, všetci si posadali.

Ešnev sa obrátil k starému pánovi. „Prosím, generál, máš slovo.“

„Ďakujem.“ Starý pán rozprával po anglicky bez akéhokoľvek prízvuku. „Dúfam, že ste všetci oboznámení s egyptskou vojenskou aktivitou v oblasti Suezského prielivu a sýrskou v oblasti Golanských výšin. Predpokladám, že ste takisto oboznámení s novými dodávkami vojenského materiálu z Ruska a Číny, ktoré sú väčšie ako doposiaľ. Určite si uvedomujete, že ak toto tempo v zbrojení potrvá, dosiahnu čoskoro vojenskú rovnováhu a ich úderný potenciál možno onedlho prevýši náš vlastný.“

„To je pravda,“ povedal Ešnev. „To všetko vieme.“

„Celkom iste teda viete aj o príchode severokórejských pilotov bojových a bombardovacích lietadiel.“

„Vieme,“ povedal Ešnev. „A vieme aj to, že príslušníci politického streda

tvrdó kritizujú Sadata za jeho silnú proruskú orientáciu.“

Ben Ezra prikývol. „To v nás však nesmie vzbudiť falošný pocit bezpečia. Po prvý raz budujú účinnú vojenskú mašinériu, aká sa buduje len vtedy, ak sa ráta s jej použitím.“

„Samozrejme,“ povedal Ešnev. „Potrvá im to aspoň jeden a pol roka, kým budú pripravení.“

„Nie,“ povedal Ben Ezra. „Už sú pripravení. Kedykoľvek môžu zaútočiť.“

„Tak na čo čakajú?“ spýtal sa Ešnev síce zdvorilo, ale s náznakom netrpelivosti v hlase. „Zatiaľ si nám povedal len to, čo vieme.“

Ben Ezra zostal pokojný. „Ich rozhodnutia nemôžeme tentoraz hodnotiť len z čisto vojenského hľadiska. V ich plánoch hrajú rolu aj iné faktory. Pomocou finančných investícií prenikajú do západného sveta. Okrem toho sa snažia vytvoriť združenie krajín produkujúcich ropu, teda ekonomickú silu, účinný nástroj na zníženie podpory, ktorú nám poskytujú priemyselne vyspelé krajiny. Zaútočia až po vypracovaní týchto plánov, skôr nie.“

„Máš o tom nejaké konkrétne informácie?“ spýtal sa Ešnev.

„Nie. Viem len to, čo som sa dozvedel na svojich potulkách. Na Sinaji sa povára, že fidájini vyvíjajú nátlak na zástancov línie politického streda. Vyberajú si objekty medzi samotnými Arabmi, chcú bohatých výrobcov ropy prinútiť, aby s nimi spolupracovali.“

„Vieš o tom niečo podrobnejšie?“

Starý pán zavrtel hlavou. „Práve preto som vás požiadal o toto stretnutie.“ Uprel zrak na Američanov. „Predpokladám, že naši zvedaví priatelia by o tom nátlaku mohli niečo vedieť.“

Harris pozrel na svojich spoločníkov. „Kiež by ste mali pravdu,“ povedal. „Vieme o tom veľmi málo.“

Ben Ezra ani okom nemihol. „Vy ste z ministerstva vnútra?“

Harris prikývol.

„To je teda pochopiteľné,“ odvetil Ben Ezra. Pozrel priamo na človeka zo CIA. „A vy čo?“

Smith sa zatváril rozpačito. „Vieme o ich ekonomických zámeroch.“

„Skutočne?“

„Ale nepodarilo sa nám ich ovplyvniť,“ povedal Smith. „Zdá sa, že celú hospodársku činnosť ovláda jeden jediný človek, Bajdr Al-Faj, osobný zástupca princa Fajjáda. Podľa všetkého je však absolútne nezávislý, je známy ako konzervatívec a zástanca obnovenia priateľských vzťahov s Izraelom. Nie z lásky k vám, ale preto, že podľa neho by to z hospodárskeho hľadiska prospelo všetkým krajinám Stredného východu. S istotou to však nevieme. Doteraz sa nám k nemu nepodarilo preniknúť.“

Ešnev sa naňho zahľadel. „Skutočne?“

Američan prikývol. „Áno.“

Ešnev sa víťazoslávne usmial. „V tom prípade vám môžeme pomôcť. Máme uňho svojho človeka.“

Okolo stola sa na okamih rozhostilo ticho. Prerušil ho Ben Ezra.

„Áno?“ spýtal sa.

„Zdá sa, že momentálne sa Al-Faj sústredil na svoju starú túžbu, chce nakrútiť film o Mohamedovom živote, mal by sa volať *Posol*. Okrem toho vieme, že odmietol návrh Al-Ichva, aby pre nich sprostredkoval nákup nejakého vojenského materiálu.“

Ben Ezra naňho pozrel. „Má v tom prsty aj Alí Jasfir?“

Teraz sa zasa začudoval Ešnev. „Odkiaľ to vieš?“

„Neviem,“ odvetil starý pán. „Viem však, že Jasfir sa nedávno zjavil v istom výcvikovom tábore Al-Ichva v Libanone s najvýznamnejším členom, akého sa im doteraz podarilo zverbovať. - S dcérou najbohatšieho muža v arabskom svete. Má ten muž nejakú dcéru?“

„Má, dokonca dve,“ povedal Ešnev. „Jedna je vydatá a žije v Bejrúte pri matke, Al-Fajovej bývalej manželke. Mladšia chodí vo Švajčiarsku do školy.“

„Ste si tým istí?“ spýtal sa Ben Ezra.

„Zatiaľ sme nemali dôvod o tom pochybovať,“ odvetil Ešnev.

„To sa dá ľahko overiť.“

„Má aj ďalšie deti?“

„Áno. S terajšou americkou manželkou má dvoch synov. Starší má desať rokov a princ Fajjád ho vyhlásil za svojho právoplatného následníka trónu.“

„Takže, ak to dievča naozaj majú, majú kľúč k Al-Fajovi,“ povedal Ben Ezra.

„Vyzerá to tak.“

„Zistím na Sinaji, čo sa bude dať. Každý z vás nech preverí vlastné zdroje,“ povedal Ben Ezra.

„Je to potrebné.“

„Súhlasím,“ pridala sa Smith.

„Najdôležitejšia otázka zostáva ešte stále otvorená,“ pokračoval Ešnev.

„Kedy podľa teba zaútočia?“

Ben Ezra naňho pozrel. „Hneď po skončení ramadánu,“ povedal rozhodne.

Ešneva to zjavne šokovalo. „To je obdobie hlavných sviatkov. To by neurobili. Rešpektovanie Mojžišových zákonov je podľa ich náboženstva nesmierne dôležité.“

Ben Ezra vstal. „Pre nich to nie je ani zďaleka také dôležité ako pre nás.“

Ešnev naňho znovu pozrel. „Keď prídu, budeme pripravení.“

„Dúfam,“ povedal starý pán. „Dá sa to však riešiť aj inak.“

„Tak, že zaútočíme prví?“ spýtal sa Ešnev, ale nečakal na odpoveď. „Dobre vieš, že to nemôžeme urobiť. Naši spojenci by s tým nesúhlasili.“

Ben Ezra pozrel najprv naňho, potom na Američanov. „Možno by súhlasili, keby si uvedomili, že bez nás by stratili svoj vplyv na Strednom východe. Šiesta flotila predsa nemôže preplávať púšť a obsadiť naftové polia.“

„Ministerstvo vnútra je toho názoru, že v najbližšom období Arabi nezaútočia,“ povedal ostro Harris.

Ben Ezra sa usmial. Pozrel na človeka zo CIA. „Aj vy si to myslíte?“

Smith neodpovedal. Nemal právo vyjadrovať oficiálne stanovisko.

Ben Ezra sa obrátil na amerického vojaka. „Práve ukončili rozmiestňovanie najnovších ruských rakiet typu zem vzduch v oblasti Suez a Golanských výšin. Videl som ich na vlastné oči. Podľa mňa správny čas na zahájenie útoku je vtedy, keď máte vybudovanú vlastnú obranu, nemyslíte?“

Weygrin prikývol. „Máte pravdu.“

Ben Ezra preletel zrakom po ostatných. „Takže sú pripravení.“ Na chvíľu sa odmlčal. „Čakajú už len na to, aby sa dohodli medzi sebou.“

„A ako sa dozvieme, kedy tá chvíľa nastane?“ spýtal sa Ešnev.

„To sa dozvieme,“ pokrčil starý pán plecami, „až keď zaútočia. Iba ak...“

„Iba ak čo?“

Starý pán mal v očiach zamyslený výraz. Zdalo sa, že sa na chvíľu pohrúžil do vlastných spomienok, potom sa mu odrazu zrak vyjasnil.

„Možno sa vám to bude zdať čudné, ale vo svojich stareckých kostiach cítim, že odpoveď by sme mali hľadať u Al-Faja. Vetry preháňajúce sa púšťou už dávno nedujú od Východu, ale od Západu. Arabskí šejkovia si uvedomili, akú moc predstavuje ich bohatstvo. A to je ozajstný koniec ruského vplyvu. Komunizmus im nevyhovuje. A ovládnutie Stredného východu je len začiatok. Ak múdro investujú svoje bohatstvo, ovládnu onedlho bez jediného výstrelu celý svet.“

Poobzeral sa po mlčky sediacich spoločníkoch. „Nerád by som vás sklamal, páni, ale pravdou je, že pre islamský svet už nie sme dôležití, je to len otázka ich pýchy. Musia dosiahnuť víťazstvo, čo aké bezvýznamné, len aby opäť získali svoju tvár.“

Obrátil sa k Američanom. „Budeme potrebovať vašu pomoc. Zatiaľ. Neskôr budete potrebovať vy nás.“

Harris sa spýtal síce zdvorilo, ale v hlase mu znel pohrdavý tón.

„Ako ste k takému záveru prišli?“

„Jednoducho, my im totižto rozumieme oveľa lepšie, než ostatný svet,“ povedal starý pán, jeho zachmúrená tvár nadobudla jastrabí výraz. „Nie my, ale vy ste skutočným cieľom ich útoku.“

Opäť zavládlo ticho. Nakoniec prehovoril Ešnev. „Budeš nás priebežne informovať o tom, čo sa dozvieš?“

Starý pán prikývol. „Samozrejme. Rád by som vás požiadal o jednu láskavosť.“

„Ak je to v mojich silách, rád ti vyhoviem,“ odvetil Ešnev.

„Nuž, potreboval by som, keby ste mi pripravili podrobnú správu o Al-Fajovi. Chcem o ňom vedieť všetko. O celom jeho živote - všetko, čo sa týka jeho obchodných záležitostí i súkromia.“

Ešnev preletel pohľadom tváre prítomných. Nikto nič nenamietal. Prikývol. „Hneď ti ju pripravíme.“

„Oboznámiš predsedníčku vlády s mojimi názormi?“ spýtal sa Ben Ezra.

„Áno, samozrejme.“

„A pobožkaj ju za mňa. Mám pocit, že sa jej to zide,“ povedal Ben Ezra s úsmevom.

Miestnosťou zašumel zdvorilý smiech. Zazvonil telefón. Ešnev ho zdvihol. Chvíľu počúval a potom zložil. „Hlásili mi ďalší únos lietadla,“ oznámil. „Uniesli lietadlo Lufthansy, ktoré štartovalo z Dusseldorfu. Letí smerom na Bejrút.“

Ben Ezra smutne pokrútil hlavou. „To je nepríjemné. A navyše hlúpe.“ Pozrel na Američanov. „Nebudú mať z toho nijaký úžitok, len palcové titulky v novinách. Tou správou odpútajú našu pozornosť, a zatiaľ potichu, bez toho, aby si to ktokoľvek vôbec uvedomil, nám priamo pred nosom unesú celý svet.“

DRUHÁ ČASŤ

KONIEC LETA 1973

1. KAPITOLA

JÚSUF vošiel do reštaurácie na pláži Tahiti z ulice. V tmavom obleku, bielej košeli a kravate sa nezvyčajne vynímal medzi polonahými telami mužov a žien, medzi ktorými sa predieral k pláži. Len čo vyšiel von, prižmúril oči pred ostrými lúčmi slnka. Spod privretých viečok pozoroval hostí pri stoloch. Vzápätí ho zbadal. Sedel pri plážovom bare pod vejármi listov. Bol zabratý do rozhovoru s dobre vyzerajúcim mladým černochoom. Jacques zodvihol hlavu vo chvíli, keď naňho dopadol Júsufov tieň.

„Júsuf,“ povedal po francúzsky a vstal. „Aké príjemné prekvapenie. Nečakali sme ťa.“

Júsuf úsmev neopätoval. „To vidím,“ odvetil chladne. „A svojmu *petit ami* povedz, nech vypadne.“

Jacquovi preletel po tvári náznak hnevu. „Akým právom...!“

Júsuf mu skočil do reči. „Lebo patíš mne, ty sviňa!“ oboril sa naňho. „Povedz mu, aby zmizol, lebo pôjdeš, odkiaľ si prišiel, pošlem ťa šliapať parížske chodníky. A môžeš poskytovať turistom za desať frankov svoje

služby!“

Černoch vstal so zatútenými päťami a napätými svalmi na rukách.

„Ak chceš, ľahko si s ním poradím, Jacques.“

Júsuf nespúšťal zo Jacqua zrak. Jacques po chvíli sklopil oči.

„Radšej choď, Gerard.“ Na černocho ani nepozrel.

Gerard opovržlivo zošpúlil pery. „Zbabelec!“ vyštekol na Jacqua a obrátil sa im chrbtom. Kúsok ďalej sa zvalil do piesku a rukou si zakryl oči. Tváril sa, že si ich nevšima.

Júsuf si sadol na prázdnu stoličku, ktorú černoch uvoľnil, a vzápätí sa pri ňom zjavil čašník. „*Monsieur?*“

„*Coca. Beaucoup de glace.*“ Obrátil sa k Jacquovi uvelebenom na stoličke. „Tak kde je?“

Jacques naňho ani nepozrel. „A odkiaľ to mám vedieť!“ nevrlo odsekol. „Čakám ju na pláži už skoro dve hodiny!“

„Ale mal by si to vedieť,“ odsekol Júsuf. „Čo si myslíš, do šľaka, začo ti platím toľké prachy?! Aby si sa vytŕčal na pláži s *petit negre?*!“

Čašník postavil na stôl kokakolu a odišiel. Júsuf si hltavo odpil.

„Včera večer si s ňou bol?“ spýtal sa.

„Bol.“

„A čo fotky? Máš?“

„Odkiaľ?“ spýtal sa na oplátku Jacques. „Nikdy nechce ísť so mnou do izby. O tretej ráno odišla z diskotéky a povedala, že dnes na poludnie ju mám čakať na pláži.“

„Celú noc si bol s tým černochom?“

„A čo som mal podľa teba robiť?“ zareagoval Jacques trochu miernejšie. „Mal som sa šetriť a čakať na ňu?“

Júsuf si z vnútorného vrecka saka vybral novú zlatú tabatierku. Pomaly ju otvoril a vytiahol si cigaretu. Poklopkal ňou o vrchnák tabatierky. „Nie si veľmi vynachádzavý,“ povedal, vložil si cigaretu do úst a pripálil si. „Neoplývaš dôvtipom.“

Jacques naňho uprene hľadel. „Ako mám tie fotky urobiť, keď so mnou nikdy nechce ísť hore. Nikdy. Ona vždy rozhodne, kde sa stretneme.“ Ponad Júsufovo plece sledoval more. „Už ide.“

Júsuf sa otočil tým smerom. Veľká loď San Marco plávala zo šireho mora k pobrežiu. Vybral zo saka kľúč a hodil ho pred Jacqua na stôl. „Rezervoval som vám v Byblose apartmán. Je tam všetko. V izbe je odpočívacie zariadenie a vo vedľajšej izbe bude pripravený fotograf, počká, kým ho pustiš dnu. Musíš ju tam dostať. Je mi jedno, ako si to zariadiš, ale musíš ju tam dostať. Máš na to len túto noc.“

Jacques naňho začudovane pozrel. „Prečo tak naponáhlo?“

„Mám telegram od jej manžela. Zajtra popoludní letí do Kalifornie.“

„Čo ak tu nebude chcieť zostať? Čo potom urobím, tresnem ju po hlave? Ak sa bude opakovať to, čo včera, tak odtiaľto odíde o tretej ráno a na San Marcovi sa vráti do Cannes.“

Júsuf vstal a zhora pozeral na Jacqua. „Postarám sa, aby sa na San Marcovi pokazili motory. Ostatné je tvoja vec.“ Ponad plece pozrel na more. San Marco pomaly rozrážal plytčinu neďaleko pláže. „Choď k vode, miláčik,“ neodpustil si ironickú poznámku, „a pomôž dáme na breh.“

Jacques potichu vstal zo stoličky a pobral sa k pláži. Júsuf ho chvíľu sledoval, potom sa zvrtol a reštauráciou vyšiel von na cestu, kde zaparkoval auto.

Nastúpil do auta a kým naštartoval, chvíľu v ňom sedel. Len keby ho Jordana prestala až tak veľmi nenávidieť. Toto všetko by bolo celkom zbytočné. Dobre vedel, koľkokrát sa pokúšala Bajdra proti nemu poštvať len preto, že mu zazlievala ich vzťah. Koniec koncov, on bol iba obyčajný zamestnanec, kým ona bola šéfova žena. A nemusela by pritom ani prstom pohnúť. Ale ak sa to dnes večer Jacquovi podarí, nikdy sa to nestane. Strach, že sa Bajdr dozvie o jej nevere, ju bude držať na uzde. Júsuf vedel, že najlepší spojenec je porazený nepriateľ.

JORDANA otvorila oči vo chvíli, keď motory stíchli a bežali naprázdno. Pozrela na hodinky. Odišla z Cannes len pred štyridsiatimi minútami. Pri takej hustej premávke, aká bola, by jej cesta autom trvala vyše jeden a pol hodiny. Nielenže to bolo takto rýchlejšie, ale more bolo pokojné a ona celú cestu prespala.

Sadla si a načiahla sa za košeľou a podprsenkou od bikín. Pozrela na seba, keď si zapínala podprsenku. Prsia mala do zlatohneda opálené ako celé telo, a bradavky do tmavočervená až fialova, neboli jemne ružové ako zvyčajne. Bola so sebou spokojná. Prsia mala pevné. Ešte nezačala vädnúť ako mnohé ženy v jej veku.

Podvedome pozrela cez plece na dvoch námorníkov, čo stáli pri kormidle motorovej jachty, či sa na ňu dívajú. Vytrvalo upierali oči celkom inde, ale veľmi dobre vedela, že ju sledovali v spätnom zrkadle upevnenom na prednom skle rovno pred sebou. Usmiala sa. Zmyselne si pohladkala prsia, až jej bradavky stvrdli, len tak, aby ich trochu provokovala. Potom si zapla podprsenku.

Okolo prechádzali na člne dve dievčatá bez podprseniek. S neskrývanou nádejou a zvedavosťou hľadeli na sedemdesiatšíc dolárového San Marca. Opäť sa usmiala, všimla si, ako im po tvárach preletelo sklamanie, keď zistili, že ona je jediná cestujúca na tejto lodi. Boli také nenápadné! Čln

pomaly plával ďalej.

Z opačnej strany lode sa ozvalo: „Haló!“

Otočila sa. Jacques jej prišiel naproti na malom člne so závesným motorom. Od letného slnka mu celkom zbledli plavé vlasy a ostro kontrastovali s opálenou pokožkou, ktorá sa zdala oveľa tmavšia. Mlčky mu zakývala.

„Prišiel som ťa odviesť na breh,“ zakričal. „Viem, ako neznášaš mokré nohy.“

„Hneď idem,“ odvetila. Obrátila sa k námorníkovi. „Tu ma počkajte,“ povedala po francúzsky. „Ozvem sa, keď budem chcieť odísť.“

„*Oui, madame*,“ odvetil námorník pri kormidle. Druhý námorník kráčal za ňou dozadu, aby jej pomohol vystúpiť z lode. Podala mu veľkú plážovú tašku, ktorú vždy nosila so sebou. Mala v nej topánky, oblečenie na večer, príručnú vysielачku, aby sa mohla spojiť s loďou, kozmetiku, cigarety, peniaze a kreditnú kartu.

Námorník sa nahol cez okraj lode a pritiahol čln bližšie. Podal Jacquovi tašku a pomohol Jordane nastúpiť do člna. Len čo si Jordana sadla, čln uvoľnil.

Sedela tvárou k zadnej časti člna. Jacques sedel pri kormidle závesného motora. „Prepáč, že idem tak neskoro,“ povedala.

„To nič,“ usmial sa. „Spala si dobre?“

„Výborne. A ty?“

Uškrnul sa. „Ani nie. Bol som príliš - ako sa to povie? Rozrušený.“

Pozrela na neho. Vôbec jej to nešlo do hlavy. Od Mary sa dozvedela, že je gigolo, ale keď mu chcela zopárkrát dať peniaze, urazene ich odmietol. Toto nie je obchod, povedal. Tvrdil, že sa do nej zaľúbil. Lenže nedávalo to nijaký zmysel. V Miramare mal drahý byt, rovnako na Croisette v Cannes a novučičký Citroen SM. Vôbec sa nezdalo, že by mal starosti s peniazmi.

Nikdy jej nedovolil vytiahnuť šek tak ako mnohí iní, či už to boli gigolovia, či nie. Neraz zbadala, ako pozerá po chlapcoch, ale keď bola s ním, nikdy to nedal otvorene najavo. Bola si však celkom istá, že je bisexuál, a možno jeho skutočným milencom bol muž, ktorý mu umožnil stráviť leto na Côte d'Azur, ale jej to vôbec neprekážalo. Už dávno prišla na to, že bisexuálni muži sú najlepší milenci.

„Aj s takým talentom, aký si prejavil na diskotéke?“ zasmiala sa. „Ani vo sne by mi nezišlo na um, že by si mohol mať nejaké problémy.“

Ani nemá, povedal si sám pre seba a v duchu spomínal na noc strávenú s Gerardom. Cítil, že mu tvrdne, keď si predstavil, ako sa nad ním černochoť týčil, a posúval si predkožku na obrovskom čiernom penise, odhaľujúci veľký červenofialový žalúdok. Videl sa, ako leží na chrbte s nohami

roztiahnutými ako žena, a cítil, že ho zaplavuje prudké vzrušenie tak ako vtedy, keď sa veľký penis doňho zabodával. Stonal ako žena a vykrikoval, lomcovala ním prudká vlna orgazmu a na ich tesne sa k sebe tisnúce bruchá vystreklo semeno.

„Pozri,“ povedal nahlas a z bikín si vytiahol stoporený penis.

„Pozri, čo so mnou robíš. Stačí, keď ťa vidím. Včera večer som si musel tri razy pomôcť.“

Zasmiala sa. „Ešte ti nikto nepovedal, že ti to môže uškodiť? Zakrnie ti, keď si to budeš tak často robiť sám.“

Zvážnel. „Kedy už konečne so mnou stráviš celú noc? Aspoň raz by sme sa mohli milovať, aby som pri tom nemal pocit, že jedným okom pozeráš na hodinky. Chcem, aby sme spolu plne vychutnali všetky radosti, ktoré si môžeme dať.“

Znovu sa zasmiala. „Si príliš nenásytný. Zabúdaš, že som vydatá a mám aj nejaké povinnosti. Každú noc musím byť doma, musím si vidieť deti, keď sa ráno zobudím.“

„Čo by sa stalo, keby si ich raz nevidela?“ zahlásil trucovito.

„Tak si nesplním jedinú povinnosť, ktorú môj manžel odo mňa vyžaduje,“ povedala. „A to neurobím.“

„Tvojmu manželovi je to jedno. Ináč by za vami za tieto tri mesiace aspoň raz prišiel,“ povedal.

Chladne mu odvetila. „Do toho, čo robí môj muž, ťa nič!“

Vedel, že zašiel príďaleko. „Milujem ťa. Idem sa zblázniť, tak veľmi po tebe túžim.“

Pomaly prikývla, uvoľnila sa. „Všetko má svoj čas,“ povedala. „A ak sa budeš ustavične pohrávať s tým svojím klenotom, tak radšej zvrtni čln na šíre more, kým dorazíme k pláži.“

„A čo potom, vyfajčíš mi ho?“

„Nie,“ odsekla. „Oveľa radšej by som si dala pohár chladného bieleho vína.“

BOLA v nálade. Papagayo bol nabitý. Blikajúce svetlá pôsobili na jej oči ako triková kamera, v ušiach jej dunel hluk rockovej skupiny. Znovu si odpila z bieleho vína a poobzerala sa okolo seba. Štrnásť ľudí pri stole sa prekrikovalo, aby prehlušili rev diskotéky.

Jacques sa rozprával s Angličankou, ktorá sedela po jeho pravej strane. Bola to herečka, práve skončila nakrúcanie s Petrom Sellersom a prišla sem na víkend spolu so skupinkou akýchsi ľudí z Paríža. Jordana ich pozbierala popoludní na pláži. Poslední sa k nim pridali v L'Escale, kde si zašli na koktail a na večeru. Okolo polnoci sa vybrali na diskotéku.

Jordana sa na Jacqua hnevala, a preto vyhl'adával inú spoločnosť. Zdalo sa, že mnohé veci považuje za samozrejmosť. V niečom bol ako žena a podľa všetkého si namýšľal, že celý svet sa točí okolo jeho penisu. Začínal ju už nudiť, ale okrem náhodných mužských známostí nemala veľa možností. Z nudy si zapálila marihuanu. Na verejnosti ju zvyčajne nefajčievala.

Ale keď jej tá Angličanka na toalete ponúkla šluka, zostala, kým nevyfajčili celú cigaretu.

Potom sa jej aj tento večer videl celkom zábavný. Zdalo sa jej, že nikdy v živote sa toľko nenasmiala. Všetci hýrili vtipom a humorom. Chcelo sa jej tancovať, ale každý bol zabratý do rozhovoru.

Vstala zo stoličky a sama šla na parket. Pretlačila sa pomedzi dav a začala tancovať. Oddávala sa hudbe, šťastná, že je na juhu Francúzska, kde vôbec nikomu neprekáža, ak žena či muž tancuje sám. Privrela oči.

Keď ich otvorila, stál pred ňou vysoký, dobre vyzerajúci černocho. Pozerali si navzájom do očí, ale nikto z nich neprehovoril. Všimla si ho už na pláži, potom pri bare v L'Escale, keď si dávali koktail, a teraz bol tu. Zbadala ho, že sedí pri stole neďaleko nej.

Fantasticky sa pohyboval, telo sa mu len tak vlnilo pod košeľou rozopnutou až do pol pása, uviazanou na pevný uzol nad zdanlivo príužkymi čiernymi džínami. Začala sa pohybovať v jeho rytme.

Po chvíli prehodila: „Však ste Američan?“

Hlas mu znel južanský. „Podľa čoho usudzujete?“

„Lebo netancujete ako Francúz, oni sa kníšu hore-dolu, Angličania zasa poskakujú.“

Zasmial sa. „Nikdy som si to neuvedomil.“

„Odkiaľ ste?“

„Z krajiny chudákov. Z Georgie,“ povedal.

„Nikdy som tam nebola,“ odvetila.

„O nič ste neprišli,“ vyhlásil. „Tu sa mi páči väčšmi. Tam by sme nemohli spolu tancovať.“

„Ani dnes?“ začudovala sa.

„Ani dnes,“ skonštatoval. „Nič sa tam nezmenilo.“

mlčala.

„Je m'appelle Gerard,“ povedal.

Zostala prekvapene pozeráť. Rozprával parížskou francúzštinou, bez najmenšej stopy po cudzom prízvuku. „Hovoríte výborne po francúzsky.“

„Ved' aj mám prečo,“ povedal. „Rodičia ma sem poslali do školy, keď som mal osem rokov. V šestnástich som sa vrátil domov, zabili mi otca, ale nevydržal som to tam. Len čo som zohnal dosť peňazí, vybral som sa späť

do Paríža.“

Vedela, čo stoja francúzske školy, neboli vôbec lacné. Jeho rodina zrejme netrela biedu. „Čo robil váš otec?“

Odpovedal pokojným hlasom. „Bol pasák. Na všetkých úradoch mal svojich ľudí. Ale bol čierny a belochom sa to nepáčilo, tak ho raz v jednej aleji dostali a zvalili to na náhodného černocho. Potom toho černocho obesili a bolo po všetkom.“

„Mrzí ma to.“

Pokrčil plecami. „Otec aj tak tvrdil, že raz to urobia. Nest'ážoval si. Mal dobrý život.“

Hudba stíchla a skupina odišla z parketu, len čo začal gramofón hrať pomalú skladbu. „Príjemne sa s vami rozpráva,“ povedala a vybrala sa späť k stolu.

Zastala, keď zacítila na pleci jeho ruku.

„Nemusíte sa tam predsa vrátiť.“

Neodpovedala.

„Pôsobíte ako žena, ktorá vie, čo chce, tamtí sú len obyčajní trochári,“ povedal.

„Čo tým myslíte?“ spýtala sa.

„Skutky. To mám po otcovi. Ja si tiež rád užijem. Nemohli by sme sa vonku stretnúť?“

Opäť mlčala.

„Všimol som si, ako ste sa tvárili,“ pokračoval. „Mali by ste sa na tamtých vykašľať.“ Odrazu sa usmial. „Už ste to niekedy skúsili s černocho?“

„Nie,“ odvetila. „Nikdy.“

„Som lepší, a to sa hovorí, že černosí sú výborní,“ povedal. Pozrela k stolu. Jacques sa ešte rozprával s Angličankou. Zrejme si vôbec nevšimol, že odišla od stola. Obrátila sa späť k Gerardovi. „Dobre,“ povedala. „Ale máme na to asi len hodinu. Potom musím odísť.“

„Hodina nám bohato postačí,“ zasmial sa. „Za hodinu vás vynesiem do neba a späť.“

2. KAPITOLA

KEĎ vyšla von, stál na nábreží oproti diskotéke a sledoval pouličných maliarov, ako na noc balili svoje veci. Začul na chodníku klopanie jej vysokých podpätkov a otočil sa. „Dostali ste sa von bez problémov?“ spýtal

sa.

„Áno,“ odvetila. „Povedala som im, že idem na toaletu.

Uškrnul sa. „Prejdeme sa, súhlasíte? Bývam hneď za Le Gorille.“

„Nič iné nám aj tak nezostáva,“ povedala a pridala do kroku.

Aj napriek neskorej nočnej hodine sa hore-dolu prechádzali zástupy ľudí. Oddávali sa jedinej zábave, obzerali sa navzájom a zároveň sa kochali pohľadom na nádherné jachty priviazané k mólu na druhej strane pozdĺž ulice. Mnohí si nič iné ani nemohli dovoliť, keď zaplatili vysoké ceny za ubytovanie a stravu. Francúzi nemali s turistami zľutovanie, dokonca ani s vlastnými.

Odbočili za La Gorille, kde sa šírila vôňa volích ôk a zemiakových hranolčekov, a kráčali hore úzkym chodníkom. Zastal uprostred ulice pred dverami jedného starého domu s butikom na prízemí. Otvoril ich ťažkým staromódnyim železným kľúčom, zatlačil dovnútra gombík a na chodbe sa rozsvietili svetlá. „Ideme na druhé poschodie.

Prikývla a nasledovala ho hore po úzkych drevených schodoch. Jeho byt bol na začiatku druhého poschodia. Na dverách bol o niečo modernejší zámok. Odomkol a pozval ju dnu. .

V izbe bola tma. Dvere sa za ňou zavreli a v tom okamihu začula, ako skrútil vypínač. Miestnosť zalialo mäkké červené svetlo z dvoch lúčov stojacich po oboch stranách postele na vzdialenejšom konci izby. Zvedavo sa poobzerala okolo seba.

Nábytok bol lacný a poodieraný, presne taký, akým Francúzi zvyčajne zariadujú letné byty. V kúte izby bolo umývadlo a pod ním otáčavý bidet. Za úzkymi dverami, ktoré vyzerali ako šatníkové, bola toaleta. Nebola tu vaňa ani sprcha, či kuchyňa, len platnička na stolčeku vedľa skrine.

Zachytil jej pohľad. „Nie je to nič zvláštne,“ skonštatoval, „ale tu som doma.“

Zasmiala sa. „Už som videla aj horšie. Máte šťastie, že toaleta nie je vonku na chodbe.“

Podišiel k toaletnému stolčeku, vytiahol zásuvku. Vybral z nej cigaretu a zapálil ju. Keď jej ju podával, udrela jej do nosa sladkastá vôňa marihuany. „Na pitie nemám nič.“

„Netreba,“ odvetila a potiahla si. „Je veľmi dobrá.“

Usmial sa. „Mám ju od dobrého priateľa, ktorý sa práve vrátil z Istanbulu. Nechal mi tu aj vynikajúci koks. Už ste ho skúsili?“

„Zopárkrát,“ povedala a podala mu cigaretu. Pozrela naňho, ako si potiahol.

Odložila si plážovú tašku a podišla bližšie k nemu. V hlave jej hučalo a medzi nohami cítila vlhkosť. Bola to naozaj vynikajúca tráva, keď už šluk

mal takéto účinky. Potiahla mu uzol na košeli. „Budeme sa len rozprávať, alebo si to rozdáme?“ spýtala sa. „Máme na to iba hodinu.“

Rozvážne odložil cigaretu do popolníka, stiahol jej z pliec priesvitnú blúzku a odhalil nahé prsia. Do každej ruky chytil ňadro a palcom a ukazovákom jej stískal bradavky dovtedy, kým nezacítila prudkú bolesť. „Ty biela kurva!“ povedal a usmieval sa.

Rukami ju tlačil k zemi a prinútil ju pred ním kľaknúť. „Najprv by si sa mala naučiť trochu prosiť, ak chceš, aby si tvoja horúca pipuška užila s čiernym kohútom.“

Košeľu mu už rozviazala a teraz mu rozopínala zips na džínsoch. Bol pod nimi nahý, a keď mu stiahla nohavice až po kolená, vyskočil mu z nich penis. Chytila ho do ruky a usilovala sa priložiť si ho k ústam.

Rukami jej odtláčal tvár. „Popros!“ ostro prikázal.

Zdvihla k nemu zrak. „Prosím,“ zašepkala.

Usmial sa a uvoľnil zovretie. Nechal ju, aby si ho vložila do úst, načiahol sa k otvorenej zásuvke a vybral z nej malú dózu s kokaínom. K veku dózičky bola korálikovou retiazkou pripevnená maličká zlatá lyžička. Skúsene nabral za lyžičku a vdýchol každou nosovou dierkou. Potom pozrel dolu na ňu. „A teraz ty,“ povedal.

„Som šťastná,“ povedala, bozkávajúc a oblizujúc mu vajíčka. „Nepotrebujem to.“

Potiahol ju za vlasy a vyvrátil jej hlavu dozadu. „Ty biela kurva!“ Ťahal ju, kým nevstala, nabral lyžičkou prášok a pridržel jej ho pod nosom. „Budeš robiť, čo ti kážem. Vdýchni!“

Vdýchl prášok z lyžičky do nosovej dierky. Takmer vzápätí jej držal lyžičku pred druhou nosovou dierkou. Tentoraz potiahla bez toho, aby povedal čo len slovo. Okamžite zacítila milú tuposť, potom jej prášok v hlave akoby vybuchol a cítila, ako sa jej do genitálií vlieva sila. „Preboha!“ vykrikla. „To je sila! Veď len teraz som si potiahla!“

Zasmial sa. „A to ešte nič nebolo, maličká. Ukážem ti zopár trikov, ktoré ma naučil môj otec.“

O chvíľu ležali nahí na posteli a ona sa smiala. Ešte nikdy jej nebolo tak dobre. Opäť nabral za lyžičku a potrel si d'asna. Kázal jej, aby urobila to isté. Dovtedy jej oblizoval bradavky, kým ich nemala vlhké od jeho jazyka a trochu belavé od prášku. Potom ich láskal ústami a prstami.

Nikdy ich nemala také veľké a tvrdé. O chvíľu si myslela, že jej ich od bolestivej rozkoše roztrhne. Zastonala a začala sa zvíjať. „Tak pod' už!“ kričala. „Pod' už!“

„Ešte nie,“ smial sa. „Ešte sme len na začiatku.“ Pokrčil jej nohy v kolenách a práškom jej posýpal klitoris, potom sa zaboril hlavou medzi jej

stehná.

O chvíľu už kričala ako nikdy predtým. Každý orgazmus akoby ju vynášal do nebies. Načiahla sa za jeho penisom, a keď ho našla, stočila sa do takej polohy, aby si ho mohla vložiť do úst. Začala ho nenásytné cmúľať. Chcela ho zhltnúť živého, zadusiť sa tým obrovským nádherným vtákom.

Odrazu ju odstrčil. Dívala sa naňho, neschopná lapiť dych. Kľučal jej medzi nohami a jeho penis sa dobíjal k nej. Vzal dózu a poprášil si ho práškom, kým lesklý mokrá žalud' nevyzeral ako z cukru. Potom jej naširoko rozťahol nohy a pomaly vnikal dnu.

Zadúšalo ju. Mala pocit, že je neuveriteľne mohutný. Na chvíľu sa aj bála, že ju roztrhne. Odrazu bol celý v nej a hodnú chvíľu sa ani nepohol. Telom jej prebehla triaška. Pomaly sa začal hýbať, najprv jemne, dlhými mäkkými ťahmi, potom rýchlejšie, nakoniec akoby v nej búšil baranidlom.

Kdesi v diaľke sa počula kričať, keď ňou preletela vlna orgazmu. Čosi také v živote nezažila. Nikdy. Ona, ktorá si vždy myslela, že o takomto sexuálnom vzrušení vedia ľudia len z rozprávania alebo z čítania. Považovala to za akýsi sebaklam, za ktorý ľudia skrývajú svoje pocity. A ak by to aj bola pravda, myslela si, že ona čosi také nikdy nezažije. Pre ňu bol sex len víťazstvom nad mužmi, ukojenie dosiahla iba zriedka, aj to náhodou. Toto bolo čosi iné.

Teraz využívali ju, teraz bola ona tá, ktorú láskali, ona dávala i brala a ona aj dosiahla vrchol.

Odrazu už nevládala. „Prestaň!“ zvrieskla. „Prestaň, prosím!“

Jeho telo sa prestalo vlniť, ale ešte vždy bol v nej tvrdý. Pozrela naňho. Na tvári a na hrudi sa mu v matnom červenom svetle medeno trblietala jemná vrstvička potu. Keď sa usmial, biele zuby mu žiarili. „Páči sa ti to, biela pani?“

Pomaly kývla hlavou. „Aj ty si dosiahol vrchol?“

„Nie,“ povedal. „To jediné mi môj ocko neprezradil. „Daj iba toľko, koľko urobí ženu šťastnou, lenže ty si neprídeš na svoje, aj tak málo stačí na to, aby si nedosiahol vrchol“, povedal mi.“

Dlho naňho hľadela a odrazu sa znenazdajky rozplakala.

Chvíľu ju pozoroval, potom bez slova vstal z postele a šiel k umývadlu. Zohol sa, otočil bidet do izby a pustil vodu. Vystrel sa s pohľadom upretým na ňu. „Pár minút ju musíš nechať odtiecť, ak chceš, aby tiekla horúca,“ vysvetľoval.

Otvoril malú skrinku nad umývadlom, vybral uterák a frotírovú rukavicu a zavesil ich na potrubie. Prstom skúsil vodu. „Všetko je prichystané,“ povedal

Mlčky naňho pozrela.

„Povedala si predsa, že na to máš len hodinu.“

Prikývla a sadla si. „Neviem, či budem vládť chodiť.“

Usmial sa. „Budeš zasa v poriadku, len čo sa rozhýbeš.“

Vstala z postele. Mal pravdu. Po prvom kroku sa jej do nôh vrátila sila. Sadla si na bidet a vzala si od neho mydlo a frotírovú rukavicu. Rýchlo sa umyla. Vlačná voda ju osviežila. Zvesila uterák, poutierala sa, a kým sa umýval, začala sa obliekať. „Mrzí ma, že si z toho nič nemal.“

„To nič,“ odvetil. „Sľúbil som ti predsa, že ťa vynesiem do neba, a chcel som, aby si to zažila.“

„Zažila som to,“ povedala. „A nikdy na to nezabudnem.“

Váhavo nadhodil: „Možno by sme si to mohli ešte niekedy zopakovať.“

„Snáď,“ odvetila. Bola už oblečená, zdvihla plážovú tašku a vybrala z nej peniaze. Vzala tri veľké bankovky a podávala mu ich. „Dúfam, že ťa neurazím.“

Prijal peniaze. „Zídu sa mi. Ale nemusela si.“

„Nič iné som ti aj tak nedala,“ povedala.

„Dala si mi veľmi veľa, biela pani. Pre mňa si opustila svojich priateľov. To niečo znamená.“

Čosi v jeho hlase ju zarazilo. „Ty ma poznáš?“

Pokrútil hlavou. „Nie.“

„Tak prečo si mi to navrhol?“

„Videl som ťa na pláži,“ povedal. „Krátke potom, ako ti ten muž poslal naproti Jacqua.“

„Ty poznáš Jacqua?“ spýtala sa.

„Poznám,“ odvetil. „Strávil som s ním minúlu noc.“

Na chvíľu sa odmlčala. „Jacques je...?“

Prikývol. „Mal byť radšej ženou.“

„A ty?“

„Ja si rád suchnem. Je mi to celkom jedno, do čej diery ho vopchám.“

„Toho muža, čo sa so Jacquom rozprával, poznáš?“

„Nikdy som ho nevidel. Bol tmavovlasý a rozprával po francúzsky s arabským prízvukom. Počul som, ako mu hovorí, že Jacques to musí stihnúť ešte dnes večer, pretože zajtra odchádzaš do Kalifornie. Jacques si s tým vraj nemá robiť nijaké starosti, pretože to zariadil tak, aby si sa na San Marcovi nemohla vrátiť späť do Cannes.“

Odrazu jej bolo všetko jasné. Iba Júsuf vedel, že zajtra odchádza. Prišiel sem z Paríža, aby podľa Bajdrových inštrukcií zariadil jej odlet.

Kedysi počula, že medzi princeznou Marou a Júsufom čosi bolo. A Mara jej prihrala Jacqua. Nechápala len, aký by z toho mohol mať Júsuf osoh.

Iba ak - iba ak by ju chcel pred Bajdrom skompromitovať.

Opanoval ju neznámy pocit strachu. Júsuf ju nikdy nemal veľmi v láske, ale nezdalo sa jej, že by to bol dostatočný dôvod na takéto konanie. Nevedela na to prísť. Tušila, že najlepšie spraví, ak sa ešte dnes v noci vráti do vily.

Lenže to bol problém. Po polnoci neboli v St. Tropez nijaké taxíky. A ona dala Guyovi, svojmu šoférovi, na dnes voľno, preto ho nemohla zavolať.

Pozrela na Gerarda. „Máš auto?“

„Nie.“

„Do hája!“ Tvárou jej preletel ustarostený výraz.

„Ale mám motorku. Ak si sadneš za mňa, zaveziem ťa späť.“

„Si milý,“ usmievala sa. V návale radosti ho objala okolo krku a pobožkala na líce. „To bude zábava!“

Zmocnili sa ho rozpaky a vymanil sa z jej objatia. „Nebud' si tým istá, biela pani. Uvidíme, či si to budeš myslieť, keď budeme na mieste.“

3. KAPITOLA

Z Paríža odleteli pred dvoma hodinami. Stewardi mali plné ruky práce, bol čas obeda. Jordana sa otočila k Júsufovi. „Rada by som si pospala.“

Júsuf si odopol bezpečnostný pás a vstal. „Požiadam personál, aby vám ihneď pripravil lôžko.“ Pozrel na Jordaninu sekretárku Dianu. Driemala v sedadle pri okne vedľa neho, na podnose pred sebou mala nedopitý pohár.

Vybral sa za hlavným stewardom, ktorý stál pri kuchynke. „Madam Al-Fajová by si rada oddýchla.“

„Ale práve chceme podávať *déjeuner*,“ namietal steward.

„Nie je hladná.“

„*Oui, monsieur*,“ odvetil rýchlo steward. Odišiel z kuchynky, kráčal dozadu a prešiel cez závesy, ktoré oddeľovali prvú triedu od turistickej.

Júsuf sa otočil a pozrel na Jordanu. Na očiach mala veľké tmavé okuliare, ale nijaká črta na tvári neprežrádzala, že minulú noc nezažmúrila ani oka. Pozerala si na kolenách rozložený časopis Air France a popíjala biele víno.

Potlačil zívnutie. Bol vyčerpaný. Bol na nohách od štvrtej ráno, keď mu Jacques zo St. Tropez volal, že zmizla.

San Marco kotvil stále v prístave a v celej osade po nej nebolo ani stopy. Jacques prehľadal všetky otvorené reštaurácie a diskotéky. Júsuf zúrila aj potom, keď zložil telefón.

Neostávalo mu iné, len čakať, kým príde po ňu ráno do vily a odvezie ju

na letisko. Už nevedel zaspať. Všetky peniaze, čo dal Jacquovi, všetky jeho plány, všetko vyšlo nazmar. Ani rozhodnutie, že technikovi z citroëna kázal, aby vzal hneď ráno Jacquovi SM-ku, mu neprinieslo úľavu.

Keď asi o deviatej prišiel do vily, Jordana raňajkovala. Ani slovom sa nezmenila o včerajšom večere a nijako nenaznačila, ako sa dostala domov. Celkom náhodou sa od strážcu vily dozvedel, že ju okolo piatej ráno doviezol taxík z Cannes.

Cestou na letisko ju v aute oboznámil s priebehom letu. Mali posledné štyri miesta v prvej triede. Rezervoval aj prvé tri miesta v turistickej triede, aby si mohla ľahnúť, keď si bude chcieť odpočinúť. O jej batožinu sa postarajú. Dajú ju na palubu lietadla, nech na ňu v Los Angeles nemusí zbytočne čakať. Na letisku ich už bude čakať colný úradník, potom rýchlo nasadnú do helikoptéry, ktorá ich odvezie na Rancho del Sol. Lietadlo AF 003 malo pristáť o štvrtej popoludní losangeleského času a večera v Rancho del Sol sa má začať o ôsmej. Ak pôjde všetko podľa plánu, bude mať ešte dosť času sa prezliecť.

Prišiel za ním steward. „Madam má všetko pripravené.“

„Ďakujem,“ povedal Júsuf. Vrátil sa k sedadlu. „Už to je,“ oznámil jej.

Prikývla a vstala. Otvorila kabelku, vybrala z nej fľaštičku a vysypala si na dlaň dve tabletky. Rýchlo ich prehltila a zapila dúškom bieleho vína. „Aby som mala istotu, že zaspím.“

„Samozrejme.“

„Dozrite, prosím, nech ma zobudia jeden a pol hodiny pred pristátím.“

„Postarám sa o to,“ odvetil. „Príjemný oddych.“

Chvíľu naňho hľadela. „Ďakujem.“

Sledoval ju, ako mizne za závesom, a klesol späť do svojho sedadla. Diana vedľa neho sa pohla, ale neotvorila oči. Pozrel na hodinky a vyzrel von z okna. Ešte jedenásť hodín. Tentoraz nepotlačil zívnutie. Zavrel oči a dúfal, že si aj on bude môcť dopriať trochu oddychu.

Air France sa o nich postarala výborne. Okolo Jordaniných sedadiel rozostavili paravány, aké sa používajú pre náhradnú posádku alebo mimoriadne dlhé lety. Na oknách boli stiahnuté rolety, bola tam tma. Jordana sa natiahla a prikryla dekou.

Ticho ležala a čakala, kým začnú účinkovať uspávacie prášky. Uvedomovala si, že sa jej telo bolestne bráni rýchlo postupujúcej únave. Ešte stále cítila, ako motorka zavčas rána uháňa po hrboľatej ceste do Cannes. Požiadala Gerarda, aby ju vysadil v centre mesta, pri stanici. Vždy tam stávali taxíky.

Znovu mu dávala peniaze, ale odmietol. „Už si mi dala dosť,“ povedal.

„Ďakujem,“ odvetila.

Pridal plyn. „Vyhľadaj ma, keď sa vrátiš do St. Tropez.“

„Vyhľadám. A ešte raz ďakujem.“

Vzal si prilbu, ktorú jej požičal, remeňom ju pripevnil na zadné sedadlo. „Dovidenia.“

„Dovidenia.“ Šliapol na plyn a odišiel. Hľadela za ním, kým nezahol za roh smerom k moru, potom sa vybrala k prvému taxíku a nastúpila.

Už svitalo, keď pár minút po piatej vošla do svojej spálne vo vile. Starostlivo zabalené kufre stáli otvorené pri stene pre prípad, že by si z nich chcela niečo vybrať. Na nočnom stolíku našla o lampu opretý odkaz od svojej sekretárky. Vzala si ho. Bol stručný, v Dianinom zvyčajnom štýle:

Odchod z vily - 9.00 hod

Odchod z Nice do Paríža - 10.00 hod

Odchod z Paríža do L.A. - 12.00 hod

ETA Los Angeles -16.00 losangeleského času.

Znovu pozrela na hodinky. Ak chcela o siedmej raňajkovať s chlapcami, tak nemalo zmysel, aby si išla teraz ľahnúť. Urobí lepšie, keď si pospí v lietadle.

Vošla do kúpeľne, otvorila skrinku s liekmi a vzala si tubu s tabletkami. Rovno z tuby si vytlačila dexamyl a zapila ho vodou. Udrží ju na nohách aspoň dovtedy, kým lietadlo neodletí z Paríža.

Začala sa pomaly vyzliekať. Nahá sa obzerala vo veľkom zrkadle zavesenom cez celú stenu v šatníku. Na prsiach jej na miestach, kde ju stískal Gerard, zostali slabé modriny. Za šera ich však vôbec nebude vidno a za denného svetla ich zakryje jemným mekapom. Brucho mala rovné a na bokoch a na stehnách nemala ani kúsok tuku navyše. Rukou sa pohrávala s jemnými plavými chlpkami ohanbia a kriticky si na sebe obzrela každý kúsok. Cítila, že jej vagína oťažela a napuchla a bola trochu červenkastá a podráždená. Prebehlo ňou slabé vzrušenie, keď si spomenula na milovanie s černochoom. Ani sa jej nesnívalo, že by toľkokrát za sebou mala orgasmus. Obrátila sa k lekárničke a vybrala si balíček massengillu. Kúpeľ jej neublíži, naopak, urobí jej len dobre. Kým si chystala roztok, myslou jej prebehla myšlienka.

Čo ak mal ten černocho nejakú pohlavnú chorobu? Nevylučovala túto možnosť, najmä keď vedela, že je bisexuál. Kdesi čítala, že pohlavné choroby sú najrozšírenejšie medzi homosexuálmi. Znovu otvorila lekárničku. Zhltna dve tabletky penicilínu. Tubu si vložila do kabelky, aby nezabudla najbližších pár dní brať pilulky.

Dexamyl už začal účinkovať. Po kúpeli išla hneď pod sprchu. Horúca,

studená, horúca, studená, horúca, studená, tri razy za sebou, ako sa to naučila od Bajdra. Vyšla zo sprchy a cítila sa taká svieža, akoby celú noc spala.

Sadla si k toaletnému stolíku a pomaly si začala robiť mejkap. Potom sa obliekla a šla dolu do jedálne za chlapcami na raňajky.

Boli prekvapení, keď ju zbadali. Zvyčajne s nimi neraňajkovala. Zobúdzala sa väčšinou v čase ich obeda a oni vtedy chodievali za ňou do izby.

„Kam ideš, mama?“ spýtal sa Mohamed.

„Za otcom do Kalifornie.“

Tvár sa mu rozžiarila. „Ideme s tebou?“

„Nie, zlato moje. Idem len nakrátko. O pár dní som späť.“

Očividne ho to rozladilo. „Príde s tebou aj otec?“

„Neviem,“ odvetila. A bola to pravda. Nevedela. Bajdr ju iba požiadal, aby prišla za ním. O svojich budúcich plánoch s ňou nehovoril.

„Dúfam, že príde,“ povedal Sámir.

„Aj ja dúfam,“ odvetila.

„Chcel by som, aby počul, ako dobre rozprávame po arabsky,“ želal si ich mladší syn.

„Povieš mu to, mama?“ spýtal sa Mohamed.

„Poviem. Otec bude na vás hrdý.“

Obe deti sa usmiali. „A povedz mu, že nám chýba,“ povedal Mohamed.

„Poviem.“

Sámir na ňu pozrel. „Prečo otec nechodieval domov ako iní otcovia? Otcovia mojich kamarátov sú doma každý večer. Nemá nás rád?“

„Otec vás oboch miluje, ale má veľmi málo času, musí veľa pracovať. Túži prísť za vami, ale nemôže.“

„Veľmi by som chcel, aby chodieval domov, ako iní otcovia,“ zopakoval Sámir.

„Čo budete dnes robiť?“ spýtala sa Jordana, aby zmenila tému.

Mohamedovi sa rozžiarila tvár. „Pestúnka nás dnes vezme na piknik.“

„Určite sa zabavíte.“

„Tešíme sa,“ povedal. „Ale oveľa viac sa tešíme na to, keď nás otec zoberie na vodu lyžovať.“

Pozrela na svojich synov. Čosi, čo postrehla v ich vážnych tvárach a veľkých tmavých očiach, ju pichlo pri srdci. V mnohom boli ako malé napodobeniny svojho otca, a niekedy mala pocit, že pre nich nemôže veľa urobiť. Chlapci potrebovali otca, ktorý by bol vo všetkom ich vzorom. Ktovie, či si to Bajdr vôbec niekedy uvedomil. Ktovie, či ho vôbec zaujímalo aj niečo iné ako obchody.

Do izby vošla pestúnka. „O chvíľu sa vám začína hodina jazdenia, chlapci,“ povedala zvučným škótskym hlasom. „Učiteľ už čaká.“

Vyskočili zo stoličiek a s krikom sa rozbehli k dverám. „Počkajte, chlapci,“ povedala pestúnka. „Nezabudli ste na niečo?“

Chlapci na seba pozreli, potom zahanbene pribehli k matke. Nastavili jej líca, aby ich pobozkala.

„Mám nápad,“ povedal Sámir a pozrel na ňu.

Hľadela na svojho najmladšieho a po tvári sa jej rozlial úsmev. Už vedela, čo príde. „Aký?“

„Keď sa vrátiš, prinesieš nám prekvapenie,“ povedal vážne. „Čo povieš, nie je to dobrý nápad?“

„Je to skvelé. A aký darček by ste chceli?“

Naklonil sa a zašepkal čosi bratovi do ucha. Mohamed prikývol. „Pamätáš sa na tie baseballové čiapky, čo otec nosieva, keď je na lodi?“ spýtal sa.

Prikývla.

„Mohla by si nám také priniesť?“ spýtal sa.

„Pokúsim sa.“

„Ďakujeme, mami,“ vyrazili zo seba dvojhlasne.

Znovu ich pobozkala a obaja vybehli bez toho, aby sa obzreli.

Ešte chvíľu sedela pri stole a potom odišla späť do svojej izby. O deviatej prišiel po ňu Júsuf s limuzínou. Už ho čakala.

MONOTÓNNY hukot motorov a uspávacie prášky začali účinkovať. Zavrela oči a rozmýšľala o Júsufovi. O čo mu vlastne išlo? Je to všetko jeho nápad, alebo mu to prikázal Bajdr? Bolo jej čudné, že Bajdr je už vyše troch mesiacov preč. Ešte nikdy neboli tak dlho odlúčení. A nebola v tom len iná žena. Poznala ho veľmi dobre. O Bajdrových ženách vedela už dávno predtým, než sa zobrali. Aj on predsa vedel o jej známostiach. Nie, teraz išlo o čosi iné. Hlbšie a oveľa dôležitejšie. Lenže nikdy sa to nedozvie, kým jej to sám nepovie.

Aj keď sa v mnohom prispôbil západnému štýlu života a z nej sa stala moslimka, delili ich tisíceročia odlišných filozofií. Napriek tomu, že Prorok daroval ženám väčšie práva, než mali kedykoľvek predtým, nedaroval im úplnú nezávislosť. V skutočnosti sa práva žien podriaďovali vôli mužov.

V tomto mali obaja jasno. Obaja to vedeli. Mohol jej vziať úplne všetko, čo mala, dokonca aj deti.

Zmrazilo ju. Zavrhlá tú myšlienku. Nie, to by nikdy neurobil. Ešte stále ju v mnohom potreboval. Tak ako teraz, keď ju požiadal, aby ho sprevádzala v západnom svete, po jej boku ho nebudú až tak veľmi považovať za

cudzinca.

To bola posledná Jordanina myšlienka, kým zaspala.

4. KAPITOLA

SLNEČNÉ lúče prenikali pomedzi stromy v Polo Lounge v hoteli Beverly Hills a vyčarili jemné pružky na ružových obrusoch. Bajdr sedel v tieni jedného z boxov, ktoré boli chránené pred slnkom. Oproti nemu sedel Carriage a dvaja Japonci. Pozoroval, ako pomaly končia s obedom.

Starostlivo odložili príbory na okraj taniera, podľa európskeho zvyku, čím naznačili, že tento chod sa skončil.

„Kávu?“ spýtal sa.

Prikývli. Dal čašníkovi znamenie a objednal štyri kávy. Ponúkol im cigarety, ale odmietli. Bajdr si jednu zapálil a mlčky na nich pozeral.

Starší Japonec povedal spoločníkovi niečo vo svojom jazyku. Mladší sa naklonil ponad stôl. „Pán Hokkaido sa pýta, či ste mali čas pouvažovať o našom návrhu.“

Bajdr sa obrátil k mladšiemu mužovi, hoci vedel, že Hokkaido rozumie každému slovu. „Premýšľal som o ňom.“

„A?“ Mladý muž nevedel skryť svoju nedočkavosť.

Bajdr zbadal, ako tvárou staršieho muža preletel náznak nesúhlasu, ale vzápätí zmizol. „To nepôjde,“ povedal. „Vaše návrhy sú absolútne jednostranné.“

„Nerozumiem,“ zareagoval mladší Japonec. „Sme ochotní tých desať tankerov postaviť za takú cenu, akú ste navrhli. A nežiadame od vás nič iné, len aby ste to financovali cez naše banky.“

„Myslím, že ste ma nepochopili,“ povedal Bajdr potichu. „Hovoríte o uzavretí obchodu a ja hovorím o vytvorení konzorcia. Je nezmyselné, aby sme sa navzájom pretekali pri kúpe istých majetkov. Dosiahneme tým len jedno, vyženieme hore cenu, ktorú nakoniec aj tak zaplatíme. Vezmite si napríklad tú záležitosť s Rancho del Sol. Práve ho kúpila jedna z vašich skupín.“

„To však bola iná skupina, nie naša,“ povedal rýchlo mladý muž. „Nevedeli sme, že oň máte záujem.“

„Ani som nemal,“ povedal Bajdr. „Lenže v tejto oblasti sa rýchlo rozvíja ešte čosi, o čo máme práve taký záujem ako vaša skupina. Výsledkom toho je, že požadovaná cena sa takmer zdvojnásobí a ktokoľvek z nás to dostane, stratí, prv než vôbec začne.“

„Rokujete prostredníctvom svojej banky La Jolla?“ spýtal sa mladý muž. Bajdr prikývol.

Mladý muž sa obrátil k Hokkaidovi a rýchlo čosi rozprával po japonsky. Mladý muž sa opäť obrátil k Bajdrovi. „Pán Hokkaido chce vyjadriť svoju ľútosť nad tým, že spolu súťažíme o tú nehnuteľnosť, ale hovorí, že sme o tej záležitosti začali rokovať, prv než sme s vami nadviazali kontakt.“

„I mňa to mrzí. Preto som za vami prišiel. Mali by sme nájsť spoločné východisko. Ani jeden z nás nepotrebuje peniaze toho druhého. Každý máme viac ako dosť vlastných financií. Ale keby sme spolupracovali, mohli by sme si byť navzájom osožní aj v iných veciach. Preto som vás oslovil v súvislosti so stavbou tých tankerov.“

„Ale aj to nám sťažujete,“ povedal mladý muž. „Tých desať tankerov, o ktoré máte záujem, vám postavíme, ale odkiaľ máme okamžite vziať desať tankerov, ktoré žiadate? Ved' na trhu nijaké nie sú.“

„Viem, ale v obchodnom loďstve ich máte vyše sto. Previesť ich do spoločnej firmy, v ktorej by mal každý z nás päťdesiatpercentný podiel, je pre vás hračka. V takom prípade vám vôbec neujdú zisky.“

„Stratíme päťdesiat percent zo zisku, ktorý teraz produkujú,“ odvetil mladý muž. „A nemáme ho čím nahradiť.“

Päťdesiat percent z príjmu ďalších desiatich tankerov, ktoré postavíte, vám to v plnej miere vynahradí, „poznámenal Bajdr.

„A päťdesiat percent zahraničných investícií, ktoré poskytujem ja, sa určite stretne s podporou vašej vlády.“

„Doteraz sme nemali nijaké ťažkosti so súhlasom vlády pri zahraničných investíciách, odvetil mladý muž.

„Svet sa mení,“ povedal zdvorilo Bajdr. „Recesia, ktorá teraz zachvátila západný svet, môže výrazne ovplyvniť aj vašu súčasnú priaznivú platobnú bilanciu.“

„Nič také nám nehrozí,“ namietal mladý muž.

„Človek nikdy nevie. Zmeny vo svetových zásobách energie môžu donútiť vládnych technokratov k okamžitým obmedzeniam. Potom budete čeliť dvom problémom. Po prvé, nedostatku zákazníkov, po druhé, neschopnosti udržať si vlastnú úroveň produktivity.“

Mladý muž sa opäť obrátil na Hokkaida. Starší muž počúval a prikyvoval. Potom sa obrátil na Bajdra a po anglicky sa spýtal:

„Ak by sme s vaším návrhom súhlasili, budete používať tie tankery na dovoz ropy do Japonska?“

Bajdr prikývol.

„Koľko ropy by ste boli schopní zaručiť?“ spýtal sa Hokkaido.

„To by už zasa záviselo od stanoviska mojej vlády. Myslím, že za priaznivých okolností by sme mohli dospieť k prijateľnej dohode.“

„Mohli by ste zaručiť aj doložku najvyšších výhod?“

„Áno.“

Hokkaido sa na chvíľu odmlčal. Keď prehovoril, vyjadril sa jasne a presne: „Zrekapitulujme si to, pán Al-Faj. V skutočnosti hovoríte, že ak vám teraz dáme za polovičnú cenu päť lodí a ďalších päť lodí pre vás postavíme za naše vlastné peniaze, budete taký láskavý a budete tými loďami dovážať do našej krajiny ropu, ktorú od vás kúpime.“

Bajdr neodpovedal. Jeho tvár bola bezvýrazná.

Odrazu sa Japonec zasmial. „Teraz už viem, prečo vás prezývajú Pirát. V skutočnosti ste samuraj. Samozrejme, celú záležitosť musím prerokovať so svojimi spoločníkmi v Japonsku.“

„Prirodzene.“

„Prišli by ste do Tokia, ak sa rozhodneme, že sa náš obchod bude sľubne rozvíjať?“

„Áno.“

Japonci vstali. Aj Bajdr vstal. Pán Hokkaido sa uklonil a podával mu ruku. „Ďakujem vám za veľmi príjemný a užitočný obed, pán Al-Faj.“

Bajdr mu potriasol ruku. „Ďakujem, že ste mi venovali svoj čas a trpezlivosť.“

Keď Japonci odišli, dal Carriage čašníkoví znamenie, že chcú zaplatiť. „Neviem, na čo sa sťažujú,“ povedal so smiechom. „Veď za obed platíme my.“ Podpísal šek a dodal: „V bungalove nás čaká Michael Vincent.“

„Dobre,“ povedal Bajdr. „Kedy priletí Jordanino lietadlo?“

„Bude tu o štvrtej,“ odvetil Dick. „Overil som si to, než sme išli na obed. Má asi pätnásťminútové meškanie. Z hotela by sme mali odísť najneskôr o pol štvrtej.“

Prešli tmavým Polo Lounge a vyšli von na slnko na cestičku, ktorá viedla priamo do ich bungalovov. Na chodníku z ružového cementu sa ozývali ich kroky.

„Zistili ste, ako to vyzerá v Rancho del Sol?“ spýtal sa Bajdr.

Carriage prikývol. „Všetko je pripravené. Prenajali sme pre vás súkromný dom neďaleko hlavnej budovy s výhľadom na golfové ihrisko. Všetci bankári budú bývať priamo v klube. V súkromnej miestnosti bude večera, ale najprv sa budú podávať koktaily. Aspoň využijete možnosť lepšie sa navzájom spoznať.“

„Nieкто sa ospravedlnil?“

„Nie. Prídu všetci. Sú na vás takí zvedaví, ako vy na nich.“

Bajdr sa zasmial. „Ktovie, ako by to na nich zapôsobilo, keby som si

obliekol náš národný odev.“

Carriage sa tiež usmial. „Asi by spadli na zadok. Aj tak som sa dopočul, že vás považujú za obyčajného divocha. Všetci sú veľkí snobi. Samé esá. Nijakí Židia, ani katolíci, ani cudzinci.“

„Jordana sa im bude páčiť,“ povedal Bajdr. Pravdou je, že Jordana sa narodila a vyrástla v Kalifornii, takže sotva by našli niekoho vhodnejšieho.

„Určite,“ odvetil Carriage.

„Aj tak to nebude ľahké. Všimol som si, že sa veľmi nehrnú do nových obchodov a my sme prišli o niekoľko významných klientov, odkedy sme prevzali tú banku.“

„Podľa ich informácií, dávajú vinu losangeleským bankám, ktoré riadia Židia.“

„Príliš jednoduché vysvetlenie, neuspokojuje ma. Vždy vo mne vyvoláva podozrenie, keď ma presvedčajú o niečom, o čom predpokladajú, že na to skočím. Zbabrali tú ponuku na Star Ranch a dovolili Japoncom, aby nás dostali do situácie, kto dá viac.“

„Tvrdia, že Japonci rokovali prostredníctvom bánk v LA.“

„To je jedno. Ale na začiatku o tom rozhodovali oni. Mali sme to celé vziať do rúk ešte pred tým, než sa o tom vôbec dopočuli v Los Angeles. Teraz nám už nezostalo nič iné, než s tým ísť do Tokia a späť.“

Boli pri bungalove. Carriage otvoril dvere a vošli do miestnosti. Po slnečnej horúčave bolo v tmavej klimatizovanej izbe príjemne chladno.

Vincent vstal, pred ním na servírovacom stolíku bol pripravený neodmysliteľný pohár whisky. „Bajdr, som rád, že vás zasa vidím.“

„Aj mňa vždy teší, keď vás vidím, priateľ môj.“ Potriasli si ruky a Bajdr obišiel okolo malého stolíka k pohovke a sadol si. „Tak čo robí scenár?“

„Práve o tom som s vami chcel hovoriť. Spočiatku som si myslel, že to bude jednoduché. Veď viete, ako moje filmy o Mojžišovi a Ježišovi, vždy sa našli nejaké zázraky, ktoré obrazovo vyznievali veľmi efektne. Lúčenie Izraelitov pri Červenom mori alebo Vzkriesenie. Ale tu nič také nie je. Vášho Proroka nesprevádzali takéto zázraky. Bol to normálny človek.“

Bajdr sa zasmial. „To je pravda. Normálny človek. Ako my všetci. O nič menej, o nič viac. Ste sklamaný?“

„Pokiaľ ide o film, tak áno,“ odvetil Vincent.

„Podľa mňa práve to by malo podporiť presvedčivosť Prorokovho posolstva a dodať mu na dramatickosti. Že človek, ako ktorýkoľvek z nás, odovzdal svojim blíznym prostredníctvom zjavení Alahovo posolstvo. A čo jeho prenasledovanie pohanskými Arabmi a výsmech Židov a kresťanov a jeho vyhodenie a útek z Mediny? Alebo jeho boj o návrat do Mekky? Určite sa nájde dosť dramatických situácií aj na niekoľko filmov.“

„Pre moslimský svet možno, ale veľmi pochybujem, že západný svet prijme s nadšením, ak oni budú tí, ktorí predstavujú vo filme zloduchov. A ako ste mi povedali, želite si, aby film obišiel celý svet, však?“

„Áno.“

„V tom je náš problém,“ odvetil Vincent. Vzal si pohár a vypil ho až do dna. „Musíme to vyriešiť, prv než sa začne pracovať na scenári.“

Bajdr mlčal. Pravda Koránu je jednoznačná, tak prečo hľadať vždy nejaký problém? Tí neveriaci nechcú ani len počúvať. Keby aspoň raz otvorili svoje mysle a srdcia prorokovmu posolstvu, hneď by ich osvietilo. Zamyslene pozrel na režiséra. „Pamätám si na vašu verziu vo filme o Kristovi. Podľa nej Krista ukrižovali Rimanovia, a nie Židia, mám pravdu?“

Vincent prikývol.

„Nie je to v rozpore so skutočnosťou?“ spýtal sa Bajdr. „Nebolo to vlastne tak, že Krista odsúdili na kríž samotní Židia?“

„Názory sa rôznia,“ povedal Vincent. „Pretože Kristus bol Žid a zradil ho jeden z jeho apoštolov, Judáš, tiež Žid, a pretože ho nenávideli rabíni z ortodoxných chrámov, lebo ohrozoval ich autoritu a moc, mnohí veria, že Židia prinútili Rimanov, aby ho ukrižovali.“

„Takže neveriaci Rimanovia sa v tomto filme stali tými naničhodníkmi?“

„Áno.“

„A to je odpoveď,“ povedal Bajdr. „Náš film postavíme na konflikte Proroka s Kuraišovcami, ktorý vyústi jeho útekem do Medíny. V skutočnosti Prorok nevedel vojnu proti Židom, pretože oni už vtedy uctievali len jedného boha, ale proti trom veľkým arabským kmeňom uctievajúcim ešte viacerých bohov. Oni ho vyhnali z Mekky, nie Židia.“

Vincent sa naňho vyjavené zahľadel. „Pamätám si, že som to čítal, ale pochopil som to celkom ináč. Akosi som cítil, že Arabi vždy stáli za ním.“

„Spočiatku nie,“ povedal Bajdr. „Kuraišovský kmeň tvorili neveriaci Arabi uctievať viacerých bohov, a boli to práve oni, nie Židia a kresťania, na ktorých sa obracal so svojím učením o pravde Alahovej. Ich prvých nazval nevercami.“

„Tak to skúsím postaviť na nich,“ povedal Vincent. Nalial si whisky a ponad stôl hľadel na Bajdra. „Odmietate myšlienku podieľať sa ako spoluautor na scenári?“

Bajdr sa zasmial. „Som obchodník, nie spisovateľ. Nechám to na vás.“

„Ale ten príbeh poznáte lepšie než ktokoľvek, s kým som sa doteraz stretol.“

„Prečítajte si ešte raz Korán, možno mu potom porozumiete tak ako ja.“ Vstal. „Dnes neskoro popoludní príde Júsuf a po víkende sa všetci stretneme. Teraz ma ospravedlňte, idem na letisko čakať svoju ženu.“

Vincent vstal. „Myslím, že ste ma inšpirovali. Hneď sa dám do práce a začnem tému spracovávať z tohto pohľadu.“

Podali si ruky a Vincent odišiel. Bajdr sa obrátil na Carriagea.

„Čo poviete?“

„Ak smiem vysloviť svoj názor, šéf, tak by ste ho mali vyplatiť a na celú vec zabudnúť. Ten film vám môže priniesť len jedno, stratu.“

„Korán učí, že človek môže mať zo svojich skutkov rozličný úžitok, nesmie mu ísť vždy len o zisk, ale aj o dobro.“

„Verím, že máte pravdu, ale napriek tomu by som bol veľmi opatrný, keby som sa púšťal do filmu s podobnou tematikou.“

„Ste veľmi zvláštny muž. Nikdy na nič iné nemyslíte, len na doláre a centy?“

Carriage zachytil jeho pohľad. „Keď pracujem, tak nie. Určite ste ma nezamestnali pre moje sociálne cítenie.“

„To veru nie,“ odvetil. „Ale existujú veci, ktoré sú dôležitejšie než peniaze.“

„Ale o tých nerozhodujem ja,“ povedal Dick. „Najmä ak ide o vaše peniaze.“ Začal si ukladať do diplomatky úradné papiere. „Som tu preto, aby som vás oboznámil so všetkými rizikami. Ostatné je vaša vec.“

„Podľa vás je ten film riziko?“

„Áno. Veľké!“

Bajdr sa na chvíľu zamyslel. „Budem o tom uvažovať, než sa do toho pustíme. Rozhodneme sa, až keď bude hotový scenár a rozpočet.“

„Áno, pane.“

Bajdr šiel k dverám spálne. „Ďakujem, Dick,“ povedal ticho. „Nechcem, aby ste mali niekedy pocit, že si necením, čo pre mňa robíte.“

Dick sa začervenal. Len zriedkakedy ho Bajdr pochválil. „Nemáte mi za čo ďakovať, šéf.“

Bajdr sa usmial. „Rýchlo sa osprchujem a o pár minút môžeme ísť. Dajte priviezť pred bungalov auto.“

„Áno, šéf.“ Než stihol Bajdr zavrieť na spálni dvere, Carriage už telefonoval.

5. KAPITOLA

LIETADLO z Paríža ako zvyčajne hodinu meškalo. Bajdr potichu zakliel na leteckú spoločnosť. Všetky sú rovnaké. Nikdy neposkytnú zavčasu presné informácie o prílete, až keď sa nedá už nič iné robiť, len sedieť a čakať,

kým lietadlo pristane.

V malej miestnosti pre významných hostí zazvonil telefón. Hosteska ho zdvihla. Chvíľu počúvala, potom sa obrátila k nim. „003 práve pristáva. O chvíľu bude pri východe.“

Bajdr vstal. Hosteska tiež vstala spoza stola a podišla k nim. „Pri východe vás bude čakať pán Hansen, urýchlí vybavenie formalít pre pani Al-Fajovú.“

„Ďakujem,“ povedal Bajdr.

Vo vstupnej hale pri príletoch bolo množstvo ľudí. Pán Hansen, zavalitý muž v rovnošate Air France, ich čakal. Rýchlo ich zaviedol dolu a previedol uzavretým colným pásmom. Pripojil sa k nim imigračný úradník v rovnošate a vošli do vstupnej haly vo chvíli, keď Jordana vystupovala z lietadla.

V duchu bol spokojný. Jordanu inštinkt nikdy nesklamal. Po pohodlných tmavých džinsach a priesvitnej blúzke, ktoré Jordana s obľubou nosievala v južnom Francúzsku, nebolo ani stopy. Bola moderne oblečená ako mladá kalifornská dáma. Diorovský kostým elegantného strihu, klobúk so sklopenou strechou a nenápadný mejkap sa presne hodili do spoločnosti, kam sa chystali. Pristúpil k nej, aby ju pozdravil.

Nastavila mu líce na bozk.

„Si krásna,“ povedal.

„Ďakujem.“ Usmiala sa.

„Let bol príjemný?“

„Celý som ho prespala. Pripravili mi lôžko.“

„Dobre. Máme pred sebou dosť náročný program.“

Za ňou sa zjavila jej sekretárka a Júsuf v mierne pokrčenom tmavom obleku. Bajdr im podal ruku a zástupca Air France pozbieral ich pasy. Odviedol Jordana bokom od ostatných, aby sa mohli chvíľu nerušene pohovárať.

„Mrzí ma, že som sa za vami toto leto nedostal,“ povedal.

„Aj nás. Najmä chlapcov. Poslali ti odkaz.“

„Áno?“

„Mám ti povedať, že v arabčine robia veľké pokroky. Že sa za nich nemusíš hanbiť.“

„Naozaj?“ spýtal sa.

„Myslím, že áno. Vytrvalo sa rozprávajú s personálom len po arabsky, či im rozumejú, či nie.“

Správa ho potešila. „To som rád.“ Oči sa im stretli. „A ty? Čo si robievala ty?“

„Nič zvláštne. Ako zvyčajne.“

„Vyzeráš veľmi dobre.“

Neodpovedala.

„Bolo tento rok veľa spoločenských udalostí?“

„Vždy sa nejaké nájdu.“

„Nič výnimočné?“

„Ani nie.“ Pozrela na neho. „Schudol si. Si štíhly.“

„Musím viac jesť,“ povedal. „Nepôsobilo by to dobre, keby som sa takýto vrátil na Stredný východ. Mysleli by si, že sa mi nedarí.“

Usmiala sa. Vedela, na čo naráža. Arabi ešte vždy hodnotia úspech človeka podľa veľkosti jeho brucha. Väčšmi si vážia tučného než chudého. „Jedz chlieb a zemiaky,“ povedala. „A viac jahňaciny.“

Nahlas sa zasmial. Dobré vedela, že mu lepšie vyhovuje západný štýl života. Neznášal škrobovité a masné jedlá, dal prednosť biftekom. „Budem to mať na pamäti.“

Prišiel za nimi Hansen. „Všetko je v poriadku,“ povedal. „Už na vás čaká auto, zavezie vás k helikoptére.“

„Môžeme ísť,“ povedal Bajdr. Kývol na Júsufa, ktorý sa k nim pridal. „Vincent je v hoteli Beverly Hills,“ povedal mu Bajdr. „Zostaňte s ním cez víkend a pokúste sa presne zistiť, na čom sme. V pondelok sa s vami spojím.“

Júsuf sa usiloval zakryť sklamanie. Neznášal, keď ho vynechali z niečoho, čo by mohlo byť veľmi dôležité. „Myslíte, že sú s Vincentom nejaké problémy?“

„Neviem. Ale nazdávam sa, že za tri mesiace mohol aspoň niečo urobiť.“

„Nechajte to na mňa, šéf,“ povedal Júsuf dôverne. „Ja mu zdvihnem morálku.“

„Priletíme tam asi za pol hodinu,“ povedal pilot helikoptéry, len čo vzlietli.

„Ako sa treba na večeru obliecť?“ spýtala sa Jordana. „Koľko na to budeme mať času?“

Bajdr pozrel na hodinky. „Koktail sa podáva o ôsmej, večera o deviatej. Oblečiem si smoking.“

Jordana naňho pozrela. Vedela, ako veľmi neznáša večerné oblečenie. „Takže všetci idú vo večerných oblekoch?“

„Áno,“ prikývol. „Chcem urobiť dobrý dojem. Mám pocit, akoby mi zazlievali, že som prevzal tú banku.“

„Určite ich to prejde, len čo ťa spoznajú.“

„Dúfam,“ povedal Bajdr vážne. „Ale nie som si taký istý. Títo ľudia neprijímajú ľahko iných medzi seba.“

„Viem. Poznám ich veľmi dobre. Typickí Pasadenčania. Všetci sú

rovnakí. Idú za peniazmi.“

Obrovská kytica červených ruží, ktorú Jordana dostala na privítanie od prezidenta banky Josepha E. Hutchinsona Tretieho a jeho manželky Dolly, jej aspoň čiastočne dala za pravdu.“

Džábir najprv jemne zaklopal na dvere a potom tlmeným hlasom oznámil: „Je sedem pätnásť, pane.“

„Ďakujem,“ reagoval Bajdr. Vstal od konferenčného stolíka, kde čítal najnovšie správy z banky. Ešte sa stihne osprchovať, kým sa oblečie na večeru. Rýchlo si vyzliekol košeľu a nohavice a nahý sa pobral do kúpeľne, ktorá oddeľovala jeho a Jordaninu spálňu.

Otvoril dvere vo chvíli, keď vstávala z vane, lesklá z voňavého kúpeľa. Chvíľu na ňu vyjavené hľadel. „Prepáč,“ ospravedlnenie mu vyletelo z úst celkom mimovoľne. „Nevedel som, že si ešte tu.“

Opätovala mu pohľad. „Nič sa nestalo,“ povedala s náznakom irónie v hlase. „Nemusíš sa ospravedlňovať.“

mlčal.

Načiahla sa za osuškou a začala si ju omotávať okolo tela. Rukou ju zastavil. Spýtavo naňho pozrela.

„Takmer som zabudol, aká si nádherná,“ povedal.

Pomaly jej vzal osušku z rúk. Pustil ju na dlážku. Prstami jej jemne prešiel po líci, po červenkastej vzdúvajúcej sa bradavke, po jemnom náznaku pupka až k mierne vyvýšenému pahorku. „Nádherná,“ zašepkal.

Ani sa nepohla.

„Pozri na mňa,“ povedal nástojčivo.

Pozrela mu do tváre. V očiach sa mu zračil náznak ľútosti. „Jordana.“

„Prosím?“

„Čo sa to s nami stalo, že sme sa tak odcudzili?“

Oči sa jej nečakane zaliali slzami. „Neviem,“ zašepkala.

Objal ju a jej tvár si privinul k hrudi. „Tol'ko zlého sa medzi nami stalo,“ povedal, „že ani neviem, odkiaľ mám začať, aby som to napravil.“

Chcela sa s ním porozprávať, ale nenachádzala slová. Pochádzali z rozdielnych svetov. V jeho svete neznamenala žena nič, a muž všetko. Keby mu povedala, že má rovnaké nároky ako on, rovnaké sexuálne a spoločenské túžby, považoval by to za ohrozenie svojej mužskej nadradenosti. Navyše by ju nepokladal za dobrú ženu. A práve tieto potreby ich spočiatku spájali.

Pritisla si hlavu o jeho hrud' a potichu plakala.

Nežne ju pohladkal po vlasoch. „Chýbala si mi,“ povedal. Rukou ju jemne chytil pod bradu a zahľadel sa jej do očí. „Nikto iný ťa nemôže

nahradiť.“

Tak prečo si stále preč? Prečo máš iné? pomyslela si sama pre seba.

Odvetil, akoby čítal jej myšlienky. „Neznamenajú pre mňa nič,“ povedal. „S nimi si len krátim chvíľu.“

Ešte vždy mlčala.

Hľadela mu uprene do očí. Vedel. On vždy všetko vedel. A nikdy nepovedal ani slovo. Prikývla.

Na chvíľu pevne stisol pery. Vzdychol si. „Človek prežíva vlastné nebo či peklo práve tu, na zemi. Aj ja prežívam to svoje.“

„Nehneváš sa na mňa?“ zašepkala.

„A mám na to právo?“ spýtal sa. „Čas súdu nastane, keď predstúpime pred Alaha a keď sa naša kniha života zatvorí. Stačí mi, že musím znášať vlastné hriechy. Ty k nám nepatríš, takže ani naše zákony pre teba neplatia. Žiadam od teba len jedno.“

„Čo je to?“ spýtala sa.

„Nikdy to nesmie byť Žid,“ povedal. „Pokiaľ ide o ostatných, budem sa tváriť, že nič neviem.“

Sklopila zrak. „A musia vôbec nejakí iní existovať?“

„Na to si musíš odpovedať sama,“ povedal. „Ja som muž.“

Na to nemala odpoveď.

Opäť jej zodvihol hlavu a pobožkal ju. „Milujem ťa, Jordana,“ povedal.

Cítila, ako ju zalieva teplo, keď sa k nemu túlila. Začínal mocnieť pritísnutý o jej bruško. Zovrela ho rukou. V prstoch cítila, že je tvrdý a vlhký. „Bajdr!“ vykrikla. „Bajdr!“

Dlho jej uprene hľadel do očí, potom ju pevne objal rukami ovinutými popod pazuchy a nadvihol ju. Automaticky rozťahla doširoka nohy a zakliesnila sa nimi okolo jeho drieku, potom ju nechal pomaly klesnúť do svojho lona. Vzdychla si, keď pocítila, ako do nej vnikol. Akoby jej svoj horúci penis zabodával do srdca. Napoly sediac, napoly stojac, v nej začal pomaly krúžiť.

Jej vnútro sa šírilo teplo a nevedela sa ovládnuť.

Zavesená na ňom ako opica kŕčovo sa dvíhala, keď ju znova a znova zachvátila vlna orgazmu.

Hlavou jej vírili myšlienky. Nie je to spravodlivé. Toto vôbec nie je spravodlivé. Také čosi nečakala. To nebol trest, ktorý si zaslúžila.

Otvorila oči a ako v poblúznení mu hľadela do tváre.

„Udri ma,“ povedala.

„Čože?“

„Udri ma! Prosím. Tak ako minule. Nič iné si nezaslúžim.“

Chvíľu sa ani nepohol, potom ju pomaly spustil na zem a vymanil sa z jej

objatia. Hlas mal odrazu chladný. „Chod' sa radšej obliecť, prídem neskoro.“

Náhle sa zvrtol a vrátil sa do izby. Po chvíli ju zachvátila triaška. Nadávala si a načiahla sa za uterákom. Všetko vždy pokazí.

6. KAPITOLA

PÁLAVA zo žeravého slnka akoby sa odrážala od dobiela rozpálených popukaných skál a piesku, ktorý pokrýval púšť rozprestierajúcu sa pred nimi. Kde-tu sa osamelý divo rastúci ker chmúrne a unavene kolísal v horúcom vetre. Kdesi pred nimi stíchol štekot guľometu.

Lejla bez pohnutia ležala v úzkom zákope. Cítila, ako ju pod pazuchami, medzi prsiami a v rozkroku zalieva pot. Opatrne sa prevrátila na chrbát. Uľahčené si vzdychla. Pomaly ustupovala bolesť v prsiach, ako sa tuho pritláčala k zemi. Zablúdla sa na oblohu a uvažovala, ako dlho tu bude ešte ležať. Ten sýrsky žoldnier, ktorý ich cvičil, jej prikázal, aby sa ani nepohla, kým za ňou nepríde zvyšok roty. Pozrela na svoj ťažký vojenský chronograf. Mali tu byť už pred desiatimi minútami.

So stoickým pokojom sa prinútila čakať. Možno to bolo naozaj len cvičenie, lenže používali ostré náboje, jednu ženu už zabili a tri ďalšie zranili. Po poslednom cvičení bolo otázne, komu poslúžilo kruté žartovanie s táborom, komu pripíšu vyhladenie Fidájínu - im či Izraelčanom?

Mala chuť na cigaretu, ale ani sa nepohla. Dym, tiahnuci sa jasným povetrím, by priam vyzýval k paľbe. Za zákopom sa ozval akýsi šuchot.

Nehlučne sa prevalila na brucho a súčasne si pritiahla k telu zbraň, chcela zistiť, čo sa robí. Posúvala sa k okraju zákopu a pomaly dvíhala hlavu.

Dopadla na ňu ťažká ruka a zrazila jej kovovú prilbu až na uši. Napriek bolesti začula žoldnierov zlostný hlas. „Bláznivá baba! Vieš predsa, že nemáš dvíhať hlavu. Mohol som ťa odstrelit' už zo vzdialenosti dobrých sto metrov.“

Dychiac prevalil sa k nej do zákopu. Bol to zavalitý mohutný muž, dýchavičný a netrepezlivý. „Tak čo sa to tu robí?“ spýtal sa.

„Odkiaľ to mám vedieť?“ nahnevane vyštekla. „Zakázal si mi dvíhať hlavu.“

„Mala si zároveň robiť aj prieskum!“

„Tak mi povedz, ako to ide dokopy,“ sarkasticky sa ohradila. „Ako mám zistiť, čo sa robí, keď nemôžem vystrčiť hlavu?“

Mlčal. Bez slova si vytiahol škatuľku cigariet a jednu jej podával. Vzala

si a on obidvom pripálil.

„Pokiaľ viem, nemali by sme tu fajčiť,“ povedala.

„Nech idú do psej matere, už ma tá hra na skrývačku prestáva baviť.“

„Kedy prídu ostatní?“

„Pred zotmením sotva. Rozhodli sme sa, že bezpečnejšie bude, ak pôjdu za tmy.“

„Tak prečo si prišiel?“

Tmavými očami na ňu mrzuto pozrel. „Nieкто ti musel prísť povedať, že sa zmenil plán.“

Vyjavene naňho hľadela. Mohol za ňou poslať hocikoho iného, nemusel ísť sám. Dobre vedela, prečo prišiel. Určite je jediná z celej roty, ktorú ešte nemal.

Nevyviedlo ju to z miery. Zvládne to, ak bude musieť. Alebo ak bude chcieť. Mnohé veci tu boli oveľa jednoduchšie. Všetky tradičné moslimské tabu prestali platiť. Ženám povedali, že je ich povinnosťou poskytnúť svojim mužom útechu a postarať sa o nich v boji za slobodu. V novej, slobodnej spoločnosti nebude nikto na nich ukazovať prstom. Je to jedna z ciest, ako môžu ženy pomôcť vyhrať tento boj.

Spzoza opasku si vybral poľnú fľašu a otvoril uzáver. Zaklonil hlavu hlboko dozadu a voda mu tiekla rovno do hrdla, potom podal fľašu dievčine. Pár kvapiek si naliala na prsty a jemne si ovlažila tvár.

„Pri Alahovi, ale je horúco!“ povedal.

Prikývla a vrátila mu fľašu. „Máš šťastie,“ poznamenala. „Ja som tu už dobré dve hodiny. Ty tu budeš kratšie, kým sa zotmie.“

Opäť sa prevalila na chrbát a stiahla si šilt na prilbe, aby jej slnko nesvietilo do očí. Aspoň tú trochu pohodlia si mohla dovoliť, kým čakali. Po chvíli si uvedomila, že z nej nespúšťa zrak. Uvedomovala si, že na bavlnenej uniforme má tmavé flaky od potu, pod pazuchami, okolo drieku a v rozkroku nohavic. Akoby si nimi označila svoje intímne miesta.

„Chcem si chvíľu oddýchnuť,“ povedala. „To teplo ma ničí.“

Neodpovedal.

Pozrela hore na oblohu. Vždy koncom leta akoby sa sfarbovala zvláštnym belasým odtieňom. Je to zaujímavé. Doteraz tento jav spájala s koncom letných prázdnin a začiatkom školy. Myslíu jej prebehla spomienka.

Bolo to v takýto deň, s rovnakou belasou oblohou, keď jej matka povedala, že sa otec mieni rozviešť. Všetko pre tú americkú kurvu. A preto, že po pôrode zostala neplodná a už mu nemohla porodiť syna.

Lejla sa hrala so svojou staršou sestrou popoludní na pláži, keď sa odrazu zjavila Farída, ich gazdiná. Vyzerala akási čudne rozrušená. „Podťe hned domov. Váš otec odchádza a chce sa s vami rozlúčiť.“

„Už ideme. Vyzlečieme si mokré plavky.“

„Nie,“ povedala rázne. „Na to niet času. Váš otec sa ponáhl'a.“ Obrátila sa a kolísavým krokom sa náhlila domov. Obe sa ponáhľali za ňou.

„Myslela som si, že tu otec chvíľu zostane,“ povedala Amal. „Tak prečo odchádza?“

„Neviem, som len slúžka. Nemám sa čo vypytovať.“

Dievčence na seba významne pozreli. Farída sa vždy vedela postarať o to, aby všetko vedela. Ak teda tvrdila, že nič nevie, tak len preto, že im nechcela nič povedať.

Zastala pred bočným vchodom do domu. „Očistite si od piesku nohy,“ prikázala. „Váš otec už čaká vpredu v salóne.“

Rýchlo si očistili nohy a utekali cez celý dom. Otec čakal pri hlavnom vchode do domu. Džábir odnášal do auta jeho kufre.

Bajdr sa k nim obrátil a náhle sa usmial. Lenže v očiach mal akúsi čudnú temnú clivotu. Kľakol si na koleno a ony mu vbehli rovno do náručia. „Som veľmi rád, že ste to stihli,“ povedal. „Bál som sa, že odídem a ani sa s vami nerozlúčim.“

„Kam ideš, otec?“ spýtala sa Lejla.

„Musím sa vrátiť do Ameriky za dôležitým obchodom.“

„Myslela som si, že zostaneš,“ povedala Amal.

„Nemôžem.“

„Ale sľúbil si, že s nami pôjdeš na vodné lyže,“ naliehala Lejla.

„Mrzí ma to.“ Akoby mu zlyhal hlas a odrazu mu zvlhli oči. Pevne si ich pritískal k sebe. „Buďte dobré dievčence a poslúchajte matku.“

Čosi nebolo v poriadku. Cítili to, ale nevedeli čo. „Keď sa vrátiš, pôjdeš si s nami na vodu zalyžovať?“ spýtala sa Lejla.

Otec neodpovedal. Namiesto toho si ich pevne privinul k sebe. Odrazu zovretie povolilo a vstal. Lejla naňho pozrela a pomyslela si, aký je fešák. Nijaký iný otec nevyzeral tak dobre ako on.

Za ním sa vo dverách zjavil Džábir. „Už je neskoro, pane. Musíme sa ponáhľať, ak nechceme zmeškať lietadlo.“

Bajdr sa zohol a pobožkal ich, najprv staršiu Amal, potom Lejlu. „Spolieham sa na vás, dievčatá, postarajte sa o matku a poslúchajte ju.“

MLčky prikývli. Odchádzal a ony šli za ním. Keď kráčal dolu schodmi k autu, Lejla naňho zakričala. „Budeš dlho preč, otec?“

Zdalo sa, že na chvíľu zaváhal, ale už si sadol do auta a dvere sa za ním zavreli bez toho, aby jej odpovedal. Chvíľu pozerali za odchádzajúcim autom, potom sa vrátili dnu.

Farída ich čakala. „Matka je vo svojej izbe?“ spýtala sa Amal.

„Áno,“ odvetila Farída. „Oddychuje. Necíti sa dobre a neželá si, aby ju

niekto rušil.“

„Príde dolu na večeru?“ spýtala sa Lejla.

„Myslím, že nie. Takže, dievčence, choďte sa pekne okúpať a dobre spláchnite zo seba piesok. Či vaša matka príde na večeru, či nie, chcem, aby ste boli pri stole upravené a čisté.“

Až neskôr večer sa dozvedeli, čo sa stalo. Po večeri k nim prišli matkini rodičia a len čo ich stará mama zbadala, rozplakala sa.

Nedočkavo si ich privinula k ťažkým prsiam. „Moje úbohé sirôtky,“ plakala. „Čo len s vami bude?“

Starý otec Rijád sa v tom okamihu nazlostil. „Prestaň, žena!“ zahrmel. „Čo to stváraš? Chceš tie deti na smrť vystrašiť?!“

Amal sa pustila do plaču. „Ockovo lietadlo sa zrútilo,“ nariekala.

„Vidíš?“ víťazne vyhlásil starý otec. „Čo som ti povedal!“ Odtisol svoju ženu a vzal staršie dievča do náručia. „Tvojmju ockovi sa nič nestalo. Je v poriadku.“

„Lenže nana povedala, že sme siroty.“

„Nie ste siroty. Máte matku aj otca. A máte aj nás.“

Lejla civela na svoju starú mamu. Zo silno namaľovaných očí stekala starej žene po lícach farba. „Tak prečo nana plače?“

Starý otec bol zmätený. „Je nešťastná, lebo váš otec odišiel. Preto.“

Lejla pokrčila plecami. „Na tom nič nie je. Otec často odchádza. To je normálne. Veď sa vráti.“

Starý otec Rijád na ňu pozrel. Mlčal. Do salóna vošla Farída. „Kde je tvoja pani?“ spýtala sa.

„Vo svojej izbe,“ odvetila Farída. Pozrela na deti. „Je čas ísť do postele.“

„Tak veru,“ pridal sa rýchlo starý otec Rijád. „Choďte do postele. Ráno sa uvidíme.“

„Pôjdete s nami na pláž?“ spýtala sa Lejla.

„Áno,“ odvetil starý otec. „Tak a teraz poslúchnite Farídu. Choďte spať.“

Keď išli hore schodmi, Lejla počula, ako starý otec vraví: „Povedz svojej panej, že ju čakáme v salóne.“

Farída mala odmietavý hlas. „Pani je veľmi nešťastná. Nepríde dolu.“

Hlas starého otca znel rázne. „Príde dolu. Je to dôležité.“

Neskôr, keď už boli v posteli, počuli, ako sa zdola ozývajú silné hlasy. Vykĺzli z postele a pootvorili dvere. Matke sa od zlosti triasol hlas.

„Obetovala som mu svoj život!“ nariekala. „A takto sa mi odvdáčil. Opustil ma pre nejakú plavovlasú americkú kurvu, ktorá mu porodila bastarda!“

Starý otec rozprával tichšie a chladne, ale počuli ho. „Nemal na výber. Urobil to na princov príkaz.“

„Ty ho ospravedlňuješ!“ obvinila ho matka. „Brániš nespravodlivosť aj proti vlastnej krvi. Zaujímá ťa len tá tvoja banka a peniaze. Je ti jedno, čo sa mi stalo, hlavná vec, že máš ich vklady.“

„A čo také hrozné sa ti stalo?“ zahrmel starý otec. „Chýba ti niečo? Si predsa milionárka. Aj deti ti zostali, a podľa zákona ti ich mohol vziať. Dal ti majetok, domy, jeden tu, druhý v Bejrúte, a dievčatám tiež nechal peniaze. Čo ešte chceš?“

„Je to moja chyba, že som mu neporodila syna?“ plakala Marjam. „Prečo je vždy na vine len žena? Nedala som mu hádam deti, nebola som mu vari dobrou ženou, aj keď sa po celom svete vláčil s každou kurvou neverkyňou? Pred zrakom Alaha, kto z nás viedol počestnejší život? Celkom určite ja, nie on!“

„Vôľa Alahova je, aby mal muž syna,“ povedal jej otec. „A keďže si mu ho ty nedala, nebolo to len jeho právo, ale jeho povinnosť postarať sa o dediča.“

Marjam síce rozprávala pokojnejším hlasom, ale so stopami nenávisti a zaujatosti. „Možno, že je to vôľa Alahova, ale raz mi za to zaplatí. Jeho dcéry sa o jeho zrade dozvedia a v ich očiach nebude nič znamenať. Už nikdy viac ich neuvidí.“

Potom hlasy stíchli a zdola nepočuli ani slovo. Deti potichu zavreli dvere a vrátili sa do postele. Všetko to bolo také čudné, v podstate ničomu nerozumeli.

Na druhý deň, keď boli na pláži, pozrela Lejla odrazu na svojho starého otca, ktorý sedel pod slnečníkom v kresle a čítal noviny.

„Ak otec naozaj tak veľmi chcel syna,“ povedala, „prečo mi to nepovedal? Ja by som bola celkom rada chlapcom.“

Starý otec odložil noviny. „Také ľahké to zasa nie je, dieťa.“

„Je pravda, čo povedala matka?“ spýtala sa. „Už nikdy viac ho neuvidíme?“

Odpovedal jej až po chvíli. „Tvoja matka bola nahnevaná. Časom ju to prejde.“

Ale nikdy ju to neprešlo. A s pribúdajúcimi rokmi začali aj dievčatá preberať matkin názor na otca. Keďže sa otec nikdy nepokúsil zbližiť sa s nimi, boli presvedčené, že matka má pravdu.

SLNKO pomaly zapadalo, vzduch sa začal ochladzovať a letná jasne belasá obloha pomaly temnela. Lejla sa prevalila na bok a hľadela na Sýrčana. „Koľko času ešte máme?“

„Približne polhodinku,“ povedal s úsmevom. „Celkom postačí, nie?“ Načiahol sa za ňou.

Rýchlo sa od neho odtiahla. „Nedotýkaj sa ma!“

Začudovane na ňu hľadel. „Čo sa ti porobilo? Si lesbička?“

„Nie,“ povedala potichu.

„Tak nebuď taká staromódna. Čo si myslíš, prečo všetky dostávate tie tabletky?“

Teraz sa čudovala ona. V jej hlase znelo opovrhnutie. Všetci muži sú rovnakí. „Na našu ochranu, nie pre vaše potešenie,“ povedala.

Vítazne sa na ňu usmieval, aspoň si to myslel. „Tak pod' sem,“ povedal a znovu sa za ňou načahoval. „Možno ťa naučím, čo nevieš.“

Bola rýchla, oprela mu hlaveň pušky o brucho. „Tak to silne pochybujem,“ vyhlásila potichu. „So zbraňou si ma naučil narábať dobre, ale kefovať ma učiť nemusíš.“

Najprv pozrel dolu na zbraň, potom do jej tváre. Z hrdla sa mu vydral úprimný smiech. „O tom som ani chvíľu nepochyboval. Ale trápi ma, že by si mohla vyjsť z cviku.“

7. KAPITOLA

LEJLA sa s námahou preplietala medzi tvrdými piesčitými skalami, kým nenarazila na ostnatý drôt. Zastavila sa, aby sa nadýchla. Na chvíľu sa obrátila a upierala zrak do bledej mesačnej noci. Suád, veľká Egypt'anka, a Ájida, Libanončanka, sa predierali tesne za ňou. „Kde je Hámid?“ spýtala sa.

„Odkiaľ to mám dočerta vedieť!“ nadávala Egypt'anka. „Myslela som, že je tu, pred nami.“

„Džamíla si poranila koleno, keď liezla po skalách. Videla som, ako jej ho ošetruje,“ povedala Ájida.

„Lenže to bolo už pred hodinou,“ uštipačne vyhlásila Suád. „Teraz ju určite ošetruje aj znútra.“

„Čo urobíme?“ spýtala sa Lejla. „Bez nožníc na drôt sa cez plot nedostaneme.“

„Myslím, že aj Farída má nožnice na drôt,“ poznamenala Ájida.

„Spýtajte sa jej,“ odvetila Lejla.

Správa sa rýchlo rozletela zástupom žien, ktorý sa tiahol za ňou. O chvíľu si podávali nožnice z rúk do rúk, kým sa nedostali k Lejle. Podala jej ich Suád. „Už si ich niekedy použila?“

„Nie,“ odvetila Lejla. „A ty?“

Suád pokrútila hlavou.

„Ale nemalo by to byť také ťažké. Naposledy som videla Hámida, ako s nimi narábal.“

Vzala ťažké nožnice na drôt a doplazila sa k ohrade z ostnatého drôtu, potom sa prevalila na chrbát. Slniečny svit sa odrazil od lesklého kovu. Nemohlo to trvať dlhšie ako zlomok sekundy, ale v tom okamihu sa pred nimi rozštekal guľomet a nad ich hlavami zasvišťali guľky.

„Do pekla,“ vyhrkla Lejla, pevne sa pritískajúc k zemi. Neodvážila sa ani hlavu zdvihnúť, aby sa obzrela na ostatné. „Kde ste?“ zakričala.

„Tu sme,“ povedala Suád. „Nehýbeme sa.“

„Musíme sa pohnúť,“ povedala Lejla. „Majú nás na muške.“

„Chod' sama. Ja sa odtiaľto nepohnem, kým to neprestane.“

„Keď sa budeme plaziť, nič nám nehrozí, cieľia meter nad našimi hlavami.“

„Sú to Arabi,“ povedala sarkasticky Suád. „Ešte som nevidela Araba, ktorý by dobre cieľil. Ani sa nehnem.“

„Ja idem. Zostaňte si tu pre mňa za mňa aj celú noc.“ Opatrne sa prevalila na brucho a zboku sa začala plaziť pozdĺž plotu. Po chvíli za sebou začula škrabkanie. Obzrela sa. Ostatné ženy ju nasledovali.

Asi po polhodine zastala. Guľomet ešte páľil, ale guľky už nelietali nad ich hlavami. Podarilo sa im dostať z ich dosahu.

Tentoraz nič neriskovala. Potrela nožnice prachom zo zeme, aby sa od nich neodrážalo svetlo. Znovu sa prevalila na chrbát a načiahla sa za drôtom. Bolo to ťažšie, než predpokladala, a v nočnom tichu bolo počuť ich zvuk, zdalo sa však, že ho nik nepostrehol. O pár minút si uvoľnila cestu cez prvý rad plotu. Otvorom preliezla k druhému radu. Ešte dva a budú voľné.

I napriek chladu sa potila. Náhlivo sa pustila do druhého radu. Drôt bol natiahnutý dvojmo a trvalo jej takmer dvadsať minút, než ho prestrihla. V poslednom rade bol drôt trojmo a mocovala sa celých štyridsať minút.

Ležala na chrbte, lapala dych a v rukách a v ramenách cítila bolesť. Po chvíli pozrela za seba na Suád. „Musíme sa držať pri zemi, kým neprídeme k bielym značkám. A to by malo byť ešte zo dvesto metrov. Potom sme voľné.“

„Dobre,“ súhlasila Suád.

„A nezabudnite držať hlavy dolu,“ upozornila Lejla. Opäť sa prevrátila na brucho a plazila sa vpred. Tých dvesto metrov na bruchu sa jej zdalo viac než tisíc kilometrov.

Konečne videla, ako iba pár metrov pred nimi zo zeme trčia biele značky. Vtom začula hlasy - mužské hlasy.

Lejla vystrela ruku dlaňou dozadu, aby ženy zmĺkli. Bola by to hanba,

keby ich teraz objavili. Pritískali sa tesne k zemi.

Hlasy sa ozývali zľava. V mesačnom svite zazrela troch vojakov. Jeden z nich si zapaloval cigaretu, ďalší dvaja sedeli za guľometom. Vojak odhodil zápalku, ktorá v horiacom oblúku dopadla kúsok od Lejlinej tváre.

„Tie kurvy sú ešte voľakde vonku,“ povedal vojak s cigaretou. Ďalší vstal a mávajúc rukami, sa usiloval zahriať. „Hámid bude mať čo robiť, aby zahrial všetky tie zmrznuté šušľky aspoň rukami.“

Vojak s cigaretou sa zasmial. „Nejaké by mi mohol nechať. Ja mu ukážem, ako ich priviesť do varu.“

„Hámid to berie rad za radom,“ povedal sediaci muž. „Správa sa ako paša v háreme.“

Ozvalo sa slabé bzučanie. Vojak s cigaretou vzal vysielacčku. Lejla nepočula, čo hovorí, ale dovtípila sa, čo rozprával svojim spoločníkom, keď vysielacčku odložil. „To bolo stanovište jeden. Zamerali ich, ale vzápätí ich stratili. Myslia si, že idú týmto smerom.“

„Táraniny,“ povedal jeden z vojakov. „Mesiace svieti tak jasne, že vidno na kilometer ďaleko. A nikde nič.“

„To je jedno. Musíme mať oči na stopkách. Ako by to vyzeralo, keby si z nás vystrelili voľajaké dievčiská.“

Lejla sa uškrnula. Veď práve to mienili urobiť. Nahla sa dozadu a poklepala Suád po pleci. Nečujne, len perami formulovala otázku: „Počula si?“

Suád prikývla a rovnako aj ženy za ňou. Všetky to počuli.

Lejla rukou opísala široký oblúk. Pochopili. Budú sa v širokom kruhu plaziť, aby sa zozadu dostali ku guľometnému hniezdu. Pohybovali sa so zatajeným dychom.

Trvalo to takmer hodinu, kým sa dostali ďaleko za biele značky zozadu ku guľometu, keď dala Lejla pokyn.

S pokrikom vyskočili na rovné nohy a zaútočili. Nadávajúci vojaci sa otočili smerom k nim a prekvapene hľadeli na ženy s namierenými hlavňami.

„Ste našimi zajatcami,“ povedala Lejla.

Odrazu sa desiatnik zasmial. „Vyzerá to tak,“ pripustil.

Lejla v ňom spoznala vojaka s cigaretou. Nemohla si odpustiť víťazný tón v hlase. „Možno, že teraz zmeníte názor na ženy vo vojenských uniformách.“

Desiatnik prikývol. „Možno.“

„Čo teraz urobíme?“ spýtala sa Suád.

„Neviem,“ odvetila Lejla. „Mali by sme sa ohlásiť a oznámiť ich zajatie.“ Obrátila sa k desiatnikovi. „Podajte mi vašu vysielacčku.“

Podával jej ju. Ešte vždy sa usmieval. „Môžem vám niečo navrhnúť?“

„Ak chcete,“ odvetila Lejla úradným tónom.

„Sme vašimi zajatcami, však?“

Lejla prikývla.

„Mohli by ste nás najprv znásilniť, než to ohlásite. Sľubujeme, že sa nebudeme sťažovať.“

Ženy sa zachichotali. Lejlu to nahnevalo. Arabskí muži boli tie najhoršie mužské šovinistické svine. Stisla na vysielacké tlačidlo. Ale prv než sa jej ozvali, blížili sa k nim ležérnym prechádzkovým krokom Hámid a Džamíla, akoby strávili popoludnie v parku. „Kde ste dočerta trčali?“ skríkla na Hámida.

„Sme stále za vami.“

„Tak prečo ste nám nepomohli?“

Pokrčil plecami. „A načo, veď ste si celkom dobre počínali.“

Pozrela na Džamílu. Zavalitá Palestínčanka mala na tvári uvoľnený výraz a Lejla hneď vedela prečo.

„Ako ste sa dostali cez ostatný drôt?“

„Lahko,“ povedal so širokým úsmevom na perách. „Vykopali sme si malý zákop a prekefovali sme sa ním.“

Lejla sa usilovala zachovať si čo najdlhšie vážny výraz, ale potom vyprskla smiechom. Tento sýrsky žoldnier má zvláštny zmysel pre humor. Podala mu vysielacku. „Ozvi sa im,“ povedala. „Možno sa ti podarí ich presvedčiť, aby po nás poslali auto. Všetkým sa nám zide horúca sprcha.“

NAD sprchovacími kabínkami v barakoch sa vznášala para. Šplľachot tečúcej vody prehlušovala ženská vrava.

V každej kabínke boli štyri kohútiky. Boli určené na verejné použitie, jedna sprcha pre štyri ženy. Kabínky boli len dve a vždy stával pred nimi zástup žien, čakajúcich, kedy sa dostanú na rad. Lejla vyčkávala, kým sa väčšina žien neosprchovala, nechcelo sa jej ponáhľať len preto, aby uvoľnila miesto ďalšej. Opretá o okno fajčila a načúvala, o čom sa ženy rozprávajú.

Bola v tábore už takmer tri mesiace a po celý čas od rána do večera prebiehal výcvik. Keď aj mala niekedy na tele kúsok tuku, už dávno po ňom nebolo ani stopy. Bola štíhla, brucho a boky mala pevné a prsia ako dve malé jabĺčka. Žiarivé čierne vlasy, ktoré si dala po príchode do tábora ostriať, aby s nimi nemala veľa starostí, jej teraz padali až na plecia.

Každé ráno pred raňajkami mali dve hodiny rozcvičku. Po raňajkách výcvik so zbraňami, kde ich učili, ako s nimi narábať a starať sa o ne. Učili ich používať granáty, plastické výbušniny, preberali techniku prípravy a

ukrývania listov s výbušninami a praktické využívanie tranzistorových časovaných výbušných zariadení. Popoludnia trávili výcvikom techniky bojových akcií, človek proti človeku, zbraň proti zbraň. Neskôr na záver dňa mali politické prednášky. Veľmi dôležité boli ideologické cvičenia, pretože každá z nich sa mala stať misionárkou nového poriadku v arabskom svete.

Neskôr politické prednášky nahradili prednáškami z vojenskej taktiky, polovojenského prenikania do tylu a sabotáže, partizánskej vojny a podvratnej činnosti.

Posledný mesiac sa všetky podrobili výcviku v teréne. Využili všetko, čo sa naučili. Lejla sa postupne zocelovala. Oveľa menej vnímala samu seba ako ženu. Čoraz väčšmi bola posadnutá ideami, ktoré im vštepovali počas výcviku, podriadila im svoj život. Ved' ona a také ako ona sa zaslúžia o nástup nového sveta. Na chvíľu premýšľala o svojej matke a sestre. Žili v Bejrúte, ešte v starom svete, jej sestra so svojou malou rodinou a spoločenskými problémami a jej matka do takej miery zatrpknutá a rozhorčená nad tým, ako ju jej otec odvrhol, že ani neskôr nebola schopná čosi so svojím životom urobiť. Na chvíľu privrela oči a spomenula si na deň, ktorý strávila v južnom Francúzsku, než prišla sem. Myslela na svojho otca a na jeho synov, ako sa lyžovali na vodných lyžiach v zálive pred Carltonom. Otec sa vôbec nezmenil, odkedy ho nevidela, a to je už takmer deväť rokov. Ešte vždy bol vzpriamený a prítiažlivý, plný sily a energie. Len keby pochopil, keby len vedel, ako veľmi by mohol pomôcť pri oslobodení Arabov spod americkej a izraelskej nadvlády. Keby len vedel o potrebách, útlaku a utrpení svojich bratov, nestál by len tak nečinne bokom a nedovolil by, aby sa toto všetko dialo. Ona však len túžobne snívala. Samozrejme, že o tom vedel. Musel o tom vedieť.

Zdá sa, že mu na tom nezáležalo. Narodil sa v bohatstve a nezaujímal ho nič, len ako ho znásobiť. Miloval prepych a moc, ktorú získal, stačilo mu len kývnuť prstom. A najhoršie na tom bolo, že nie je jediný. Šejkovia, princovia a králi, bankári a zámožní ľudia, všetci sú rovnakí, bez ohľadu na to, či sú Arabi, alebo nie. Starajú sa len sami o seba. A keď z ich činov majú náhodou úžitok aj iní, nie je to ich zámer. Ten vždy podriaďujú vlastnému prospechu. V každej arabskej krajine sú milióny roľníkov, ktorí žijú na hranici biedy, zatiaľ čo sa ich vládcovia rozvážajú v klimatizovaných cadillacoch, lietajú súkromnými lietadlami, majú domy a majetky po celom svete, a pritom vzletne rozprávajú o slobode pre svoj ľud.

Nakoniec to však muselo prísť. Vojnu neviedli iba proti cudzím nepriateľom, to bol len prvý krok. Druhý a pravdepodobne oveľa

náročnejší krok bude boj proti vlastným tyranom, proti takým, ako bol jej otec, ktorí všetko brali, ale nič nedávali.

Teraz boli sprchy prázdne. Lejla prehodila veľkú osušku cez panel priečky a vošla pod tečúcu sprchu. Horúca voda pôsobila na jej telo ako balzam. Cítila, ako sa jej uvoľňujú svaly. Pomaly, rozvláčne sa začala mydlieť a dotyky prstov po pokožke v nej vyvolávali príjemné pocity.

V tomto bola ako otec. Opäť ho videla na vodných lyžiach, svaly napnuté, ako sa držal lana a celou bytosťou vychutnával svoje fyzické schopnosti a šikovnosť, s akou udržiaval rovnováhu.

Mydlila si mäkké chlípky na ohanbí, kým jej čierne kučierky nezakryla biela pena. Potom vysunula boky a nechala odspodu na seba striekať vodu. Zachvela sa a zaliala ju horúčava. Hladkala sa jemne, takmer automaticky. Prekvapilo ju, že orgazmus dosiahla vo chvíli, keď sa s bokmi vysunutými dopredu oddávala spomienke na svojho otca, ako sa lyžuje na vodných lyžiach. Prv než sa stihla ovládať, jej telo sa zvíjalo v ďalšej vlne orgazmu. Najprv ju to zarazilo, potom sa nahnevala, bola znechutená sama sebou. Určite nie je normálna, keď sa zaoberá takýmito myšlienkami. Rázne zavrela horúcu vodu a bez pohnutia stála pod ľadovým prúdom, kým jej celé telo nezmodralo od zimy. Potom vyšla zo sprchy a zabalila sa do osušky.

Bolo to šialené. Takéto myšlienky nikdy predtým nemala. Ale mala to v krvi. Matka jej to často vravievala. Je ako jej otec. Ovládalo ho vlastné telo, jeho zmysly a vášeň sa nikdy nedali ukojiť. Matka im často rozprávala o ňom a o jeho ženách. Nepatril k mužom, ktorého uspokojí jediná milujúca žena. Zlá krv, varovne im vravievala matka.

Do sucha sa vyutierala a s osuškou ovinutou okolo tela vyšla z baraku.

Suád, ktorá mala posteľ hneď vedľa nej, už bola takmer oblečená. „Čo robíš dnes večer?“

Lejla sa načiahla za šatami. „Nič. Chcela som zostať v posteli čítať si.“

Suád si rúžom maľovala pery. „Mám rande s Abdulahom a s jeho priateľom. Nešla by si s nami?“

„Ani sa mi veľmi nechce.“

Suád na ňu pozrela. „Ale poď. Krátka prechádzka ti nezaškodí.“

Lejla mlčala. Spomenula si na prvý Suádin deň v tábore. Prišla preto, aby bola blízko svojho chlapca. Každému rozprávala, že už sa nevie dočkať, kedy s ním bude. Keď sa neobjavil, ani ju to veľmi netrápilo. Priveľmi sa jej zapáčila sloboda. V tejto armáde mali ženy rovnaké práva. Doteraz sa vyspala s každým v tábore a vôbec sa tým netajila.

„Kairo taký nikdy nebol,“ povedala a chytil ju záchvat smiechu. „Niečo ti poviem,“ povedala Suád vážne. „Ak pôjdeš s nami, Abdulaha ti nechám. Je

to najlepšie kohút v celom tábore. Uspokojím sa s jeho priateľom.“

Lejla na ňu pozrela. „Nie, netreba.“

„A načo si ju šetríš?“ spýtala sa Suád. „Je to predsa naša povinnosť, aj keď sa ti veľmi nechce. Nepovedala nám veliteľka, že našou povinnosťou je, aby sme poskytli mužom rozkoš a útechu? Ja veru nepoznám lepší spôsob, ako spojiť zábavu s povinnosťou.“

Lejla sa rozosmiala. Suádina myseľ sa upriamovala len jedným smerom.

„Ty si úžasná, ale mne sa ani jeden z tých mužov nepáči.“

„Ako to môžeš vedieť, keď si to ani s jedným neskúsila?“ odvetila Suád. „Muži vedia prekvapíť. Niekedy ani najlepšie milenci na to vôbec nevyzerajú.“

Lejla zavrtela hlavou.

Na Suádinej tvári sa zjavil zmätený výraz. „Ešte si panna?“

Lejla sa usmiala. „Nie.“

„Takže si zaľúbená,“ skonštatovala.

„Nie.“

Suád sa vzdala. „Tak potom ťa nechápem.“

To bola jediná pravda, ktorú Suád vyriekla. Ako mohla tej žene vysvetľovať, že pre ňu sú oveľa dôležitejšie veci než sex?

8. KAPITOLA

Asi desať minút po budíčku sa dvere na baraku nečakane rozleteli a odo dverí kričal Hámíd. „Pozor!“

Ženy horúčkovo pobiehali, než zaujali miesta pred posteľami oblečené tak, ako to stihli.

Hámíd poodstúpil odo dverí a vošla veliteľka. Jediným ostrým pohľadom tmavých očí preletela celý barak a zastala uprostred miestnosti. Hámíd ju nasledoval. Zdalo sa, že jej vôbec neprekáža, že niektoré ženy sú ešte polonahé.

Dlho mlčala a potom prehovorila. Jej hlas bol jasný a neosobný.

„Dnes ste tu posledný deň. Váš výcvik sa skončil. Naša práca je zavŕšená. Tábor sa zatvorí a každá z vás bude pridelená niekde inde.“

Na chvíľu sa odmlčala. Ženy sa ani nepohli a nespúšťali z nej zrak.

„Som na vás hrdá,“ pokračovala. „Na všetky. Boli aj takí, ktorí nami opovrhovali a boli skeptickí. Tvrdili, že ženy, a najmä arabské ženy, nikdy nemôžu byť dobrými vojačkami, že sú schopné len variť, upratovať a rodiť. Dokázali sme im, že sa mýlia. Ste členkami Al-Ichva. Vyrovnáte sa

ktorémukoľvek mužovi v našej armáde. Prešli ste rovnakým výcvikom ako muži a zvládli ste ho tak dobre ako hociktorý z nich.“

Ženy mlčky stáli. Veliteľka pokračovala. „Máte presne hodinu na to, aby ste si zbalili svoje osobné veci a pripravili sa na odchod. Pozvem si osobitne každú z vás a poviem jej, kam bude zadelená. Upozorňujem vás, že o svojom zadelení sa nesmiete medzi sebou zhovárať. Dozviete sa ho len vy a je prísne tajné. Akékoľvek diskusie na tému vášho zadelenia sa budú považovať za zradu a trestať smrťou - pretože jediná nedôveryhodná osoba môže spôsobiť smrť mnohým našim súdruhom.“

Prešla k dverám, ale ešte sa obrátila do miestnosti. „*An-nasr*, zdravím vás! Alah vás ochraňuje!“ Zdvihla ruku a zasalutovala.

„*An-nasr!*“ kričali ako odpoveď na pozdrav. „*Idbah al-adv!*“

Keď sa za ňou zavreli dvere, v miestnosti sa rozľahla vrava.

„Určite sa robí niečo dôležité.“

„Odchádzame o mesiac skôr, než nám povedali.“

„Niečo sa stalo.“

Lejla neprehovorila ani slovo. Otvorila skrinku a začala si vyberať šaty, ktoré mala na sebe v prvý deň, keď sem prišla. Mlčky úhladne na kôpku poskladala na posteľ uniformy a pracovné oblečenie. Poukladala podprsenky, nohavičky, topánky, čížmy a pančuchy.

Otvorila malý kufrík, ktorý si so sebou priniesla. Vybrala z neho modré džínsy, kúpila si ich krátko pred odchodom vo Francúzsku, obliekla si ich. Uvedomila si, ako veľmi sa jej zmenila postava. Džínsy ju vtedy tesne obopínali, teraz jej boli voľné. Ešte aj košeľa jej bola voľná, vysúkala si rukávy, ktoré vyzerali oveľa dlhšie. Uviazala si košeľu okolo pásu a vkĺzla do mäkkých sandálov. Zbalila si hrebeň, kefu a kozmetiku a ešte raz starostlivo prezrela skrinku. Bola prázdna. Rýchlo zavrela kufrík.

Sadla si na posteľ a zapálila si cigaretu. Ostatné ženy sa ešte vždy rozprávali o tom, čo si vezmú a čo tu nechajú. Suád sa na ňu obrátila. „Ty si si obliekla svoje šaty?“

Lejla prikývla. „Veliteľka hovorila o osobných veciach. Nič iné nemám.“

„A čo s uniformami?“ ozvala sa jedna zo žien.

„Keby chceli, aby sme si ich vzali, určite by nám to povedali.“

„Myslím, že Lejla má pravdu,“ povedala Suád. Otočila sa k svojej skrinke. „Nazdávam sa, že bude príjemné obliecť si vlastné šaty.“ O chvíľu zdesene lapala dych. „Nič mi nie je dobré! Všetko na mne visí.“

Lejla sa zasmiala. „Také zlé to zasa nie je.“ Vybrala si cigaretu. „Len si predstav, ako ťa poteší, keď si budeš kupovať nové.“

Vyšla von z budovy, slnko práve vychádzalo spoza hôr. Ranný vzduch bol svieži a čistý. Zhlboka sa nadýchla.

„Pripravená?“ ozval sa za ňou Hámidov hlas.

Otočila sa. Opieral sa o budovu a z úst mu trčala neodmysliteľná cigareta.

„Pripravená ako vždy,“ odvetila.

Uprene na ňu hľadel. „Ty nie si ako ostatné.“

Neodpovedala.

„Nemusela si sem ísť. Si bohatá. Mohla si mať, čo sa ti zažiada.“ V žoldnierových očiach sa zračila úcta.

„Myslíš? Odkiaľ vieš, čo chcem?“

„Hádam len neveríš tým prázdnyim rečiam, či hej?“ Zasmial sa. „Bol som už v troch vojnách. A vždy to bolo rovnaké. Heslá, vykrikovanie, hrozby a sľuby o pomste. Nuž a keď začnú lietať guľky, je po všetkom. Otočia sa a utečú. Len politici si idú stále za svojím.“

„Možno sa to raz zmení,“ odvetila.

Vylovil z vrecka ďalšiu cigaretu a ohorkom si ju pripálil. „Čo myslíš, čo sa stane, keď získame späť Palestínu?“

„Ľudia budú slobodní,“ povedala.

„Ako slobodní? Budú hladovať ako my všetci? Ľudia hladujú napriek tomu, že do arabských krajín prúdia ťažké peniaze.“

„Práve to sa musí zmeniť.“

„Husain, naftoví šejkovia, dokonca aj tvoj otec s tým svojím princom, myslíš si, že sa dobrovoľne rozdelia s ostatnými o majetok? Teraz aspoň niečo robia. Ale keď vyhráme a nikto na nich nebude vyvíjať tlak, čo potom? Kto ich prinúti, aby konali inak? Nikto, ešte zbohatnú.“

„Ľudia ich budú musieť zmeniť.“

Hámid sa trpkó zasmial. „Priam mi je ľúto, že moja práca sa skončila. Bola to dobrá práca. Teraz si musím hľadať niečo iné.“

„Ako to myslíš?“ spýtala sa. „Teba nikam nepridelili?“

„Pridelili?“ Zasmial sa. „Som profesionál. Mňa za to platia. Za túto prácu som dostával tisíc libanonských libier mesačne. Nevie, kde sa mi podarí zarobiť toľké peniaze.“

„Ale veď v armáde si určite nájdeš miesto.“

„Za stopäťdesiat libier mesačne môžem drieť ako mulica,“ povedal. „Bratstvo sa mi väčšmi pozdáva. Sú štedrejší. Zdá sa, že majú dosť peňazí na rozhadzovanie.“

„Ty teda neveríš tomu, čo robíme?“ opýtala sa.

„Ale verím,“ odvetil. „Neverím však našim vodcom. Je ich priveľa a každý z nich myslí iba na vlastné vrecká a stará sa o to, aby sa dostal čo najvyššie.“

„Ale veď všetci nemôžu byť takí.“

Usmial sa. „Si ešte mladá. Sama to zistíš.“

„Čo sa vlastne stalo?“ spýtala sa. „Prečo tá náhla zmena plánu?“

Pokrčil plecami. „Neviem. Včera večer prišli rozkazy a veliteľku zaskočili rovnako ako nás. Bola celú noc hore a dávala si do poriadku veci.“

„Je to výnimočná žena, však?“

Hámid prikývol. „Možno keby bola mužom, našim vodcom by som väčšmi dôveroval.“ Šíbalsky na ňu pozrel. „Niečo mi dlhuješ.“

„Skutočne?“ prekvapene sa spýtala. „A čo?“

Ukázal na baraky za sebou. „V tejrote je štrnásť dievčat. A teba jedínú som nepretiahol.“

Zasmiala sa. „Mrzí ma to.“

„Aj by ťa malo,“ povedal napoly vážne. „Trinástka Je nešťastné číslo. Stane sa niečo zlé.“

„Nemyslím si.“ Zasmiala sa. „Musíš sa na vec pozerat' ináč, napríklad, že ešte stále sa máš na čo tešiť.“

Uškrnul sa. „Uzavrieme dohodu. Ak sa ešte stretneme, nech je to kdekoľvek, tak si to rozdáme.“

Vystrela ruku. „Dohodnuté.“

Potriasli si ruky. Pozrel jej do očí. „Vieš, že na dievča si celkom dobrý vojak?“

„Ďakujem,“ odvetila.

Pozrel na hodinky. „Čo myslíš, už sú ženy pripravené?“

„Mali by byť,“ povedala. „Žiadna z nich nemala veľa batožiny.“

Zahodil cigaretu, otočil sa a otvoril na baraku dvere. „Hotovo, dievčatá,“ zakričal cvičiteľským hlasom. „Do dvojstupu!“

Asi o dve hodiny ich zaviedli k veliteľke. Kým čakali, pred ich očami demontovali tábor. Muži a autá odnášali z budov všetko - posteľe, uniformy, zbrane. O chvíľu tábor pripomínal zakliate mesto. Cez otvorené okná a dvere navial dovnútra piesok, ktorý si nedočkavo žiadal svoje.

Ženy stáli pred budovou veliteľstva a pozorovali, ako odchádza jeden naložený nákladiak za druhým. Veliteľská budova bola posledná. Vynášali nábytok.

Lejlu zavolali podľa abecedy prvú. Zavrela za sebou dvere, pristúpila k veliteľkinmu stolu a rázne zasalutovala. „Al-Fajová sa hlási.“ Akosi sa to k modrým džinsam nehodí ako k uniforme.

Veliteľka jej unavene odpovedala na pozdrav. „Pohov. *An-nasr*,“ odvetila. Pozrela na list papiera pred sebou. „Al-Fajová, voláš sa tak?“

„Áno, madam.“ Po prvý raz ju Lejla vnímala ako ženu. Veliteľka bola ustatá.

„Vrátiš sa k matke do Bejrútu,“ povedala. „Tam sa s tebou skontaktujú a povedia ti, aké bude tvoje ďalšie poslanie.“

„To je všetko, madam?“

„Nateraz je to všetko. Netráp sa, ešte o nás budeš počuť.“

„Ale ako to zistím? Nepoviete mi nejaké krycie meno alebo niečo, podľa čoho budem mať istotu, že...“

Veliteľka ju prerušila. „Keď ťa zavoláme, budeš to vedieť,“ povedala. „Teraz máš za úlohu ísť domov a čakať. Nesmieš sa zaangažovať alebo priplisť k nejakej politickej skupine, aj keby sa ti zdalo, že s nami sympatizujú. Svoje názory si necháš pre seba a zapojíš sa do bežného spoločenského života vašej rodiny. Rozumieš?“

„Áno, madam.“

Na chvíľu sa na ňu veliteľka zahľadela. Akoby chcela ešte niečo povedať, ale nechala si to pre seba. „Veľa šťastia,“ popriala jej nakoniec. „Odchod!“

Lejla zasalutovala, vystrúhala na tvári vážny výraz a opustila miestnosť. Prešla cez prednú kanceláriu. Ostatné ženy na ňu zvedavo hľadeli, ale nepreriekla ani slovo.

Vonku stál zaparkovaný nákladiak. Hámid naň ukázal. „Vaša limuzína čaká.“

Lejla prikývla, potichu vyliezla hore a sadla si do jedného radu lavíc. Neuplynulo ani pol hodiny a nákladiak bol plný.

Nastalo zvláštne ticho. Odrazu akoby si boli navzájom cudzie, spútané rozkazmi, ktoré dostali, a plné obáv, že by mohli náhodou čosi vyzradiť.

Napätie uvoľnila Suád. „Viete,“ vyhlásila chrapľavým hlasom, „bude mi to všetko naozaj chýbať. Nebolo to tu zlé a zakefovala som si ako nikdy v živote.“

Všetky sa rozosmiali a začali sa medzi sebou rozprávať. Bolo toho veľa, na čo si mohli zaspomínať a o čom požartovať - o nehodách, omyloch, ba aj útrapách. Už prešla takmer polhodina, a nákladiak sa stále nehýbal.

„Načo ešte čakáme?!“ zakričala jedna zo žien na Hámida.

„Na veliteľku,“ odvetil. „O minútu tu bude.“

Mal pravdu. O chvíľu sa zjavila vo dverách. Ženy sa na ňu zahľadeli a stíchli.

Po prvý raz ju videli bez uniformy. Mala zle ušitý vlnený kostým francúzskeho strihu.

Sako bolo prikrátke a sukňa pridlhá. Švíky na pančuchách mala nakrivo a nemotorne kráčala vo vysokých topánkach, ktoré mali vyvolať dojem, že je vyššia. Veliteľská prísnosť taká typická pre ňu, keď bola v uniforme, sa kamsi vytratila. Dokonca aj tvár pôsobila hrubo a neisto.

Keby bola trochu silnejšia, pomyslela si Lejla, vyzerala by ako moja

matka. Alebo ako ktorákoľvek žena z našej rodiny.

Hámid otvoril dvere a ona nastúpila do kabíny vedľa šoféra. Hámid obehol zozadu nákladiak a vyliezol hore k ženám. „V poriadku! Môžeme ísť!“ zakričal šoférovi.

Keď vychádzali na cestu, odnášali posledný nábytok. Zaradili sa do kolóny za ostatné nákladiaky. O chvíľu sa za nich postavil aj posledný a dal klaksónom signál. Ďaleko vpredu sa pohlo prvé vozidlo a o chvíľu už boli na ceste smerom k pobrežiu.

Na južnom úpätí hôr urobili veľký oblúk a ešte posledný raz zazreli tábor. Bol prázdny a opustený ako včera. Medzi ženami zavládlo opäť ticho. Nikto nežartoval. Všetky sa pohrúžili do vlastných myšlienok.

Neboli na ceste ešte ani hodinu, keď sa kdesi vzadu, z miest, kde stál tábor, ozvali výbuchy. O chvíľu začuli hukot lietadiel a odrazu ich zbadali priamo nad svojimi hlavami. Ďaleko vpredu začalo horieť jedno z áut.

Hámid sediaci vzadu, vyskočil. „Izraelskí letci!“ zakričal na šoféra. „Zíď z cesty!“

V tom kriku a hluku ho šofér nepočul. Namiesto toho šliahol na plynový pedál a narazil do predchádzajúceho nákladiaku. V tom okamihu preletelo nízko nad konvojom ďalšie lietadlo.

Vo vzduchu začali svišťať guľky. Ďalší zasiahnutý nákladiak vyletel do vzduchu. Ženy sa s krikom pokúšali povyskakovať.

„Ležte bokom!“ hulákal Hámid. „Skryte sa v priekope!“

Lejla sa pohybovala automaticky. Dopadla na zem, prevalila sa, plazila sa popri okraji cesty a hlavou skočila do odvodňovacej priekopy. S hukotom sa na nich valilo prúdové lietadlo. Tentoraz zazrela horiace stopy, ktoré zanechali jeho rakety. V oblakoch dymu vybuchovali ďalšie nákladiaky.

„Prečo na nich nestrieľame?“ počula, ako ktosi zakričal.

„A čím?“ znela odpoveď. „Všetky zbrane sú naložené na autách!“

Do priekopy vedľa nej skočila nejaká žena. Lejla ju počula vzlykať. Ani nezdvihla hlavu, aby sa pozrela. Nalietavalo na nich ďalšie lietadlo.

Tentoraz zasiahla raketa nákladiak, na ktorom sa viezli. Vybuchol a spolu s tisícami úlomkov sa vzduchom niesli zdesené výkriky. Okolo nej padali zvyšky kovu a ľudských tiel.

Ešte hlbšie sa zaborila do priekopy a pokúšala sa zahrabať do zapáchajúcej zeme. Musí predsa uniknúť smrti, ktorú rozsievali tie lietajúce kovové obry.

Opäť okolo zahučali letecké motory a za prúdovými lietadlami sa niesol ostrý zvuk rakiet dopadajúcich na zvyšky konvoja. Vzápätí zmizli tak rýchlo, ako prišli, pikujúc rovno k oblohe smerom na západ s modrými hviezdami na bokoch, ktoré sa odrážali od slnečných lúčov.

Na chvíľu zavládlo ticho a potom sa vzduchom rozniesol zvuk bolesti. Vzdychanie, výkriky a volanie o pomoc. Lejla pomaly zodvihla hlavu.

Na ceste sa začalo hýbať zopár ľudí. Otočila sa, aby pozrela na ženu, ktorá za ňou skočila do priekopy. Bola to Suád.

„Suád,“ zašepkala. „Si v poriadku?“

Egyptanka sa pomaly obrátila k nej. „Myslím, že som ranená,“ povedala neprirodzene tlmeným hlasom.

„Pomôžem ti,“ odvetila Lejla a podišla k nej.

„Ďakujem,“ zašepkala Suád. Pokúsila sa zdvihnúť hlavu, ale potom pokojne sklzla na zem. Z nosa a úst jej vytekal pramienok krvi a vytváral pod ňou na zemi škvrny, oči sa jej doširoka otvorili a vyjavene hľadeli.

Lejla na ňu pozrela. Hoci prvý raz videla umierať človeka, nikto jej nemusel hovoriť, že Suád je mŕtva. Lejlu striaslo. Prinútila sa pozrieť inde a postaviť sa na nohy.

Vytackala sa z priekopy. Všade po zemi boli rozmetané úlomky. Pred ňou ležala odtrhnutá ruka. V slnečnom svite sa na jednom prste trblietal diamantový prsteň. Odkopla ju a išla k nákladiaku.

Z auta nezostalo nič, len dokrútené drevo a kov a všade okolo ležali dolámané a zmasakrované telá. Tupo na ne hľadela, potom sa vybrala k prednej časti auta. Veliteľkino telo ležalo napoly na šoférovi a napoly trčalo otvorenými dverami von. Sukňu mala obscénne omotanú okolo plných stehien.

Lejla kútikom oka zazrela nejaký pohyb. Akýsi vojak našiel ruku a sťahoval z prsta diamantový prsteň. Keď sa mu to podarilo, odhodil ruku, starostlivo si prezeral diamant a strčil si prsteň do vrečka. Zacítil jej pohľad a zdvihol hlavu.

Neprehovorila.

Bojazlivo sa usmial. „Mŕtvi nepotrebujú nič,“ povedal a odišiel za nákladiak.

Stislo jej hrdlo. Bolo jej na zvracanie, od bolesti sa prehla a začala dávať. Pociťala slabosť a takmer spadla, keď ju okolo pliec ovinula pevná ruka.

„Pokojne,“ povedal Hámid. „Pokojne.“

Bola prázdna, ale celá sa triasla slabosťou. Otočila sa k nemu a zaborila si tvár do jeho pleca. „Prečo?“ plakala. „Prečo nám to urobili? Veď sme im nič nespravili.“

„Je vojna,“ odvetil Hámid.

Pozrela mu do tváre. Na líci mal krv. „Vedeli o tom nálete, preto nás odtiaľ evakovali.“

Hámid neodpovedal.

„Bolo to hlúpe,“ povedala nahnevane. „Všetky autá pekne pokope na

ceste. Lepší cieľ im ani nemohli poskytnúť.“

Hámid na ňu bezvýrazné hľadel.

„Tak preto nás cvičili? Aby nás potom pozabíjali ako prasce?“

„Keď budeme dnes večer počúvať rádio, dozvieš sa niečo iné,“ povedal. „Odhadujem to tak, že sme dnes hrdinsky zostrelili šesť izraelských stíhačiek.“

„O čom to hovoríš,“ rozzúrene naňho vyštekla. „Šiblo ti? Ved' sme nevypálili ani jediná strelu.“

Prehovoril tichým hlasom. „Máš pravdu. Lenže sto miliónov Arabov tu nebolo a nik z nich to nevidel.“

„Židia. Svine. Prišli aj napriek tomu, že sme sa nemohli brániť.“

„Podľa správ v rozhlase sme včera dosiahli veľké víťazstvo,“ povedal. „Včera totiž vyhodili v Tel Avive do vzduchu školský autobus a zabili pritom tridsať detí. Myslím, že nám tým chceli ukázať, ako veľmi sa im to nepáči.“

„Bratstvo má pravdu,“ povedala. „Vyhubiť ich treba, len tak ich možno zastaviť!“

Na chvíľu na ňu bez slova hľadel, potom siahol do vrecka, vybral cigaretu a zapálil ju. Nosom vtáhoval dym. „Pod', zapál' si jednu a vypadneme. Nemáme tu už čo hľadať, navyše nás čaká dlhá cesta.“

„Hádam by sme tu mali zostať pomôcť ich pochovať.“

Ukázal dozadu. Otočila sa a videla, ako sa v ruinách prehrabujú muži. „Teraz sú zaneprázdnení, hľadajú všetko, čo môžu použiť. Potom sa budú medzi sebou biť, aby si ubránili svoju korisť. A nakoniec sa pobijú aj o teba. Si tu jediná žena.“

Zarazene naňho hľadela.

„Nemyslím si, že by si túžila poskytnúť útechu a pohodlie dvadsiatim alebo tridsiatim spoľubojovníkom naraz.“

„Odkiaľ vieš, že nepôjdu za nami?“

Rýchlo sa zohol a zdvihol čosi, čo mal na zemi pri nohách. Po prvý raz si všimla, že má automatickú pištoľ a za opaskom mu zbadala ďalšiu.

„Ty si s tým rátať?“

Pokrčil plecami. „Povedal som ti, že som profesionál. Mal som ich pod sedadlom a prv než som vyskočil z nákladiaku, stihol som si ich vziať. A okrem toho som mal akési tušenie. Nepovedal som ti, že trinásťka je nešťastné číslo?“

9. KAPITOLA

BAJDR sledoval Jordana na druhej strane miestnosti. Bol spokojný. Rozhodol sa správne. Jordana bola práve tým jazýčkom na váhach. Teraz želala Hutchinsonovcom dobrú noc. Na ženy urobila dobrý dojem a niet pochýb, že v jeho vzťahu k bankovým úradníkom nastala zmena. Teraz boli jeden tím.

Samozrejme, že im veľmi pomohol aj jeho návrh na podiel zo zisku. Pätnásť percent zo zisku sa má rozdeliť medzi zamestnancov vo forme dividend z akcií a jemu to nemôže vôbec uškodiť. V jednom sú všetci ľudia rovnakí - v túžbe za bohatstvom.

Podišiel k nemu Joe Hutchinson. „Som rád, že sme sa mohli všetci stretnúť,“ povedal srdečným hlasom. „Istotne je veľmi osožné, ak sa človek dozvie, že má rovnaké názory ako jeho spolupracovník.“

„I ja som spokojný, priateľ,“ odvetil Bajdr.

„Aj naše dievčatá sa zhodli,“ povedal Hutchinson, obzrúc sa za svojou manželkou. „Vaša pani pozvala Dolly na budúce leto na návštevu do južného Francúzska.“

„Výborne,“ zasmial sa Bajdr. „Príďte aj vy. Aspoň si trochu užijeme.“

Kalifornčan šibalsky zažmurkal a potom sa uškrnul. „Počul som už o tých francúzskych kočkách,“ povedal. „Je pravda, že chodia po pláži hore bez?“

„Niektoré.“

„Určite prídem, môžete sa spoľahnúť. Počas vojny som sa do Európy nedostal. Bol som v severnej Afrike u protileteckej obrany a jediné ženy, ktoré som videl, boli čierne kurvy. Nijaký poriadny muž by sa ich ani len nedotkol. Buď mali kvapavku, alebo na nich v aleji čakal neger a vrazil vám nôž rovno do chrbta.“

Hutchinson si očividne vôbec neuvedomil, že rozpráva o arabských krajinách. Ani na um mu nezišlo spájať domorodcov zo severnej Afriky s mužom, ktorý stál pred ním. „Vojna je vždy zlá,“ povedal Bajdr.

„Aj z vašej rodiny v nej niekto bol?“

„Vlastne ani nie. Naša krajina je malá a nie je taká dôležitá, aby niekto o ňu bojoval.“ Nespomenul, že princ Fajjád uzavrel dohodu podľa ktorej, ak Nemecko vyhrá vojnu, oni budú dozerať na rozvoj ropného priemyslu na Strednom východe.

„Čo si myslíte,“ spýtal sa Hutchinson, „bude na Strednom východe vojna?“

Bajdr sa mu zahľadel od očí. „Myslím, že na to máme rovnaký názor.“

„Nuž, keď sa aj niečo zomelie,“ povedal Hutchinson, „dúfam, že im ukážete. Je načase, aby tých Židov niekto skrotil.“

„My nemáme veľa židovských zákazníkov, však?“ spýtal sa Bajdr.

„Nie, pane,“ nadšene odvetil bankár. „Neusilujeme sa o nich.“

„Nedomnievate sa, že to je dôvod, prečo sme prišli o ložiská v Rancho del Sol?“ spýtal sa Bajdr. „Len preto, že niektorí projektanti boli Židia?“

„To je určite hlavný dôvod,“ povedal Hutchinson. „Chceli to robiť len prostredníctvom židovských bánk v Los Angeles.“

„Zaujíma ma to. Niektori mi totiž povedali, že sme ponúkali menej. Z LA dostali finančný základ bezúročne, ale my sme žiadali jeden a pol percenta navyše.“

„Židia to urobili naschvál, aby nás podrazili,“ povedal Hutchinson.

„Nabudúce okamžite zareagujte a podrazte vy ich. Chceme, aby bola naša banka schopná konkurencie. Len tak sa nám podarí získať veľké objednávky.“

„Aj keď ide o Židov?“

Bajdr prehovoril bezvýrazným hlasom. „Nedajte sa tým zmiast'. Hovoríme predsa len o dolároch. O amerických dolároch. Na tej záležitosti by sme zarobili za tri roky dva milióny. Ak by sme ich o pol percenta znížili, ešte vždy to vynesie jeden a pol milióna. A o také peniaze by som veľmi nerád prišiel.“

„Ale Židia by nás aj tak dobehli.“

„Možno,“ povedal Bajdr. „Odteraz by sme nemali zabúdať, že musíme poskytovať úvery za rovnakých podmienok.“

„Dobre,“ odvetil Hutchinson. „Vy ste šéf.“

„A mimochodom,“ pokračoval Bajdr. „Tá posledná suma, ktorú ste uviedli pre Zábavné centrum, je ešte reálna?“

„Áno. Dvanásť miliónov dolárov. Tak vysoko ju vyhnali Japonci.“

„Podržte to za tú cenu.“

„Okamih, prosím. Lenže my tie peniaze nemáme k dispozícii,“ protestoval Hutchinson.

„Povedal som, aby ste to podržali, nie kupovali. Do konca týždňa možno budeme mať spoločníka.“

„Bude nás to však stáť desať percent. Ak zo spoločníka zide, prideme o ne. Naše ročné zisky sa rozplynú. Daňovým úradníkom sa to veru páčiť nebude.“

„Aj tak to treba skúsiť. Keby prišlo k najhoršiemu, zaplatím to zo svojho.“ A keby to dopadlo dobre, nestalo by to ani jeho, ani banku ani halier. Japonci by poskytli šesť miliónov a ďalších šesť by dala jeho skupina zo Stredného východu, ktorú by zasa financovala banka v New Yorku, takže by na tom získal tri razy. Banka by mala úroky z peňazí a kmeňový kapitál, on by dostal kmeňový kapitál na svoj podiel v japonskom konzorciu, a zároveň má kmeňový kapitál aj v skupine pre Stredný východ.

Zdá sa, že peniaze majú zvláštnu schopnosť, vedia sa samy o seba postarať, ba ešte sa aj rozmnožovať.

Hutchinsonovci konečne odišli. Jordana sa vrátila do izby. Vyčerpaná sa zaborila do kresla. „Kristepane,“ povedala. „Ani sa, mi nechce veriť.“

Usmial sa. „Čo sa ti nechce veriť?“

„Že na svete ešte existujú takíto ľudia. Myslela som si, že už ich dávno niet. Pamätám si na nich z čias, keď som ešte bola dieťa.“

„Zistíš, že ľudia sa vlastne ani nemenia.“

„Myslela som si, že hej. Ty si sa zmenil. Ja som sa zmenila.“

Pozrel jej do očí. „Ale celkom určite nie k dobrému, však?“

„To závisí od toho, ako sa k veci staviaš. Nemyslím si, že by som sa niekedy mohla vrátiť k tomuto spôsobu života. Tak ako by si sa ty nemohol vrátiť natrvalo domov.“

MLčal. V istom zmysle mala pravdu. V nijakom prípade by sa tam nemohol vrátiť a žiť, tak ako žil jeho otec. Svet je predsa plný zmien.

„Zafajčila by som si,“ povedala, hľadiac na neho. „Má ešte Džábir zopár tých svojich súkromných marihuaniek?“

„Určite,“ odvetil Bajdr a zatlieskal.

Z vedľajšej miestnosti prišiel Džábir. „Áno, pane.“

Bajdr hovoril čosi rýchlo po arabsky. O chvíľu sa Džábir vrátil so striebornou tabatierkou. Otvoril ju a ponúkol Jordanu. Cigarety boli dokonale ušľahané, dokonca aj s korkovou špičkou. Opatrne si jednu vzala. Potom sa otočil a ponúkol Bajdrovi. Neodmietol. Džábir položil tabatierku pred Jordanu na servírovací stolík a škrtol zápalku. Plameň držal v správnej vzdialenosti, cigaretu zasiahol iba jeho vrchol a nijaké teplo nepreniklo dnu. Rovnako pripálil aj Bajdrovi

„Ďakujem,“ povedala Jordana.

Džábir sa na znak úcty hlboko poklonil. „Je mi ct'ou, pani.“ Potichu odišiel z izby.

Jordana vtiahla dym hlboko do pľúc. Pôsobil na ňu upokojujúco.

„To je úžasné,“ povedala. „Zdá sa, že Džábir má vždy tie najlepšie.“

„Pestuje ich jeho rodina na svojej farme neďaleko od miesta, kde sa narodil môj otec. Arabi hovoria, že z tej marihuany sa vyrábajú sny.“

„A majú pravdu,“ odrazu sa zasmiala. „Mám pocit, že už som v nálade.“

„I ja.“ Bajdr si sadol do kresla oproti nej, odložil cigaretu do popolníka, naklonil sa k nej a vzal ju za ruku. „Čo by si si teraz želala?“

Pozrela mu do tváre. Oči sa jej zaliali slzami. „Chcela by som sa vrátiť späť,“ povedala, „do čias, keď sme sa spoznali, a začať všetko od začiatku.“

Po chvíli ticha prehovoril. „Aj ja,“ nežne odvetil. „Lenže to nejde.“

Hľadela na neho a po tvári jej stekali slzy. Potom si skryla tvár do rúk. „Bajdr, Bajdr,“ plakala. „Čo sa to s nami stalo? Kde sme urobili chybu? Tak veľmi sme sa mali radi.“

Pritiahol si jej tvár na hrud' a zadumane hľadel do prázdna. V ušiach jej ticho rezonoval jeho hlas. „Neviem,“ povedal potichu a myslel na to, aká bola nádherná, keď ju videl po prvý raz.

SPOMÍNAL na chlad a biele oslepujúce svetlo, ktoré sa odrážalo od snehu, a na biele budovy obkolesujúce inauguračné tribúny. Bol január 1961. Najväčšia krajina na svete inaugurovala svojho nového prezidenta, mladého muža menom John F. Kennedy.

Pred šiestimi mesiacmi toto meno na Strednom východe nikto nepoznal. A odrazu je kandidát za Demokratickú stranu. Na Bajdrovom stole sa zjavil telegram od princa. „Aká je Kennedyho politika na Strednom východe?“

Odpovedal výstižne. „Proizraelská. Viac sa nevie.“

Rovnako výstižný bol aj telefonát na druhý deň. Volal sám princ.

„Nájdí spôsob, ako by sme mohli prispieť na Nixonovu predvolebnú kampaň miliónom dolárov,“ povedal princ.

„To nebude také jednoduché,“ odvetil mu. „V Spojených štátoch majú na príspevky do kampaní osobitné pravidlá.“

Princ sa lišiacky zachichotal. „Ale politici sú všade rovnakí. Ty to určite dajako zariadiš. Nixon a Eisenhower sa k nám zachovali veľmi pekne, keď sa v päťdesiatom šiestom pokúšali Angličania a Francúzi okupovať Suez. Mali by sme im teda konečne prejaviť svoju vďačnosť.“

„Zariadim to,“ odvetil Bajdr. „Navrhujem, aby sme pre každý prípad symbolicky prispeli aj na Kennedyho kampaň.“

„Prečo,“ spýtal sa princ. „Myslíš si, že má šance?“

„Podľa prieskumov verejnej mienky nie, lenže toto je Amerika. Človek nikdy nevie.“

„Spolieham sa na teba,“ povedal princ. „Začínam si myslieť, že si viac Američan než Arab.“

Bajdr sa zasmial. „Američania sú však inej mienky.“

„Ako sa má tvoja žena a dcéry?“ spýtal sa princ.

„Celkom dobre,“ odvetil. „Rozprával som s nimi včera večer. Sú v Bejrúte.“

„Mal by si prísť domov na návštevu,“ povedal princ. „Ešte vždy čakám na dediča, ktorého si mi sľúbil. A nerád by som čakal pridlho. Nemladnem.“

„Alah vás ochráni,“ odvetil Bajdr. „Budete žiť večne.“

„To dúfam, ale v raji.“ V telefóne sa ozýval princov pridusený smiech. „Nie na tejto zemi.“

Bajdr zamyslene zložil telefón. Princ nepovedal nikdy nič náhodou. Ktovie, či sa mu nedonieslo, že Marjam je od pôrodu druhej dcéry neplodná. No keby to počul, istotne by sa nepýtal na dediča.

Trval by na tom, aby sa Bajdr rozviedol a vzal si inú. Podľa moslimských zákonov bola neplodnosť dostatočným dôvodom na rozvod. Bajdr však váhal. Nie žeby bol do Marjam zaľúbený. Nič také medzi nimi nikdy nebolo a čím dlhšie trvalo ich manželstvo, tým mali menej spoločných záujmov. Bola priveľmi provinčná, Európu a Ameriku nemala rada. Skutočne šťastná bola len vo svojom vlastnom prostredí, vo svete, ktorému rozumela. V tom je ten najväčší problém, myslel si Bajdr. Bola priveľmi arabská. A jemu sa vôbec nepozdávala myšlienka, že by sa mal opäť oženiť s Arabkou.

Možno, že mal princ pravdu. Možno bol naozaj viac Američan. Pretože sa mu väčšmi páčili západné ženy ako ich vlastné. Bol v nich život, mali štýl, dobre vyzerali a boli slobodné, tak ako sa to žiadnej arabskej žene nikdy nepodarí.

Bajdr našiel spôsob, ako prispieť na predvolebné kampane. Na obe. V oboch stranách mali veľa obchodných partnerov. Ten symbolický príspevok sa vyplatil a princ dostal z inauguračného výboru osobitné pozvanie, ale zo zdravotných dôvodov sa ospravedlnil a vymenoval Bajdra za svojho mimoriadneho zástupcu na inaugurácii.

Bajdr bol na tribúne určenej pre zahraničných zástupcov, ktorá bola neďaleko inauguračného pódia. V mrazivom chlade sa necítil príjemne aj napriek teplej spodnej bielizni pod frakom, perlovosivou vestou a nohavicami. Pevne nasadený cylinder, aby mu ho neodviali nárazy vetra, mu nie veľmi chránil hlavu pred dotieravým chladom.

Poobzeral sa. Niekoľko diplomatov s manželkami bolo lepšie pripravených než on. Boli starší a pravdepodobne inauguračný akt nezažili po prvý raz. Videl, ako si odchlipekávali z malých strieborných ploskačiek, a zazrel aj niekoľko termosiek.

Pozrel na hodinky. Bolo takmer štvrt' na jednu. Neboli presní. Ceremoniál sa mal začať o dvanásť. Siahol do vrecka po tmavé okuliare. Ustavične žmúril, slnko a sneh mu dráždili oči, mal ich unavené, ale rozmyslel si to. Nikto nemal tmavé okuliare. Tribúny začali šumieť. Keď zaburácal potlesk, pozrel hore. Na pódium prichádzal novozvolený prezident.

Mal v sebe čosi mladícke a veľmi zraniteľné, keď kráčal pevným krokom hore a vietor mu rozčuchával vlasy. Zrejme mu chlad vôbec neprekážal. On jediný spomedzi prítomných na pódii nemal ani klobúk, ani kabát.

Onedlho predstúpil kňaz a predniesol kázeň. Hlas mal nevýrazný a monotónny ako všetci kňazi bez ohľadu na vieru, ale mladý prezident stál

ticho, so zopnutými rukami a s hlavou pokorne sklonenou. Alah by v takom mrazivom počasí netrval na takej dlhej modlitbe, pomyslel si Bajdr.

Len čo kňaz skončil, predstúpil ďalší muž. Bol starý, bielovlasý, s tvárou akoby vytesanou z rovnakej žuly ako budova za ním. Bajdr začul okolo seba šepot. Ten muž bol Robert Frost, jeden z najväčších amerických básnikov.

Starec začal rozprávať a z úst mu stúpala do zimného vzduchu opar. Bajdrovi unikali slová. O chvíľu prestal. Zdalo sa, že niečo nie je v poriadku.

Dopredu predstúpil ďalší muž a pridržal nad stojanom klobúk. Slnko starca oslepovalo, takže nemohol prečítať, čo mal napísané na papieri pred sebou. Tribúnou opäť zašumel šepot. Muž, ktorý pridržal klobúk, bol Lyndon Johnson, budúci viceprezident. Starec mu čosi povedal, budúci viceprezident odstúpil dozadu a starý muž naspamäť recitoval báseň. Jeho hlas znel cez reproduktory, ale Bajdr ho prestal vnímať. Na pódiu asi tri rady za prezidentom zbadal dievča.

Zdalo sa, že je vysoká, ale nebol si istý. Pódium bolo vyvýšené, aby všetci videli a aby bolo všetkých vidieť. Dlhé, rovné plavé vlasy jej lemovali do zlatistá opálenú tvár. Nad výraznými lícnymi kosťami, ktoré sa v dokonalých líniiach črtali až k takmer štvorcovej brade, žiarili jasné modré oči. Tak pozorne počúvala básnika, že pootvorila pery. Zaskvel sa rad dokonalých bielych zubov. Keď básnik skončil, smiala sa a nadšene tleskala. Ktovie prečo, ale Bajdr si myslel, že to dievča je z Kalifornie.

Potom prezident skladal prísahu. Samotná prísaha netrvala dlho, prezident sa otočil k stojanu a predniesol prejav. Bajdr pozorne počúval.

Zarazila ho jedna veta a začal uvažovať, či prezident nečítal Korán. Možno, že to bol aj citát z Biblie. - Láskovosť nie je znakom slabosti a úprimnosť si treba vždy preveriť.

Keď prezident skončil, Bajdr sa začal obzerať po dievčati, ale nikde ju nevidel. Usiloval sa ju nájsť v zástupe hostí, ktorí odchádzali z pódia.

Jej tvár sa mu zjavovala pred očami celé popoludnie, keď odpočíval v apartmáne v hoteli. Niekoľkokrát si pozrel inauguráciu v televízii a dúfal, že ju niekde zazrie, ale kameramana zrejme zaujímal iný uhol pohľadu.

Zostávala mu už len posledná nádej. Bajdr mal na stole pohodené pozvánky na štyri inauguračné plesy a na každom z nich sľubovali účasť prezidenta. Určite bude na jednom z nich, pomyslel si. Ale na ktorom? To bolo otázne.

Odpoveď bola jednoduchá. Pôjde na všetky štyri. Keď môže ísť prezident, prečo by nemohol ísť aj on?

10. KAPITOLA

NA KAŽDOM plese sa Bajdr zdržal iba hodinu. Všetky boli rovnaké, veľkolepé a hlučné, na každom bolo množstvo ľudí, niektorí opití, iní triezvi, niektorí sa rozprávali, iní tancovali alebo sa len bezcieľne prechádzali. Ešte čosi mali všetky plesy spoločné, boli to plesy demokratov, šťastných, že po ôsmich temných rokoch opäť zažijaria. Chvíľu sa Bajdr zamyslel, či v krajine zostal ešte nejaký republikán.

Na prvý ples prišiel, keď prezident odchádzal na druhý. Očami pozorne preletel miestnosť. Nikdy predtým si neuvedomil, koľko je vo Washingtone plavovlások, ale tá, ktorú hľadal, medzi nimi nebola. Šiel do baru a objednal si pohár šampanského.

Podišiel k nemu muž a chytil ho za ruku. „Videli ste ho?“ spytoval sa nadšene.

„Koho?“ pýtal sa Bajdr.

„Predsa prezidenta!“ odvetil muž pohoršene. „Na koho by som sa mal podľa vás pýtať?“

Bajdr sa usmial. „Videl.“

„Nebol úžasný?“ Muž sa zasmial, nečakal na odpoveď a odišiel.

Bajdr odložil pohár a rozhodol sa, že pôjde na druhý ples. Dobré, že neboli od seba ďaleko, pretože ulice boli stále zľadovatelé. Kým ta prišiel, prezident bol už zasa preč. Bajdr sa rozhliadol po miestnosti, a keď zistil, že dievča, ktoré hľadá, tam nie je, nezdržal sa ani na pohárik a odišiel.

Na tretí ples prišiel uprostred tanca. Okolo parketu sa tlačili ľudia.

Bajdr si uvoľnil cestu. Jednému mužovi poklepal po pleci. „Čo sa to tu deje?“

„Prezident tancuje s nejakým dievčaťom,“ povedal muž, ani sa neobzrel.

Na vzdialenejšom konci miestnosti blikali blesky fotoaparátov. Bajdr sa predieral tým smerom. Keď prechádzal medzi ľuďmi, začul, ako sa nejaký ženský hlas urazene pýta: „Prečo netancuje s Jackie?“

Začul aj znechutenú odpoveď jej muža: „To predsa musí, Mary. Politika je politika.“

„Ale prečo to musí byť vždy krásavica?“ odvrkla žena. „Ešte som si nevšimla, že by tancoval s niektorou z nás, čo sme sa nadreli na jeho kampani.“

Bajdr stál bokom. Fotografi a kameramani sa šplhali jeden cez druhého, aby zachytili prezidenta. Na chvíľu ho síce pritlačili k stĺpu, ale jemu sa podarilo medzi nimi preklznúť.

Okolo prezidenta a jeho partnerky sa vytvoril voľný priestor. Ostatní tancujúci akoby sa ani nehýbali, len prešľapovali v polkruhu a očami viseli na prezidentovi. Aj Bajdr stál a uprene na nich pozerál. Prezident tancoval s dievčaťom, ktoré hľadal.

Zmocnilo sa ho sklamanie, bol rozčarovaný. Smiali sa a rozprávali ako dlhoroční priatelia. Jeho nádej, že by našiel spoločného známeho, ktorý by ich predstavil, sa rozplynula. Človek prosto nemôže požiadať prezidenta Spojených štátov, aby ho predstavil nejakému dievčaťu. Okrem toho sa o prezidentovi kadečo dopytoval. Podľa tých rečí sa zdalo, že sa mu ženy páčia.

Ako tak na nich hľadel, hudba doznela a oni odchádzali z parketu. Okamžite ich obkolesili zástupy ľudí. Fotoaparáty cvakali. Prezident sa potom otočil k dievčaťu. Usmieval sa a niečo jej hovoril. Prikývla a prezident sa obrátil a odchádzal. Zástupy sa valili za ním a o chvíľu zostalo dievča takmer samotné.

Zhlboka sa nadýchol a podišiel k nej. „Slečna?“

Zblízka bola ešte krajšia než z diaľky. „Prosím?“ spýtala sa zdvorilo. Mala hlboký hlas a mierny západniarsky prízvuk.

„Ako sa vám tancovalo s pánom prezidentom?“

„To je ale čudná otázka.“

„Ako sa voláte?“

„Vy ste novinár?“

„Nie,“ odvetil. „Dobre sa poznáte s prezidentom?“

„Na človeka, ktorý tvrdí, že nie je novinár, kladiete nevhodné otázky.“

Usmial sa. „Máte pravdu. Ale neviem nájsť lepší spôsob, ako vás nenechať odísť.“

Prvý raz sa naňho priamo pozrela. „Ja viem,“ povedala. „Prečo ma nepozvete na parket?“

VOLALA sa Jordana Masonová, narodila sa a vyrástla v San Franciscu. Tak aspoň v jednom sa nemýlil. Bola z Kalifornie. Jej rodičia sa rozviedli, keď bola malá. Obaja si našli nových partnerov, ale zostali medzi nimi dobré vzťahy, a tak mala Jordana blízko aj k otcovi, hoci žila s matkou. Mala devätnásť rokov, študovala na Berkeley a patrila k organizátorom hnutia Študenti za Kennedyho, preto ju aj pozvali na jeho inauguráciu.

Upútala kandidátovu pozornosť na rallye v San Franciscu. Novinári, ktorí ho sprevádzali, priniesli množstvo fotoreportáží o jeho stretnutiach so študentmi, a vtedy jej sľúbil, že ak sa stane prezidentom, pozve ju na svoju inauguráciu.

Nebola až taká naivka a predpokladala, že na svoj sľub zabudne. Bola

presvedčená, že musel myslieť na oveľa dôležitejšie veci. Prekvapilo ju, keď jej raz ráno poštou doručili pozvánku.

Nadšene volala na matku. „Však je to úžasné?“

Matku to však nijako nerozrušilo. Celá rodina bola jednoznačne republikánska.

„Dúfam, že sa postarali aj o garde,“ vyhlásila matka.

„Mama,“ bránila sa Jordana. „Píše sa rok 1960 a nie 1900. Som už dospelá. Viem sa o seba postarať.“

„O tom nepochybujem, drahá,“ odvetila jej matka mierne. „A postarali sa aj o slušný hotel? A kto ti zaplatí letenky?“

„O to všetko sa musím postarať sama. Pozvanie sa týka len inaugurácie. A je tam uvedené, že budem s prezidentom na pódiu.“

„Aj tak sa mi to nepáči,“ ohŕňala matka nos. „Mala by si sa o tom ešte porozprávať s otcom.“

Zavolala otca do práce na Miestnu správu. Ani on nebol veľmi nadšený, ale vedel, ako jej na tom záleží. Upozorňoval ju na Kennedyho povest', hoci si bol istý, že jeho dcéra si vie dať na seba pozor. A navyše ten muž bol teraz prezidentom, a to ho zaväzuje. Sľúbil, že jej kúpi letenku, ale chcel, aby sa ešte dohodla s matkou a oslovila nejakých priateľov, u ktorých by mohla zostať. Washingtonské hotely boli notoricky známe ľahkými mravmi, preplnené rôznymi južanskými a čiernymi politikmi a cudzincami, ktorí si chcú vyhodiť z kopýtka. Nakoniec však zistili, že všetci ich priatelia sú republikáni, takže bude pre Jordana lepšie, ak zostane v hoteli, než aby sa niektorí mali dozvedieť, že jeden člen ich rodiny prešiel na druhú stranu.

Toto všetko sa Bajdr dozvedel pri prvom tanci. Keď dohrali, Bajdr ju odviezol z parketu a spolu hľadali voľný stôl, kde by si mohli posedieť a porozprávať sa. Našli jeden v malej vedľajšej miestnosti za Hlavnou sálou. Čašníci horúčkovito pobehovali a usilovali sa vybaviť objednávky, ktoré sa na nich sypali zo všetkých strán.

Bajdr vyriešil problém celkom jednoducho. Zamával desaťdolarovou bankovkou a hneď si ho všimol hlavný. Za okamih sa na ich stole zjavila fläša Dom Pérignonu.

„To je drahé,“ povedala Jordana. „Naozaj si to môžete dovoliť?“

„Myslím, že môžem,“ nonšalantne odvetil Bajdr. Zdvihol pohár. „Na najkrajšie dievča vo Washingtone.“

Zasmiala sa. „Ako viete? Ešte ste všetky nevideli.“

„Ale videl som ich dosť.“

Odpila si z vína. „Je výborné. Povráva sa, že kalifornské šampanské je také dobré ako francúzske, ale tomuto sa nevyrovná.“

„Kalifornské šampanské tiež nie je zlé.“

„Stavím sa, že ste ešte nijaké nepili,“ upodotznievala ho.

Smial sa. „Študoval som na Harvarde a potom som zopár rokov strávil v Stanforde.“

„Čo vlastne robíte?“

„Som obchodník.“

Pochybovačne naňho pozrela. „Vyzeráte na to primladý.“

„Dnes vek veľmi nerozhoduje,“ odvetil. „Napríklad Kennedy má len štyridsaťtri a je prezidentom.“

„Ale vy nemáte štyridsaťtri,“ povedala. „Koľko máte rokov?“

„Dost,“ povedal a nalial do pohárov. „Kedy sa chcete vrátiť domov?“

„Zajtra ráno.“

„Zostaňte. Stálo ma to dost' námahy, kým som vás našiel, nemôžete mi teraz tak rýchlo zmiznúť.“

Zasmiala sa. „V pondelok musím byť v škole.“ Tvárou jej preletel zmätený výraz. „Ako to myslíte, že vás to stálo dost' námahy, kým ste ma našli?“

„Dnes ráno som vás videl na inaugurácii. Stále ste mi chodili po rozume, a tak som sa rozhodol, že pôjdem na každý ples, kým vás nenájdem. Bol som si istý, že sa mi to podarí.“

„Vážne?“

„Mlčky prikývol.“

Pozrela na svoj pohár. „Musím sa vrátiť.“

„Ale nie zajtra,“ povedal. „Máte ešte pred sebou celý víkend, než odídete.“

„Je tu zima. Nikdy v živote mi nebola taká zima. Nevychystala som sa dobre do tohto počasia.“

„To môžeme zmeniť. Ešte dnes v noci odletíme do Accapulca. Tam je teplo.“

„Letí vôbec tak neskoro nejaké lietadlo?“ spýtala sa.

„Vždy nejaké letí.“

„To je bláznivý nápad,“ povedala s úsmevom. „Ktovie, či budem mať odtiaľ spojenie do San Francisca? Ved' poznáte tie mexické aerolínie.“

„Ručím za to,“ povedal sebaisto. „Čo na to povieť?“

Neveriacky naňho pozrela. „Neviem. Neviem sa rozhodnúť.“

„Prečo?“

„Neviem, prečo to všetko robíte? Ved' ma ani nepoznáte.“

„Tak vás aspoň lepšie spoznám.“

Pozrela mu od očí. „A čo z toho máte?“

Pokojne jej opätovoľ pohľad. „Príjemnú spoločnosť.“

„Len to? Nič viac?“

„A to nestačí?“ Zasmial sa. „Nie som sexuálny maniak, ak vám o to ide. Vôbec sa nemáte čoho obávať.“

„Ani neviem, ako sa voláte.“

„To sa dá napraviť.“ Vytiahol z náprsnej tašky svoju vizitku a podal jej ju.

Pozrela na ňu. „Bajdr Al-Faj. MEDIA Inc., 70 Wall Street, New York,“ čítala nahlas. „MEDIA - čo to znamená?“

„To je názov mojej firmy,“ odvetil. „Spoločnosť pre rozvoj a investície na Strednom východe.“

„Nie ste Američan?“

„Nie. A mysleli ste si to?“

„Nie. Myslela som si, že ste Žid.“

„Prečo?“

„Neviem. Vyzeráte tak.“

„Túto chybu robia mnohí,“ skonštatoval. „Som Arab.“

mlčala. Znovu pozrela na vizitku.

„Nepáči sa vám niečo?“ rýchlo sa spýtal.

„Nie. Len som sa zamyslela.“ Pozrela naňho. „Také čosi som ešte nikdy neurobila.“

„Vždy a na všetko platí po prvý raz.“

„Môžem si to rozmyslieť a ráno vás zavolať?“

„Samozrejme, ale nebola by to veľká škoda prísť o celý deň na slnku?“

Opäť zaváhala. „Myslíte to vážne? Nič za tým nie je?“

„Celkom nič.“

Priložila si pohár perlivého šampanského k perám a vypila ho do dna. „Bývam hore v tomto hoteli. Idem sa pobaliť. O pätnásť minút som hotová.“

„Dobre,“ odvetil a naznačil, že chce zaplatiť. „Za ten čas si vybavím niekoľko telefonátov a zabezpečím lietadlo. Cestou na letisko sa môžeme zastaviť po moje veci.“

Limuzína sa pomaly vydala na cestu k letisku, opäť začalo snežiť. Na sedadle vedľa šoféra ticho sedel Džábir a fajčil cigaretu.

„Dúfam, že stihneme lietadlo,“ povedala.

„Stihneme,“ odvetil Bajdr.

„Čo myslíte, poletí to aj v tomto počasí?“

„Už som letel aj v horších podmienkach.“

Prechádzali takmer prázdny letiskom. Džábir a šofér išli s batožinou za nimi. „Ale nijakí cestujúci tu nie sú,“ povedala, keď kráčali k východu. „Určite to poletí?“

„Poletí.“ Usmial sa.

Až keď boli na dráhe a vystupovali hore schodíkmi do Lear Jetu, pochopila, že nastupujú do súkromného lietadla. Na hornom schodíku zastala a pozrela naňho. Upokojujúco prikývol.

Vo dverách ich privítal steward. „Dobrá večer, madam. Dobrá večer, pán Al-Faj.“ Obrátil sa k Jordane. „Dovoľte, aby som vás uviedol.“

Zaviedol Jordanu k pohodlnému sedadlu s opierkou a vzal jej kabát. Naklonil sa k nej a zapol jej bezpečnostné pásy. „Sedíte pohodlne, madam?“

„Áno, ďakujem.“

„Ďakujem, madam,“ povedal a odišiel.

Bajdr si sadol vedľa nej a zapol si pásy. O chvíľu sa steward vrátil s fľašou Dom Pérignonu a dvoma pohármi. Na Bajdrov pokyn nalial šampanské a pobral sa dopredu.

Bajdr zdvihol svoj pohár. „Vitajte na palube Hviezdy východu.“

„Nepovedali ste mi, že poletíme vašim lietadlom.“

„Nepýtali ste sa ma. Zaujímalo vás iba to, či som si istý, že to poletí.“

Odpíjala si zo šampanského. „Je výborné. Zrejme dobre viete, že na také čosi si dievča ľahko zvykne.“

Lietadlo pomaly rolovalo po štartovacej dráhe. Inštinktívne ho chytila za ruku. „Vždy pri štarte som nervózna.“

Usmial sa a jemne jej držal ruku. „Nemáte sa čoho obávať. Na palube sú dvaja vynikajúci piloti.“

Vyzrela von oknom a hľadela na padajúci sneh. „Veľa toho nevidia.“

„Ani nemusia,“ povedal. „O všetko sa starajú radary a prístroje.“

Motory zahučali a o chvíľu sa vznášali vo vzduchu. Leteli hviezdou oblohou vysoko nad snehom a oblakmi, keď sa k nemu obrátila a zbadala, že ju ešte vždy drží za ruku. Pozrela naňho.

„Ste veľmi zvláštny,“ povedala jemne. „Často robievate takéto veci?“

„Nie,“ odvetil. „Stalo sa mi to prvý raz.“

Na chvíľu sa odmlčala a odpila si šampanského. „A prečo ste si vybrali práve mňa?“ spýtala sa.

Oči mal modré ako nočná obloha. „Myslím, že som sa do vás zaľúbil na prvý pohľad.“

Steward sa vrátil, nalial im do pohárov a odišiel. Odpíjala si z vína a odrazu sa rozosmiala. Videla, že je zmätený. „Zišla mi na um taká smiešna myšlienka,“ povedala.

„Smiem vedieť aká?“

„Vo všetkých filmoch, ktoré som videla, docválal z púšte šejk na bielom tátošovi, schytil dievča, vysadil si ho na koňa a odcválal s ňou do noci.

Neurobil si náhodou niečo podobné aj ty?“

„Myslím, že áno,“ usmial sa. „Chcem sa s tebou oženiť.“

ZOSOBÁŠILI sa až o tri roky, keď sa im narodil prvý syn Mohamed.

Celé tri roky boli ustavične spolu. Kamkoľvek cestoval po svete, všade ju brával so sebou. Len vtedy nie, keď sa vracal na Stredný východ. Tam by nešla.

„Kým nie sme zosobášení, nejdem,“ povedala. „Nechcem, aby sa ku mne správali ako ku konkubíne.“

„Môžeme sa vziať,“ povedal. „Podľa moslimských zákonov môžem mať štyri manželky.“

„Výborne,“ poznamenala uštipačne. „Tak sa oženi s troma arabskými dievčatami.“

„O to predsa nejde, Jordana,“ odvetil. „Nechcem sa oženiť s nikým iným. Chcem iba teba.“

„Tak sa rozveď.“

„Nie.“

„Prečo nie,“ spýtala sa. „Veď ju nemiluješ. Dokonca za ňou ani nechodíš. A pre moslima je rozvod jednoduchá záležitosť. Sám si mi to povedal.“

„Vzali sme sa na princov rozkaz. A aby som sa s ňou mohol rozviesť, potrebujem princov súhlas, ale na to, aby som si vzal neveriacu, mi ho nedá.“

„Bajdr, milujem ťa,“ povedala. „Chcem byť tvojou ženou. Tvojou jedinou ženou. Rozumieš? Bola som tak vychovaná. Jedno manželstvo, jedna žena.“

Usmial sa. „Veď to nie je také dôležité. Je to len vec názoru.“

„Dobre,“ povedala rozhodne. „Toto je teda môj názor. A ja ho nezmením.“

Neodpovedal. V skutočnosti až tak veľmi netúžil sa znovu oženiť. Nie preto, že by za tým boli iné ženy. Odkedy bol s ňou, ich veľa nebolo. Aj to len vtedy, ak neboli spolu. Nikdy netúžil po inej.

Jej rodičia boli z toho spočiatku celí zdesení. Začali ho brať vážne až vtedy, keď jej nevlastnému otcovi poukázal značný obnos za sprostredkovanie nejakých obchodov. Až potom občas, keď boli v San Franciscu, prijali pozvanie na večeru. Ale vždy len v úzkom rodinnom kruhu. Nikomu sa nechcelo vysvetľovať, že Jordana žije v hriechu a ešte k tomu s nejakým Arabom.

Bajdr kúpil v južnom Francúzsku vilu a v lete tam trávievali väčšinu času. Jordana študovala a naučila sa výborne po francúzsky. Milovala francúzsku Riviéru. Bolo tam plno zábavy, šampanského a každý si tam prišiel užiť.

Nikto sa nestaral do súkromia iného. Stačilo, ak mal človek peniaze a užíval ich.

Zimy trávievali zvyčajne v New Yorku a chodievali si oddýchnuť do Accapulca, kde Bajdr kúpil dom, v ktorom prežili prvý spoločný víkend. Z času na čas si chodievali zalyžovať, ale pretože zimu nemal rád, zriedka si vybrali tento druh oddychu. Každé tri mesiace sa Bajdr vracal na dva týždne domov. Kým bol preč, išla Jordana na návštevu k rodičom do San Francisca. Vždy sa však po dvoch týždňoch vracala a išla mu naproti do New Yorku, Londýna, Paríža či Ženevy alebo kdekoľvek, kde ho práve zaviedli obchody.

Ale raz, keď prišiel do ich bytu v New Yorku, ho nečakala. „Kde je madam?“ spýtal sa majordóma, ktorý mu pri dverách vzal kabát a klobúk.

„Pokiaľ viem, madam je ešte v San Franciscu.“

Celý deň čakal, že príde, po večeri zavolať k matke do San Francisca. Telefón zdvihla Jordana.

„Miláčik, mal som o teba starosť,“ povedal. „Kedy prídeš domov?“

Unavene odvetila: „Nepriđem.“

„Ako to myslíš, že nepriđeš,“ do hlasu sa mu vkradlo zdesenie.

„Tak, ako som povedala. Mám dvadsať jeden a musím si dať do poriadku život. Nevrátim sa.“

„Ale ja ťa milujem.“

„To nestačí,“ odvetila. „Už ma unavuje žiť na divoko. Myslím, že za dva roky by toho malo každé dievča dosť. Je načase, aby som dospela.“

„Je za tým iný muž?“

„Nie. A ty to veľmi dobre vieš, lepšie než ja. Odkedy sa poznáme, nijaký iný muž nejestvuje.“

„Tak teda o čo ide?“

„Uveríš mi, ak ti poviem, že som jednoducho unavená z toho, ako žijeme? Unavuje ma predstavovať sa ako pani Al-Fajová, keď to tak nie je.“ Rozplakala sa.

„Jordana!“

„Nepokúšaj sa ma od toho odhovorit’, Bajdr. Vieš dobre, že som iná ako arabské ženy. Jednoducho mi to nevyhovuje. Mám predsa vlastný rozum.“

„Vôbec ťa nemienim od ničoho odhovárať, ale chcem, aby si si to ešte rozmyslela.“

„Už som si to rozmyslela, Bajdr. Nevrátim sa.“

Cítil, ako sa ho zmocňuje hnev. „Tak odo mňa nečakaj, že za tebou pobežím. Raz som to urobil.“

„Dovidenia, Bajdr.“

Slúchadlo v ruke onemelo. Najprv naň hľadel, potom ním zúrívo tresol.

Niekoľko minút pozeral do prázdna, zdvihol telefón a opäť jej zavolať.

Tentoraz bola pri telefóne jej matka. „Mohol by som, prosím, hovoriť s Jordanou?“ spýtal sa.

„Vybehla hore do svojej izby,“ povedala matka. „Zavolám ju.“ Bajdr čakal, kým sa jej matka nevrátila k telefónu. „Povedala, že už s vami nechce hovoriť.“

„Pani Masonová, nechápem, čo sa deje. Čo sa to s ňou stalo?“

„To je celkom normálne, Bajdr,“ povedala pokojne. „Dievčatá v druhom stave sú často náladové.“

„V druhom stave?“ skríkol. „Jordana je v druhom stave?“

„Samozrejme,“ povedala pani Masonová. „Nepovedala vám to?“

O SEDEM mesiacov stál pri jej nemocničnej posteli. Držala na rukách jeho syna.

„Vyzerá presne ako ty,“ povedala ostýchavo. „Má tvoje modré oči.“

Spomenul si, čo mu raz povedal jeho otec. „Všetci novorodenci majú modré oči,“ povedal. „Bude sa volať Mohamed.“

„John,“ oponovala. „Po mojom starom otcovi.“

„Mohamed,“ zopakoval. „Po Prorokovi.“ Pozrel na ňu. „Vydáš sa za mňa?“

Pozrela mu rovno do očí. „Rozvedieš sa?“

„Neveriaca nemôže byť mojou jedinou ženou,“ povedal. „Prijmeš našu vieru?“

„Áno,“ odvetila.

Zodvihol dieťa a privinul si ho k sebe. Rozplakalo sa. Pyšný otcovský úsmev mu poihrával po tvári, keď hľadel na Jordanu. „Náš syn bude princom,“ povedal.

STARÝ princ zodvihol hlavu, keď vošiel Bajdr do miestnosti. Rukou urobil gesto a mladý muž, čo mu sedel pri nohách, vstal a odišiel.

„Ako sa máš, synak,“ spýtal sa starec.

„Nesiem vám správu, máte následníka trónu, vaša výsosť,“ povedal. „Mám syna. S vaším dovolením mu dám meno Mohamed.“

Starec naňho lišiacky pozrel. „Dieťa neveriacej konkubíny sa nemôže uchádzať o Prorokov trón.“

„Ožením sa s tou ženou.“

„Prijme našu vieru?“

„Už ju prijala,“ odvetil Bajdr. „Korán pozná lepšie, než ja.“

„Súhlasím, môžeš sa s tou ženou oženiť.“

„Vaša výsosť, chcel by som vás požiadať ešte o jednu láskavosť.“

„O čo ide?“

„Nebýva zvykom, aby následník trónu bol synom druhej manželky. Chcel by som vás najprv požiadať o súhlas o rozvod.“

„Na to musí byť vážny dôvod,“ povedal princ. „Korán zakazuje rozvod.“

„Mám dôvody,“ odvetil Bajdr. „Moja prvá žena je od pôrodu posledného dieťaťa neplodná.“

„Už sa mi také čosi donieslo. Je to pravda?“

„Áno, vaša výsosť.“

Princ si vzdychol. „Potom ti dávam svoj súhlas. Ale dohoda musí byť spravodlivá a musí rešpektovať Korán.“

„Bude viac než spravodlivá.“

„Keď sa s tou ženou oženíš, chcel by som, aby si ju aj so synom priviedol ku mne.“

„Urobím, ako si želáte, vaša výsosť.“

„Všetko je vôľa Alahova,“ povedal starec. „Keď tvoj syn dovŕši desiaty rok svojho života, ustanovím ho za svojho dediča.“ Naklonil sa a Bajdr mu pobožkal ruku. „Chod', pokoj s tebou, syn môj.“

NA SVADBE Jordana príjemne prekvapila Bajdra i jeho rodičov, keď sa im prihovarila po arabsky. Nevedel, že si najala učiteľov a absolvovala rýchlokurz, takže celkom dobre ovládala jazyk, ktorý z jej úst, podfarbený mäkkým americkým prízvukom, znel takmer spevavo. Bajdr si spomenul, ako jej plavé vlasy očarili matku i sestry, ako sa ich dotýkali, takmer ich láskali prekvapené ich hebkosťou a žiarivou zlatou farbou. Spomínal si aj na to, aký hrdý bol jeho otec, keď prvý raz držal na rukách svojho vnuka. „Ty si môj maličký princ,“ povedal Sámir rozčítene.

Po svadobnom obrade sa vybrali na púť do Mekky, nie na ťavách cez celú púšť ako jeho otec s matkou, ale lietadlom typu Lear a ich cesta trvala namiesto niekoľkých dní len niekoľko hodín. Stáli v pokojnom tichu na námestí, oblečení ako ostatní pútnici v bielych povievajúcich rúchach, a keď zvolávali k modlitbe, padli dolu tvárou na zem pred Ka'abou, posvätným chrámom božím.

Potom, keď leteli na návštevu k princovi, obrátil sa k nej a oslovil ju po arabsky. „Teraz si ozajstná moslimka.“

„To som bola už vtedy, keď sme sa prvý raz stretli,“ odvetila. „Len som si to neuvedomovala.“

Vzal ju za ruku. „Milujem ťa, žena moja. Podľa arabských zvyklostí si pritlačila jeho ruku na ústa a pobožkala ju. „I ja ťa milujem, môj pane.“

„Ak sa má váš syn stať mojím dedičom,“ povedal staručký princ, „musíte bývať neďaleko môjho domu, aby som videl, ako rastie a ako sa mu darí.“

Zazrel zdesenie v Jordaniných očiach svietiacich nad tradičným závojom, ktorý jej zahaľoval tvár. Zavrtel hlavou, naznačil, aby mlčala.

„Budete bývať v dome,“ pokračoval princ, „v blízkosti paláca, jeho múry vás ochránia pred zlom.“

„Ale čo moja práca, vaša výsosť,“ namietal Bajdr. „Väčšinu času som na cestách.“

Princ sa usmial. „Tak si to zariadiš, aby si bol častejšie doma. Nie je to dobré, ak je muž dlho preč od svojej rodiny.“

Keď boli večer sami vo svojich izbách, Jordana mu povedala: „To nemyslí vážne, tu nie je moje miesto. Zbláznim sa.“

„Nie je to nadtľho. Musíme mu vyhovieť, aspoň na istý čas, potom mu poviem, že ťa potrebujem mať pri sebe, že mi pomáhaš pri práci a on to pochopí.“

„To neurobím!“ vykričla. „Nepatrím k arabským ženám, ktoré si nechajú rozkazovať ako otrokyne.“

Bol chladný a odmeraný, keď prehovoril. Takého Bajdra nikdy predtým nepoznala. „Si moslimská žena,“ povedal, „a budeš robiť to, čo ti prikážem!“

Možno práve vtedy sa začalo medzi nimi niečo meniť. Bajdr dodržal svoje slovo. Lenže prešlo šesť mesiacov, kým sa mu podarilo presvedčiť princa, aby si inde zariadili domov. Vtedy sa vážne narušil ich vzťah. Vzájomne.

Vyrástla medzi nimi a ich láskou neviditeľná prekážka a akokoľvek sa usilovali, nevedeli si s ňou poradiť.

13. KAPITOLA

JORDANA nemohla zaspať. Oči mala naširoko roztvorené a civela do tmy, načúvajúc jeho spokojnému hlbokému odľukovaniu, ktoré sa ozývalo zo vzdialeného konca obrovskej postele. Nič sa nezmenilo. Už ich nedokázala zbližiť ani Džábirova tráva, z ktorej sa tkajú sny.

Pred sobášom sa milovali uvoľnene a vrúčne, zažili množstvo nádherných chvíľ naplnených nežnosťami. Bozkával ju zvyčajne na prsia a brucho, ale nikdy sa nedal zlákať na orálny sex. Mnoho ráz sa ho pokúšala k tomu doviestť a hoci sa mu páčilo, keď si ho vzala do úst, nikdy jej nedovolil, aby bola v polohe, ktorá by jej umožňovala ovládať ich pohyby. Bez toho, aby jej to povedal, jasne jej dal najavo, že to, čo od neho žiada, je pod jeho mužskú dôstojnosť. Muž sa nesmie nikdy a v ničom žene podriaďiť.

Vtedy jej to vôbec neprekážalo. Bol vynikajúci milenec. Čoskoro po sobáší si všimla, že sa zmenil. Milovali sa len z povinnosti. Vnikol do nej bez ľúbostnej predohry a o chvíľu bol hotový. Spočiatku ho ospravedlňovala, že má veľa práce a je preťažený. Princ naňho kládol vyššie a vyššie nároky. Jeho aktivity sa značne rozrástli a obchodoval so všetkými západnými krajinami. Vybudoval nesmierne zložitý systém. Bajdr dal postupne dohromady skupinu mladých mužov, ktorí pochádzali tak ako on zo Stredného východu a dobre sa vyznali v západnom svete. Členovia jeho štábu mali sídlo v krajinách, ktoré najlepšie poznali, a ich úlohou bolo, aby dennodenne dozerali na jeho investície. Bajdr cestoval od jedného k druhému, pretože on mal posledné slovo a na ňom zostávalo konečné rozhodnutie, okrem toho musel koordinovať rozličné zámery, aby spoločnosť prosperovala.

Obrovský nápor na čas ho prinútil vymeniť lietadlo Lear Jet za Mystére 20, ktoré nahradil Super Caravellou a tú zasa vystriedalo lietadlo Boeing 707 Intercontinental. Teraz mohol lietať dlhé trasy bez zastávky, ale aj tak boli kvôli jeho cestám častejšie a dlhšie odlúčení. Vždy mal neodkladné povinnosti, vždy sa vyskytlo čosi naliehavé, o čom mohol rozhodovať len on. Zriedka trávievali letá spoločne vo Francúzsku a obrovská jachta, ktorú si kúpili na svoje potešenie, stávala väčšinou opustená v prístave.

Odvtedy, čo sa narodil ich druhý syn Sámir, sa už takmer ani nemilovali. Raz v noci, keď sa celá zúfalá za ním načiahla, jej vzal ruku a položil ju na prikrývku medzi nich. Jeho hlas znel odmerane.

„Je neprípustné, aby žena dávala takéto návrhy.“

Jeho odmietnutie ju zbolelo, rozplakala sa, ale potom ju opanoval hnev. Zažala svetlo, posadila sa na posteli a vzala si cigaretu. Opatrne si ju zapálila a zhlboka si potiahla, usilujúc sa ovládnuť.

„Čo sa stalo, Bajdr? Už pre teba nič neznamenam?“

Mlčal.

„Je v tom iná?“

Otvoril oči a pokojne na ňu hľadel. „Nie.“

„Tak čo sa potom stalo?“

Ešte chvíľu mlčal a potom vstal z postele. „Som unavený,“ povedal. „Chce sa mi spať.“

Pozrela mu do tváre. „A ja si chcem zakefovať,“ hrubo vyštekla. „Je na tom niečo zlé?“

„Stačí, keď sa správaš ako kurva, nemusíš sa tak aj vyjadrovať!“

„Asi to dobre poznáš,“ uštipačne mu odsekla. „Trávievaš s nimi dosť času.“

Od hnevu mu celkom potemnela tvár. „Do toho ťa nič, čo robím!“

„Som tvoja žena a už celé mesiace si ma nevšímaš. Čo tým chceš povedať, že do toho ma nič?“

„Povinnosťou ženy je podrobiť sa mužovej vôli.“

„Len preto, že som sa za teba vydala, som neprišla o plnoprávne občianstvo,“ vyprskla. „Mám svoje práva i pocity.“

„Zabudla si, čo je napísané v Koráne?“ spýtal sa. „Si moja žena, si môj majetok a budeš mať len také práva a pocity, ktoré ti dovolím.“

Užasnuto naňho hľadela. „Tak potom ťa žiadam o rozvod. Takto žiť nebudem!“

„Vylúčené,“ odvetil. „Budeš žiť tak, ako ti prikážem.“

„Predsa nežijeme v stredoveku,“ namietla. „A nežijeme ani na Strednom východe, kde ma môžeš zavrieť do háremu. Zajtra odchádzam domov a požiadam o rozvod.“

Oči mal studené ako ľad. „Ak to urobíš,“ povedal potichu, „už nikdy neuvidíš svoje deti. Dobre vieš, že mám tú moc.“

Hlas sa jej triasol bolesťou a zdesením. „To by si predsa nemohol urobiť!“

„Mohol a urobím!“ drsne odvetil.

Do očí sa jej natisli slzy a nevládala vyrieť ani slovo.

Chvíľu na ňu hľadel, a keď prehovoril, v jeho hlase nebola ani štipka súcitu. „Nijaký rozvod nebude. Hrám o veľa. Nedovolím, aby nejaký škandál ohrozil nástupníctvo môjho syna na trón. Najmä nie po takej veľkej obeti, ktorú som pre to priniesol.“

Neveriacky naňho hľadela. „O akej obeti hovoríš?“

„Potlačil som svoju hrdosť a požiadal o dovolenie oženit' sa s neveriacou ženou i napriek tomu, že ma pred týmto krokom varovali. Ale chcel som pre svojho syna trón. Sľúbili mi to.“

„Veď predsa som prijala tvoju vieru!“ plakala.

„Rečami, ale nie srdcom. Keby si ju bola skutočne prijala, vedela by si, kde je tvoje miesto, a nepochybovala by si o mojich činoch.“

V zúfalstve si zakryla rukami tvár. „Ó bože!“ vykrikla.

„Čieho boha vzývaš?“ spýtal sa krutým hlasom. „Svojho či môjho?“

Zložila ruky a zahľadela sa naňho. „Iný boh než Alah nejestvuje.“

„Pokračuj.“

Chvíľu bola ticho a potom sklopila zrak. „A Mohamed je jeho Prorok,“ zašepkala.

Zhlboka sa nadýchol a odchádzal k dverám. „Zapamätaj si to!“

„Bajdr,“ jej hlas ho zastavil. „Tak čo mám podľa teba robiť?“

Pokojne na ňu hľadel. „Dávam ti slobodu, kým sme zosobášení, môžeš si robiť čo chceš. Mám len dve podmienky. Prvá je diskrétnosť. Nesmieš

urobiť nič, čím by si ohrozila povest' nášho domu. Naše manželstvo musí vyzerat' pred svetom také, aké bolo.“

„A tá druhá?“

„Musíš sa vyhýbať Židom. To v nijakom prípade nebudem tolerovať.“

Chvíľu mlčala a potom prikývla. „Urobím, ako si želáš.“

Odišiel do druhej miestnosti a dvere nechal pootvorené. O chvíľu sa vrátil so žltou kovovou škatuľkou. Zavrel za sebou dvere, podišiel k okraju postele a zahľadel sa na ňu: Otvoril škatuľku a položil ju na nočný stolík vedľa postele. Videla ampulky v žltých sieťkach. „Veď vieš, že amylnitrit neznášam.“

„Je mi jedno, čo znášaš a čo nie,“ oboril sa na ňu. „Správaš sa ako kurva a zaslúžiš si, aby sa aj k tebe tak správali.“

Rozopol si pyžamový kabát a vyzliekol si ho, potom potiahol šnúrku na nohavičiach. Spadli na zem a on ich prekročil. „Vyzleč si nočnú košeľu,“ rozkázal.

Ani sa nepohla.

Rýchlo sa na ňu vrhol, schmatol ju za košeľu a strhol jej ju z pliec. Prsia sa jej obnažili, vzal prsník do svojej dlane. „Toto si chcela?“

Neodpovedala.

Pevnejšie ho stisol. Od bolesti mimovoľne lapala dych. Chvíľu mu hľadela do očí, potom sklopila zrak a pozrela mu na ruku. Mieril na ňu zväčšujúcim sa penisom, ktorý v nej držal. „Toto si chcela?“

„Bajdr!“ vykrikla.

Strčil jej ho do úst. Začala sa dusiť a rozkašľala sa. Výsmešné ju oslovil. „Takže toto si nechcela, ty neveriaca kurva?!“ Odstrčil ju a hľadel jej priamo do očí. „Takto sa ti to bude asi lepšie páčiť.“

Rýchlym pohybom ju prinútil si ľahnúť a troma prstami sa do nej hlboko zaryl. Urobil to prudko a nečakane a tak surovo, že z úst sa jej vydral bolestivý ston. Rýchlymi pohybmi vnikal prstami dnu a zasa von, druhou rukou vzal zo škatuľky ampulku.

Rozlomil ampulku rovno pred jej nosom. Mala pocit, že sa jej rozletí mozog. Srdce akoby chcelo vyletieť z hrude, a napriek nevôli pociťovala, ako ju zachvátila a celým telom jej lomcuje vlna orgazmu.

Prudko z nej vytiahol prsty a prevrátil ju na brucho. „Kľakni si a spusti sa na ruky, ty neveriaca kurva!“ prikázal. Nemohla sa ani pohnúť.

Rukou ju plesol po zadku. Zajačala. Znovu a znovu ju plieskal. Vzdychala a stonala. Bolo to šialené. Som šialená, pomyslela si. Takto to predsa nejde. Páčilo sa jej, že ju zospodu zalieva teplo.

„Na štyri ako pes, žena!“ rozkázal.

„Áno, áno,“ zastonala, kľakla si štvornožky a zdvihla zadok. Opierala sa o

lakte, prsia sa jej šúchali o posteľ. Cítila, ako odzadu do nej vniká, hľadá správnu polohu. Chcela sa obzrieť.

„Nepozerať na mňa, ty neveriaca kurva!“ zakričal a surovo ju schmatol za vlasy, aby sa k nemu nemohla obrátiť.

Triáška, ktorá sa jej zmocňovala, jej postupne zachvátila celé telo, chveli sa jej kolená. Kedysi takto videla triasť sa kobyľu, ktorá čakala na svojho žrebca. Teraz presne vedela, čo zviera cítilo. Potom si spomenula na žrebca a jeho obrovský červený penis, ktorým vnikol do kobyly. Kobyla klesla pod prudkým náporom na kolená.

Znovu ju prudko potiahol dozadu za vlasy, takže mala hlavu vyvrátenú a hrdlo napäté ako strunu a pod nosom jej zlomil ďalšiu ampulku. Opäť ňou zatriasol orgazmus.

Začula, ako zlomil ďalšiu ampulku, tentoraz nebola pre ňu, ale pre neho. Potom zacítila, ako do nej vniká, veľký a tvrdý, a prudko svojím telom naráža na jej zadok.

Odrazu skríkla od bolesti a prudkej vlny orgazmu, ktorá zachvátila celé jej telo, keď do nej násilím vnikal. Nakoniec klesla pod toľkým náporom ako tá kobyla.

Ticho ležala na svojej strane posteľe a bolesť i triáška pomaly ustupovali. Aj on mlčal. Ani sa nepohol.

Prehovoril až o chvíľu. „Tak teda, žena, teraz už vieš, kde je tvoje miesto?“

Cítila, ako sa jej do očí tisnú slzy. „Áno,“ zašepkala vyčerpaným hlasom.

ODVTEĎ to takto bolo vždy. Už to nebol akt lásky, ba dokonca ani akt krutosti. Povedané jasne a stručne, dával jej tým jednoznačne najavo svoju prevahu.

Bolo to práve koncom leta, keď mala po prvý raz milenca. Potom to už bolo ľahké. Ale máloktorý z nich ju dokázal uspokojiť. Aj napriek tomu milencov neodmietala.

ZOBUDILO ju bzučanie elektrického holiaceho strojčeka. Jordana sa na posteli prevrátila na druhý bok. Cez otvorené dvere do kúpeľne ho videla stáť pred zrkadlom, s uterákom ovinutým okolo štíhleho drieku. Poznala ten sústredený výraz na jeho tvári. Akoby celkom nič nevnímal, keď sa holil.

Posadila sa na posteli a siahla po cigarete. Bol to zvláštny víkend. Zvláštny, pretože sa našlo zopár okamihov, v ktorých akoby sa opäť usilovali zbližiť. Lenže vždy sa čosi stalo, jeden alebo druhý sa stiahol alebo urobil čosi, čím ten pocit zmaril.

Cez víkend sa dva razy milovali. Po prvý raz to pokazila ona, keď ho žiadala, aby bol k nej hrubý. „Udri ma,“ povedala a v tom okamihu zbadala, že ochladol.

Po druhý raz to bolo v tú noc, keď fajčili Džábirove cigarety. Tentoraz bola pripravená. Po marihuane sa cítila uvoľnená, pokojná a v povznesenej nálade. Chcela sa len citlivo a jemne pomilovať. Chcela, aby bol taký ako po prvý raz.

Lenže bolo to celkom ináč. Zmocnil sa jej násilím. Tri razy vnikol dnu a von a na štvrtý raz bolo po všetkom.

Prekvapená, ako rýchle skončil, mu užasnuto hľadela do tváre. Bola absolútne bez výrazu, akoby sa s ním nič nebolo dialo. Nevidela v nej ani uspokojenie, ani radosť.

O chvíľu už ležal na svojej strane postele a spal. Nemohla zaspať, spomínala, ako sa jej po prvý raz zmocnil bez lásky a dal jej pocítiť, že nie je ničím, len vecou, ktorá mu slúži a poskytuje mu isté pohodlie. Vtedy jej dal jasne najavo, že takto to bude a naozaj to tak aj bolo - až doteraz,

Po prvom neúspechu dúfala, že prežijú aj pekné chvíle. Ale mýlila sa. Čokoľvek od nej začiatkom tohto víkendu očakával, všetko sa pominulo. Ktovie, či sa jej ešte niekedy naskytne ďalšia príležitosť.

Osprchoval sa, mokrý vyšiel z kúpeľne a obrátil sa k nej. „Dnes dopoludnia odchádzame od Los Angeles,“ povedal nenútene. „Máš potom nejaký program?“

Správal sa k nej, akoby si boli cudzí. „Som rada, že som ťa zase videla,“ odvetila. „A budem sa tešiť na ďalšie stretnutie.“

Tvárou mu preletel zmätený výraz. „Čo si to povedala?“

„Nič. Nijaký program nemám.“

„Vrátiš sa späť do Francúzska?“

„A ty?“ spýtala sa. „Deťom by dobre padlo, keby si ich navštívil. Celé leto ťa nevideli a chýbaš im.“

„Nemôžem,“ vyhlásil. „Práve teraz mám množstvo povinností. A okrem toho by som s nimi chcel túto sezónu stráviť nejaký čas v Bejrúte. Zostanem tam najmenej šesť týždňov.“

„Zopár dní by pre nich znamenalo veľmi veľa.“

V hlase mu znelo podráždenie. „Povedal som, že nemám čas!“

Šiel k šatníku a vybral si košeľu. „Pravdepodobne budem musieť okamžite odcestovať do Japonska.“

„Ešte som nebola v Japonsku. Počula som, že je to úžasná krajina.“

Zapínal si košeľu. „Tokio je obyčajný blázinec,“ povedal vyhýbavo. „Je tam hrozná premávka a všade davy ľudí, vôbec sa tam nedá dýchať.“

Vzdala sa. Nechcel, aby išla s ním. Nepotreboval ju. „Myslím, že by som

mohla zopár dní zostať v Los Angeles. Navštívim niekoľko priateľov a potom možno zájdem k rodičom do San Franciska.“

Vklázol do nohavíc. „To nie je zlý nápad. Ale zariad' si to tak, aby si začiatkom týždňa bola zasa vo Francúzsku. Nechcem, aby chlapci zostávali pridlho sami.“

„Zariadim si to,“ odvetila. Nezдалo sa jej, že so štyrmi sluhami, dvoma osobnými strážcami a pestúnkou by boli deti opustené.

Zazvonil telefón. Zdvihol ho, chvíľu počúval, potom nadšene prikývol. „Dobre, Dick,“ povedal. „Zavolajte do lietadla a oznámte, že odletíme hneď, len čo prídem do Los Angeles na letisko.“

Zložil. „Odchádzam do Tokia,“ oznámil. „Môžeš zostať v hoteli v mojom bungalove, ak chceš.“

„To bude fajn.“

„Júsuf sa v hoteli stretne s Vincentom. Keby si čokoľvek potrebovala, môžeš sa na neho obrátiť.“

„Ďakujem.“

Vklázol do topánok a odchádzal k dverám. „Čo myslíš, kedy odtiaľto odídeš?“

„Čoskoro.“

Prikývol a odišiel z izby. Chvíľu nepohnuto sedela. Potom zahasila cigaretu a vstala z postele. Postavila sa pred zrkadlo, odhodila košeľu na dlážku a obzerala si nahé telo.

Postava sa jej takmer nezmenila. Odkedy sa jej narodili deti, má trochu väčšie prsia, ale ešte vždy boli pevné a jej telo si zachovalo pružnosť ako za mladi. Mala by byť spokojná. Ale nebola. Obrovské bohatstvo a pohodlie jej jednoducho nestačili. Žiť v ústraní a čakať, kým si ten druhý zmyslí, že ma potrebuje, predsa nemôže byť jediným zmyslom života.

V JÚSUFOVEJ spálni zazvonil telefón. Ani sa nepohol, len dúfal, že konečne stíchne. Bol hrozne unavený. Ten mladý Američan, s ktorým sa zoznámil včera večer v After Dark, ho celkom uťahal. Bol neukojiteľný. Nakoniec sa Júsuf nevládal ani pohnúť. Dal mu päťdesiat dolárov a poslal ho preč.

Chlap najprv pozeral na päťdesiatdolárovú bankovku, potom na neho. „Mám ti zavolať?“

„Nebudem tu. Ráno odchádzam.“

„Rád by som ťa ešte videl.“

Júsuf dobre vedel, čo by ešte rád videl. Ďalšiu päťdesiatdolárovú bankovku. „Ozvem sa ti, keď niekedy prídem do mesta.“

„Nemám telefón, ale môžeš mi u barmana nechať odkaz.“

„V poriadku,“ povedal Júsuf.

Chlap odišiel a Júsuf sa ponoril do hlbokého bezsenného spánku. A teraz vyzvára telefón. Keby bol Bajdr v meste, určite by zdvihol slúchadlo, ale šéf našťastie včera odišiel do Japonska.

Telefón prestal v spálni vyzvárať, ale opäť sa rozozvučal v obývačke. Júsuf si stiahol na hlavu vankúš a pokúšal sa zaspať. Dotieravý telefón nástoľčivo vyzvárať.

Júsuf po ňom zlostne siahol. „Haló,“ zachripel.

Ozvala sa v ňom francúzština so silným arabským prízvukom. „*Monsieur Zijád?*“

Júsuf automaticky odpovedal po arabsky. „Áno.“

Hlas začal rozprávať ich rodným jazykom. „Ešte sme sa síce osobne nestretli, ale videli sme sa na jachte Al-Fajovcov, keď madam Al-Fajová oslavovala narodeniny. Volám sa Alí Jasfir.“

„*Ahlan va sahlan,*“ odpovedal Júsuf teraz už celkom prebratý. O Alím Jasfirovi už počul.

„*Ahlan fik,*“ odvetil zdvorilo.

„Čím vám môžem poslúžiť?“ spýtal sa úctivo.

„Bol by som rád, keby ste si našli pre mňa čas. Chcem sa porozprávať o istých vzájomne prospešných záležitostiach.“

„Kde ste?“

„V Los Angeles. Môžem vás pozvať na obed?“

„To by mi vyhovovalo. Kde sa stretneme?“

„Hocikde. Kde vám to vyhovuje.“

„O jednej. V hoteli v Polo Lounge.“

Zložil slúchadlo. Poznal výsledok posledného stretnutia Jasfira s Bajdrom. Bol presvedčený, že Jasfir o tom vie. Jasfir určite rozbehol niečo veľké, keď sa s ním spojil. Vždy ho zaujímali iba najvplyvnejší ľudia.

Znovu siahol po telefóne. „Dobré ráno, pán Zijád,“ povedala spojovateľka priateľsky.

„Spojte ma, prosím, s izbou pána Vincenta.“ V nijakom prípade nemohol obedovať naraz s obidvoma. Schôdzku s Vincentom musí odrieknuť.

PODĽA arabských zvyklostí Alí Jasfir nespomenul dôvod ich stretnutia, kým nepriniesli na stôl kávu. „Viem, že vaša exportná firma začala dovážať do Spojených štátov rozličný tovar.“

Júsuf prikývol. „To je pravda. Je až zarážajúce zistenie, koľko vecí vyrobených na Strednom východe Američania kupujú.“

„Viem, že hľadáte na Strednom východe malé továrne, ktorých výrobky by sa uplatnili na americkom trhu.“

Júsuf súhlasil.

„Ja zasa zastupujem niekoľkých výrobcov, ktorí by si želali, aby sa ich výrobky vyvážali do Spojených štátov. Spolupracujeme s európskymi exportnými firmami, ale máme s nimi mnoho problémov.“

Júsuf mlčal. Poznal tie problémy. Väčšinu dodávok zastavil Federálny úrad pre boj s narkotikami. Na Strednom východe sa povrávalo, že istí ľudia nesúhlasili s Jasfirovým konaním. „Viem, že veľkú časť svojej činnosti teraz smerujete do Južnej Ameriky,“ povedal.

„Áno,“ prikývol Jasfir. „Je to súčasť nášho rozvojového programu. V poslednom čase sa záujem o naše výrobky nezvyčajne zvýšil.“

„Rád by som vám poslužil,“ povedal úlisne Júsuf. „Pán Al-Faj však už stanovil pravidlá našej obchodnej politiky a pochybujem, že by dal na moju radu.“

„Som presvedčený, že pán Al-Faj sa do detailov nezaujíma o každý tovar, ktorý vyvážate. Myslím, že takéto veci necháva na svojich veľmi schopných spolupracovníkov.“

Mal pravdu. Bajdr o tom nemusel ani vedieť. Dovážali rôzny tovar za tisíce dolárov, i keď nie vo veľkých množstvách, a Bajdr ani presne nevedel aký

„Ak nájdeme spôsob, ako by sme mohli spolupracovať, bude to pre vás veľmi výhodná ponuka.“ Alí Jasfir sa usmial. „Určite viete, za aké ceny sa predáva náš tovar. Za jednu zásielku, ktorá nezaberie viac miesta než škatuľa bábik z Egypta, to býva až milión dolárov. Za svoje dobré služby by ste získali takmer desať percent. Pre vás z toho nevyplyva nijaké riziko.“

Júsuf naňho pozrel. Bolo to veľa peňazí. Síce nechotne, ale pokrútil hlavou. Nerád by si to nechal ujsť. Aj napriek Jasfirovmu ubezpečeniu riziko tu bolo, a veľké. Skôr či neskôr sa to prevalí. A potom to praskne. „Ľutujem,“ povedal, „zatiaľ na to nemáme podmienky. Ešte len začíname. Možno neskôr, keď sa rozrastieme a budeme mať lepšie zázemie.“

Alí Jasfir prikývol. Bol spokojný. Skôr či neskôr to Júsuf prijme. Je to len otázka ceny, stačí ju zdvihnúť tak vysoko, že Júsuf neodolá. „Porozmýšľajte o tom. Porozprávame sa, keď sa vrátite do Paríža.“

„Dobre,“ povedal Júsuf. „Dovtedy sa možno situácia zmení.“

Alí Jasfir si odpil z kávy. „Pán Al-Faj je na ceste do Japonska?“

Júsuf prikývol. Ani netušil, že tak pozorne sledujú každý Bajdrov krok.

„Jeho rokovania s Japoncami sú veľmi odvážne,“ poznamenal Alí Jasfir.

„Veľa o nich neviem,“ rýchlo odvetil Júsuf.

Jasfir sa usmial. „Chceli by sme ho získať ako partnera, je to pre nás oveľa dôležitejšie než tento malý obchod, o ktorom sme práve hovorili.“

Nesmierne si ho vážime.“

„Jeho si váži každý,“ dodal Júsuf.

„Myslíme si, že by veľmi prosper našej veci,“ povedal Jasfir.

„Keby sa pre vec nadchol, určite by získal väčší vplyv aj na tých, ktorí sú tak ako on zástancami konzervatívnejších názorov.“

Júsuf mlčal. Jasfir mal pravdu. Toto je naozaj oveľa dôležitejšie než preprava narkotík.

„Keby ste našli spôsob, ako ho presvedčiť, aby stál na našej strane, strávite zvyšok svojho života v nesmiernom bohatstve a Alah vás zasype požehnaním z vďaky, že ste pomohli jeho utláčaným.“

„Pán Al-Faj však nepatrí k ľuďom, ktorých možno ľahko ovplyvniť.“

„Aj on je len človek,“ odvetil Jasfir. „Určite sa nájde spôsob. Skôr či neskôr.“

Júsuf požiadal o šek a podpísal ho. Keď vychádzali z Polo Lounge, takmer sa zrazili s Jordanou.

„Myslela som si, že obedujete s pánom Vincentom,“ poznamenala. „Práve som sa chcela uňho zastaviť a povedať mu, že by som dnes na ten večierok celkom rada šla.“

„Poviem mu to,“ povedal Júsuf. „Mohli by sme ísť spolu.“

Všimla si, že neďaleko stojí Alí Jasfir. Kývol hlavou. „Madam Al-Fajová,“ povedal. „Som rád, že vás vidím.“

Júsuf zbadal na jej tvári prekvapený výraz. „Pamätáte sa na pána JASFIRA,“ rýchlo dodal. „Bol aj na jachte na oslave vašich narodenín.“

„Samozrejme,“ povedala. „Ako sa vám darí, pán Jasfir?“

„Ďakujem, dobre, ale vy ste oveľa krajšia, než akú si vás pamätám. Žiaľ, musím sa ospravedlniť. Mám ešte schôdzku a meškám.“

Hľadela, ako náhlivo prechádza halou, a otočila sa k Júsufovi.

„Dúfam, že Bajdr s tým mužom neobchoduje,“ povedala.

Júsufa jej poznámka prekvapila. Bolo to po prvý raz, čo ju počul, že sa vyjadruje k Bajdrovým obchodným partnerom. „Nemyslím,“ odvetil. Premohla ho zvedavosť. „Prečo sa pýtate?“

Akoby sa jej zahmlili oči. „Ani neviem,“ odvetila. „Možno je to len ženská intuícia. Ale akosi cítim, že je v ňom čosi nebezpečné.“

15. KAPITOLA

JORDANA sa rozhliadla po veľkej tmavej obývačke a siahla po pohári vína. Ostatní hostia sedeli na pohovkách a kreslách po celej miestnosti a sústredene pozerali na veľké plátno zavesené na vzdialenom konci izby. Nebol to ten typ hollywoodskej zábavy, aký očakávala. Bolo to skôr vážne a nudné.

Obzrela sa dozadu, kde sám pri bare sedel hostiteľ chrbtom k plátnu. Zdalo sa, že v okamihu, keď sa film začal, stratil o hostí záujem. Možno to bolo to, čo sa nazýva privilegiom hviezd.

Rick Sullivan bol už dlhé roky hviezdou veľkofilmov, výpravných diel, aké nakrúcali C.B. DeMille a najnovšie aj Michael Vincent, i keď jeho popularita mierne klesla. Sullivan hral hlavnú postavu v Michaelovom filme *Mojžiš*, a to bol vlastne dôvod, prečo usporiadal večierok. V Hollywoode sa povrávalo, že Michael sa chystá na ďalší veľkofilm a Sullivan si uvedomil, že by nebolo od veci, keby sa režisérovi trochu pripomenul.

Nie preto, že potreboval peniaze. Alebo prácu. Jeho televízny seriál bol jedným z najúspešnejších za posledných päť rokov. Urobil to najmä pre seba samého. Práca v televízii mu neprinášala také uspokojenie ako práca vo filme.

Nemal rád pompézne večierky, na zozname hostí bolo len šesťnásť mien. Samozrejme, že nechýbal jeho agent a reklamný agent, ani jeden z najvýznamnejších hollywoodskych novinárov, ktorí prispievali do spoločenskej rubriky. Ostatní hostia boli jeho a Vincentovi spoloční priatelia, niekoľko menej významných hercov a herečiek, ktorí nijako neohrozovali jeho postavenie hviezdý večera.

Sullivan sa pri bare otočil a v Jordaninej tvári upriamenej na plátno zazrel výraz absolútnej nudy. Bola celkom iná, než si predstavoval.

Ktovie prečo, ale očakával staršiu ženu. Možno preto, že taký bohatý muž, ako sa povrávalo o jej manželovi, by mal byť už riadne v rokoch. Zrakom prebehol po miestnosti, hľadal muža menom Zijád, ktorý prišiel s nimi. Sedel na veľkej pohovke vedľa Vincenta. Najprv si myslel, že ten muž je jej milenec, ale vzápätí myšlienku zavrhol. Zijád bol zjavne homosexuál. Určite to bol jej strážny pes.

Večera bola príjemná, konverzácia sa niesla v nadľahčenom tóne, okorenená vzájomnými lichôtkami. Každý každého uznával - typické pre hollywoodske rozhovory. Na záver večere hosťom oznámil, že sa mu podarilo získať kópiu najlepšieho filmu Michaela Vincenta a rád by im ju premietol. Michaela to potešilo a hostia prejavili nadšenie, keď sa poberali do obývačky, aby si posadali pred plátno.

Rick si vzal svoj pohár, podišiel k Jordane a sadol si do kresla vedľa nej.

Pozrel na plátno, ale vzápätí sa odvrátil. Bola to jedna z úvodných scén, kde mladý Mojžiš stál po prvý raz pred faraónom. Od nakrútenia toho filmu už prešlo takmer dvadsať rokov a Rick neznášal pohľad na filmy, v ktorých bol ešte celkom mladý. Priveľmi si uvedomoval svoj vek.

Zbadal, že ho sleduje, a smutne sa usmial. „Nerád na seba pozerám. Myslím si, že je to najvyšší prejav márnomyseľnosti alebo čosi podobné.“

„Verím, že to nemusí byť príjemné,“ zdvorilo odvetila.

„Zdá sa, že ani váš film veľmi neupútal.“

„Už som ho videla,“ povedala priamo. „Ale ani vtedy ma až tak nezaujal.“

Zasmial sa. „A aké filmy sa vám páčia?“

Chvíľu premýšľala. „Moderné. Veď viete, také, aké sa nakrúcajú dnes.“

„Ale nemáte na mysli zakázané filmy.“

„Nikdy som nijaký zakázaný film nevidela.“

Chvíľu na ňu hľadel. „A nechceli by ste si nejaký pozrieť?“

Pohľady sa im stretli. „Možno aj chcela. Ale nerada by som išla do nejakého podradného kina.“

„Nemusíte. Zariadim to.“

„Nie je to nezaujímavá ponuka. Čo myslíte, kedy sa vám to podarí zariadiť?“

„A čo takto hned?“ spýtal sa.

Ostala na chvíľu zarazená a rýchlo sa poobzerala po miestnosti. „Samozrejme, že vo vedľajšej izbe.“

„A čo ostatní?“ spýtala sa.

„Nebudeme im chýbať. Tento film potrvá ešte dobré dve a pol hodiny. Dovtedy sa vrátíme.“

Nikto si nevšimol, keď odchádzali z izby. Išla za ním do chodby a odtiaľ do jeho súkromného apartmánu. Zatvoril dvere. Urobil nenútené gesto. „Dúfam, že vám nebude prekážať, keď si film pozrieme v mojej posteli.“

„Vôbec nie,“ odvetila, „ale nevidím premietacie plátno ani obrazovku.“

Zasmial sa a stlačil vypínač na stene. Ozval sa bzukot zariadenia a zo stropu sa zniesol nad okraj postele panel. Na ňom bol zavesený obrovský televízny prijímač naklonený smerom dolu. „Dal som si tie filmy nahrať na videozáznam,“ povedal. „Jedinou nevýhodou je, že sa dá pozeráť len z postele.“

„Posteľ predsa nevyzerá nepohodlná.“

„Musím založiť pásku do stroja,“ povedal. „O chvíľu som späť.“

„Dobre.“

Šiel k dverám, náhle zastal a ukázal na nočný stolík. „V striebornej kazete sú cigarety z najlepšej kolumbijskej trávy, a v dóze z ružového skla nájdete

najlepší kokaín v meste.“

„Výborne,“ usmiala sa. „Ešte by som vás rada požiadala, aby ste priniesli flášu chladeného bieleho vína. Po drogách vždy vysmádnem.“

Keď sa vrátil, ležala nahá v posteli, v prstoch jemne držala cigaretu marihuany. Film sa začal.

Rýchlo sa vyzliekol a sadol si vedľa nej na posteľ. Siahol po dóze s kokaínom a po lyžičke. „Nedáš si?“ spýtal sa. „Razom sa ocitneš vo svete fantázie.“

„To znie lákavo.“

Zhlboka vdýchol každou nosovou dierkou, potom jej podal lyžičku. Videl, ako sa jej rozšírili zreničky, len čo vdýchla kokaín. „Tak čo?“ spýtal sa. „Lepší ani nemôže byť.“ Dotkla sa ho. „Si chlap, ako sa patrí!“

„Aj ja som si to vždy myslel, kým som nevidel toho drobného muža, čo je práve na obrazovke. To je správny chlap.“

Zachichotala sa. „Neverím. To je určite podvod.“ S neskrývaným záujmom sa zahľadela na obrazovku. „No toto!“ vykrikla. „To dievča si ho predsa nemôže dať celého do úst. V tom je dáky trik.“

„Nie je to trik,“ odvetil. „Odkedy nakrútili tento film, zarobila kopu peňazí na paničkách z Beverly Hills, ktoré učila, ako na ta. Tvrdí, že celý vtip je v tom, správne uvoľniť hrtan.“

Nahla sa k nemu a jemne ho oblizovala jazykom. „Bola by som šťastná, keby sa mi podarilo dať si z tvojho do úst aspoň polovicu.“

Nahlas sa rozosmial. Spýtavo naňho pozrela. „Vieš, keď som ťa po prvý raz zbadal, myslel som si, že si veľmi distingvovaná dáma.“

„Ved' aj som distingvovaná dáma.“ Hanblivo sa usmiala. „Ešte nikdy som nevidela nijaký pornofilm.“ Potom sa s ním zasa začala pohrávať ústami.

„Fantastické,“ povedal, keď sa načahoval za neviditeľným gombíkom, ktorým sa spúšťal videorekordér ukrytý pod okrajom posteľe. Nepovedal jej, že najradšej sa vidí na záberoch, ktoré nasníma skrytou kamerou v tejto posteli. „Si úžasná!“

Po chvíli zmáhala Júsufa únava. Mal pocit, že sa ten film nikdy neskončí. Znudene sa poobzeral po izbe. Odrazu zabudol na film. Chýbala tu Jordana. A ani hostiteľ tu nebol. Hneval sa sám na seba. Vôbec nezbadal, kedy odišli.

Vstal. Vincent si to všimol. „Musím ísť do kúpeľne,“ vysvetľoval mu šeptom. Po špičkách vyšiel z miestnosti a ocitol sa na chodbe.

Dom bol veľký. Mohli byť v hociktorej zo šiestich izieb. Pozrel do pracovne, do jedálne, do izby, ale nikde ich nenašiel.

Nahnevaný vošiel do kúpeľne a studenou vodou si umyl tvár a ruky. Je

hlupák. Mal predsa vedieť, že s ním zmizne. Bol to riadny chlap, príťažlivý a najmä filmová hviezda. Nijaký gigolo z francúzskej Riviéry.

Vyšiel z kúpeľne a cez halu prechádzal smerom k obývačke. Vtedy začul jemný hukot prístroja, ktorý sa ozýval spoza zatvorených dverí. Chvíľu stál, myslel si, že by to mohlo byť klimatizačné zariadenie. Američania takéto zariadenia zvyčajne inštalovali do šatníkových miestností. Lenže potom začul akési slabé mrmlanie, akoby sa cez mikrofón ozývali nejaké hlasy. Skúsil kľučku. Dvere sa nedali otvoriť. Boli zamknuté.

Rýchlo sa poobzeral po chodbe, aby sa presvedčil, či je prázdna. Júsuf ovládal množstvo rôznych trikov, jedným z nich bol aj spôsob, ako si pomôcť kreditnou kartou z plastickej látky.

O chvíľu boli dvere otvorené a Júsuf prekvapene civel na malý monitor videorekordéra. Bol na ňom síce stíšený zvuk, ale farebný obraz bol jasný ako deň. Jordana ležala nahá na chrbte s tvárou znetvorenou záchvatmi orgazmu. Zdalo sa, že hľadá priamo hore, rovno do kamery, s nohami pevne ovinutými okolo drieku muža, ktorý sa vzpínal ako jazdec na divom mustangovi. Z mikrofónu sa ozývala slabá ozvena jej kvílivých vzdychov vo chvíli, keď sa muž v nej začal odbavovať. Po akte sa pomaly prevalil na svoju stranu a vytiahol z nej už mäknúci a vlhký úd. Obrátil sa k Jordane a usmial sa, rukou šmátral a hľadal gombík pod okrajom postele. Júsuf mal však dostatok času, aby spoznal hosťiteľovu tvár, prv než vypol videorekordér.

Chvíľu stál ako obarený, potom začal rýchlo konať. Poznal ten stroj. Bajdr mal na jachte namontované tie isté videoprehrávače, až na videorekordér. Júsuf stlačil tlačidlo na vysúvanie kazety a vybral ju. Skryl ju pod sako a vyšiel na chodbu.

Potom prešiel halou a pobral sa k predsieni. Pred vchodovými dverami sedel na stoličke sluha. Vstal a otvoril Júsufovi dvere.

„Už odchádzate, pane?“ spýtal sa.

„Nie, len sa potrebujem nadýchať trochu čerstvého vzduchu.“

„Nech sa páči, pane,“ odvetil sluha a zavrel za ním dvere. Júsuf šiel k svojmu autu. Šofér, ktorý sedel na prednom sedadle, z neho vystúpil. „Moja diplomatka zostala v aute?“

„Áno, pane.“ Šofér šiel dozadu a otvoril na aute kufor. Vzal odtiaľ diplomatku a podával ju Júsufovi. Rýchlo vložil do diplomatky videokazetu a zamkol ju. Tašku podal šoférovi. „Nezabudnite mi pripomenúť, že si ju chcem vziať so sebou do izby.“

„Áno, pane.“

Júsuf ešte sledoval šoféra, ako ukladá diplomatku späť do auta. Potom sa vrátil do domu. Cítil, ako mu prudko bije srdce. Toto prevýšilo všetky jeho

plány a očakávania. Teraz treba vystihnúť pravú chvíľu, kedy materiál použije.

Usadil sa na sedačke vedľa Vincenta a zahľadel sa na plátno. Vincent sa k nemu obrátil a zašepkal: „Rick bol ako Mojžiš prosto fantastický, čo povieť?“

„Bol,“ odvetil Júsuf. „Ako ste vedeli, že tak výborne zvládne túto úlohu?“

Vincent sa s úsmevom na perách k nemu obrátil. „Nemohol som sa pomýliť. Keď sa dostal k filmu, zmenil si meno Šalamún na Sullivan. A kto to kedy videl, aby Šalamún nezvládol Mojžiša?“

Júsuf neprítomné hľadel na detail Mojžišovej tváre, ktorý zaplnil celé plátno. Samozrejme. Čudoval sa, že si to nevšimol skôr. Tvár toho muža bola predsa židovská tvár.

Zozadu miestnosti k nim doľahli rušivé zvuky. Jordana a Rick sa vrátili. Kútikom oka ich pozoroval, ako kráčajú k baru. Zbadal, ako Rick ponad plece blysol pohľadom na plátno, a niečo Jordane povedal. Zasmiala sa a zdvihla pohár vína, ktorý pred ňu postavil barman.

Júsuf pocítil nenávisť. Len sa smej, ty kurva! pomyslel si zúrivo. To je ono! Smej sa, ty židovská kurva!

Veľmi presne vedel, čo s páskou urobí. Bajdr mu bude nekonečne vďačný, že chráni jeho meno a že sa mu podarilo skryť pred svetom dôkaz o tom, ako ho vlastná žena podviedla so Židom.

16. KAPITOLA

LEJLA pozrela cez celú miestnosť na matku. „Už som ti veľakrát povedala, mama, že Hámíd je len priateľ. Nič viac. Nemyslím to s ním vážne. A nemienim sa zaňho vydať. Je to len priateľ.“

Matka si sťažka vzdychla. „Neviem, čo sa to s tebou robí. Je to taký obyčajný Sýrčan, dokonca ani nepochádza z dobrej rodiny. Neviem si predstaviť, čo na ňom vidíš.“

Lejla si zapálila cigaretu. „S niekým sa musím porozprávať.“

„Je toľko iných chlapcov, s ktorými sa môžeš porozprávať. Otec mi spomínal, že s ním hovoril priemyselník Faváz. Má syna na ženie a majú o teba záujem.“

„Kto?“ spýtala sa uštipačne Lejla. „Faváz alebo jeho syn?!“

„Nebud' nezdvorilá. Starý otec ti chce len to najlepšie.“

„Tak ako chcel tebe?“ spýtala sa Lejla jedovato.

„To nebola jeho chyba,“ bránila sa Marjam. „Nikto z nás ani len netušil,

čo je tvoj otec zač. My sme boli vždy čestní. Na nás nikto nemôže ukazovať prstom.“

„Ale ani na otca nikto neukazuje prstom,“ odsekla Lejla. „Je nad slnko jasnejšie, že kým máš peniaze, nikto sa o teba nestará.“

Marjam podráždene zavrtela hlavou. „Vždy som vravievala, že sa povahovo viac ponášaš na svojho otca než na mňa. Pozeráš na veci tak, ako ich chceš vidieť. Nikdy som ti nemala dovoliť, aby si išla do školy do Švajčiarska. Nenaučili vás tam nič, len ako odvrávať matke. Tvoja sestra sa tak nespráva.“

„Moja sestra je hlúpa!“ vyštekla Lejla. „Okrem detí a domácnosti a škriepok so sluhami ju nič nezaujíma.“

„Ale to je predsa úlohou žien,“ povedala Marjam. „Čo by si ešte chcela.“

Lejla ukázala smerom k oknu. „Tam vonku je celý svet, mama. Ty ho nevidíš? Príveľa rokov sme boli utláčaní, našim ľuďom sa vysmievali a zotročovali ich. Naši bratia v Palestíne plačú pod židovským útlakom. A ty sa pýtaš, čo by som ešte chcela?“

„Tieto problémy však musia rozriešiť muži,“ odvetila Marjam. „My sa máme zasa starať o naše veci.“

„To nemá zmysel,“ skonštatovala Lejla znechutene. Vybrala sa k dverám. „Idem von.“

„Kam ideš? Zasa sa máš stretnúť s tým Hámidom?“

„Nie. Idem von. Len tak.“

„Tak prečo máš potom tak naponáhlo? O chvíľu bude večera.“

„Nie som hladná. Nečakajte na mňa.“

Marjam hľadala, ako sa za dcérou zatvárajú dvere. O chvíľu počula pred domom naštartovať auto. Vstala a podišla k oknu práve včas, aby videla ulicou odchádzať malý mercedes kabriolet.

Lejla bola celkom ako jej otec. V ničom si od nikoho nedala povedať. Spomenula si na deň, keď sa pred mesiacom zjavila vo dverách aj so svojím priateľom Hámidom. Boli takí otrhaní a špinaví, že nová slúžka ich najprv nechcela pustiť dnu. Našťastie zavolała svoju pani.

Marjam bola šokovaná, keď videla, ako jej dcéra vyzerá. Pokožku mala takú tmavú a zhrubnutú, akoby strávila niekoľko dní v púšti na slnku, vôbec nemala ženskú postavu. Bola vychudnutá a rovná ako chlapec.

„Čo sa stalo?“ skríkla.

„Upokoj sa, mama,“ chladne odvetila Lejla.

„Pozri, ako vyzeráš, ako žobráčka. Ako keby si sa celé mesiace nekúpala.“

„Som absolútne v poriadku, mama,“ tvrdohlavo nástojila Lejla.

„Odkiaľ ideš? Myslela som si, že si ešte v škole.“

„Išli sme domov stopom,“ odvetila Lejla.

„Prečo? Mala si predsa zatelefonovať. Kúpili by sme ti letenku.“

„Keby som chcela letenku, zavolala by som, ale ja som chcela ísť takto.“

Vtedy si Marjam prvý raz všimla Hámida, ktorý stál vonku pred dverami. Pozrela najprv na neho, potom na svoju dcéru.

„Toto je môj priateľ Hámid,“ povedala Lejla. „Je Sýrčan.“

Hámid postúpil kúsok dopredu. Prstom sa dotkol čela. „*Tašar-rafna*.“

„*Hasalli šaraf*,“ odvetila automaticky. Nepridala však ďalšie zdvorilé slová na privítanie.

„Stretli sme sa s Hámidom na ceste,“ vysvetlila Lejla. „Ide domov, do Damasku.“

Marjam nepovedala nič.

„Bol ku mne veľmi milý,“ pokračovala Lejla. „Nebyť jeho, bola by som mala vážne ťažkosti.“

Marjam zasa pozrela na Sýrčana. „Poďte dnu a cíťte sa dobre v našom dome.“

Znovu sa uklonil. „Ďakujem, madam, ale mám tu nejakých priateľov, zostanem u nich.“

Nenamietala. Vyzeral taký hrubý, taký neotesaný. Lenže tak vyzerala väčšina Sýrčanov.

„Som rád, že si doma,“ povedal Lejle. „Už musím ísť.“

Lejla mu podala ruku. „Ešte sa mi ozveš, než odídeš z Bejrútu?“

Prikývol. Podali si ruky. Aj napriek tomu, že sa k sebe správali formálne, Marjam vycítila, že sú si blízki. „Zavolám ti,“ povedal.

Toto sa odohralo takmer pred mesiacom, a on ešte vždy neodišiel z Bejrútu. Netušila, čo vlastne robí. Vedela však, že takmer každý deň sa stretávajú s Lejlou v hoteli Phoenicia. Povedali jej to priatelia, ktorí ich videli, ako sedia v kaviarni a popíjajú kokakolu.

ZAPARKOVALA auto na ulici a vošla do kaviarne bočným vchodom. Nerada chodievala cez honosnú halu, ktorou prúdili masy amerických a európskych turistov. Sedel sám ako zvyčajne pri stolíku v rohu pod oknom. Stála pred ním neodmysliteľná kokakola s kolieskom citróna. Zdvihol hlavu, keď si sadala na stoličku oproti nemu. Čašníčka jej bez slova priniesla kokakolu.

Chvíľu počkať, než čašníčka odišla. „Zajtra odchádzam,“ povedal.

Pozrela na neho. Tvár mal bezvýraznú. „Domov?“ spýtala sa.

„Pravdepodobne,“ odvetil. „Tu sa nič nedeje a navyše som dostal od bratanca list. Ponúkajú mi v armáde miesto seržanta, budem mať dosť času a ešte k tomu aj výhody. Hľadajú skúsených veteránov.“

„Ničomu nerozumiem,“ povedala. „Uplynul takmer mesiac, no nepočula som o nich ani slovo.“

Pokrčil plecami.

„Možno si myslia, že ma zabili spolu s ostatnými.“

„Vedia o tebe. Povedal som im, že si tu, keď som si bol po posledné peniaze.“

„Tak prečo ma nezavolajú? Nechce sa mi tu toľko vyčkávať, zbláznim sa z toho. A navyše do mňa matka ustavične zabída.“

„Teraz majú plnú hlavu iných starostí. Povráva sa, že Al-Ichva chcel, aby sa tvoj otec staral o ich zahraničné investície.“

„Viem. Ale odmietol. Ešte keď som odchádzala z Francúzska.“ Slamkou si odpíjala z koly. „Fantazirujú. Môj otec sa stará len o seba, pre druhého nepohne ani prstom.“

„Chcú to s ním znova skúsiť. Myslia si, že je veľmi dôležitý.“

„Prajem im veľa šťastia. Existuje len jediný spôsob, ako by ho mohli donútiť spolupracovať. S pištoľou na krku.“

„Z čoho usudzuješ?“

„Poznám svojho otca. Myslí si, že peniazmi sa dá dosiahnuť všetko.“

„Nech je ako chce, zajtra odchádzam. Miesto v armáde je vždy lepšie ako nič.“

„Azda by som mala zájsť za nimi a porozprávať sa. Ten výcvik som predsa nerobila preto, aby som vyseďovala doma s matkou.“

„Nerob to,“ povedal rýchlo. „Rozkaz znel, aby si čakala, kým s tebou nadviažu spojenie.“

Pozrela na neho. „Musíš odísť?“

„Niečo predsa musím robiť. Už som minul skoro všetky peniaze.“

„Ja mám peniaze.“

„Nie.“

Chvíľu mlčky hľadela do svojho pohára, potom znovu zdvihla hlavu a pozrela naňho. „Dúfala som, že nás niekam pošlú spolu.“

„Nie som na to vhodný typ,“ odvetil. „Radšej zveria úlohy študentom. Sú medzi ľuďmi menej nápadní.“

„Veď nie si až taký starý. Pokojne by si sa mohol vydávať za študenta.“

„Snáď,“ zasmial sa. „Ale len v noci.“

„Keď sa vrátiš do sýrskej armády, už nikdy sa odtiaľ nedostaneš.“

„A čo keď nebudem chcieť odísť? Podľa toho, ako naši budujú armádu a ako sa pripravuje Egypt, usudžujem, že sa niečo stane. A vo vojne mám šance stať sa dôstojníkom.“

„Ty by si chcel?“

„Nie.“

„Tak čo potom chceš?“

„Zarobiť veľa peňazí.“ Usmial sa. „Ako tvoj otec.“

„Už o ňom nehovor!“ odrazu hnevливо vyštekla. „Počúvam to, kade chodím. Môj otec toto, môj otec hento. Aj moja matka o ňom ustavične hovorí.“

„Videla si dnešné noviny?“ spýtal sa.

„Nie.“

„Tak si ich pozri. Možno potom pochopíš, prečo rozprávajú o tvojom otcovi.“

„Čo urobil?“

„Uzavrel s Japonskom najväčšiu dohodu o naftových tankeroch. Desať tankerov už kúpil a ďalších dvadsať pre neho stavajú. Samé supertankery. Bude to najväčšia arabská námorná flotila na prepravu nafty na svete.“

„Chvála Alahovi,“ poznamenala uštipačne. „O koľko bude zasa bohatší?“

„Aspoň niečo zarobí. Prečo by mali mať Gréci alebo iní prepravecovia monopol na prepravu nafty z našich prístavov?“

„A ako to pomôže Palestínčanom?“ spýtala sa.

mlčal.

„Prepáč,“ rýchlo dodala. „Nechcela som sa s tebou hádať. Už som z toho vysedávania nervózna.“

„To nič.“

Pozrela naňho. „Ak chceš, môžeme ísť k tebe.“

„Dobre,“ odvetil s úsmevom. „Ale rád by som šiel najprv do kina, súhlasíš? Všetky filmy, ktoré hrajú v Damasku, sú najmenej desať rokov staré.“

BAJDR odložil šálku a cítil, ako mu z teplého saké bzučí v hlave. Šáločka ešte poriadne ani nestála na stole, keď mu gejša, sediaci za ním na kolenách, znovu doliala. Bajdr sa na ňu zahľadel. Nebol zvyknutý piť. Príležitostne si dal pohár šampanského, ale to bolo všetko. Takže hoci vypil iba tri tie malé šáločky, už to cítil.

„Stačí,“ povedal a začal vstávať. Keď bol na nohách, uvedomil si, že sa mu mierne točí hlava. Len čo neisto rozhodil rukou, prišla mu gejša na pomoc. Usmial sa na ňu. „Spat’,“ povedal.

Nechápavo naňho hľadela.

„Spat’,“ zopakoval. Zopnuté ruky si priložil na líce a zavrel oči.

„Hai. Hai. Spat’.“

Prikývol.

Gejša ho držala pod pazuchu, naklonila sa a odsunula pohyblivú stenu, ktorá oddeľovala miestnosti. Zaviedla ho do spálne a stenu zatiahla. Postel’

bola tak nízko pri zemi, že takmer spadol dozadu, keď si na ňu sadol. Zdalo sa mu to veľmi komické a nahlas sa rozosmial. Smiala sa spolu s ním.

„Skoro som spadol.“

„*Hai, hai,*“ povedala a rozviazala mu za chrbtom šerpu, ktorou mal stiahnuté šaty. Jemne mu ich zošuchla z pliec, a keď mu ich vyzliekala, prevalil sa na posteľ.

„Unavený,“ zamrmľal do vankúša. Ľahol si na brucho. Akoby z diaľky k nemu doliehalo jemné šušťanie jej kimona. Cítil slabú vôňu púdry, ktorý sa ako jemný oblak dotýkal jeho pokožky.

Rukami ľahkými ako pierko ho jemne hladkala po chrbte, prstami prechádzala pozdĺž chrbtice od krku až po kostrč. O chvíľu mu vlažným olejom začala masírovať svalstvo. Spokojne vzdychol a uvoľnil sa.

Jej ruky sa sklízli po chrbte až na zadok, masírovala a hladkala mu túto časť tela. Zacítil, ako mu pomaly roztiahla nohy a jemne zaviedla ukazovák do konečníka. Nahmatala mu prostatu a krúživým pohybom ju masírovala.

Takmer v polospánku cítil, ako začína mužnieť, a pokúšal sa prevaliť na bok. Držala ho jemne, ale pevne, takže sa nemohol ani pohnúť. Druhou rukou vlhkou od vlažného oleja ho chytila za stoporený úd a pohybovala ním hore-dole.

Chcel sa pohybovať súčasne s ňou, ale nemohol. V tom si uvedomil, že v miestnosti nie je jedna gejša, ale dve. Druhá žena obišla posteľ z opačnej strany a kľakla si pred neho. Teraz už to boli štyri ruky namiesto dvoch. Hladkali, dotýkali a láskali ho po celom tele.

Už nevládal vydržať tlak na prostatu a vajíčka, dráždil ho zrýchľujúci sa pohyb ruky, ktorá mu zvierala penis. Cítil, že sa začína sťahovať akoby do kľbka. Bol v takmer neznesiteľnej agónii. Z hrdla sa mu vydral ston. Otvoril oči.

Japonka stále zahalená v kimone sa naňho milo usmiala. Potom otvorila ústa a jemne nimi krúžila po žaludi. Keď nastala explózia, mal na okamih pocit, že je na prahu smrti, potom z neho ako gejzír vystreklo semeno. Jedna explózia nasledovala za druhou až do úplného vyčerpania, a jediné, čo cítil, bolo príjemné dokonalé uvoľnenie.

Pozoroval útlu gejšu, ako vstala a potichu odchádzala. Ešte si stihol uvedomiť, ako ho iné ruky prikrývajú mäkkou prikrývkou. Zavrel oči a upadol do bezsenného spánku.

Keď sa zobudil, zdalo sa mu, že spal len niekoľko minút. Bol však už biely deň a pri jeho posteli stál Džábir.

„Prepáčte, že vás vyrušujem, pane,“ povedal, „ale práve prišiel d'alekopis a pán Carriage ma upozornil, že je veľmi dôležitý.“

Pomaly si sadol a vzal do rúk žltkastý list papiera. Správa bola veľmi

strohá a porozumieť jej mohol len on a princ.

NASTAL DEŇ, KEĎ VÁŠHO SYNA USTANOVÍM ZA SVOJHO DEDIČA. PROSÍM, OKAMŽITE SA VRÁŤTE A UROBTE VŠETKY POTREBNÉ PRÍPRAVY.

PRINC FAJJÁD

Teraz sa už celkom prebral. Vedel, že tá správa nijako nesúvisí s jeho synom. Na jej zašifrovanom znení sa dohodli veľmi dávno.

Vojna. Vojna s Izraelom. Pomsta za porážku v roku 1967 bola na dosah ruky. Aspoň si to mysleli. Zmocnil sa ho smútok.

Bolo priskoro. Bolo to priveľmi, priveľmi skoro. Možno sa im spočiatku podarí dosiahnuť menšie víťazstvo, lenže na Izraelčanov sú príliš krátky. Keď bude vojna trvať dlhšie ako týždeň, celkom určite to bude pre Arabov znamenať ďalšiu porážku.

V tomto s ním súhlasil dokonca aj princ. Vyžadovalo si to však ešte veľa úsilia. Keby svet uveril, že sa zjednotili, možno by sa im podarilo aj čosi viac, nielen nepodstatné víťazstvo. Samozrejme, že nie na bojisku, kde zomierali muži, ale v bankách a v zasadačkách správnych rád, kde žili.

NA INOM MIESTE - OKTÓBER 1973

ZAPRÁŠENÝ volkwagen hnedastej farby, z ktorého pôsobením púštného piesku a vetra rokmi opraskal lak, kašľal a prskal, až napokon skapal pár metrov pred vstupom na parkovisko. Hliadky si zvedavo obzerali starca v beduínskom šate, ktorý vystúpil z auta, obišiel ho a zastal pri zadnej kapote. Otvoril ju a zarmútené hľadel na motor. Jeden zo strážcov sa vybral za ním. „Aké máte problémy, pane?“

„Keby som vedel. Aj ťava potrebuje niekedy vodu. Ale s touto potvorou, poviem vám, to veru nie je s kostolným poriadkom, keď nikdy nepotrebuje vodu. S ťavou by som si vedel poradiť!“

Mladý vojak sa zasmial. „A ako by ste si poradili s ťavou?“

„Dal by som jej vody. Nuž a keby nechcela, kopol by som ju do zadku.“

„Tak prečo to nevyskúšate teraz?“ žartoval vojak.

„Už som to skúsil. Nepomohlo to. Nič nepomáha.“

Vojak pozrel do auta a starého pána nechal, nech si skúma ten svoj motor. Auto bolo aj zvnútra také ošarpané ako zvonka. Čalúnenie dodriapané, prístrojová doska pokrytá hrubou vrstvou prachu. Vojak sa nahol dnu,

prstom utrel prach z palivomeru, vystrel sa a obrátil sa k starému pánovi.
„Nemáte benzín.“

„Tak tomu nerozumiem. Ešte nikdy sa mi to nestalo.“

„Teraz sa vám to stalo,“ odvetil vojak s mierne blahosklonným tónom.

Starý pán pokrčil plecami. „Som rád, že to nie je nič vážnejšie.“

„Obával som sa, že ten môj úbožiak dokonal.“ Vybral sa ku vchodu.

„Odtlačte ho niekde nabok,“ zakričal ponad plece. „Pošlem sem niekoho, aby natankoval.“

„Počkajte okamih, pane!“ Vojak predbehol starého pána a zastal pred ním. „Bez pasu je vstup zakázaný! Toto územie je prísne chránené.“

„Lenže ja mám pas,“ povedal starý pán a vystrel ruku. Slnečné lúče sa odrážali od obalu z plastickej látky ako od zrkadla.

Vojak vzal preukaz, prezrel si ho, razom stuhol a zrazil opätky.

„Prepáčte, pán generál,“ salutujúc sa ospravedlňoval.

Ben Ezra tiež zasalutoval. „To je v poriadku. Pohov!“

Mladý muž sa uvoľnil. „Poznáte cestu, pane?“ spýtal sa úctivo.

„Poznám,“ usmial sa Ben Ezra. Vystrel ruku. „Prosím si svoj pas.“

„Nech sa páči, pane,“ rýchlo odvetil vojak. „S autom si nerobte starosti, pane. Postaráme sa oň.“

Generál sa usmial. „Ďakujem.“ Otočil sa a ako odchádzal, jeho dlhý beduínsky šat sa jemne vlnil.

„Kto to bol?“ spýtal sa zvedavo druhý vojak.

V tlmenom hlase prvého vojaka znela úcta. „Generál Ben Ezra.“

„Lev púšte?“ V hlase druhého vojaka sa zračilo prekvapenie. Otočil sa, aby sa ešte obzrel za starým pánom. „Domnieval som sa, že je mŕtvý.“

„Ako vidíš, nie je,“ odvetil prvý vojak. „Pod'. Pomôž mi s generálovým autom.“

V KONFERENČNEJ miestnosti sedeli za stolom len piati muži. Traja Američania, ktorí sa zúčastnili aj na predošlej schôdzke, Ben Ezra a generál Ešnev.

„Prepáčte nám to malé preoblečenie, páni,“ ospravedlňoval sa Ešnev. „Ale okrem beduínov sú všetci ostatní na fronte.“

„Nemusíte sa ospravedlňovať,“ povedal Weygrin. „Chápeme to.“ Usmial sa. „Mimochodom, gratulujeme. Vaši chlapci perfektne zmatli Tretiu egyptskú armádu.“

Ešnev zachmúrene prikývol. „Vaše uznanie je predčasné. Ešte nie je nič isté.“

„Dostali ste ich,“ zasnáven dodal americký plukovník.

„Napriek tomu potrebujeme pomoc,“ povedal Ešnev. „Veľkú pomoc.“

Zaplatili sme privysokú cenu za to, že sme im dovolili, aby zaútočili prví.“

„Kto by bol vôbec predpokladal, že začnú útok práve na Jom Kipur?“ začudovane poznamenal Harris z ministerstva zahraničných vecí. Usiloval sa, aby jeho komentár vyznel upokojujúco.

Ben Ezra zareagoval vecným tónom. „Ja. Myslím, že som to aj na našom poslednom stretnutí jasne povedal.“

„To bola len odvážna domnienka,“ bránil sa Harris.

„Všetko sú iba domnienky,“ potichu odvetil Ben Ezra. „A keby som sa mýlil, aj tak by ste proti tomu nič nepodnikli.“ Harris neodpovedal.

„Povedzte,“ dôverne sa spýtal starý generál. „Podali ste o tom správu svojmu šéfovi?“

Harris prikývol. „Samozrejme.“

Ben Ezra naňho pozrel. Smutne zavrtel hlavou. „Tejto tragédii sa dalo predísť.“

„Nechápem ako,“ namietal Harris.

„Mali sme urobiť to isté, čo naposledy. Už dávno by bolo po vojne.“

„Ale svetová mienka by sa obrátila proti vám,“ oponoval Harris.

„Teraz nám svetová mienka naozaj veľmi nepomôže,“ odsekol Ben Ezra. „Neviem o tom, že by nám nejaká armáda prišla na pomoc.“

„Je zbytočné o tom hovoriť,“ rýchlo sa zapojil Ešnev. „Napokon to ani nie je predmetom nášho dnešného stretnutia. Prišli sme si vypočuť tvoje hodnotenie súčasnej situácie.“

„Aj tak ho budete ignorovať tak ako minule,“ poznamenal uštipačne Ben Ezra. Videl Ešnevovi na očiach, že sa urazil a vzápätí ho to zamrzelo. „Prepáč, priateľ,“ povedal miernejším hlasom. „Zabudol som, že máš oveľa väčší dôvod smútiť než ja.“

Ešnev mlčal.

Ben Ezra preletel pohľadom po Američanoch. „V starobe sa človek cíti veľmi osamelý.“ Nikto nepreriekol ani slova.

„Boli by ste takí láskaví, páni, a odpovedali mi na jednu otázku?“ spýtal sa. „Povedzte, prečo ste prišli na túto schôdzku? Tak ako mne, i vám musí byť predsa jasné, že to k ničomu nevedie, že sa celkom nič nestane, že sa vôbec nič nezmení.“

„Nemáte pravdu, generál Ben Ezra,“ rýchlo odvetil plukovník Weygrin. „Vaše názory a postoje si vysoko vážime.“

Ben Ezra sa usmial.

„A ja zasa vaše. Len keby som im rozumel. Stále sa neviem rozhodnúť, či nás máte radi, alebo nás nenávidíte.“

Ešnev sa opäť pokúsil vrátiť diskusiu do správnych koľají. „Dostal si Al-Fajov spis?“

„Áno,“ prikývol Ben Ezra.

„Aké závery sa podľa teba z neho dajú vyvodit’?“

„Keby boli Arabi múdri, odzbrojili by svoje vojsko, našli by si ešte ďalších troch ako je on a bez jediného výstrelu by si podmanili svet.“

„A to už ako?“ čudoval sa Harris.

Ben Ezra si dovoľil úsmev. „Veľmi jednoducho. Kúpili by si ho.“

Nikto sa nezasmial.

„Vojna je takmer stratená, to viete,“ povedal starý pán.

„Ako to myslíte?“ spýtal sa Weygrin. „Veď ešte sa neskončila.“

„Izraelčania postupujú smerom na Egypt a na Sýriu. Sadat už začína hovoriť o mieri. Dobré vie, kedy je v úzkych.“

„Dobré vie, kedy vyhráva,“ sucho skonštatoval Ben Ezra. „Išlo mu len o to, aby Arabom vrátil hrdosť. A to sa mu podarilo. Arabskí vojaci bojovali statočne. Znovu si ich všetci vážia. O nič iné mu nešlo.“ Siahol si pod šaty a vybral akýsi papier. „Ešte by sme tú vojnu mohli vyhrať, závisí to len od nás, koľko času nám poskytnete.“

„Nerozumiem,“ povedal Harris.

„Potrebujeme ešte dva týždne,“ povedal Ben Ezra. „Egypt pre nás nie je zaujímavý. Musíme obísť Káhiru, z jednej strany obsadiť Líbyu a dobyť Sýriu. Ak sa nám to podarí, tak zozadu prelomíme obávanú ropnú blokádu. Ak sa nám to nepodarí, tak je len otázkou času, kedy sa dostaneme do izolácie.“

„Ako to súvisí s tým, že vám máme poskytnúť čas?“ spýtal sa Harris. „Soviety už začínajú vyvíjať tlak na zastavenie paľby.“

Ben Ezra sa naňho zahľadel. „Takú hlúposť by ste predsa nedopustili.“ Smutne pokrútil hlavou. „A kde boli Soviety, keď Arabi vyhrávali? Tiež sa nám usilovali pomôcť so žiadosťou o zastavenie paľby? Nie. Potichu vyčkávali, kým sa vojna nezačne vyvíjať iným smerom. Teraz žiadajú zastavenie paľby, aby ubránili svoje pozície. Arabi sa vytasili s takou zbraňou, o akej sa im ani len nesnívalo - s ropným embargom. Dokážu ňou zasiahnuť západný svet oveľa rýchlejšie ako atómovou bombou.“

Keď budeme mať pod kontrolou líbyjskú naftu a sýrske ropovody, tak embargo rozbijeme. Keby bolo treba, mohli by sme zásobovať celý svet. Irán sa medzi západné krajiny už zaradil a Jordánsko nebude váhať ani sekundu, takže nám už nič nebude stáť v ceste.

Ak sa nám to nepodarí, tak sa nám svetová ekonomika rozpadne pred nosom. Arabi rozdelia svet. Francúzsko sa okamžite pokúsi preklízať nejakou škárou a rozbiť európsku dohodu. Japonsko bude nútené sa pridať, pretože osemdesiat percent ropy dováža z arabských krajín. A takto sa postupne Arabom podarí nás izolovať od ostatných krajín sveta. A vôbec

im to nemôžem zazlievať, pretože prežiť je pre nich rovnako dôležité ako pre nás.“

„Ak však prenesiete vojnu do Sýrie a Líbye, tak možno očakávať ruskú intervenciu,“ povedal Harris.

„O tom pochybujem,“ odvetil Ben Ezra. „Obávajú sa konfrontácie práve tak ako vy.“

„To je len váš názor,“ chladne zareagoval Harris.

„Máte pravdu,“ povedal starý pán. „Ale keby ten váš pán Kissinger trochu pribrzdil, mohlo by sa nám to podariť.“

Harris pozrel na Ešneva. „Našťastie toto nie je vaša vládna politika.“

Ešnev neochotne pripustil. „Nie je.“

Harris sa znovu obrátil na Bena Ezru. „Pán Kissinger dúfa, že sa mu v priebehu dvoch dní podarí uzavrieť dohodu o zastavení paľby.“

„V tom prípade pánu Kissingerovi blahoželám,“ povedal Ben Ezra s iróniou v hlase. „Napokon sa z neho vyklúje Neville Chamberlain sedemdesiatych rokov.“

„Myslím, že táto diskusia presiahla rámec nášho stretnutia,“ odmerane zareagoval Harris. „Takéto záležitosti si vyžadujú diskusiu na vyššej úrovni. Nás väčšmi zaujíma, čo vieme o Al-Fajovi.“

Ben Ezra naňho pozrel. „Nemyslím si, že by nám to v niečom pomohlo, môžeme sa len modliť, že i naďalej bude odolávať tlaku zľava a bude sa čo najviac pridŕžiavať stredy. Celkom určite nie je jeho cieľom dať svoje bohatstvo a moc masám, to by neurobil nijaký bohatý šejk. Pohybujú sa však na tenkom ľade. Ktovie, ako dlho sa im to ešte podarí.“ Obrátil sa na Ešneva. „Máte o ňom od začiatku vojny nejaké informácie?“

„Nie je toho veľa,“ odvetil Ešnev. „Veľmi ťažko sa udržiava spojenie. Pred vypuknutím konfliktu povolali Al-Faja domov a odvtedy sa odtiaľ nepohol. Vieme, že má viesť radu pre spoločné investície všetkých ropu produkujúcich krajín, ale samotné rokovania o využití ropy bude viesť spoločný výbor zložený z ministrov zahraničných vecí zúčastnených krajín. Veľmi opatrne rozdeľujú dodávky ropy aj peniaze, ktoré získavajú z jej predaja. Považujú to za politický nástroj. Čisto interne už nekladú taký dôraz na zisky. Uberajú sa novou líniou: S ropou za spravodlivosť.“

„Myslíte si, že bude mať vôbec nejaký vplyv na politiku vývozu ropy?“ spýtal sa Harris.

„Spočiatku veľmi malý,“ odpovedal Ešnev. „Možno neskôr jeho vplyv stúpne, keď si Arabi uvedomia, že brzdenie, prípadne kolaps svetovej ekonomiky bude v konečnom dôsledku znamenať stratu ich vlastných investícií. Myslím si, že Al-Faj i princ sú si toho vedomí, to je dôvod, prečo vzal tú funkciu v rade. Nechce sa púšťať do politiky. A práve vďaka

nepolitickosti bude mať voľné ruky, čo mu umožní nezávisle rokovať s oboma stranami.“

„Kde je jeho rodina?“ spýtal sa Ben Ezra.

„Žena so synmi sú zatiaľ v Bejrúte,“ odvetil Ešnev. „Aj bývalá manželka s dcérou.“

„S tou, ktorá chodila vo Švajčiarsku do školy?“ spýtal sa zvedavo starý pán.

„Áno,“ odvetil Ešnev.

„Už tam nie je.“ Agent CIA prehovoril po prvý raz. „Mladšia dcéra Lejla odletela pred troma dňami do Ríma. Sprevádzali ju mladý muž a dievčina.“

Ešnev bol prekvapený. „Ako ste sa to dozvedeli?“

„Toho mladého muža sme sledovali už dlhší čas,“ odpovedal Smith. „Vo Vietname obchodoval s drogami, nedávno prišiel na Stredný východ.“ Vzal si cigaretu. „Stýkal sa s mafiou, ale naposledy pracoval pre Alího Jasfira.“

„A čo s tým má spoločné Al-Fajova dcéra?“ spytoval sa starý pán.

„Pokúšame sa to zistiť,“ odvetil Smith. „Isté informácie už mám. Minulú jar odišla zo školy a zúčastnila sa partizánskeho výcviku. Po jeho absolvovaní zostala z neznámych dôvodov celé leto doma. Potom sa s ňou skontaktoval tento muž a ani nie o týždeň spolu odišli.“

„Má naša spravodajská služba tieto informácie?“ spýtal sa Ešnev.

„Má. Poskytol som im ich v deň, čo som ich dostal.“

„Sú ešte v Ríme?“ spýtal sa Ešnev.

„Neviem,“ povedal Smith. „Na letisku sa rozišli. Dievčatá nastúpili do jedného taxíka a ten muž do druhého. Môj človek mohol sledovať len jeden taxík. Zavesil sa na toho muža.“

„Ten muž je teda ešte v Ríme?“ spýtal sa Ešnev.

„Áno. V márnici. Dve hodiny po príchode ho zavraždili. Polícia predpokladá, že v tom má prsty mafia. Nestrpí, keď niektorý z jej vojakov prebehne ku konkurencii.“

„Treba nájsť to dievča,“ povedal starý pán.

„Nasadím na ňu svojich ľudí,“ odvetil Ešnev. Vstal. „Myslím, že to by sme mali, páni. Máte ešte niečo do diskusie?“

Američania na seba navzájom pozreli. Schôdzka sa skončila. Vstali a podali si ruky. Plukovník Weygrin a Harris sa na rozdiel od Smitha správali k starému pánovi veľmi oficiálne.

Zvraštil tvár a zahľadel sa na Bena Ezru. „Viete, pán generál,“ povedal nosovým stredozápadným prízvukom, „máte úplnú pravdu. Len keby vás vaši viac počúvali.“

„Ďakujem, pán Smith. I ja si to želám.“

„Moju vizitku máte,“ povedal muž z CIA. „Kedykoľvek budete odo mňa

niečo potrebovať, zavolajte.“

„Ešte raz ďakujem,“ povedal Ben Ezra.

Američania vyšli z miestnosti a obaja Izraelčania na seba pozreli. „Tak čo si myslíš, Izaiáš?“ spýtal sa Ešnev.

Starý pán pokrčil plecami. „Ovládaš jidiš, Lev?“

„Nie,“ odvetil Ešnev. „Som *sabra*. Nikdy som sa to nenaučil.“

„Majú také príslovie,“ pokračoval starý pán. „Vzniklo veľmi dávno, myslím v Poľsku alebo v Rusku počas jedného pogromu. *Schver cu zahn a Jid*.“

„Čo to znamená?“ spýtal sa Ešnev.

Starý pán sa síce usmial, ale nie preto, že by to bolo vtipné. „Je ťažké byť Židom,“ doložil na vysvetlenie.

TRETIA ČASŤ

KONIEC JESENE

1973

1 . KAPITOLA

DICK CARRIAGE zaklopal na dvere Bajdrovej spálne. Ozval sa tlmený Bajdrov hlas. „Vstúpte!“

Dick otvoril dvere a na okamih zažmurkal. Izbu zaplavovalo ranné švajčiarske slnko. Bajdr sedel za malým písacím stolom, chrbtom k oknu. Spoza neho presvitajúce lúče mu zatieňovali tvár. Pozrel na Carriagea. „Prosím.“

„Sú tu Francúzi, pane.“

Bajdr pozrel na hodinky. „Prišli zavčasu.“

Carriage sa usmial. „Nič neriskujú. Nechcú, aby ste sa stretli s niekým iným, chcú byť prví.“

Bajdr sa zasmial. „To je na tých Francúzoch celkom sympatické. U nich má človek istotu, že nie sú lojálni voči nikomu inému, len sami voči sebe.“

„Čo im mám povedať?“

„Nech počkajú.“ Podstrčil Carriageovi nejaký spis. „Čo o tom viete?“

Carriage spis vzal a začal si ho prezerat'. V záhlaví bolo veľkými písmenami vytlačené: ARABSKÉ BÁBIKY, Ltd. V spise bolo založených niekoľko nákladných listov a faktúr. Na každej faktúre bola pečiatka Vyplatené. Pozrel na Bajdra. „Neviem o tom viac ako vy, azda že faktúry platia načas.“

Bajdr si vzal spis späť. „Veď práve to. To je na tom čudné. Už ste videli nejakého Libanončana, ktorý načas platí faktúry?“

„Nechápem. Sú to dobrí zákazníci. Nemáme sa na čo sťažovať.“

„A ďalšia vec,“ pokračoval Bajdr. „Platia rýchlostný príplatok za expresnú prepravu. Dočerta, prečo sú tie bábičky také dôležité, že sú ochotní platiť ešte aj príplatok za dopravu? Aj to je čudné. Libanončania by neplatili príplatky za nič na svete, ani keby od toho závisel ich život.“

„Blížia sa Vianoce. Možno chcú stihnúť vianočný trh.“

„To by bolo v poriadku, keby ich posielali teraz. Lenže oni začali už v septembri.“ Bajdr odovzdal Carriageovi spis. „Zistite mi o tej spoločnosti čo najviac.“

„Áno, pane.“ Odchádzal k dverám. „Ešte niečo?“

Bajdr pokrútil hlavou. „Tým Francúzom ponúknite kávu. O chvíľu som tam.“

Keď sa za Carriageom zavreli dvere, Bajdr vstal, otvoril francúzske okná za písacím stolom a vyšiel von na terasu. Čerstvý ranný vzduch bol prvým prísľubom blížiacej sa švajčiarskej zimy. Bajdr sa zhlboka z plných pľúc nadýchol.

V diaľke sa zreteľne črtali modro-zelené hory so snehovými čiapočkami na vrcholcoch. Bajdr pozrel dolu na mesto, ktoré sa práve zobúdzalo. Z ulíc sálal ruch.

Ženeva. Bolo tu všetko. Peniaze, moc, diplomacia i obchod. Vojnu vyhrajú tu, nie na bojiskách Stredného východu. Banky a budovy obchodných firiem v tomto zvláštnom starobyľom švajčiarskom meste vzbudzovali v človeku pocit, že sú povznesené nad akékoľvek spory či boje, ale neváhali ťažiť z hocakého nového vetra, nech už dul z ktorejkoľvek strany.

Bajdr vošiel späť do svojej izby a poobzeral sa. Apartmán mal v hoteli prenajatý vždy na celý rok a slúžil mu počas jeho príležitostných návštev. Ktovie, ako to bude teraz. Budúci rok tu bude musieť stráviť neporovnateľne viac času. Apartmán už nebude ani dosť veľký, ani dosť reprezentatívny, aby v ňom mohol prijímať hostí, ako sa od neho očakávalo.

Čím dlhšie nad tým rozmýšľal, tým väčší sa mu to pozdávalo. Nebolo by márne, keby tu mal vlastnú základňu. Okrem toho vo Švajčiarsku bola vždy veľmi dobrá a rušná zimná sezóna. Celý svet bude medzi St. Moritzom a Gstaadom. Vôbec o tom nepochyboval, že Jordana by bola nadšená večierkami, spoločnosťou i zimnými športmi.

Poznamenal si, že ju má neskôr zavolať a povedať jej, ako sa rozhodol. Aj Carriage musí oznámiť realitnému agentovi, že má záujem kúpiť v Ženeve dom a v Gstaade vilu. Bol si celkom istý, že nebude dlho trvať, kým niečo vhodné nájde. Peniaze majú neuveriteľnú moc, dokážu dať veci do pohybu.

Podišiel k zrkadlu a pozrel na seba. V bielej košeli a tmavých nohaviciach sa ovela viac ponášal na Európana než na Araba. Šiel do šatníka.

O chvíľu vyšiel so šatami v rukách. Rýchlo vklázol do tmavohnedého mišlahu a na hlavu si založil bielu prikrývku splývajúcu až na plecia, previazanú hrubou zapletenou čiernou šnúrou. Opäť sa pozrel do zrkadla. Vyzeral ako Arab. Šiel k dverám a sám pre seba sa usmieval. Národné oblečenie má svoje výhody. Najmä ak mal do činenia s Francúzmi, ktorí mali pocit nadradenosti nad ostatnými obyvateľmi tejto planéty.

„SME neveľká krajina, pán Duchamps,“ povedal Bajdr po francúzsky, „a celkom odlúčená od mora, hoci nám prístup k moru umožňujú naši láskaví susedia, takže iste chápete náš problém. Voda. Máme ropu, ale chýba nám voda. Neraz som počul nášho princa hovoriť, že by ochotne vymenil svoje bohaté náleziská ropy za náleziská vody. Keby sme mali vodu, naša krajina by kvitla.“

Duchamps pozrel na svojho spoločníka a chápavo prikývol. „Monsieur

Al-Faj, Francúzsko vždy patrilo medzi prvé krajiny na svete, ktoré chápali problémy národov na Strednom východe, ich túžbu po sebaurčení a slobode. Verejne sme odsúdili zneužívanie vašich zdrojov a naznačili sme, že vás vo vašich záležitostiach budeme podporovať, často aj na úkor našich dobrých vzťahov s mocnosťami a proti verejnej mienke. Nespomínate si, že sme počas predošlého konfliktu v šesťdesiatom siedmom odmietli Izraelu dodávku bojového lietadla Mirage pre päťdesiatčlennú bojovú posádku?

„Spomínam.“ Ale nepripomenul mu, že si spomína nielen na to, ako Francúzsko odmietlo lietadlo dodať, ale odmietli Izraelčanom vrátiť sto miliónov dolárov, ktoré na lietadlo vyzbierali. Napriek tomu si nevedel odpustiť zlomyseľnú poznámku. „Odvtedy, čo ste tak veľkoryso darovali slobodu Alžírsku, zaradili ste sa do čela tých, ktorí uznávajú základné arabské právo - právo na sebaurčenie.“

Na Francúzovej tvári sa na okamih zračili rozpaky, ale vzápätí zmizli. „Francúzsko je pripravené splniť akékoľvek dodávky materiálu pre arabské krajiny. Naše továrne pracujú naplno, stavajú lietadlá, autá, tanky, takmer všetko, čo môže arabský svet potrebovať na demonštráciu svojej schopnosti brániť sa.“

Bajdr sa zdvorilo usmial. „To ma teší. Celkom určite túto správu odovzdám príslušnej rade. Sám však dobre viete, že nie som vojenský zmocnenec. Nemám s tým nič spoločné. Keby ste mali zariadenie na výrobu vody, mal by som oň nesmierny záujem.“

„Existujú aj zariadenia na výrobu vody, ale, žiaľ, na začiatok potrebujú vodu.“

Bajdr si dovoľil zatvárať sa naivne. „Naozaj?“

„Sú to atómové odsol'ovacie zariadenia. Sú veľmi drahé, ale fungujú. Žiaľ, vaša krajina je vo vnútrozemí.“

„To je síce pravda, ale máme dohody so svojimi susedmi - so Sýriou, Irakom, Jordánskom, Saudskou Arábiou, aby sme vyvinuli pre všetky zúčastnené krajiny zdroje na výrobu sladkej vody.“

„Ste teda aj zástupcom týchto krajín?“ spýtal sa Francúz.

„Arabské krajiny v tejto oblasti sa po prvý raz zjednotili. Chceme spoločne rozvinúť náš priemyselný i poľnohospodársky potenciál. Napríklad s talianskou firmou Fiat sme nedávno uzavreli dohodu na licenčnú výrobu ich vozidla. Výrobné závody budú roztrúsené po jednotlivých krajinách, aby aj ich robotníkom priniesli nejaký úžitok“

„To je vynikajúce,“ odmerane poznamenal Francúz.

„Samozrejme, vlastná výroba nás bude stáť o čosi viac než dovoz. Lenže nám nejde až tak veľmi o zisky ako o dosiahnutie sebestačnosti, a preto to považujeme za dobrú myšlienku. Vedíme rokovania aj v iných oblastiach,

napríklad v oblasti spotrebičov pre domácnosť a televízorov. Je až neuveriteľné, aké sú možnosti, ak sa človeku nelení pracovať.“

„Čo myslíte, o koľko viac bude stáť vlastná výroba než dovoz týchto zariadení?“ spýtal sa Duchamps.

Bajdr pokrčil plecami. „O päťdesiat percent, možno o sto percent. Ale čo na tom záleží? Máme na to peniaze. Môžeme si to dovoliť.“

Francúz chvíľu mlčal. Keď prehovoril, bolo cítiť, že stratil pocit sebaistoty, s akým prišiel. „Aj my by sme veľmi radi prispeli k vášmu programu priemyselného rozvoja. Som si istý, že nájdeme veľa projektov, ktoré môžu byť užitočné pre obe strany. Nášmu spracovateľskému priemyslu sa nevyrovná nijaký na svete.“

„To sa dobre počúva. Mňa však mimoriadne zaujímajú vaše. plány ohľadne atómovej desalinácie vody. Táto oblasť si zrejme zaslúži dôkladný výskum a určite by sme v tomto odvetví mohli spolupracovať.“

„Spomínaný projekt je pravdepodobne najdrahší zo všetkých,“ rýchlo dodal Duchamps.

„Povedal som, že peniaze nehrajú rolu. Len v mojej malej krajine dosahujú príjmy z ropy denne vyše milión dolárov. Keď to vynásobíte počtom arabských krajín, dostanete astronomickú sumu.“

„Francúzsko tiež nie je chudobné. Máme toľko peňazí, koľko potrebujeme. Dokonca navyše.“

„To si plne uvedomujem, ale existujú aj iné prostriedky vzájomnej výmeny, a hoci nie som politicky činný, budú pri konečnom rozhodovaní moje odporúčania brať do úvahy.“

Francúz naňho chladne pozeral. Obaja vedeli, o čom Bajdr hovorí. Tým výhodným výmenným artiklom bola ropa nie pre peniaze, ale pre vzájomnú spoluprácu. „Monsieur Al-Faj,“ pokračoval, „neviete si predstaviť, ako ma teší, že sme našli oblasť, v ktorej by sme mohli spolupracovať. Zakrátko prídem s niekoľkými veľmi konkrétnymi návrhmi.“

Bajdr vstal.

„Budem vás netrpezlivo očakávať.“

Aj Francúzi vstali. Bajdr sa zdvorilo uklonil a urobil tradičné arabské gesto na rozlúčku. „Boh s vami.“

Len čo Francúzi odišli, vstúpil do miestnosti Carriage. „Už sa sem začínajú hrnúť,“ povedal. „Akési OSN v malom: Nemci, Taliani, Rumuni, Nóri.“

„Roznieslo sa to naozaj veľmi rýchlo.“

Carriage neveriacky zavrtil hlavou. Prišli len predvčerom. „Sadajú ako osy na med.“

Bajdr sa zasmial. „Zavolajte radšej do banky a spýtajte sa, či by nám

nepožičali niekoľko sekretárov. Potom zostavte plán stretnutí. Musíme prijať všetkých.“

„Prečo? Len máloktorí z nich majú pre nás niečo zaujímavé.“

„Viem, ale na tom nezáleží. To embargo totiž všetkých šokovalo. Ešte vždy tomu nemôžu uveriť. Keď bude trvať dlhšie, najprv zneistia, potom ich to nahnevá. A jednou z našich úloh je, udržať si čo najviac priateľov.“

„V poriadku, pane.“ Carriage šiel k dverám.

Bajdr ho zastavil. „Dick, zavolajte mi, prosím vás, pani Al-Fajová. Chcem s ňou hovoriť. Je v Bejrúte v dome môjho otca.“

„Áno, pane.“ Dvere sa za ním zavreli a za okamih zazvonil telefón. Švajčiarska telefónna sieť sa naozaj môže pochváliť neuveriteľnou výkonnosťou. Na linke mal Jordana.

„Ako sa majú deti?“ spýtal sa.

Jordana mu odpovedala bezfarebným hlasom. „Dobre.“

„V škole sa im páči?“

„Či sa im páči, to neviem, ale chodia tam.“

„Máš veľa povinností?“

Chvíľu bolo ticho. „Ty asi žartuješ,“ odvrkla. „Som predsa v Bejrúte. Nemám tu vôbec čo robiť.“

„Potom nebudeš mať nič proti tomu, keď priletiš za mnou a pomôžeš mi tu. Rozhodol som sa, že kúpim v Ženeve dom a v Gstaade vilu. Mám priveľa práce, aby som to všetko stihol.“

„Myslíš to vážne, Bajdr?“

„A prečo by som o tom hovoril? Všetko nasvedčuje, že v najbližšom období tu strávime veľa času. Prídeš?“

Zasmiala sa. „Prvým lietadlom.“

„Dobre.“ Usmial sa do telefónu. „Daj mi vedieť, kedy priletiš, aby ťa Džábir počkal na letisku.“ Len čo zložil slúchadlo, vstúpil do miestnosti Dick. Akosi čudne sa tváril. „Vonku čaká nejaké dievča a chce sa s vami stretnúť.“

Odrazu sa Bajdr rozčúlil. „Vy by ste to teda mali vedieť, Dick,“ osopil sa naňho, „že mám priveľa práce na to, aby som sa zabával s akýmsi dievčiskom. Pošlite ju preč.“

„Už raz som to urobil, pane,“ odvetil Dick. „Lenže o pár minút sa vrátila aj s Džábirom. Povedal, že by ste ju určite rád videli.“

To sa zdalo Bajdrovi čudné. Džábir sa zvyčajne nezaujímal o ženy „Kto je to?“

„Neviem, pane. Ani ona, ani Džábir mi nepovedali, ako sa volá. Povedali len, že vás chcú prekvapiť.“

Bajdr sa na chvíľu zamyslel. Určite je to niečo veľmi dôležité. Džábir sa

nezvykol hrať na schovávačku. „Dobre teda. Prijmem ju,“ odvetil, „ale len na chvíľu. A povedzte Džábirovi, že to robím ako láskavosť a nechcem, aby sa to viac opakovalo.“

„Áno, pane.“

Bajdr podišiel k servírovaciemu stolčeku a nalial si šálku kávy. S plnou šálkou sa pobral k svojmu písaciemu stolu. Začul, ako sa mu za chrbtom otvorili dvere a otočil sa.

Vo dverách stála takmer hanblivo neznáma mladá žena. Bajdr si ju zvedavo obzeral. Čosi mu bolo na nej trochu povedomé. Bola pekná, mala srdcovitú tvár s tmavomodrými očami a čiernymi lesklými vlasmi, ktoré jej spĺývali na pleciah. Mala síce blúzku a modré džínsy ako väčšina mladých ľudí, ale dalo sa usúdiť, že má dobrú postavu. Zbadal, že sa jej do tmavomodrých očí ukráda strach. Odrazu mu bolo všetko jasné.

„Lejla!“ vykrikol.

Plachý smiech zahnal strach. „Ahoj, otec,“ skromne pozdravila. Podišiel k nej a vzal ju do náručia.

2. KAPITOLA

„MÁM UŽ skoro devätnásť, otec, a v škole sa vôbec nič nerobí. Vo svete sa deje priveľa dôležitých vecí a ja nechcem stáť bokom.“

Usmial sa. Tak veľmi mu pripomínala jeho samého. Bola rovnako netrpezlivá, rovnako zvedavá a takisto ako on túžila byť aktívna.

„A čo by si chcela robiť?“

Zneistela. „Neviem. Viem len to, čo by som nechcela robiť. Nechcem byť ako moja sestra. Nechcem, aby jediným cieľom môjho života bolo vydať sa a mať deti. Musím mať predsa možnosť uplatniť sa.“

„Rozprávala si sa o tom so svojou matkou?“

„Poznáš mamu. Ničomu nerozumie. Myslí si, že by som mala robiť presne to, čo robiť nechcem. Starý otec mi dokonca aj niekoho vybral, za koho by som sa mala vydať.“

Bajdr bol pobavený. „Tvoj starý otec sa vôbec nezmenil. Predpokladám, že tvoj nastávajúci je bohatý muž z veľmi dobrej rodiny.“

„Samozrejme.“ Zasmiala sa. „V tomto sa starý otec Rijád vždy dobre vyznal.“

Bajdr sa smial. „To poznám. Ale teraz vážne, mohla by si robiť veľa vecí. Napríklad učiť. Potrebujeme naozaj každého učiteľa.“

„Máš na mysli len povolania vhodné pre ženy.“ Nevedela sa ubrániť

miernemu náznaku pohrdania v hlase. „Ani to nechcem. Nehľadám povolanie, ktoré smú ženy vykonávať už celé generácie. Chcem sa zapojiť do ozajstného života, chcem mať možnosť pohnúť veci dopredu. Svojím spôsobom chcem robiť to, čo robíš ty. Chcem nám pomôcť zaradiť sa do súčasného sveta a chcem, aby nás svet prijal a akceptoval naše podmienky.“

„Také jednoduché to zasa nie je. Vieš si predstaviť, koľko ľudí na svete nás ešte vždy považuje za primitívov?“

„Viem,“ rýchlo odvetila. „A to by som práve chcela zmeniť. Teraz, keď sme vyhrali vojnu, máme šancu dať svetu najavo, že sme takí schopní ako oni.“

„Ty si myslíš, že sme vyhrali vojnu?“ zvedavo sa spýtal Bajdr.

„Viem, že sme ju vyhrali. Keby nás neprinútili zastaviť paľbu, raz a navždy by sme zničili izraelskú armádu. Postupovali rovno do pasce, ktorú im nastražili v Sýrii a v Egypte.“

Bajdr sa na ňu zahľadel. Nič nevedela. Toto bola oficiálna verzia, ktorou panarabskí propagandisti kfmili jednoduchých ľudí. Nikdy sa neprestával čudovať, že väčšina Arabov tomu aj verí. V skutočnosti Izrael odrezal Tretiu egyptskú armádu a len niekoľko dní potreboval na to, aby obsadil Káhiru a Damašek. To im ani na um nezišlo.

„Ešte si mi nepovedala, čo by si chcela robiť.“

„Mám návrh.“

„Aký?“

„Mohla by som pracovať u teba.“ Hľadela mu rovno do očí.

Tak sústredene uvažoval, ako to myslí, že sa ani neusmial. „Ako čo?“ spýtal sa jemne.

„Mohla by som ti robiť asistentku,“ odvetila vážne. „Matka vždy tvrdila, že som mala byť radšej chlapec. Že som presne taká ako ty.“

„Obávam sa, že to nepôjde,“ odvetil milo. „Všetci moji asistenti absolvovali špeciálne kurzy, aby mohli zastávať svoju funkciu. Väčšinou je to vysoko odborná práca technického zamerania.“

„Nemyslím hneď,“ rýchlo dodala. „Mohla by som začať ako úradníčka alebo možno ako sekretárka, kým sa naučím, čo potrebujem vedieť.“

„Ovládaš stenografiu a písanie na stroji?“ spýtal sa.

„Viem trochu písať na stroji.“

Chvíľu mlčal, potom zavrtel hlavou. „Obávam sa, že ani to nepôjde. Aj na takéto práce potrebujeme kvalifikované sily.“

„Tak by som mohla byť v prijímacej kancelárii. Chcela by som jednoducho niekde začať.“

„Si moja dcéra. Ako by to podľa teba vyzeralo?“

„Nikto by sa to nedozvedel. Môžeme si to nechať pre seba.“

„Nie. To by nebolo dobré. V našej firme nejestvujú nijaké tajnosti.“

Bola očividne sklamaná. „Nechcem sa vrátiť do školy,“ tvrdohlavo vyhlásila. „Je mi z nej nanič!“

„Nemusíš sa tam vrátiť. Mám iný návrh.“ Hľadela naňho s nádejou v očiach.

„Ak to, čo hovoríš, myslíš naozaj vážne, mohol by som zariadiť, aby si išla na univerzitu do Spojených štátov, kde by si sa špecializovala na ekonomiku a obchodné vzťahy. O pár rokov budeš vedieť dosť, aby si sa mohla uplatniť v našej organizácii.“

„Ale to by trvalo celé roky,“ odvetila netrpezlivo. „A teraz čo? Kým skončím školu, bude všetko vybudované.“

Zasmial sa. „V tom s tebou nesúhlasím. Práce je dosť, toľko, že by vystačila na obidva naše životy.“

„A nemôžem chodiť do školy tu?“ spýtala sa. „Mohla by som pracovať aj chodiť do školy.“

„Ale to je zasa čosi iné. Tu sa naučíš iba stenografovať, písať na stroji a možno čosi z jednoduchého účtovníctva.“

„Na začiatok by to mohlo aj stačiť, a keď zistím, že som to zvládla, môžem ísť študovať do Štátov.“

„Musím si to premyslieť.“

„Nad tým netreba rozmýšľať,“ povedala rozhodne. „Počula som, ako tvoj zamestnanec volal do banky kvôli sekretárkam. Kým vám ich dajú, mohla by som pracovať ako pomocná sekretárka a dvíhať telefóny. Viem dobre telefonovať. Naozaj.“

Začal sa z plného hrdla smiať. „Ty si naozaj veľmi rozhodná mladá dáma.“

Oči sa im stretli. „Ani si nevieš predstaviť aká.“

„Začínam na to prichádzať,“ uškrnul sa, ale potom mu zmizol úsmev z tváre. „Vieš, musím sa o tom všetkom porozprávať s tvojou matkou.“

„Prečo? Nikdy predtým si sa s ňou o mne nerozprával.“

„To ti povedala matka?“

„Áno.“ Na okamih sklopila zrak, ale vzápätí naňho pozrela. „Prečo si nás nikdy nechcel vidieť, odkedy si odišiel?“

Bajdr jej pozeral priamo do očí. „Aj to ti povedala matka?“

Prikývla.

Bajdr mlčal. Nemalo zmysel vysvetľovať, koľkokrát ju chcel vidieť, koľkokrát chcel, aby ho navštívila, lenže Marjam ho vždy odmietla s odôvodnením, že s ním nechce mať už nič spoločné. Lejla vedela len to, že ich opustil, a tak to malo aj zostať. Zhlboka sa nadýchol, potom pomaly

vydýchol.

„To nie je pravda,“ odvetil potichu.

Nepovedala ani slova.

Tušil, že mu nie celkom verí. „Teraz už na tom nezáleží,“ jemne ju ubezpečoval. „Si tu a ja ťa konečne vidím.“

Ešte vždy mlčky prikývla.

„Povedz,“ spýtal sa rozpačito. „Ako sa vodí tvojej sestre?“

„Dobre. Je vydatá. Len zriedkavo sa s ňou či s jej mužom stretávam. Veľmi si nerozumieme. Oni sú príliš spoločenský. Amal si myslí, že je možno tehotná.“

Usmial sa. „Chceš povedať, že sa môžem stať starým otcom?“

„Je to možné.“

Potichu si piskol.

„To je americký zvyk,“ poznamenala rýchlo.

„Čo máš na mysli?“

„Pískanie. Čo to znamená?“

Zasmial sa. „Na mnohé veci si musím zvyknúť. Najprv zistím, že som otcom devätnásťročnej dcéry a vzápätí sa dozviem, že som starým otcom.“

Lejla sa zasmiala. „Neber to tak vážne. Amal si každý mesiac namýšľa, že je tehotná. Aj teraz to môže byť planý poplach.“

„Vieš, že máš dvoch bratov?“

„Viem. Mohameda a Sámira.“

„Vieš, ako sa volajú?“

„To predsa nie je nijaké tajomstvo. V novinách sa o vás dosť často píše. A bývajú tam aj vaše fotografie.“

„Sú to dobrí chlapci. Určite si ich oblúbiš.“

„Chcela by som sa s nimi zoznámiť.“

„Budeš mať príležitosť. Čoskoro.“ Vstal. „Kde vlastne bývaš?“

„U priateľky,“ odvetila. „Býva s rodičmi v Ženeve.“

„Je Švajčiarka?“

„Áno.“

„Chceš radšej zostať u nej, alebo by si sa rada presťahovala sem ku mne?“

„Ako rozhodneš ty,“ odvetila a odvrátila od neho zrak.

„Tak potom si vezmi svoje veci,“ povedal. „Stihneš sa sem vrátiť do večere?“

Zdvihla hlavu. Oči sa jej smiali. „Myslím, že stihnem.“

„Výborne, tak si chod' rýchlo po ne. Mám ešte prácu.“

Vstala z kresla a objala ho. „Ďakujem, otec.“

Jemne ju pobozkal na temeno hlavy. „Ned'akuj. Som predsa tvoj otec.“

STÁLA vo dverách kaviarne a prezerala si ľudí pri stoloch. Nebol tam skoro nikto, iba zopár úradníkov, ktorí pred odchodom do zamestnania debatovali pri rannej káve. Pozrela na hodinky. Jedenásť. Každú chvíľu by tu mali byť. Vybrala si stolík a sadla si.

Vzápätí sa pri nej zjavil čašník. „*Oui, mademoiselle?*“
„*Coca avec citron.*“

Priniesol jej nápoj a odišiel. Zapálila si cigaretu a popíjala kolu. Bola sladká. Nie taká sladká ako kokakola v Libanone, ale oveľa sladšia než vo Francúzsku, hoci ju servírovali na francúzsky spôsob. Hore plával maličký, tenučký kúsok ľadu, ktorý nestačil na ochladenie nápoja.

Vo dverách sa zjavili dvaja mládenci s dievčaťom. Boli podobne oblečení ako ona, mali džínsy, košele a bundy. Zakývala im, prišli k jej stolu a posadali si. Opäť prišiel čašník. O chvíľu im priniesol kávu a odišiel.

Hľadeli na ňu plní očakávania. Aj ona na nich mlčky hľadela. Nakoniec odložila cigaretu a dva prsty zdvihla do písmena V.

Všetci sa rozosmiali. „Takže to vyšlo?“ spýtala sa mladá žena nie celkom dobrou angličtinou.

„Perfektne.“

„A na nič sa ťa nepýtal?“

„Pýtal, ale to boli také zvyčajné rodičovské otázky,“ odvetila. Vzápätí vystrúhala grimasu. „Vieš, musím sa o tom porozprávať s tvojou matkou,“ napodobňovala otca.

Tvár mladej ženy prezrádzala znepokojenie. „Čo ak sa jej spýta?“

„Nespýta,“ presvedčivo odvetila Lejla. „Poznám svoju matku. Už desať rokov s ním neprehovorila ani slova a na tom sa nič nezmení.“

„Budeš preňho pracovať?“ spýtal sa mládenec.

„Na čiastočný úväzok. Myslí si, že by som mala najprv chodiť do obchodnej školy, aby som získala potrebnú kvalifikáciu.“

„A pôjdeš?“

„Samozrejme. Ináč by mu to mohlo byť podozrivé. A okrem toho dlho tam aj tak neobsedím.“

„Aký je to človek?“ spýtala sa mladá žena.

Lejla na ňu pozrela, akoby ju videla po prvý raz. „Myslíš môjho otca?“

„A koho by som mala podľa teba myslieť?“ odvrkla žena. „Je taký, ako o ňom píšú v novinách? Myslím playboy, ktorému žiadna neodolá?“

Lejla sa na okamih zamyslela. „Myslím, že je,“ rozpačito odvetila. „Ale ja ho vôbec tak neberiem.“

„A ako ho berieš?“

V Lejlinom hlase bolo cítiť trpkosť. „Keď naňho pozerám, vidím všetko

to, proti čomu bojujeme. Peniaze, moc, ego. Vidím v ňom človeka, ktorý vidí iba seba. Zápas našich ľudí je mu úplne ľahostajný. Myslí len na to, koľko peňazí z nich vytlačie.“

„Naozaj tomu veríš?“

„Keby som tomu neverila,“ odvetila Lejla presvedčivým hlasom, „nemohla by som robiť, k čomu som sa odhodlala.“

3. KAPITOLA

AKÁ je nádherná, prebleslo Lejle myslou, len čo Jordana vošla do izby. Vysoká s dlhými medovoplavými vlasmi, so snedou kalifornskou pokožkou, štíhlym telom a krásnymi dlhými nohami. Mala všetko, čo arabská žena nemohla nikdy mať. Na okamih pochopila, prečo jej otec urobil, čo urobil.

Potom sa jej však opäť zmocnila stará zatrpknutosť a nevraživosť, musela sa veľmi ovládať, aby ju nijako nedala pred prichádzajúcou Jordanou najavo.

„Tak toto je Lejla,“ pyšne ju predstavil Bajdr.

Bystré Jordanine oči na ňu priamo hľadeli a na tvári jej poihrával jemný úprimný úsmev. Podala jej ruku. „Som rada, že ťa konečne spoznávam. Tvoj otec o tebe často hovorieval.“

Aj Lejla jej podala ruku. Jordanin stisk ruky bol rovnako srdečný ako privítanie. „I ja som rada, že vás spoznávam,“ rozpačito odvetila.

„Tvoj otec mi spomínal, že by si tu rada zostala.“

„Ak vám to nebude prekážať.“

„Vôbec nie,“ ubezpečila ju Jordana. „Teší ma to, aspoň sa budem mať s kým porozprávať, keď bude preč. Často cestuje.“

„Viem,“ povedala Lejla. Pozrela na otca. „Prepáčte mi. Som trochu unavená. Nebude vám prekážať, ak dnes neprídem na večeru a pôjdem si ľahnúť?“

Bajdr rýchlo, jedným okom pozrel na Jordanu, potom sa obrátil k Lejle. „Vôbec nie.“

„Ani vám?“ spýtala sa Jordany. „Okrem toho iste sa máte obaja o čom porozprávať.“

„Chápem,“ odvetila Jordana.

„Tak dobrú noc.“

„Dobrá noc.“

Len čo sa za ňou zavreli dvere, Bajdr sa obrátil k Jordane. „Tak čo

povieš?“ spýtal sa.

„Myslím, že ma nemá rada.“

„Ako to môžeš vedieť?“ spýtal sa s neskrývaným prekvapením. „Veď ťa ani nepozná.“

„Tvoja dcéra žiarli.“

„Ty si sa zbláznila,“ oboril sa na ňu rozhnevane. „A na čo má podľa teba žiarliť? Veď som ju požiadal, aby tu s nami zostala.“

Jordana naňho pozrela. Muži niektoré veci jednoducho nikdy nepochopia. Veľmi živo si spomínala, aké nároky si robila na svojho otca a ako sa cítila, keď ho prvý raz videla s inou ženou. „Na tom predsa vôbec nezáleží,“ povedala. „Teším sa kvôli tebe.“

mlčal.

„Je veľmi pekná.“

„Áno.“

„Prečo sa tak náhle rozhodla odísť zo školy?“

„Povedala mi, že má pocit, akoby jej život unikal medzi prstami.“ Zasmial sa. „V devätnástich rokoch!“

„Až také smiešne to zasa nie je,“ odvetila. „Veľmi dobre to viem pochopiť.“

„Naozaj?“ spýtal sa prekvapene. „Tak potom mi určite budeš vedieť vysvetliť, prečo ma po toľkých rokoch chcela odrazu vidieť?“

„A prečo nie. Si predsa jej otec. Dcéry sú vždy zaťažené na svojich otcov.“

Chvíľu zostalo ticho. „Mal by som zavolať jej matku a oznámiť jej to.“

„Čosi mi hovorí, že zbytočne. Jej matka to vie.“

„Ako si na to prišla?“

„Tvoj otec mi povedal, že strávila s matkou celé leto a že odišla z Bejrútu len pred pár týždňami. Jej matka predsa musí vedieť, kam išla.“

Začudovane na ňu hľadel. Čosi tu nesedelo. Lejla ho nechala v predstave, že prišla zo školy. Ani slovom sa nezmienila o tom, že bola doma. Bolo mu to síce čudné, ale rozhodol sa, že o tom pred Jordanou pomlčí. „Asi zavolám otca a poviem mu, nech sa porozpráva s jej matkou.“

Jordana sa usmiala. Niekedy bolo jeho konanie veľmi priehľadné. Nechcelo sa mu rozprávať so svojou bývalou ženou. „Chlapci sa pýtajú, či budú môcť prísť za nami na návštevu, keď už budeme mať dom. Ešte nikdy nešantili na snehu.“

Bajdra to rozosmialo. „Povedz im, že sem môžu prísť hneď v prvý deň, keď začne snežiť.“

DICK CARRIAGE sa pohodlne oprel o operadlo a zložil si okuliare. Vzal si

zo škatule na stole papierovú vreckovku, obrátil sa na stoličke chrbtom k svietiacej stolovej lampe a začal si čistiť sklá. Za oknom lenivo padali obrovské biele vločky.

Boli vo Švajčiarsku o mesiac skôr, než začalo snežiť, a Bajdr dodržal slovo, dal chlapcov doviezť lietadlom ešte v ten deň. Teraz trávili víkend v Gstaade. On zostal v Ženeve, aby sa zbavili záplavy papierov. Bajdr ráno volal, bol v dobrej nálade. Chlapci mali obrovskú radosť, páčilo sa im.

Carriage sa usmial sám pre seba. Všetci otcovia sú v niečom rovnakí. Vôbec nezáleží na tom, odkiaľ pochádzajú. Bajdr mal svojich synov rovnako rád ako on. Otočil sa na stoličke k písaciemu stolu a pozeral na fotografie svojej manželky a synov. Fotografie, ktoré urobili v ich záhrade v Kalifornii, v ňom vyvolali pocit samoty. Boli veľmi, veľmi ďaleko od švajčiarskeho snehu.

Počul, ako na vchodových dverách pred miestnosťou, ktorú on i Bajdr používali ako pracovňu, keď sa zdržiavali vo veľkom dome v Ženeve, šťukla kľučka. Pozrel na hodinky. Bolo po druhej hodine ráno. Vo vstupnej hale sa na mramorovej dlážke ozýval klepot plieškami podbitých topánok. Bol to nepochybne rytmus ženských nôh. Mohla to byť len Lejla. Bola jediným členom rodiny, ktorý neodišiel do Gstaadu. Rozprávala čosi, že má v sobotu v škole ešte nejaké mimoriadne vyučovanie, ale nakoniec nikam nešla. Namiesto toho zostala až do popoludnia vo svojej izbe, potom odišla a vrátila sa až teraz.

Čosi je na nej veľmi čudné, pomyslel si. I keď sa navonok správala veľmi príjemne a očividne sa usilovala spolupracovať, cítil, že sa v jej vypočítavých očiach zračí akási uzavretosť a zdržanlivosť. Niekedy v nich zachytil záblesk hnevu, najmä voči Jordane, hoci jej veľmi záležalo na tom nedať najavo svoju nevôľu.

Kroky sa už ozývali pri schodisku, kráčala hore, ale náhle zastala. O chvíľu sa váhavo pohla kľučka na dverách. „Vstúpte,“ zvolal.

Dvere sa rozleteli dokorán a stála v nich Lejla v neodmysliteľných džínsach. Niekedy sa zamyslel, či má aj nejaké iné oblečenie.

„Dovolíte, môžem vás vyrušiť? Videla som vychádzať spod dverí svetlo.“

„To je v poriadku. Nevyrušujete ma. Aj tak som si urobil prestávku.“

Vošla do izby a videl, ako sa jej na vlasoch a na šatách topia vločky snehu. „Od včerajšieho rána, keď môj otec odišiel, ste sa vôbec nezastavili.“

Usmial sa. „Ináč sa tej haldy papierovania nemám šancu zbaviť. Keď je tu, nezostáva mi na administratívnu prácu veľa času.“

„Vy si nikdy neurobíte voľno?“

„Urobím. Keď sme boli pred niekoľkými mesiacmi v Kalifornii, bol som

celý týždeň so svojou rodinou.“

„A čo odvetdy?“ trvala na svojom. „Ani cez víkendy si nevezmete voľno?“

„A načo?“ spýtal sa. „Nemám tu čo robiť.“

„Môžete ísť predsa na večeru. Alebo do kina.“

„Radšej pracujem. Nerád chodievam sám.“

„Ved' nemusíte byť sám. Ženeva je plná dievčat, ktoré by neodmietli vaše pozvanie.“

Zasmial sa. „Všade je plno takých dievčat. Ale zabudli ste, že som ženatý.“

„Aj môj otec je ženatý, ale jemu to neprekáža,“ namietala.

Skúmavo na ňu pozrel, akoby chcel uhádnuť, čo vie. „Sú veci, ktorým sa váš otec jednoducho nemôže vyhnúť,“ rýchlo zareagoval. „Súvisia s jeho prácou.“

„Naozaj? Počula som o ňom pikantné historky.“

mlčal.

„Aj o Jordane som sa už všeličo dopytala.“ Vyzývavo naňho hľadela. „Aj to súvisí s prácou?“

Chladne jej pozrel do očí. „Vždy sa nájdu ľudia, ktorí radi klebetia. Väčšina z nich ani nevie, o čom hovorí. Prišiel som na to, že vášmu otcovi najlepšie posluším, ak nebudem strkať nos do jeho záležitostí.“

Zasmiala sa. „Teraz chápem, prečo vám otec tak veľmi verí. Ste voči nemu lojálny.“

„Je to môj zamestnávateľ,“ odvetil vecne. „Veľmi si ho vážim.“

„A máte ho aj rád?“ neodpustila si jedovatú otázku.

Bez zaváhania jej priamo odvetil. „Áno.“

„I keď ňuho nemáte takmer nijaké voľno?“

„Ja som sa tak rozhodol,“ odvetil priamo. „Keď si nechcem vybrať voľno, je to len moja vec.“

Obišla roh stola a premerala si štós papierov. „Za peniaze sa dá kúpiť takmer všetko.“ To už nebola otázka, ale konštatovanie. „Ste práve taký otrok tohto systému ako hocikto iný.“

„Nepoznám nijaký iný spôsob, ako si slušne zarobiť na živobytie,“ odpovedal jej po arabsky. „Potom treba mať len bohatého otca.“

Zbadal jej v očiach záblesk hnevu a vedel, že začal do živého.

„Ja nemám...“ Zarazila sa a zmĺkla.

„Čo nemáte?“ spýtal sa mierne.

Hnev vzápätí vystriedalo sebaovládanie. Usmiala sa. „Nič. Kde ste sa tak dobre naučili po arabsky?“

„Doma.“

Netajila prekvapenie. „Myslela som si, že ste Američan.“

„Veď aj som,“ usmial sa. „Moji rodičia pochádzali z Jordánska. Volali sa Churájí. Môj otec si zmenil meno na Carriage, prv ako som sa narodil, keď otváral svoju prvú reštauráciu. Predpokladal, že pre Američanov bude jednoduchšie povedať U Carriageovcov než u Churájíovcov.

„Vaši rodičia ešte žijú?“

„Nie.“

„Nikdy sa nechceli vrátiť domov?“

„Chceli.“

„Možno je lepšie, že sa nevrátili,“ dodala rýchlo. „Aspoň dovtedy, kým im stoja pred dverami Židia.“

MLčky na ňu pozrel. Tragédia bola totiž v tom, že sa tam vrátili. Keby neboli odišli, možno by boli ešte dnes nažive.

Jeho mlčanie považovala za súhlas. „Ale nebudú tam navždy. Čoskoro sa Židov zbavíme. Už sa nám to takmer podarilo, ale oklamali nás.“

„Kto?“

„Naši vlastní ľudia. Ľudia, ktorí vždy myslia len na vlastné vrecká, na svoju moc. Keby nás neboli zastavili, zahnali by sme ich do mora.“

„Ešte vždy neviem, čo sú to za ľudia.“

„Dozviete sa to,“ odvetila odrazu tajomne. „Čoskoro.“ Usmiala sa a zmenila tému. „Nemáte chuť na kávu, urobila by som.“

„To je od vás milé. Nechcem vás však obťažovať.“

„Vôbec ma neobťažujete. I ja mám chuť na šálku kávy. Americkú alebo tureckú?“

„Tureckú,“ povedal, hoci mal radšej americkú.

„Dobre,“ odvetila a odchádzala k dverám. „O chvíľu som späť.“

Keď odišla, uprene hľadel na dvere. Bola zvláštna. Keby tak uháadol, čo si naozaj myslí. Bez záujmu si vybral z hĺby spisov ďalší fascikel. Bola to správa, o ktorú ho Bajdr požiadal, o firme Arabské bábiky, Ltd. Zahmlievalo sa mu pred očami a položil ju späť na stôl. Bol unavenejší, než si uvedomoval. Práca počká, vypije si kávu.

Prešla už takmer štvrtá hodina, než priniesla kávu. Nechcel veriť vlastným očiam, keď ju zbadal. Preobliekla sa. Namiesto neodmysliteľných džínsov mala oblečený biely kaftan so zlatou obrubou vpred, ktorá lemovala gombíky po oboch stranách oblečenia. Cez otvory v kaftane presvitalo do zlatistá opálené telo, prezrádzajúce, že nemá pod ním nič.

Strieborný podnos položila na konferenčný stolík pred pohovku. Pomaly nalievala do malých šálok kávu, z ktorej stúpali drobné biele obláčiky pary. Pozrela na neho. „Nech sa páči vyjsť spoza toho vášho stola, podáva sa káva. Sľubujem, že pred otcom budem mlčať.“

Usmial sa a vstal. „Čosi mi hovorí, že by ste to aj tak nepovedali.“

„Máte pravdu.“

Sadol si na pohovku vedľa nej. Podala mu šálku s kávou. „Prosím.“ Poslušne si odpil. Káva bola taká sladká, že sa mu zdvihol žalúdok. Zvykol piť kávu bez cukru.

„Je dosť sladká?“

„Vynikajúca,“ povedal s vážnou tvárou.

Spokojne sa usmiala. „Zbožňujem veľmi sladkú kávu.“

„Je výborná.“

Odpila si z kávy. „Fajčíte?“ spýtala sa.

„Cigarety sú na stole,“ povedal a chcel vstať.

Zastavila ho rukou. „Také nemám na mysli.“

„Aha,“ povedal a pozrel na ňu. „Niekedy, ale nie keď pracujem.“

Otvorila malú striebornú dózu na podnose vedľa kanvičky s kávou. „Čo myslíte, už ste dnes dosť pracovali?“

Hľadel na úhladne zrolované marihuanové cigarety.

„Mám ich od Džábira,“ povedala. „Má najlepšiu marihuanu na svete. Robí ich špeciálne pre môjho otca.“

„Viem.“

Vzala si cigaretu a škrtla zápalkou. Kým vyhorela síra, na chvíľu vzbĺkol plameň a až potom zápalku priložila k cigarete. Zopár ráz si potiahla, potom mu ju podala.

Pozrel na cigaretu, ale ani sa nepohol.

„No tak,“ naliehala. „Odpočinite si. Uvoľnite sa na chvíľu. Práca predsa do rána počká.“

„Dobre teda,“ povedal. Vzal si podávanú cigaretu, niekoľkokrát si potiahol a vrátil jej ju. „Je dobrá,“ povedal.

„To je už lepšie.“ Znovu si potiahla. Usmiala sa. „Viete, že konečne vyzeráte naozaj ako človek?“

Zasa si vzal od nej cigaretu a potiahol si. Cítil, ako mu v hlave začína hučať. „A zvyčajne vyzerám ako?“

Pohodlne sa uvelebila na pohovke. „Nuž veľmi vážne. A stále zavalený prácou. Taký neosobný. Málokedy sa usmievate. Už viete, ako to myslím?“

„Nikdy som si to neuvedomil.“

„Ľudia si väčšinou neuvedomujú, ako sa tvária.“ Pozrela naňho. „Viete, že bez okuliarov ste celkom príťažlivý muž?“ Kým to dopovedala, nahla sa a zložila mu okuliare. „Choďte sa pozrieť do zrkadla, dáte mi za pravdu.“

„Netreba. Viem, ako vyzerám. Každé ráno sa predsa holím.“

Zasmiala sa. „To je smiešne.“

Aj on sa usmial. „Vážne?“

Prikývla. „Na Američana ste celkom fajn. Nemám ich veľmi rada. Ale vy

ste iný. Asi to bude tým, že vaši rodičia boli Arabi.“

mlčal.

Chvíľu naňho bez slova uprene hľadela, potom sa k nemu naklonila a pobožkala ho na pery. Bol taký prevrpený, že sa ani nepohol.

Odtiahla sa a zahľadela sa mu do očí. „Čo je s vami? Nepáči sa vám to?“

„O to nejde,“ odvetil rozpačito. „Ako viete, som ženatý.“

„Viem, no vaša žena je na druhom konci sveta.“

„Je v tom nejaký rozdiel?“

„A podľa vás?“

Neodpovedal. Namiesto toho si znovu potiahol z cigarety. Hučanie v hlave odrazu ustúpilo a myseľ mal náhle jasnú. Akoby všetkými zmyslami vnímal ostrejšie a zreteľnejšie. Už necítil únavu. „Čo vlastne odo mňa chcete?“

Pohlady sa im stretli. „Chcem sa o otcovej práci dozvedieť všetko! A vy mi v tom môžete pomôcť, môžete ma veľa naučiť.“

„Urobil by som to aj bez toho, aby ste sa so mnou vyspali.“ Nepovedal jej však, že mu Bajdr prikázal, aby ju čo najdôkladnejšie zasvätil do činnosti firmy.

Vytrvalo mu hľadela do očí. „Ale ja sa chcem s tebou milovať.“

Nahol sa k nej, ale urobila odmietavé gesto. „Chvíľu počkaj.“

Sledoval ju, ako vstala, prešla k jeho písaciemu stolu a zhasla svetlo. Zdalo sa, akoby plávala. Pomaly obišla izbu, pozhasínala všetky svetlá okrem jedinej lampy vo vzdialenom kúte miestnosti. Vrátila sa k pohovke, zastala pred ňou a postupne si rozopínala gombíky na kaftane, ktorý jej sklízol k nohám.

Klesla mu do otvorenej náruče. Nedočkavo sa jej prisal na pery.

„Neponáhľaj sa,“ zašepkala. „Teraz si na rade ty.“ Začala mu na košeli rozopínať gombíky. „Uvoľni sa. Dovoľ mi, aby som ťa vyzliekla.“

Neskôr, keď pod ním stonala, a on cítil jej pevné mladé oblé telo, zakvačené doňho stehnami a vtahujúce ho do seba ako vákuum, začul ju takmer nečujne šepkať.

Prinútil sa sústrediť na jej slová. Opakovala vlastne stále to isté a zmietala sa v akomsi zvláštnom fyzickom a duševnom orgazme.

„Otec! Otec! Otec!“

4. KAPITOLA

NAPRIEK tomu, že bol chladný daždivý november a v Paríži vládla sivá

pochmúrna atmosféra, Júsuf kráčal s dobrým pocitom po bulvári Georgea V, obišiel okolo Fouqueta a zahol na Champs Elysées, kde mal kancelárie. Vošiel do úzkeho francúzskeho výťahu, zavrel za sebou dvere a stlačil najvyššie poschodie. Kabínka výťahu pomaly stúpala hore.

Usmial sa pri spomienke na svojho nového mladučkého gréckeho priateľa, štíhleho chlapca s tvárou lemovanou havraními kučerami a obrovskými tmavými očami. Ten chlapec bol doňho zaľúbený. O tom bol presvedčený. Ani na chvíľu nepochyboval. Chlapcove oči sa zaliali slzami, urazilo ho, keď mu ponúkal peniaze. Rýchlo sa mu ospravedlnil a bozkami mu osušil slzy. Len čo mu sľúbil, že sa na druhý večer stretnú, chlapcova tvár sa rozžiarila.

Výťah so škripotom zastavil na jeho poschodí. Vystúpil, pozorne za sebou zatvoril dvere. Dvere do kancelárie boli vo francúzskom štýle, drevené, s veľkou tabuľou z matného skla, na ktorej bol čiernym písmom napísaný názov firmy: MÉDIA (France) SA.

Keď ho sekretárka zbadala, zdvihla hlavu a s úsmevom ho pozdravila. „*Bonjour, monsieur Zijád.*“

„*Bonjour, Marguerite,*“ odpovedal a prešiel okolo nej do svojej kancelárie. Zavrel dvere, vyzliekol si plášť do dažďa a podišiel k oknu. Po Champs Elysées i napriek dažďu prúdili davy ľudí. Turisti si kupovali lístky na dnešné predstavenie do Lida na opačnom konci bulváru a obchody boli plné zákazníkov.

Dvere za ním sa otvorili a bez toho, aby sa otočil, podal svoj plášť. „Je niečo nové?“ spýtal sa, keď si ho od neho vzala.

„Ráno som našla v stroji telex zo Ženevy,“ odvetila.

„Kde je?“

„Máte ho v obale na stole. Položila som ho celkom hore.“

Otvoril obal, vybral žltý telexový papier a rýchlo si ho prečítal.

PÁN ZIJÁD, ZRUŠTE FILMOVÝ PROJEKT A USPORIADAJTE ZMLUVNÉ VZŤAHY S VINCENTOM. IHNEĎ! STOP. ODMIETNITE ĎALŠIU ZÁSIELKU ARABSKÝCH BÁBIK, KÝM NEDOSTANETE NOVÉ POKYNY. FIRMU PREVERUJEME. OKAMŽITE MA INFORMUJTE O PODMIENKACH, KTORÉ STE DOHODLI S VINCENTOM. STOP. S POZDRAVOM

AL-FAJ

V útrobach pocítil zvieravú bolesť. Sťažka si sadol na stoličku, na čelo mu vystúpil pot. Hlavou sa mu prehánali znepokojujúce myšlienky. Niečo nevyšlo. Určite na niečo prišli. Nutkalo ho na zvracanie, sotva stihol

dobehnúť do kúpeľne.

Ked' sa vrátil, cítil sa už lepšie. Z karafy na stole si do pohára nalial vodu a pomaly z nej odpíjal. Znova si prečítal telex. Upokojil sa. Azda to nebude také vážne, ako to na prvý pohľad vyzerá. Naplo ho z vlastného pocitu viny a zo strachu. Bajdra mohlo k tomuto rozhodnutiu viesť tisíc iných závažných dôvodov, ako tie, ktorých sa obával.

Musí si zachovať chladnú hlavu, popremýšľať a prísť na skutočné dôvody Bajdrovho konania. Potom bude vedieť, čo robiť. Vybral si cigaretu a odložil telex na stôl. Teraz musí splniť príkazy, ktoré dostal. Zdvihol telefón.

„Nájdite mi Michaela Vincenta,“ povedal sekretárke.

„*Oui, monsieur* Zijád,“ odvetila Marguerite. „Chcete s ním hovoriť?“

„Ešte nie,“ odvetil. „Najprv chcem hovoriť s pánom Jasfirom. Nájdite mi, prosím, aj jeho.“

Zložil slúchadlo a pokúšal sa usporiadať si myšlienky.

Pre Vincenta už dostal na účet štyristotisíc dolárov, zatiaľ mu však vyplatil len polovicu. Kiež by sa mu podarilo dohodnúť na tejto sume. Okrem peňazí, ktoré už dostal, by mu nemuseli vyplatiť nič navyše. Na Bajdra by to určite zapôsobilo. Hneď sa cítil lepšie. Zdá sa, že to nakoniec nebude také zlé, ako sa na prvý pohľad zdalo.

Na stole zazvonil telefón. Bola to jeho sekretárka. „Máte na linke pána Jasfira.“

„Kde je?“

„V Ženeve.“

Stisol tlačidlo a začal rozprávať po arabsky, aby im nikto nerozumel, keby ich chcel počúvať. „Dostal som príkaz na zastavenie prepravy „arabských bábi“. Neviete náhodou prečo?“

Jasfirov hlas znel odmerane. „Nie. Uviedli nejaký dôvod?“

„V podstate nie. Oznámili mi len toľko, že firmu preverujú.“

Jasfir mlčal.

„Budem musieť poslať telex do našej kancelárie v Bejrúte,“ povedal Júsuf.

„Nie,“ chladne vyhlásil Jasfir. „Až do Vianoc sú dodávky naplánované dvakrát do týždňa. Pre nás je to najdôležitejšia sezóna v roku.“

„Nič preto nemôžem urobiť,“ vysvetľoval Júsuf. „Ak nesplním príkaz, prídem o miesto.“

„Tak potom stojíte pred problémom, priateľ môj. Ak nezabezpečíte prepravu spomínaných dodávok, moji spoločníci stratia viac než dvadsať miliónov dolárov. A vôbec sa o ne nechystajú prísť.“

„Nič preto nemôžem urobiť,“ opakoval Júsuf. „Ani ja by som sa nechcel

vzdať provízie. Ale nechcem prísť o miesto.“

„Myslím, že nič nechápete,“ povedal Jasfir. „Máte dve možnosti, stratiť zamestnanie a zachrániť si život, alebo si udržať miesto a prísť o život.“

Odrazu sa spojenie prerušilo. Vzápätí sa v slúchadle ozval hlas francúzskej spojovateľky. „*Avez vous terminé, monsieur?*“

Júsuf chvíľu uprene hľadel na telefón. „*Oui*,“ rýchlo odvetil. Opäť pocítil bolesť v útrobach a na čelo mu vystúpil pot. Chytil si hlavu do dlaní. Horúčkovo premýšľal. Musí nájsť spôsob, ako Bajdra presvedčiť, aby zmenil svoje rozhodnutie.

Telefón opäť zazvonil. Zdvihol slúchadlo. Hlas jeho sekretárky znel rozčuľujúco veselo. Bolo až zarážajúce, ako Francúzi pokladajú každý skončený medzištátny rozhovor za osobné víťazstvo.

„*Monsieur* Vincent práve odletel z Londýna do Paríža,“ oznámila. „Mal by sem prísť okolo jednej.“

„Povedzte mu, že s ním chcem ísť na obed. Je to veľmi dôležité.“ Zložil slúchadlo, ale vzápätí ho zasa zdvihol. „*Prineste mi dva aspiríny*,“ požiadal. „Potom zavolajte do Ženevy pána Carriagea.“

Aspirín mu veľmi nepomohol a spojenie do Ženevy bolo obsadené. Júsuf pozrel na hodinky. Bolo niečo po jedenástej. Zvyčajne nepil, ale urobil výnimku.

Vstal a vyšiel z kancelárie. „O chvíľu sa vrátim,“ oznámil sekretárke.

Marguerite bola zmätená. „Stalo sa niečo?“ spýtala sa s obavou.

„Nič mi nie je,“ odvrkol. Vyšiel na chodbu, nastúpil do výtahu, ktorý ho pomaly odviezol na prízemie. Vybral sa hore ulicou a zahol doľava do baru Fouquet.

Vošiel dnu. Barman bol vzápätí pri ňom. „*Bonjour, monsieur* Zijád. Aké máte želanie?“

„Čo by ste mi odporúčali na podráždený žalúdok?“

Barman naňho spýtavo pozrel. „Alka-Seltzer. Je veľmi účinný.“

„Nie,“ stroho odvetil Júsuf. „Potrebujem niečo silnejšie.“

„Fernet Branca, pane,“ zareagoval rýchlo barman. „Je to síce starý liek, ale jeden z najlepších.“

„*Prineste mi ho a hneď dvojité*.“

„*Dvojité, monsieur?*“ začudovane sa spýtal čašník.

„*Dvojité*. Rýchlo prosím.“ Júsuf bol rozčúlený. Prečo musia byť so všetkým problémy?

„*Oui, monsieur*.“ Barman sa otočil a vybral fľašu. O chvíľu stál pred Júsufom staromódny pohár s tmavohnedým nápojom. „*Je pense que c'est trop, monsieur*,“ povedal. „*Va doucement*.“

Júsuf naňho opovržlivo pozrel. Francúzi vždy vnucujú svoju vôľu.

Zdvihol pohár a nápoj vypil na dúšok. V prvom momente stál ako obarený, tekutina odpornej chuti ho páčila v hrdle. Rukou si prikryl ústa, obrátil sa a bežal do umyvárne.

MICHAEL VTNCENT vyzeral spokojný, keď Júsufovi otváral dvere. Usmial sa a podával mu ruku. „Mám dobrú správu,“ povedal srdečne. „Práve som dokončil prvú verziu scenára.“

Júsuf naňho pozrel bez nadšenia. „Vyskytli sa nejaké problémy, musíme si o tom pohovoriť, priateľ.“

Vincent okamžite zbystril pozornosť. Vedel, že vo filmovom svete toto slovo označovalo katastrofu. Ale vedel aj to, že naň netreba hneď reagovať. „Každý problém sa dá vyriešiť.“

Júsuf pozrel na Američana. Prvý raz, odkedy ho poznal, ho videl triezveho. Prečo práve teraz? Vždy sa s ním ľahšie rozprávalo, keď mal trochu v hlave.

„Dovolil som si pre nás rezervovať dolu v reštaurácii stôl.“

Vincent sa usmial. „Výborne. Som neuveriteľne hladný. Ešte som neraňajkoval.“

„Čo budete piť?“ spýtal sa Júsuf, keď ich uviedli k ich stolu.

Vincent zavrtil hlavou. „Nikdy sa nemá piť na prázdny žalúdok.“

Júsuf sa obrátil k hlavnému. „Prineste nám jedálny lístok, prosím.“

„Máme vynikajúceho duseného lososa, *monsieur* Zijád,“ odporučil im hlavný.

Júsufovi nezáležalo na jedle. „To znie výborne.“ Pozrel na Američana. „Čo vy na to?“

„Aj ja by som si dal.“

Júsuf v duchu zakľal. Ten muž bol jednoducho priveľmi príjemný. Dúfal, že si aspoň vypije. „Prineste fľašku Montrachet,“ požiadal hlavného. Snád to dobré biele víno pomôže.

Hlavný sa uklonil a odišiel. Obaja muži chvíľu mlčali. Prvý sa ozval Vincent. „Hovorili ste čosi o problémoch?“

„Hovoril,“ vážne prikývol Júsuf. Pozrel na Vincenta a rozhodol sa, že pôjde na vec priamo, hoci to bolo jeho povahe úplne cudzie. „Dnes ráno som dostal príkaz zrušiť projekt.“

Vincent nepohol ani brvou. Potom sa mu vydral z úst tichý vzdych. „Predpokladal som, že sa čosi také môže stať. Všetko išlo neuveriteľne ľahko.“

„Neprekvapilo vás to?“

Režisér zavrtil hlavou. „Nie, pred niekoľkými týždňami som si totiž v hollywoodskom odborárskom časopise prečítal, že nejaká spoločnosť hodlá

v Maroku na budúcu jar nakrúcať film o Prorokovi.“

Júsufovi okamžite odľahlo. Tak preto poslali ten telex. Nie preto, že by ho z niečoho podozrievali. „Áno,“ odvetil pokojne.

„Netvárate sa tak nešťastne,“ povedal Vincent. „Keby ste boli pri filme tak dlho ako ja, zažili by ste aj horšie veci.“

„Ale aj tak musíme vyriešiť ešte jednu nepríjemnú záležitosť. Požiadali ma, aby som s vami doriešil autorskú zmluvu.“

Vincent bol v strehu. „Niet čo riešiť. Moja zmluva je podpísaná. Podľa nej mám dostať milión dolárov bez ohľadu na to, či sa bude film realizovať, alebo nie.“

„V tom s vami nesúhlasím. Podľa mňa vám mali polovicu honoráru vyplatiť počas filmovania. Ak sa film nezačne realizovať, tak nemáte nárok na zvyšnú časť honoráru. Navyše v sume milión dolárov sú zahrnuté aj výdavky vo výške dvestotisíc spojené s uvedením filmu do distribučnej siete. Ak sa však nezačne s realizáciou filmu, tak ani túto sumu vám nie sme povinní vyplatiť.“

„Pochopil som tú zmluvu inak. Myslím, že by som dosiahol vyplatenie honoráru v plnej výške.“

„A ako?“ spýtal sa Júsuf priamo. „Ak ste zmluvu pozorne čítali, tak viete, že sa riadi podľa libanonských zákonov a v prípade súdneho sporu bude celú záležitosť riešiť libanonský súd. Myslíte si, že vy ako cudzinec zmôžete niečo v spore s Al-Fajom? Nezískate nič. Dokonca sa vám môže stať, že si ani nenájdete advokáta, ktorý by vás zastupoval.“

Vincent mlčal. S touto podmienkou v zmluve v zásade nesúhlasil. A práve na tejto podmienke neústupné trvali. Teraz pochopil prečo.

Júsuf začal cítiť pôdu pod nohami. „Priatelia by sa nemali súdiť. Pre nás oboch by bolo výhodnejšie, keby sme sa dohodli. Svet je malý. Človek nikdy nevie, kedy bude potrebovať pomoc toho druhého.“

„Čo teda navrhujete?“

„Už sme vám vyplatili dvestotisíc. Ďalších stotisíc je váš honorár za scenár. Podľa mňa by sme mohli byť týmto vyrovnaní.“

Vincent mlčal.

„V prípade dohody si nebudem robiť nároky na províziu,“ dodal rýchlo Júsuf. „Myslím si, že je to čistá hra, keďže od projektu ustupujeme. Takto budú všetky peniaze vaše.“

„A čo moje výdavky?“ spýtal sa. „Stotisíc som mal dostať počas práce na scenári.“

Júsuf sa na chvíľu zamyslel. Američan má pravdu. Okrem toho tie peniaze už mal k dispozícii, takže vyplatiť mu ich by nebol nijaký problém. Napriek tomu nemohol potlačiť prirodzenú chamtivosť.

„Ak vám preplatíme náklady, potom musím trvať na svojej provízií.“ Vincent si rýchlo zrátal, že buď dostane tristotisíc dolárov v hotovosti, alebo štyristotisíc mínus dvadsať percent. Rozdiel bol len dvadsaťtisíc dolárov, ale aj to je lepšie ako nič. Odrazu sa zasmial.

„Súhlasím,“ povedal. „Ale s jednou podmienkou.“

„S akou?“ spýtal sa Júsuf opatrne.

„Urobíte všetko preto, aby som dostal objednávku na ďalší film.“

Júsuf sa usmial, odľahlo mu. „Súhlasím.“

Prišiel čašník, obratne otvoril fľašu a nalial Júsufovi na dno pohára, aby ochutnal. „*Tré bon*,“ prikývol Júsuf a kývol čašníkovi, aby nalial Vincentovi.

Vincent urobil odmietavé gesto. „Rozmyslel som si to. Doneste mi dvojité whisky s ľadom.“

5. KAPITOLA

ALÍ Jasfir prešiel z hotela President Wilson v Ženeve do kaviarne na druhej strane ulice. Pozrel na hodinky. Bolo bezmála šesť hodín popoludní a kaviareň zaplnili úradníci, ktorí sa tu zastavili na pohárik, kým sa rozídu do svojich domovov na predmestiach. Vzadu pri stene našiel tichý stôl, objednal si kávu a čakal. Povedala mu, že pred šiestou sa nebude môcť uvoľniť. Otvoril si parížsky výtlačok Herald Tribune.

Noviny prinášali množstvo správ o panike, ktorá ovládla Spojené štáty v súvislosti s vyhláseným ropným embargom. Spočiatku krajinu zachvátil šok. Ľudia jednoducho nemohli uveriť, že je to skutočnosť. Neskôr si však na to zvykli a každý sa usiloval vytvoriť si čo najviac zásob. Potmehúdsky sa usmial. Aj tak im to nepomôže. Budú bez ropy, skôr než nastane zima. Na jar, keď si uvedomia, že potrebujú najmenej päť rokov na obnovu vlastných ropných zdrojov, ktoré zanedbali, lebo dovoz ropy bol lacnejší, už budú na kolenách prosiť o milosť.

Všetko však závisí od toho, či budú Arabi postupovať jednotne. Objavili sa už prvé trhliny. Povrávalo sa, že tankery s ropou smerujúce do Ameriky prechádzali Omanským zálivom nielen z Iránu, ale aj zo Spojených arabských emirátov, Kuvajtu, ba dokonca aj zo Saudskej Arábie. Ani na chvíľu nezapochyboval, že na tých rečiach je čosi pravdy. Tieto krajiny

nespájali s Amerikou len dobré vzťahy, ale predovšetkým išlo o chladnú finančnú kalkuláciu. Ich investície do americkej ekonomiky boli privysoké, aby sa odvážili narušiť jej stabilitu do takej miery, že by vyvolali kolaps, ktorý by nutne viedol k strate ich investícií. Niekoľkých vyvolených, ktorí v týchto krajinách vládli, vôbec nezaujímal, že ich osobné záujmy sú v rozpore s úsilím arabského sveta vydobýť si slobodu. Využívali krízu len na upevnenie svojej moci a zveľadenie vlastného bohatstva. Takých mužov ako Al-Faj, a on bol možno najhorší z nich, sa bude treba zbaviť, prv než sa Arabom podarí nájsť si svoje plnoprávne miesto pod slnkom. To, čo poskytovali arabskému hnutiu za získanie nezávislosti, bolo len almužnou v porovnaní s ich bohatstvom.

Prorok povedal: „Počkajte na deň Posledného súdu.“ Ale oni nechceli tak dlho čakať. Už zosnovali plány, ako moc týchto mužov obrátiť proti nim samým. Onedlho na vlastnej koži pocítia, čo je to byť podvedený.

Alí Jafir popíjal druhú kávu, keď do miestnosti vošla mladá žena a zastala pred ním. Bez slova jej naznačil, aby si sadla na stoličku oproti nemu.

Len čo sa usadila, prišiel čašník. „*Coca-cola avec citron*,“ povedala. Čašník sa vzdialil a vtedy na neho pozrela. „Prepáč, že idem neskoro, ale pre mňa je veľmi ťažké sa odtiaľ uvoľniť v takom krátkom čase.“

„Keby to nebolo dôležité, nežiadal by som ťa o stretnutie.“

„Je mi to jasné.“ Čašník priniesol kolu a odišiel. „Čo sa deje?“ spýtala sa.

„Kadečo,“ odvetil ustarane. „Najhoršie na tom je, že sa embargo asi minie účinkom.“

Mlčky pila a očami mu visela na perách.

Spojené štáty vyvíjajú obrovský nátlak na ľudí, ako je tvoj otec. Vyhrážajú sa, že im skonfiškujú všetky investície.

„Nič také som nepostrehla. A to sedím v kancelárii každý deň. Neprehliadnem nijaký papier, ktorý k nám príde.“

„Takí hlúpi predsa nie sú. Niektoré veci sa na papier nikdy nedostanú. Ale hrozba tu je. A tvoj otec na ňu reaguje.“

„Ako? Môj otec predsa s rozdeľovaním ropy nemá nič spoločné.“

„Má však veľký vplyv v rade. Skôr či neskôr budú musieť takých ako on počúvať.“

Zapálila si cigaretu a zhlboka si potiahla. „Však nie je nikdy tak zle, ako to na prvý pohľad vyzerá?“

Alí Jafir prikývol. „Zdá sa, že budeme musieť zasiahnuť skôr, než sme pôvodne predpokladali.“

Pomaly vyfukovala dym.

„Nezmenila si názor?“ spýtal sa vzápätí. „Zostala si verná svojmu

presvedčeniu?“

„Nie, nezmenila. Ako by som mohla? Ešte som nezabudla na zverstvá, ktorých sa na nás dopustili izraelské lietadlá. Stále mám pred očami mŕtve telá a tváre svojich priateľov. Na vlastnej koži som zažila krutosť Izraelčanov. Nezmením svoj názor, kým čo len jediný zostane nažive.“

Trochu mu odľahlo. „Obával som sa, že tvoj americký milenec bude mať na teba v tomto smere nepriaznivý vplyv.“

Sebaisto mu hľadela do očí. „Nie je to môj milenec,“ chladne odvetila. „Využívam ho len na to, aby som sa dostala k informáciám, čo sa vo firme robí.“

„Tak potom vieš aj to, že zastavili prepravu „arabských bábik“.“

„Viem.“

„Vieš prečo?“

„Presne nie, ale predpokladám, že podozrievajú Zijáda, že sa dal podplatiť. Pokúšajú sa teraz zistiť, či je to pravda.“

„Pre nás je veľmi dôležité, aby sa zachovala kontinuita dodávok. Je to náš hlavný zdroj amerických dolárov. Myslíš si, že máš na svojho amerického priateľa taký vplyv, aby obnovili prepravu našich dodávok?“

„Neviem,“ zapochybovala. „Dostal od otca príkaz, aby ich zastavil.“ Pozrela naňho. „Čo keby som sa o tom porozprávala priamo s otcom?“

„Nie. Tvoj otec o tom nevie takmer nič. Keby vedel, určite by ich bol dávno zastavil. Už raz nás odmietol.“

„Tak potom neviem, čo môžem pre teba urobiť.“

„Možno by si mohla naviesť svojho amerického priateľa, aby presvedčil tvojho otca, že dodávky sú úplne v poriadku a že z nich Zijád neprofituje.“

„A je to pravda?“

„Samozrejme, že nie,“ odvetil podráždene. „Nebud' taká naivná! Bez podplácania by sa nám nikdy nepodarilo získať pre spoluprácu takého podliaka, ako je on. Môžeš svojmu priateľovi povedať, že majiteľmi firmy Arabské bábiky sú tvoji priatelia a že by si ich nerada sklamala.“

„Myslíš si, že mi uverí?“

„Ktovie? Ty by si mala najlepšie vedieť, akú máš nad ním moc.“

Na perách jej pohrával letmý úsmev. „Asi sa mi to podarí. Kým bol otec v Gstaade, boli sme najmenej štyri razy za deň spolu. Je ako šialený, stále je mi v päťach.“

„Ak je tak, ako tvrdíš, potom by to malo byť bez problémov.“

„Ale čo ak odmietne?“

„Tak mu pohroziš, že váš pomer prezradíš svojmu otcovi.“ Postrehol, že je šokovaná, a rýchlo dodal. „Ale len v krajnom prípade. Zatiaľ ho o to len požiadaj. Stretneme sa zajtra o takomto čase a povieš mi, ako reagoval.“

„Ešte niečo?“

„Nateraz nie.“

„Ako dlho tu musím zostať?“ spýtala sa. „Hádam som nebola vo výcvikovom tábore preto, aby som robila sekretárku? Kedy už konečne dostanem ozajstnú príležitosť?“

„To, čo teraz robíš, je pre nás mimoriadne dôležité. Zdá sa však, že sa zakrátko uplatníš aj inde.“

LEN čo odišiel osobitný posol konzulátu, Carriage pozrel na hodinky. Sedem hodín. Otvoril zásuvku na písacom stole a vybral kľúčik, ktorým odomkol diplomatku. Určite v nej bolo niečo veľmi dôležité, keď ju zapečatenú posielali diplomatickou poštou posledným lietadlom, ktoré v ten deň odlietalo z Bejrútu. Bol v nej obal s jediným hárkom papiera. Na obale bolo písacím strojom výrazným červeným písmom napísané: **PRÍSNE DÔVERNÉ - ARABSKÉ BÁBIKY**

Otvoril obal a rýchlo čítal. Obsah bol krátky a výstižný. Arabské bábičky slúžia na zakrytie činnosti syndikátu na pašovanie drog. Medzi zaregistrovaných majiteľov patrí americký mafista, francúzsky Korzičan, špecialista na rafinérie heroínu, a dvaja Libanončania. Jeden z nich má rozsiahle kontakty medzi pestovateľmi ópia v Libanone a v Turecku a druhý je bankár, ktorý zastupuje rôzne skupiny hnutia Fidájín pri mnohých finančných transakciách.

Už mu bolo jasné, prečo boli ochotní platiť aj expresné príplatky. Našli si autorizovaného prepravcu, ktorý im vozil do Spojených štátov drogy. MÉDIA nezabezpečovala len prepravu, ale ako výhradný colný sprostredkovateľ pre USA vybavovala pre nich všetky colné formality a tovar doručovala priamo príjemcovi v New Yorku.

A hoci americký príjemca tovaru je známy veľkoobchodník s hračkami, nepochyboval o tom, že si sami zabezpečujú distribúciu tovaru v Spojených štátoch.

Carriage zdvihol slúchadlo, chcel sa spojiť s riaditeľom prepravnej kancelárie MÉDIA v Bejrúte. Potreboval si ešte niečo overiť.

Riaditeľ sa vzápätí ozval. Jachtal od vzrušenia, poctený telefonátom osobného tajomníka pána Al-Faja. Prvý raz sa rozprával s niekým, kto je v hierarchii firmy vyššie než Júsuף. Prekypoval ochotou.

Nie, on osobne o firme Arabské bábičky nič nevedel, len to, že to boli slušní zákazníci a že okamžite uhrádzali všetky faktúry. Kiežby boli všetci ich klienti takí. Ale viete, ako to chodí.

Dick prejavil v mene pána Al-Faja pochopenie a ubezpečil ho, že pán Al-Faj je dobre informovaný o jeho neľahkej situácii. Dick sa ďalej

informoval, ako k tomu zákazníkovi prišli, ktorý z agentov im kontakt sprostredkoval.

Riaditeľ sa veľmi ospravedlňoval. Ani jeden z jeho agentov nebol, žiaľ, natoľko šikovný, aby tohto zákazníka získal. Je to v plnej miere zásluha pána Zijáda, ktorý všetko zabezpečil priamo v Paríži. Ich povinnosťou bolo už len zákazníkovi poskytnúť služby. Veľmi starostlivo dbali na to, aby služby boli čo najlepšie. Takých dobrých klientov si treba vážiť.

Dick sa poďakoval a zložil telefón. Ktovie, či bol Júsuf oboznámený s obsahom tých dodávok. Odmietal myšlienku, že by Júsuf tak otvorene postupoval proti Bajdrovej politike. Najmä po incidente, ktorý mal s Alím Jasfirom minulé leto v Cannes, keď Bajdr odmietol kryť nelegálnu činnosť fidájínov i napriek tomu, že svoje činy ospravedlňovali ušľachtilými cieľmi.

Jestvoval však len jeden spôsob, ako to dokázali. Nieкто sa musel spojiť s Júsufom. Ktovie, ako dôverne sa Júsuf poznal s Alím Jasfirom. Usiloval sa spomenúť si, či ich videl v Cannes spolu, ale nevybavilo sa mu nič iné, len to, ako požiadal Júsufa, aby odovzdal Jasfirovi Bajdrovo pozvanie na večierok na jachte.

Práve zamykal spis do trezoru, vtom sa vrátila Lejla. Pozrel na ňu a premýšľal o tom, že hneď ráno zavolá Bajdra.

„Stalo sa niečo,“ spýtala sa Lejla znepokojene. „Tváriš sa veľmi vážne.“

„Mám veľa starostí,“ nasilu sa usmial. „A čo tvoje priateľky?“

Opätovala mu úsmev. „Hlúpe dievčence. V škole s nimi bolo fajn, ale teraz ma nudia. Stále sa bavia len o chlapcov.“

Zasmial sa. „Mne sa to zdá celkom normálne.“

„Na nič iné nemyslia.“

„A na čo myslíš ty?“

Podišla k písaciemu stolu a nahla sa k nemu, takmer sa dotýkali tvármi. „Ako ma pretiahneš,“ povedala.

6. KAPITOLA

BAJDR prišiel k telefónu. Mal dobrú náladu. „Dobré ráno, Dick.“

„Dobré ráno, šéf. Ako to u vás hore vyzerá?“

„Je tu nádherne. Chlapcom sa tu veľmi páči. Mali by ste ich vidieť! Lyžujú ako skutoční Švajčiari.“

„Výborne. Chcel by som s vami predebatovať isté obchodné záležitosti. Máte k telefónu pripojenú rušičku?“

„Nie,“ odvetil Bajdr. „Zavolajte mi o desať minút na druhú linku. Dovtedy ju zapojím.“

Dick zložil telefón a skontroloval, či je aj na jeho telefóne zapojená rušička. Opakovane stlačil tlačidlo, rozsvietilo sa červené svetielko. V poriadku. Vypol rušičku. Vyrobili ju špeciálne pre nich. I keby sa náhodou niekto napojil na linku, počul by len neidentifikovateľné zvuky.

Rozmýšľal, čo sa stalo včera v noci. Prípad „arabské bábiky“ bol z minúty na minútu zamotanejší. Vyskytla sa nová okolnosť. Lejla akoby celkom mimochodom prejavila o kauzu mimoriadny záujem.

Išla na vec okľukou, po arabsky. Po milovaní ležali nahý v jeho posteli a fajčili marihuanu. Mal pocit, že sa vznáša v opare. „Ktovie, či sa budeme môcť takto stretávať, keď sa vráti môj otec,“ uvažovala.

„Niečo vymyslíme.“

„Nebudeš mať čas. Nikdy nemáš ani chvíľočku času, keď je tu.“ Neodpovedal.

„Niekedy si myslím, že si väčší otrok ako Džábir.“

„Také zlé to zasa nie je.“

„Je to dosť zlé,“ odvetila a oči sa jej zahmlili slzami.

„Ale, no tak,“ povedal a načiahol sa k nej.

Položila si hlavu na jeho hrud'. „Prepáč,“ zašepkala. „Čím dlhšie sa poznáme, tým väčšími si uvedomujem, aký si úžasný.“

„Aj ty si úžasná.“

„S niečím sa ti musím priznať.“

„Nijaké priznania.“

Napriek tomu pokračovala. „Si prvý naozajstný muž v mojom živote. Tí ostatní, to boli len chlapci. Nikdy som s nimi nezažila to, čo s tebou.“

„Mlčal.“

„A ty? Zažil si so svojou ženou to isté, čo so mnou?“

Hrýzlo ho svedomie, keď si spomenul na ženu a deti vzdialené od neho šesťtisíc míľ. „To nie je fér,“ protestoval.

„Prepáč, bolo to odo mňa hlúpe. Už sa ťa na to nespýtam.“ Nahla sa bližšie a vzala mu z ruky cigaretu. „Daj potiahnuť.“

Sledoval ju, ako vtáhuje do seba sladkastú vôňu. Odložil ju do popolníka. Potom ju prevrátil na chrbát a jemne ju pritlačil svojím telom.

Sentimentálne si vzdychla a rukami mu držala tvár tesne pri svojej. „Pri Alahovi, ako ťa len milujem!“ Zodvihla mu hlavu, aby mu lepšie videla do tváre. „Vieš, že si prvý muž, s ktorým som sa milovala po francúzsky?“

Zavrtel hlavou.

„Ani jeden z chlapcov, s ktorými som bola pred tebou, sa so mnou tak nemiloval. Boli to samí Arabi,“ povedala. „Arabskí chlapci nie sú dobrí

milenci. Myslia len na seba. Aj Američania sú takí?“

„Neviem.“

„Mám ti to aj ja urobiť po francúzsky?“

Prikývol.

„Tak pod“, preválila ho na chrbát. Oboma rukami chytila stoporený penis a perami sa mu prisala na žalud'. O chvíľu zodvihla hlavu a zahľadela sa naňho. „Vieš, že je nádherný? Pekný, mohutný. Taký americký.“

Nahlas sa zasmial.

„Myslím to vážne, nesmej sa,“ vyhlásila. „Arabskí chlapci, ktorých som poznala, mali tenkých a dlhých.“

Nepovedal jej, že tí chlapci boli asi primladí, ešte nedospeli.

„Poznala si len arabských chlapcov?“

„Nie. Raz som bola aj s jedným Francúzom. Bola tma a všetko sa odohralo tak rýchlo, že som ho ani dobre nevidela.“ Znovu naňho pozrela. „Budeš mi chýbať.“

Potom sa odrazu bezdôvodne rozosmiala.

„Mám bláznivý nápad. V akomsi časopise som videla reklamu, ponúkali v nej nafukovacu bábiku v životnej veľkosti. Čo keby som si dala urobiť takú, ako si ty. Bol by si vždy so mnou v mojej izbe, a keby si nemohol prísť, nafúkala by som ťa a bol by si pri mne.“

„To je ozaj bláznivý nápad,“ zasmial sa.

„Stavím sa, že by to priatelia z firmy Arabské bábiky pre mňa urobili,“ povedala.

V hlave sa mu rozozvučal poplašný signál. „Takými vecami sa určite nezaoberajú.“

„Ale pre mňa by to mohli urobiť. Majiteľom firmy je otec Ejama Mafrada, blízky priateľ môjho starého otca z matkinej strany.“

Mafrad bol libanonský bankár, ktorý zastupoval Al-Ichva. Bolo viac než pravdepodobné, že ho jej starý otec poznal. Libanonskí bankári udržiavali medzi sebou veľmi úzke vzťahy. Ale po ďalšej otázke absolútne zavrhol možnosť, že ide o náhodu.

Posadila sa na posteli a akoby jej to práve zišlo na um, spýtala sa:

„Nie je to náhodou tá istá firma, ktorej dodávky otec odmietol prepravovať?“

Prikývol.

„To predsa nemôže urobiť! Sú to naši výborní priatelia. Budú z toho nešťastní.“

„Tak to povedz svojmu otcovi. Keby to vedel, určite by zmenil svoje rozhodnutie.“

„Nemôžem. Poznáš predsa otca. Od nikoho si nedá rozkazovať, čo má

robiť.“

„Mlčal.“

„Ty by si s tým mohol niečo urobiť. Napríklad získať súhlas, aby podpísali ďalšie kontrakty na prepravu.“

„No a čo tvoj otec? Vyrazil by ma, keby na to prišiel.“

„Vôbec by sa o tom nemusel dozvedieť. Jednoducho mu neukážeš hlásenie. Má toľko starostí, že si na to ani nespomenie.“

„To nemôžem urobiť!“

„Prečo? Veď mu urobíš istú láskavosť. Naše rodiny sa roky priatelia, a tým mu ušetríš množstvo možných problémov.“

„Nie som ten správny. Nemám na to právo.“

„Tak to urob kvôli mne. A keby na to otec prišiel, tak mu povieš, že som ťa o to požiadala. Chcem len, aby sme sa vyhli problémom medzi našimi rodinami.“

„Prepáč, nemôžem,“ trval na svojom.

Odrazu sa rozčertila. Vstala z postele a zastala nad ním. „Správaš sa, ako keby som bola nejaké hlúpe dievčisko,“ vrieskala. „Na preťahovanie som ti dobrá, ale keď máš pre mňa niečo urobiť, tak to odrazu nejde!“

„No tak, počkaj,“ oslovil ju zmierlivým hlasom. „Nič také si o tebe nemyslím. A navyše si vážim tvoje názory. Nepochybujem, že to myslíš dobre, ale žiadaš odo mňa niečo, o čom nie som kompetentný rozhodovať. Napriek tomu čosi urobím. Hneď zajtra budem informovať tvojho otca o tom, čo si mi povedala, a som presvedčený, že zmení rozhodnutie.“

„Nepotrebujem od teba nijakú láskavosť!“ odvrkla. „Nechcem, aby si mu čokoľvek hovoril! Je to jasné! Vôbec nič!“

„Ak si to želáš, tak prosím.“

„Áno, želim si to! Ak mu budem chcieť niečo povedať, poviem mu to sama.“

„Dobre, dobre,“ súhlasil.

Schmatla zo stoličky svoje šaty, podišla k dverám, ale ešte sa obrátila. „Všetci sa môjho otca bojíte, ale ja nie! A raz vám to dokážem!“

Ešte dlho sedel v posteli, fajčil jednu cigaretu za druhou. Určite to nebola len náhoda. Aj keby sa rodiny Rijádovcov a Mafradovcov priatelili, to, že celú záležitosť vytiahla práve teraz, bolo predsa len trochu pritiahnuté za vlasy.

Rozmýšľal, či to má Bajdrovi povedať, ale napokon sa rozhodol, že si to nechá pre seba. Čo ak to vyvolá napätie v ich vzťahu a príde o miesto? Aj keď bol. Bajdr v mnohých veciach veľmi liberálny, predsa len to bol jej otec. Možno ju to do rána prejde. Rozhodol sa, že napriek tomu predsa len čosi podnikne.

Hoci bolo veľmi neskoro, zdvihol domáci telefón na svojom nočnom stolíku, stisol zvláštne tlačidlo, aby ho nikto v dome nemohol z druhého telefónu odpočúvať. Vykrútil číslo súkromného detektíva, ktorý už neraz pre firmu pracoval.

Cítil sa oveľa lepšie, keď po rozhovore zložil slúchadlo. Odteraz, vždy keď Lejla odíde z domu, ju budú sledovať. Do konca týždňa si bude môcť urobiť obraz o tom, s kým sa stýka a akých priateľov v meste má. Keď si to všetko dá dohromady, aspoň trochu sa v nej vyzná.

ŠIEL do práce pred ôsmou. Dúfal, že tam ešte nikto nebude a že zastihne Bajdra pri raňajkách. Bol najvyšší čas, aby opäť Bajdra zavolať. Už si určite zapojil rušičku. Vykrútil číslo. Ozval sa Bajdr. „Dick?“

„Áno.“

„Stisnite tlačidlo.“

Keď začul škŕkanie na linke, stisol tlačidlo rušičky. Škŕkanie náhle zmizlo. „V poriadku?“

„Výborne,“ odvetil Bajdr. „O čo ide?“

„O „arabské bábičky.““ Bol stručný. „Je to len krycí manéver. Zdá sa, že sme pre nich vozili drogy.“ Rýchlo ho poinformoval o všetkom, čo sa dozvedel.

Bajdr chvíľu mlčal. „Ako sme sa k tomu dostali?“ spýtal sa. „Je to záležitosť Bejrútu?“

„Nie. Paríža. Dozvedel som sa, že kontrakt osobne dohodol Júsuf.“

„Mal som isté obavy. Dopočul som sa, že sa stretáva s Alím Jasfirom. Myslel som si však, že sa neodváži podniknúť čosi také na vlastnú päsť. Museli mu ponúknuť riadny balík peňazí, aby sa na to dal.“

Carriagea to prekvapilo. „Vy ste vedeli, že sa stretávajú?“

„Áno, ale nazdával som sa, že o nič nejde, že Jasfir len udržiava kontakty. Zdá sa, že som sa mýlil. Nikdy som sa veľmi nestaral o jeho kšeftíky. Neprekážalo mi to. Ale toto je čosi iné.“

„Čo s tým urobíme?“

„Nemám na výber. Na verejnosť s tým nemôžeme, vypustili by sme džina z fľaše. Stačilo by jediné slovo, a prišli by sme o licenciu výhradného colného sprostredkovateľa a o koncesiu na prepravu. Budeme sa s tým musieť vysporiadať sami. Predovšetkým musíme dostať Júsufa sem.“

„Mienite sa s ním stretnúť tu?“ spýtal sa Dick.

„Nie. V Ženeve je mnoho zvedavých očí. Bude lepšie, ak ho pošlete za mnou do Gstaadu.“

„Dobre. Mám byť pri tom aj ja?“

„Azda lepšie, ak zostanete tam, kde ste. Čím menej ľudí stretne, tým

lepšie.“

Vtom si Dick na niečo spomenul. „Dopočul som sa, že Rijádovci a Mafradovci sú dôverní priatelia. Myslíte si, že váš bývalý svokor by s nimi mohol mať niečo spoločné?“

„Vylúčené!“ kategoricky vyhlásil Bajdr. „Rijád je staromódny konzervatívec. S takým podvodníkom by si nezačal, ani keby bol celý zo zlata.“

„Len som chcel, aby ste to vedeli,“ povedal Dick. Znova si spomenul na Lejlu. Už to skoro vyslovil, ale zháčil sa. Počká do konca týždňa, kým sa nedozvie viac. Zložil telefón a chvíľu zamyslene sedel. Čo tým sledovala, keď ho presviedčala, že ich rodiny sú spriaznené, a pritom to nie je pravda? Nič nechápal.

Otvorili sa dvere a vošla jeho sekretárka. Prekvapene zastala. „Pán Carriage,“ povedala po anglicky so švajčiarskym prízvukom. „Dnes ste si privstali.“

„Áno. Musel som vybaviť niekoľko súrnych telefonátov.“

„Dáte si kávu?“

„Prosím si. A prineste si blok. Chcem poslať do Paríža Zijádovi telex.“

Keď si priniesla blok, rozhodol sa, že mu radšej zavolá. Lepšie mu vysvetlí v telefóne, prečo sa s ním chce Bajdr stretnúť, ako v neosobnom telexe. Práve popíjal kávu, keď sa ozval Júsuf.

„Šéf ma požiadal, či by ste ho nenavštívili v Gstaade, ak budete mať čas,“ povedal.

V Júsufovom hlase zaznela obava. „Ide o niečo vážne?“

Dick sa zasmial. „Ani nie. Asi sa už nudí v úlohe hlavy rodiny. Možno sa chce len trochu rozptýliť.“

Dick cítil, že sa mu uľavilo. „Čosi by sa našlo. Vincent práve odstúpil od kontraktu a súhlasil s vyplateným honorárom. Nie sme mu nič dlžní. Navrhнем šéfovi, aby prišiel do Paríža podpísať novú zmluvu.“

„Výborne!“ zvolal Carriage.

Dôverný tón rozhovoru Júsufa povzbudil a dovolil si kamarátsky nadhodiť.

„O čo ide šéfovi v prípade Arabské bábiky?“

„Dickov hlas sa nezmenil. „Naozaj neviem. Nepovedal mi. Ved' ho poznáte. Zaujíma sa o každý nový obchod, ktorý vonia peniazmi. Možno chce vedieť viac.“

„Podľa toho, čo som o tom počul, nie je to nijaká veľká ryba. Nemyslím si, že je to niečo preňho.“

„Môžete mu to povedať, ak to príde do reči, keď tam budete,“ prehodil Dick.

„To je nápad!“ Dick takmer počul, ako to tomu mužovi v hlave pracuje. „Mám si tam vybaviť zopár vecí. Povedzte šéfovi, že prídem dnes večer.“

„Spoloční sa,“ odvetil Dick a zložil telefón.

Do miestnosti vošla sekretárka s ďalšou kanvicou kávy. „Vonku čaká slečna Al-Fajová,“ povedala, keď kládla na stôl podnos. „Pýta sa, či na ňu teraz máte chvíľu času.“

„Nech vojde,“ odvetil Dick. Nalieval si kávu a rozmyšľal o Lejle. Určite ju čosi trápi. Zvyčajne nechodievala ráno do kancelárie.

Vyzerala ako dievčatko, ešte nikdy ju takú nevidel. Rozpačito stála pred jeho písacím stolom. „Nezdržím ťa dlho.“

„Toľko času mám. Dáš si kávu?“

„Nie, ďakujem. Prišla som ti povedať, že ma včerajšia noc veľmi mrzí.“

„Zabudni na to. Čo sa vlastne stalo?“

„Myslím to vážne,“ trvala na svojom. „Správala som sa ako neposlušné decko. Nemám právo ťa žiadať o také veci. Nechcem, aby sa medzi nami niečo zmenilo.“

„Nič sa nezmení.“

„Naozaj?“

„Naozaj.“

Všimol si, že jej odľahlo, ale zbadal aj čudný záblesk víťazstva v jej očiach. „Môžem prísť večer k tebe?“ spýtala sa ešte vždy pokorne.

„Mrzelo by ma, keby si neprišla.“

„Sľúbila som priateľom, že s nimi dnes pôjdem na večeru. Nebudem dlho, poponáhľam sa.“

„Počkám ťa.“

Obišla okolo stola, chytila ho za ruku a priložila si ju k prsiam. „Ktovie, či to do večera vydržím,“ žartovala.

Zazvonil telefón. Odtiahol si z jej hrude ruku a siahol po slúchadle. „Obávam sa, slečna,“ povedal s predstieranou ľútosťou, „že to obaja budeme musieť vydržať.“ Zdvihol telefón. „Počkajte chvíľu, prosím,“ povedal do slúchadla. Rukou zakryl mikrofón a pozrel na ňu. „Prepáč, mám prácu.“

Svižne ho pobozkala na pery a podišla k dverám. V tom akoby jej niečo zišlo na um, zastala. „Takmer by som zabudla, však to nespomenieš pred mojím otcom?“

„Nie,“ odvetil a rukou stále zakrýval mikrofón.

„Dobre.“ Poslala mu bozk. „Tak dnes večer.“

Usmieval sa, kým sa za ňou nezavreli dvere, ale keď odokryl mikrofón, mal na tvári ustarostený výraz. Hlboko v kostiach cítil, že čosi nie je v poriadku. Mal zlé tušenie.

7. KAPITOLA

BAJDR zdvihol slúchadlo. Júsuf mal veselý hlas. „Som dolu v meste v hoteli a priviezol som z Paríža čosi výnimočné,“ povedal. „Nemohli by ste sem prísť na večeru?“

„Nie, to nepôjde.“

„Šéf, veď ma poznáte. Keď vám hovorím, že je to čosi výnimočné, tak je to naozaj výnimočné. Má bohovské telo a je úplne posadnutá. Urobí, čo vám na očiach uvidí. Čo sa toho týka, miluje všetko.“

„Pusť ju k vode. Odložíme to na inokedy. Dnes večer máme hostí.“

„Tak možno ráno.“

„Ani ráno nemôžem. Dohodol som si doma na ráno nejaké schôdzky.“

„Kedy sa budeme môcť stretnúť?“ spýtal sa Júsuf. „Zajtra napoludnie?“

„Zajtra som celý deň zaneprázdnený. Musíme sa stretnúť ešte dnes.“

„Dnes?“ spýtal sa znepokojene Júsuf.

„Áno. Moji hostia do dvanástej odídu. Mohli by ste prísť okolo pol jednej.“

„Naozaj nebudete chcieť prísť sem za nami?“ pokúsil sa navrhnúť Júsuf.

„To dievča bude veľmi sklamané. Povedal som jej, že ste úžasný muž.“

„Kúpte jej nejakú maličkosť v zlatníctve v hoteli a odovzdajte jej to ako pozornosť odo mňa. Odkážte jej, že ma to mrzí tak isto ako ju.“

„Dobre. Uvidíme sa dnes večer. O pol jednej?“

„O pol jednej,“ povedal Bajdr a zložil telefón. Sedel v prítmí knižnice, vtom vošla Jordana.

„Chlapci idú spať, chcú, aby si im šiel dať hore dobrú noc.“

„Už idem,“ povedal a vstal. Keď prechádzal okolo nej, zastavila ho. Položila mu ruku na plece.

„Stalo sa niečo?“ spýtala sa s pohľadom upriameným na neho.

„Prečo sa pýtaš?“

„Si akýsi ustarostený. Kto volal?“

„Júsuf. Príde sem, len čo odídu hostia.“

„Aha.“

„Príde sám. Musíme ešte prebrať dôležité obchodné záležitosti.“

Mlčala.

„Nemáš ho rada?“

„Nie. Nikdy som ho nemala rada,“ odvetila. „Veď to vieš. Máš okolo seba viacerých takých ako on. Sú ako dravé supy, ktoré číhajú, čo im zvýši.“

Zatiaľ sa zavesili na teba, ako keby si bol boh. Ešte jedného takého som stretla. Raz na jachte a druhý raz v Kalifornii, po tvojom odchode. Alí Jasfir. Aj ten je taký.

„Navedel som, že bol v Kalifornii,“ prekvapil sa Bajdr.

„Bol. Vchádzala som práve do Polo Lounge, keď odchádzal. Bol tam s Júsufo. Ani jednému z nich by som sa nechcela obrátiť chrbtom.“

Uprene na ňu hľadel. Čudné, že tých dvoch spájala dokopy. Vedela viac, než si myslel.

„Už by si mal ísť hore,“ pobádala ho. „Chlapci ťa čakajú, potom ti nezvýši čas prezliecť sa na večeru.“

„Idem.“

„Bajdr?!“

Znova sa otočil.

„Ďakujem.“

„Za čo?“

„Chlapci ešte nikdy neboli takí šťastní. Uvedomuješ si, že si za tieto dva týždne s nimi strávil viac času, než za posledné tri roky? Páči sa im, že sú s otcom. Aj mne.“

„I ja som rád.“

„Kiež by sme mali častejšie tú možnosť.“ Položila mu ruku na plece. „Už dávno nám spolu nebolo tak dobre.“

Ani sa nepohol.

„Vyjde nám to ešte?“ spýtala sa.

„Uvidíme. Mám priveľa práce.“

Odtiahla ruku. Dávala si veľký pozor, aby jej tvár neprezrádzala nijaké city. „Poponáhľaj sa,“ povedala a odvrátila sa. „Ešte raz musím všetko skontrolovať.“

Pozrel za ňou, ako prechádza izbou k dverám do veľkého salóna. Stál tam, kým neodišla, potom šiel do haly a hore schodmi za chlapcami do izby.

Sedeli na posteliach a čakali naňho. Oslovil ich po arabsky..

„Páčilo sa vám dnes?“

Jednohlasne mu odpovedali po arabsky. „Veľmi, otec.“

„Mama mi odkázala, že ma ešte chcete vidieť.“

Deti na seba pozreli. „Ty mu to povedz,“ nabádal brata Mohamed.

„Nie. Ty. Ty si starší,“ povedal Sámir.

Bajdr sa zasmial. „Tak už sa rozhodnite. Ponáhľam sa, musím sa ísť prezliecť.“

„Tak povedz,“ súrila Sámira brata.

Mohamed pozrel na otca. Hľadel naňho veľkými, vážnymi očami.

„Páči sa nám tu, otec.“

„To som rád.“

Mohamed sa obrátil k mladšiemu bratovi, hľadal uňho podporu.

„Aj mne sa tu páči,“ povedal Sámir tenkým hláskom. Pozrel na brata na druhej posteli. „Tak už mu to konečne povedz!“

Mohamed sa zhlboka nadýchol. „Chceli by sme tu bývať, otec. S tebou.“

„A čo bude s Bejrútom?“

„Nepáči sa nám tam,“ poponáhl'al sa s odpoveďou Mohamed. „Nemáme tam čo robiť. Ani sneh tam nie je.“

„A čo škola?“

„Vieš, otec, arabčina nám už ide celkom dobre,“ rýchlo odvetil Sámir. „Mysleli sme si... či by sme nemohli...“ hlas mu pomaly slabol. Zúfalo hľadel na Mohameda.

„Vieš, rozmýšľali sme,“ ujal sa slova Mohamed, „či by si sem nemohol preniesť školu. Potom by sme mohli chodiť do školy, aj sa hrať na snehu.“

Bajdr sa zasmial. „To nie je také jednoduché.“

„Prečo?“ spýtal sa Sámir.

„Lebo to nejde zdvihnúť školu a premiestniť ju niekde inde. Čo by potom robili ostatní žiaci? Nemali by kam chodiť do školy.“

„Aj oni by sem mohli prísť,“ navrhol Mohamed. „Celkom určite by sa im tu väčšmi páčilo.“

„Naša pestúnka nám povedala, že ty môžeš urobiť všetko, čo chceš,“ povedal Sámir.

Bajdr sa usmial. „Vaša pestúnka sa mýli. Sú veci, ktoré nemôžem urobiť ani ja. A toto je jedna z nich.“

Bajdr videl na ich tváričkách sklamanie. „Čosi však predsa len môžem urobiť,“ dodal.

„A čo?“ spýtal sa Mohamed.

„O dva mesiace budete mať zasa prázdniny, potom prídete sem za mnou.“

„Lenže vtedy tu už nebude sneh,“ namietal Sámir.

„Celkom určite bude. To vám sľubujem.“

Kľakol si a oboch pobožkal. „A teraz už spite. Porozprávam sa s lyžiarskym inštruktorom, možno nám zajtra dovoľí spúšťať sa na severnom svahu.“

„Tam, kde sa lyžujú veľkí?“ nadšene sa spýtal Mohamed.

„Áno. Musíte mi však sľúbiť, že si budete dávať veľký pozor.“

„Budeme, otec,“ vyhrklo z chlapcov odrazu.

„Tak dobrú noc.“

„Dobrá noc, otec,“ pozdravili chlapci.

Šiel k dverám.

„Otec,“ volal za ním Mohamed.

„Prosím?“

„Zabudli sme sa ti poďakovať. Ďakujeme ti, otec.“

Chvíľu nepohnute stál. „Nech vás Alah chráni, synovia moji. Dobre spite.“

Jordana naňho čakala dolu v hale. „Už spia?“

Usmial sa. „Uložil som ich a pozakrýval. Vedela si, čo odo mňa chcú?“

„Nie. Nechceli mi to povedať, prezradili mi len, že je to veľmi dôležité.“

Šiel po chodbe do ich izieb. Jordana kráčala vedľa neho. „Povedali mi, že by tu chceli bývať. Nechcú sa vrátiť do Bejrútu.“

mlčala.

„Chceli, aby som sem presťahoval ich školu aj so žiakmi.“ Smial sa. „Človek žasne, čo všetko deti vymyslia.“

„Nie je to až taký výmysel,“ povedala. „Najmä ak si uvedomíš, o čo im vlastne ide.“

„A o čo im ide?“

Pozrela mu rovno do očí. „Majú ťa rady, si ich otec a nič ťa nenahradí. Chcú byť stále s tebou.“

„Nevysvetlila si im, že mám priveľa práce? Celkom určite sa im to dá povedať tak, aby to pochopili.“

„Také jednoduché to nie je,“ odvetila. „Skús vysvetliť dieťaťu že slnko, ktoré všetkému dáva život, preňho nemôže svietiť každý deň.“

8. KAPITOLA

I NAPRIEK mrazu Júsuf mal na tvári kvapôčky potu, keď niesol hore schodmi do vily ťažký kufor. Džábir mu otvoril dvere. „*Ahlan*,“ pozdravil na privítanie.

„*Ahlan fik*,“ odvetil Júsuf na pozdrav. Vošiel dnu a položil na zem batožinu. Vystrel sa. „Odložíte mi to niekam, kým budem preč?“ spýtal sa.

„Bude mi potešením, pane,“ odvetil Džábir. „Pán vás očakáva v knižnici. Poďte so mnou, prosím.“

Júsuf si vyzliekol kabát a podal ho Džábirovi, ktorý ho viedol cez veľkú vstupnú halu k masívnym dvojitém dreveným dverám. Džábir jemne zaklopal.

„Vstúpte,“ ozval sa Bajdr.

Džábir otvoril dvere, počkal, kým Júsuf vošiel dnu, potom ich potichu zavrel. Júsuf sa poobzeral po knižnici. Bola to rozľahlá staromódne zariadená miestnosť s policami až po strop. Bajdr sedel za písacím stolom, chrbtom k veľkému francúzskemu oknu, ktoré viedlo do záhrady. Miestnosť osvetľovala len lampa s nádherným tienidlom na písacom stole, ale Bajdrova tvár zostávala v tieni. Nevstal, keď Júsuf vošiel do miestnosti.

„Vaša vila je nádherná,“ povedal Júsuf. „Pravdu povediac, nič iné som ani neočakával.“

„Je veľmi pohodlná.“

„Mohli ste ma upozorniť, že cesta sem je dosť zlá,“ usmial sa Júsuf. „Bola poľadovica. Najmä v zákrutách na úpätí hôr.“

„Neuvedomil som si to,“ zdvorilo odvetil Bajdr. „Zabudol som, že cesty občas v noci primrzajú. Mal som poslať po vás šoféra.“

„To nič. Zvládol som to.“ Zaboril sa do kresla oproti písaciemu stolu. „Škoda, že ste dnes večer nemohli prísť do hotela. To dievča bolo naozaj sklamané.“

„A čo darček, nezabral?“

„Kúpil som jej zlaté piagety. Mali úspech.“

Bajdr naňho pozrel. Veľa fantázie nemal. Lenže čo iné sa dá vo Švajčiarsku dievčaťu kúpiť ako hodinky? Všimol si, že Júsufovi sa od potu leskne tvár. „Dáte si kávu? Alebo niečo chladené, čo tak šampanské?“

„Nenašlo by sa aj niečo iné?“

Bajdr za sebou potiahol šnúru od zvonca. Džábir otvoril dvere. „Fľašku šampanského pre pána Zijáda.“

„Spomínal vám Dick, ako som sa dohodol s Michaelom Vincentom?“ spýtal sa Júsuf, keď sa Džábir vzdialil. .

„Áno. Ako sa vám to podarilo, že sa tak poľahky vzdal?“

„Až také jednoduché to nebolo. Nakoniec som ho však predsa presvedčil, že by nemalo veľký zmysel súdiť sa s nami. Zabrало by mu to niekoľko rokov a navyše by ho to mohlo stáť honorár, ktorý už dostal. Okrem toho som mu sľúbil, že sa preňho pokúsime získať ďalší film a v prípade, že sa v budúcnosti rozhodneme niečo nakrúcať, obrátíme sa na neho.“

„Vynikajúco ste si s tým poradili,“ povedal Bajdr.

Do miestnosti vošiel Džábir s dvoma pohármi na striebornom podnose a s fľašou Dom Pérignonu vo vedierku s ľadom.

„Som rád, že ste spokojný,“ odvetil Júsuf, sledujúc Džábira, ako obratne otvára fľašu a nalieva do pohárov. Sluha vzápätí vyšiel z knižnice a Júsuf si vzal pohár. Pozrel na Bajdra. „Vy si nedáte?“

Bajdr zavrtel hlavou. „Ráno musím skoro vstávať. Sľúbil som chlapcom,

že sa s nimi pôjdem lyžovať.“

„Tak na zdravie.“ Na dúšok vypil od smädu pohár a znovu si nalial. „Ani som nevedel, že som taký smädný.“

Druhý pohár už Júsuf popíjal pomalšie. Pohodlne sa usadil v kresle, cítil sa oveľa uvoľnenejší. Nasledujúcou otázkou ho Bajdr o tento pocit pripravil.

„Povedzte mi niečo o Arabských bábikách.“

Júsuf cítil, ako mu na čelo vystupuje pot. „Čo by som vám tak povedal. Sú to dobrí klienti. Ináč viem o nich veľmi málo.“

Bajdr naňho vytrvalo hľadel. „To nie je pre vás príznačné. Zvyčajne viete o ľuďoch, s ktorými obchodujeme, takmer všetko. To bola predsa vždy jedna z vašich hlavných zásad.“

„Až taký dôležitý klient to zasa nie je. Nevidel som dôvod, prečo by som sa mal o nich bližšie zaujímať. Išlo o malé objednávky, ale platili dobre.“

„Expresné príplatky,“ pokračoval Bajdr, „neupútali vašu pozornosť?“

„Nie, mal som kopu dôležitejších vecí.“

„Nezdalo sa vám čudné, že sa obrátili na vás v Paríži, a nie na našu kanceláriu v Bejrúte? Keďže nejde o veľký obchod, bolo by to pochopiteľnejšie.“

„Nazdával som sa, že je to len náhoda,“ pohotovo odvetil Júsuf. „Stretol som toho Američana v bare na bulvári Georgea V, sťažoval sa mi, že má problémy so zabezpečením dovozu bábik do Spojených štátov a ja som mu odporučil, aby sa obrátil na našu kanceláriu v Bejrúte. Možno mu budeme vedieť pomôcť.“

„Ale ako viem, bejrútska kancelária už dostala od vás hotový kontrakt a nikdy s nikým z tej firmy neprišli do styku.“

Júsuf cítil pod pazuchami pot. „To je možné. Asi som to aj s inštrukciami odovzdal svojej sekretárke, aby to priebežne sledovala. Nepovažoval som vec za takú dôležitú, aby som sa s ňou zaoberal osobne.“

„Klamete,“ povedal pokojne Bajdr.

Júsuf zostal ako omráčený. „Čože? Čože?“ jachtal, akoby nerozumel.

„Povedal som, že klamete,“ zopakoval Bajdr. „Dnes už vieme o tej firme dosť. Zatiahli ste nás do pašovania drog do Spojených štátov. Môžeme stratiť všetko, čo sme tak ťažko dlhé roky budovali. Žiadam vás, aby ste mi povedali pravdu.“

Bajdr sledoval, ako si vzal cigaretu a trasúcimi sa rukami si ju zapaloval. „Povedzte,“ povedal mierne, „koľko vám zaplatil Alí Jasfir, aby ste zabezpečili tú prepravu?“

Júsuf sa mu pred očami zosypal. Už teraz sa mu netriasli len ruky, ale aj hlas. „Prinútil ma, pane,“ bránil sa. „Musel som to urobiť. Chcel som vás

ochrániť.“

„Mňa ochrániť?“ odmerane sa pýtal Bajdr.

„Má kazetu, pane. Vyhráždza sa, že ju zverejní.“

„Kto by sa zaujímal o kazetu, na ktorej som ja? Najmä ak pochádza z takéhoto zdroja. Prečo ste s tým neprišli za mnou hneď?“

„Nechcel som vás zarmútiť, pane. Na kazete je vaša žena.“ Júsufovi sa v očiach zaleskli skutočné slzy.

„Máte ju so sebou?“

„Áno, pane,“ zašepkal Júsufovi. „Je v kufri, ktorý som nechal vo vstupnej hale. Dúfal som, že ju nebudem potrebovať.“

„Prineste ju!“ prikázal ľadovo Bajdr.

Júsufovi takmer vybehol z miestnosti a vzápätí sa vrátil aj s kufrom. Bajdr pozorne sledoval, ako ho otvára a vyberá prenosný videoprehrávač a americký televízor s malou obrazovkou. Rýchlo zapojil oba prístroje. Poobzeral sa po izbe, hľadal zásuvku. Zbadal ju na boku stola. Zapojil do zásuvky kábel s koncovkou a do prehrávača vložil kazetu.

Chvíľu váhal a pozeral na Bajdra. „Stále si myslím, že nie je vhodné, aby ste to videli, pane.“

Bajdr podráždene vykrikol. „Spustite to!“

Júsufovi stlačil tlačidlo a obrazovka zablikala. Za okamih sa na nej zjavili prvé rozmazané farebné zábery. Júsufovi sa nahol k prístroju a zaostril obraz.

Kamera zjavne snímala zhora Jordana s nejakým mužom, ako ležia na chrbte v posteli. Obaja sa nahí uprene dívali na čosi mimo záberu kamery a striedavo fajčili cigaretu. Odrazu na okamih obraz zmizol a z mikrofónu zazneli ich hlasy. Jordana sa privinula k mužovi. „To je nádherné,“ povedal muž, hľadiac na ňu.

Bajdr nepreriekol ani slova, kým kazeta bežala a kým sa nestratil obraz. Potom sa nahol ponad stôl a prístroj vypol. Z jeho tváre sa nedalo nič vyčítať. „Toho muža som už celkom určite niekde videl. Kto je to?“

„Americký herec,“ odvetil Júsufovi. „Rick Sullivan. Ale jeho skutočné meno je Israel Šalamún.“

„Žid?“

Júsufovi prikývol. „Aj preto som nechcel, aby sa kazeta dostala na verejnosť.“

Bajdrova tvár ešte vždy nič nevyjadrovala. „Kedy sa to stalo?“

„V Kalifornii u toho herca, na večierku, keď ste odišli do Tokia.“

„Bol tam aj Jasfir?“

„Nie.“

„A vy?“

„Áno. Sprevádzal som Michaela Vincenta a vašu pani. Ale zakrátko ma

rozbolela hlava.“

„Ako sa k tej páske dostal Jasfir?“

„Neviem. Nepovedal mi.“

„Existujú aj kópie?“

Júsuf sa zhlboka nadýchol. Ak Bajdr uverí tomu, čo teraz povie, môže sa zachrániť. „Povedal, že áno a v prípade, že im odmietneme ďalšiu prepravu, ich zverejní.“

„A prečo vám túto dal?“

Júsuf zaváhal. „Neviem.“

„Nenavrhol vám, aby ste mi v prípade nejakých problémov záznam ukázali?“

„Nie, pane, verte mi,“ dušoval sa Júsuf. „Ukázal som vám ju preto, lebo ste boli presvedčený o mojej zrade.“ Padol pred Bajdrom na koléná, chytil mu ruku a pobožkal ju. „Pri živote môjho otca prisahám, že by som radšej zomrel, ako vás podviedol.“ Rozplakal sa.

Bajdr sa naňho mlčky díval. „Pozbierajte sa, človeče. Neplačte ako baba.“

Júsuf vstal a po líkach mu stekali slzy. „Musím z vašich úst počuť slová odpustenia, pane!“ žobronil.

„Odpúšťam vám,“ sťažka vyriekol Bajdr. Vstal a ukázal na dvere. „Tam je kúpeľňa. Choďte si umyť tvár. Nebolo by dobre, aby vás takéhoto videlo služobníctvo.“

„Ďakujem, pane!“ s ulahčením povedal Júsuf, opäť chytil Bajdrovi ruku a pobožkal ju. „Odľahlo mi na duši, opäť ste vniesli lúč svetla do môjho života.“

Bajdr pohľadom sledoval, ako vošiel do kúpeľne a zavrel za sebou dvere. Neveril ani slovo, čo mu ten muž povedal. Usvedčili ho jeho vlastné slová. Videozáznam nemohol získať nik iný, len Júsuf. Jasfir sa ku kazete nemohol dostať, pretože na večierku nebol. Potichu prešiel cez miestnosť a otvoril dvere.

V chodbe na lavičke sedel Džábir. Vstal, len čo Bajdra zbadal. Bajdr vyšiel za ním na chodbu.

„Prosím, pane.“

Bajdr potichu povedal. „To ťavie hovno neodpustiteľne pošpinilo naše meno.“

Džábirovi oči sa zúžili a pokožka na lícných kostiach sa mu napla. Mlčal.

„Asi míľu odtiaľto, približne na úseku dlhom dvesto metrov, vybieha do cesty skala, je tam horská zákruta. Žiaľ, jeho auto dostane na zľadovatenej ceste šmyk.“

Džábir prikývol. Hrdelným hlasom povedal. „Bude to nešťastie, pane.“

Bajdr sa vrátil do knižnice. O chvíľu začul cez zatvorené okno zvuk

motora. Obrátil sa a cez zatiahnuté závesy ešte zazrel Džábirov Land Rover miznúť dolu na ceste. Vrátil sa k písaciemu stolu a unavene si sadol.

Vzápätí sa z kúpeľne vrátil Júsuf. Už sa pozbieral. Dokonca aj v hlase mu zaznela znovuzískaná sebadôvera. „Tak čo s tým urobíme, šéf?“

„Musím si všetko premyslieť, než sa rozhodnem. Dnes už nič nevyriešime.“

„Asi nie,“ rozpačito súhlasil Júsuf.

„Obaja si potrebujeme oddýchnuť. Mali by ste sa vrátiť do hotela.“

Júsuf pozrel na videoprehrávač. „Nemám ho radšej odniesť?“

„Nie. Nechajte ho tu.“ Vstal. „Vyprevadím vás. Služobníctvo si už išlo ľahnúť.“

JÚSUF sa zdesene obzrel, až keď sa silný Land Rover s vypnutými svetlami rútil zboku v mŕtvom uhle k jeho malému požičanému oplu, snažiac sa ho neúprosne vytlačiť z cesty do priepasti. Za volantom zbadal hrozivú Džábirovu tvár. Vtedy si spomenul na čosi, na čo nemal nikdy zabudnúť. Tá myšlienka mu zišla na um vo chvíli, keď jeho auto prerazilo tenké zvodidlá popri vozovke, ktoré slúžili len ako výstraha na okraji priepasti, a vyhodilo ho do vzduchu. Už nezačul zdesený výkrik, ktorý sa mu vydral z hrdla, keď sa rútil do zabudnutia, ale tá myšlienka mu spaľovala mozog. Džábir si nikdy nešiel ľahnúť, kým bol Bajdr hore.

9. KAPITOLA

BAJDR sedel sám v presklenom výklenku s výhľadom do záhrady, kde sa zvyčajne podávali raňajky. Čítal parížsky Herald Tribune a popíjal kávu, keď do miestnosti vošiel distingvovaný anglický majordóm. Odkášlal si a Bajdr zdvihol hlavu.

Majordómov výrazný hlas znel znepokojene. „Vašu excelenciu by radi navštívili nejakí páni od polície.“

Bajdr naňho uprene hľadel. Neraz majordómovi vysvetlil, že jeho postaveniu nepatrí titul excelencia, ale on ho odmietal ináč oslovovať. Výraz vaša výsosť bol ochotný nahradiť len oslovením excelencia, pretože jeho predchádzajúci pán bol následník španielskeho trónu.

„Uved'te ich do knižnice,“ povedal Bajdr. „O chvíľu prídem.“

„Áno, vaša excelencia,“ majordóm odchádzal z miestnosti a jeho vzpriamený chrbát a vystreté plecia vyjadrovali nesúhlas.

Bajdr pomaly, úhladne poskladal noviny a odložil ich na stôl. Ešte si

odpil z kávy, vstal a šiel do knižnice.

Čakali ho tam dvaja policajti, jeden v uniforme a druhý v civile. Policajt v civile kývol hlavou. Prehovoril po anglicky. „Pán Al-Faj?“

Bajdr prikývol.

Policajt opäť kývol hlavou. „Dovoľte, aby sme sa predstavili. Som inšpektor Frolich a toto je môj kolega, seržant Werner.“

„Čím vám môžem poslúžiť, páni?“

„Chcel by som sa najprv ospravedlniť, že sme vás vyrušili pri raňajkách, ale obávam sa, že mám pre vás neprijemné správy. Poznáte pána Júsufo Zijáda?“

„Áno. Je výkonný riaditeľ v mojej parížskej kancelárii. Včera večer sme sa tu stretli. Prečo sa naňho pýtate? Má nejaké problémy?“

„Nie, pán Al-Faj. Nijaké problémy nemá. Je mŕtvy,“ povedal inšpektor.

„Mŕtvy?“ Bajdr predstieral šok. „Čo sa stalo?“

„Zdá sa, že nezvládol riadenie a vyletel z cesty. Auto sa zrútilo do hĺbky takmer dvesto metrov.“

Bajdr chvíľku naňho nechápavo civel, potom obišiel písací stôl a sadol si. Bol zachmúrený. „Prepáčte, páni,“ povedal, „ale je to pre mňa veľký šok. Pán Zijád bol mojím dlhoročným a nenahraditeľným spolupracovníkom.“

„Chápeme, pane,“ povedal policajt v civile zdvorilo. „Musíme vám položiť niekoľko obvyklých otázok, ale pokúsime sa byť veľmi struční.“ Vytiahol si z vrečka malý zápisník a otvoril ho. „Spomínali ste, že ste sa včera večer stretli s pánom Zijádom. Kedy prišiel?“

„Okolo pol jednej.“

„Prečo prišiel tak neskoro? Mal na to nejaký mimoriadny dôvod?“

„Museli sme spolu prerokovať niektoré dôležité obchodné záležitosti. Žiaľ, mali sme s manželkou večer hostí, a preto sme sa nemohli stretnúť skôr.“

„Viete, kedy od vás odchádzal?“

„Myslím, že okolo druhej.“

„Pil pán Zijád niečo počas návštevy?“

„Ani nie.“

„Mohli by ste to upresniť?“

„Dali sme si fľašku Dom Pérignonu. Vypil ju takmer celú. Ale to mu nemohlo ublížiť. Pán Zijád bol naň zvyknutý. Bola to jeho obľúbená značka.“

„Mal dobrý vkus,“ povedal inšpektor.

Pozrel na seržanta v uniforme. Vymenili si pohľady. Inšpektor zavrel svoj zápisník a zase sa otočil k Bajdrovi. „Myslím, že to je všetko, pán Al-Faj,“ povedal pokojne. „Ďakujem za spoluprácu.“

Bajdr vstal. „Postarám sa o jeho pohreb. Budeme musieť previezť jeho telo domov. Kde je teraz?“

„V policajnej márnici.“ Po prvý raz prehovoril seržant. „Teda jeho telesné pozostatky.“

„Je to skutočne také zlé?“

Inšpektor smutne prikývol. „Pozbierali sme všetko, čo sme našli. Identifikovali sme ho podľa náprsnnej tašky a pasu. Auto sa rozbilo na tisíc kusov. Vodiči si zvyčajne neuvedomujú, čo môže spôsobiť aj malé množstvo alkoholu v noci na zľadovatej ceste.“

Keď policajti odišli, Bajdr chvíľu nepohnute sedel, potom zdvihol telefón a zavolať Dicka do Ženevy.

„Zavolajte mi, alebo zapojte rušičku,“ povedal Bajdr Carriageovi. O chvíľu zazvonil druhý telefón. „Dick?“

„Áno.“

Bajdr sa usiloval hovoriť pokojne. „Práve odišla polícia. Júsuf včera večer havaroval na ceste a zabil sa.“

„Božemôj! Čo sa stalo?“

„Bola poľadovica a polícia si myslí, že si priveľa vypil. Keď odtiaľto odchádzal, bol dosť vykoľajený a vypil takmer celú fľašku šampanského.“

Dick chvíľu mlčal. „Dozvedeli ste sa od neho niečo o Arabských bábiakách?“

„Tvrdil, že ho k tomu Alí Jasfir donútil.“

„Takže sme mali pravdu. Priznal sa, že mu za to zaplatili?“

„Nie. Prisahal, že od nich nevzal nijaké peniaze.“

„Neverím.“

„Teraz už na tom nezáleží. Je mŕtvy, je po všetkom.“

„Myslíte?“ spýtal sa Dick. „Veď ani netušíme, čo teraz Jasfir podnikne.“

„Nemôže podniknúť takmer nič. Dobré vie, že s nami nič nezmôže.“

„Dúfam. Človek nikdy nevie, čo sa dá od takého pankharta čakať. Bohvie, čo si najbližšie vymyslí.“

„To vyriešime potom,“ povedal Bajdr pokojne. „Teraz sa musíme vysporiadať s inými vecami. Asi vás budúci týždeň pošlem do našej parížskej kancelárie. Budete ju viesť, kým nenájdem zariadenie.“

„V poriadku.“

„Zatiaľ tam zavolajte a oznámte jeho rodine, čo sa stalo. Zariadte aj prevoz jeho pozostatkov z policajnej márnice v Gstaade.“

„Postarám sa o to.“

„Zožeňte posádku, nech na piatok pripraví lietadlo na let do Bejrútu. Jordana sa vracia s chlapcami domov.“

„Nie je to o týždeň skôr, než ste plánovali?“

Bajdrov hlas znel podráždene. „Len to urobte. Doma im bude lepšie.“ Tresol slúchadlo a zahľadel sa na videoprehrávač. Náhle prešiel cez izbu a zamkol dvere. Potom si z vrecka vytiahol kľúč a odomkol strednú zásuvku na písacom stole a vybral z nej kazetu. Vložil ju do prístroja a stisol tlačidlo.

Obrazovka sa zažala a o chvíľu naskočil obraz i zvuk. Nehybne civel na zábery, ktoré sa pred ním odvíjali. Videl všetko, čo s ňou sám zažil. Jej krásne telo, vláčne zmyselné pohyby, slová, takmer nečujné akoby zvieracie stony prechádzajúce do silnejúcich orgastických výkrikov. Videl tam všetko, ale tentoraz to bolo bez neho. Bolo to pre iného muža. Žida.

Obraz zmizol a obrazovka začala blikať v okamihu, keď zvieranie v žalúdku vystriedala prudká palivá bolesť. Zlostne buchol päťou do tlačidla s označením stop na videoprehrávači, takmer roztrieskal prístroj. Potom zdvihol ruky a díval sa na svoje trasúce sa prsty.

Náhle ich zovrel v päste a búšil do stola. Znovu a znovu trieskal do stola, pritom potichu vyrážal slová: „Čert ťa ber, čert ťa ber, čert ťa ber!“ kým mu od bolesti neopuchli ruky.

Opäť hľadel na svoje ruky a potom na prístroj. „Jordana!“ reval, akoby bola v tom prístroji. „Pre toto som sa stal vrahom?!“

Obrazovka bola nemá. Zložil si hlavu na stôl a po prvý raz od chlapčenských čias sa rozplakal. Jeho perami vychádzali slová modlitby, ktorú nevyslovil od detstva.

V mene Alaha, Milostivého a Milosrdného
utiekam sa k Tebe, Pán tvorstva,
Kráľ ľudstva,
Boh ľudstva,
pred zlom, ktoré ľuďom našepkáva úskočný diabol,
a vtiera sa im do srdc.

Po modlitbe sa upokojil. Prestal plakať. Necítil trpkosť ani bolesť. Príliš ľahko človek zabúda na Alahovu múdrosť, na múdrosť, ktorú mu vyjavil Prorok. Ešte ľahšie zabúda na Alahove prikázania, ktoré mu vyjavil Prorok a podľa ktorých sa má riadiť.

Pridlho sa pokúšal žiť podľa zákonov neveriacich, ale tie neboli preňho. Odteraz bude žiť tak, ako má. Bude sa v živote riadiť jedinými pravými zákonmi. Alahovými zákonmi.

JORDANA vošla do knižnice. Bola šokovaná. „Práve som sa dozvedela, čo sa stalo s Júsufom,“ povedala. „Neuveriteľné!“

„Bola to sviňa,“ povedal odmerane. „Teraz stojí pred Posledným súdom a musí sa zodpovedať za svoje hriechy. Ani Alah, najmilosrdnejší, nenájde preňho slová odpustenia. Na veky vekov ho budú oblizovať pekelné plamene.“

„Bol to predsa tvoj priateľ,“ nechápala náhlu zmenu v jeho postoji. „Slúžil ti toľké roky.“

„Slúžil len sám sebe. Nepriatelil sa s nikým, len sám so sebou.“

Zmätlo ju to. „Čo sa medzi vami dvoma stalo? Čo urobil?“

Jeho tvár bola ako nepreniknuteľná maska a oči sa mu zúžili. „Podviedol ma tak ako ty!“

Začudovane naňho hľadela. „Teraz naozaj neviem, o čom hovoríš.“

Pozeral na ňu, akoby ju nevidel. „Nevieš!?“

Bez slova pokrútila hlavou.

„Tak ja ti to ukážem!“ Vrátil sa k písaciemu stolu a stisol tlačidlo na videoprehrávači. „Pod' sem!“

Stála za stolom vedľa neho a dívala sa na malú obrazovku. Obrazovka sa zažla a po chvíli naskočil obraz. Vzlyky jej uviazli v hrdle, nemohla lapieť dych, bola šokovaná, odmietala uveriť tomu, čo vidí.

„Nie!“ nahlas vykrikla.

„Ale áno!“ povedal potichu.

„Nebudem sa na to dívať,“ povedala a chystala sa odísť.

Pevne ju schytil za plece a stisol tak mocne, že zacítila, ako jej do ramena vystrelila bolesť. „Zostaneš tu, žena, budeš sa dívať!“

Privrela oči a odvrátila sa. Prstami ako železnou obručou jej zovrel bradu a násilím jej otočil tvár k obrazovke. „A budeš sa dívať!“ zopakoval hrozivo. „Na všetko! Až do konca! Uvidíš celú svoju hanbu, ako som si ju musel pozrieť ja!“

Mlčky sledovala, čo sa odohrávalo na obrazovke. Zdalo sa jej, že to trvá celú večnosť. Cítila, ako ju zmáha slabosť. Bolo to šialené. Všetko. Po celý čas ich snímala kamera a zariadiť to mohol jediný človek. Tú kameru mohol zapojiť len Sullivan.

Odrazu sa jej všetko vybavilo v pamäti. Krátko predtým, ako začali, vyšiel z izby. Šiel zapojiť kameru. A preto trval na tom, aby zostali v hornej časti obrovskej postele. V zábere kamery bolo len toto miesto. Bol zvrátený, oveľa zvrátenejší ako ktokoľvek, koho poznala.

Konečne bolo po všetkom. Obrazovka stmavla a Bajdr vypol videoprehrávač. Obrátila sa tvárou k nemu.

Z jeho tváre sa nedalo nič vyčítať. „Žiadal som ťa o diskretnosť. Ale ty si diskretná nebola! Žiadal som ťa, aby si sa vyhýbala Židom. Ten muž je Žid.“

„Nie je!“ zablýskala očami. „Je herec, volá sa Rick Sullivan.“
„Viem, ako sa volá. Jeho skutočné meno je však Israel Šalamún.“
„To som nevedela.“

Neodpovedal. Bolo jasné, že jej neverí.

Náhle si spomenula. Na tom večierku bol aj Júsuf. „Tú kazetu ti priniesol Júsuf?“

„Áno.“

„Odvtedy uplynuli tri mesiace. Prečo tak dlho otáľal, kým ti ju dal?“

mlčal.

„Musel sa niečím previniť,“ dovŕpila sa. „Dúfal, že tou kazetou sa vykúpi.“

„Povedal mi, že ho k tomu donútil ten, kto mu kazetu priniesol. A ak mu nevyhoví, tak ju zverejní.“

„Neverím! Okrem neho tam nebol nik, kto by mal záujem ju získať. Určite klamal.“

Opäť nepreriekol ani slovo. Všetko, čo povedala, ho len utvrdilo v jeho presvedčení.

„Existujú aj ďalšie kópie?“

„Dúfam, že nie. Už len kvôli našim synom. Bol by som veľmi nerád, keby sa dozvedeli, že sa ich matka spustila so Židom.“

Po prvý raz mu v hlase zaznela bolesť. „Uvedomuješ si vôbec, čo si spôsobila? Keby sa to dostalo na verejnosť, Mohamed by sa nemohol nikdy stať následníkom trónu. Sotvaktory Arab by bol práve teraz, keď bojujeme s Izraelom, ochotný uznať za svojho panovníka a duchovného vodcu človeka, ktorého matka sa kurvila so Židom! Veď by to spochybnilo aj jeho vlastnú legitimitu. Svojím konaním si neohrozila len jeho právoplatné nástupníctvo na trón, ale všetko, za čo bojoval po celé roky môj otec a napokon i ja.“

„Prepáč, Bajdr,“ povedala, „ale tak sme sa navzájom odcudzili, že som si myslela, že na týchto veciach vôbec nezáleží. Vedela som o iných ženách v tvojom živote. Zmierila som sa s tým. Dnes však viem, že som nemala právo užívať si slobody, ktorú si mi daroval. Keby som bola Arabka, prišla by som na to skôr. Ale nie som. A nikdy by som nemohla žiť tak pokrytecky ako ony, aby som videla i nevidela zároveň a verila slovám, ktoré sú v rozpore s činmi.“

„Na to je teraz neskoro. Už som na pozajtra zariadil tvoj návrat s deťmi do Bejrútu. Budeš tam žiť v ústraní v našom dome. Nesmieš opustiť dom, s nikým sa stretávať, nesmieš si s nikým písať ani telefonovať, okrem členov našej najbližšej rodiny a služobníctva, až do januára, keď bude náš Mohamed oficiálne vyhlásený za princa a následníka trónu.“

„A čo potom?“

„Hneď na druhý deň budeš môcť odísť do Ameriky na návštevu k svojim rodičom. Vyčkáš tam, kým nedostaneš oznámenie o našom rozvode.“

„A čo bude s deťmi?“

Oči mu stmavli. „Už nikdy ich neuvidíš.“

Od bolesti jej vyrazilo dych. „A čo ak odmietnem?“ odvážila sa spýtať.

Takého neúprosného ako teraz ho ešte nikdy nevidela. „Nemáš na výber. Podľa islamských zákonov čaká ženu, ktorá zhreší s iným mužom, smrť ukameňovaním. Chceš, aby to tvoje deti videli?“

„To by si neurobil!“ zhrozene vykrikla.

Nemilosrdne na ňu hľadel. „Urobil!“

Odrazu všetko pochopila. „Júsuf! Ty si ho zabil!“

Pohrdavo povedal: „Júsuf sa zabil sám.“ Ukázal na videoprehrávač. „Týmto.“

Bola vyčerpaná. Už nevládala zadržiavať slzy, už sa naňho nevládala dívať. Klesla na kolená a rukami si zakryla tvár. Zvíjala sa v plači.

Stál tam bez pohnutia a pozeral na ňu, iba pulzujúca žila na spánku prezrádzala, ako veľmi sa musí ovládať.

O chvíľu prestala plakať a pozrela naňho. Mala opuchnuté oči a tvár zvrátenú bolesťou. „Čo budem robiť?“ šeptala dutým, chrapľavým hlasom, akoby sama pre seba. „Ako budem bez nich žiť?“

MLČAL.

Pomaly vstala a pobrala sa k dverám. Na polceste sa však ešte raz obrátila k nemu. „Bajdr...“ v očiach i v hlase mala úpenlivú prosbu.

Hlas mu stále znel neúprosne. „Nepros o odpustenie, žena, zbytočne strácaš čas! Namiesto toho sa choď poďakovať Alahovi, že bol k tebe taký milosrdný.“

Na chvíľu sa ich pohľady stretli, potom sklopila zrak. Už nemala silu bojovať. Pomaly vyšla z izby.

Zamkol za ňou dvere a vrátil sa k písaciemu stolu. Dlho hľadel na videoprehrávač, potom sa načiahol a opäť stisol tlačidlo s označením štart. Takmer súčasne stisol tlačidlo na vymazanie obrazu.

Páska v rekordéri sa krútila desaťkrát rýchlejšie ako pri prehrávaní. Štyridsaťminútový záznam sa pretočil za krátke štyri minúty. Zaznelo cvaknutie a stisol tlačidlo stop. O chvíľu znovu zatlačil tlačidlo štart. Teraz sa kazeta krútila normálnou rýchlosťou. Obrazovka blikala naprázdno. Páska bola absolútne čistá. Bajdr stlačil stop. S prístrojmi bolo všetko veľmi jednoduché.

Kiežby existovalo tlačidlo, ktorým by sa dalo vytrieť zo života všetko zlé a začať odznova.

10. KAPITOLA

JORDANA bola prekvapená, keď na palube lietadla stretla Lejlu v spoločnosti dvoch mladých mužov. Mladí muži oblečení v zle ušitých tmavých oblekoch s vydúvajúcimi sa vreckami, aké nosievajú úradníci zo Stredného východu pracujúci v zahraničí, zdvorilo vstali.

„Netušila som, že pôjdeš s nami,“ povedala Jordana.

V Lejlinom hlase znel akýsi zvláštny, vyzývavý tón. Prehovorila po arabsky. „Prekáža ti to?“

Jordana bola zmätená. Lejla sa s ňou rozprávala vždy len po anglicky alebo po francúzsky. Snáď to bolo preto, že jej priatelia neovládali tak dobre tieto jazyky ako ona. Prestala o tom uvažovať a po arabsky odvetila. „Vôbec nie. Som rada, že si tu. Len ma to prekvapilo. Tvoj otec sa o tom nezmienil.“

„Asi na to zabudol,“ povedala Lejla.

Určite nezabudol, pomyslela si Jordana. Od toho rána, keď jej oznámil, že bude musieť odísť, ho nevidela. Ešte v ten deň sa vrátil do Ženevy a len na skok sa zastavil, aby sa rozlúčil s chlapcami.

„Musí myslieť na veľa vecí,“ odvetila ešte vždy v arabčine. Priamo sa obrátila k oboj mladým mužom.

Lejla sa dovtípila a predstavila ich. „Madam Al-Fajová, druhá manželka môjho otca, a toto sú páni Fuád Azíz a Ramadán Sidkí. Pozvala som ich domov na víkend.“

„Ahlan,“ povedala Jordana.

„Ahlan fik,“ odvetili rozpačito s miernym úklonom, akoby na to neboli zvyknutí.

Práve vtedy nastupovali do lietadla jej synovia, ich škótska pestúnka Anna a jej osobná slúžka Magda. Natešení chlapci začali kričať, len čo zbadali svoju sestru. „Lejla! Lejla!“ a bežali k nej.

Správala sa k nim chladne, hoci keď ich uvidela prvý raz, bola nimi unesená, a kým odišli do Gstaadu, skoro celé dva dni sa s nimi hrala.

Jordana si pomyslela, že kvôli priateľom o nich stratila záujem.

„Sadnite si, deti, a nezabudnite sa pripútať. O niekoľko minút odlietame.“

„Môžeme si sadnúť vedľa Lejly?“ spýtal sa Sámir. „Dobre?“

Pozrela na Lejlu. „Ak s tým vaša sestra bude súhlasiť.“

„Môžu si sem sadnúť,“ povedala Lejla a Jordana opäť postrehla odmietavý tón v jej hlase.

„Dobre, ale musíte sa správať slušne.“

„Mama,“ spýtal sa Mohamed. „Prečo rozprávaš po arabsky?“

Jordana sa usmiala. „Preto, lebo priatelia tvojej sestry nerozprávajú dobre po anglicky. Vieš, to sa patrí, aby aj iní rozumeli, čo hovoríš.“

„My rozprávame po anglicky, madam,“ povedal mladý muž menom Ramadán s čistým britským prízvukom.

„Vážne, to som nevedela,“ odvetila. Pozrela na Lejlu, ale tá sa tvárila, ako keby sa jej to netýkalo. „Ospravedlňujem sa. Zrejme šlo o nedorozumenie.“

Steward Raoul sa vrátil do kabíny. „Kapitán Hyatt by rád vedel, či ste pripravení na odlet, madam.“

„O chvíľu, len čo budeme všetci na miestach,“ odvetila a pobrala sa k zadnému sedadlu pri okrúhlom stolíku, kde zvyčajne sedával Bajdr.

Rýchlo pripútali chlapcov a každý si našiel svoje miesto. Raoul s peknou americkou stewardkou Margarétou obišli kabínu a skontrolovali bezpečnostné pásy. Kývol Jordane a odišiel. O chvíľu už lietadlo rolovalo po štartovacej dráhe.

Boli vo vzduchu, svetelný signál prikazujúci pripútať sa zhasol, keď Jordana vstala zo sedadla. Kývla na Raoula. „Prosím vás, pripravte mi v kabíne pána Al-Faja lôžko. Rada by som si trochu odpočinula.“

„Áno, madam.“ Hneď dal stewardke znamenie, aby všetko pripravila.

Chlapci sa liepali na Lejlu, ale zdalo sa, že je z toho nervózna a ťažko to znáša. „Nechajte sestru na pokoji,“ prikázala im Jordana. „Možno je unavená.“

Chlapci sa poslušne vrátili na svoje miesta.

„Necítim sa dobre,“ vysvetľovala Jordana. „Pomôže mi, keď si na chvíľu ľahnem.“

Lejla mlčky prikývla. Pozerala za Jordanou, odchádzajúcou do kajuty v zadnej časti lietadla. Naozaj nechápala, čo na nej otec vidí. Za bieleho dňa nebola taká pekná, ako sa jej na prvý pohľad zdalo. Bez mejkapu bola jej tvár akási unavená, pod očami mala tmavé kruhy a vlasy pripomínali slamu, vôbec neboli také zlatisté, ako sa zdalo. Dobre, že išla spať. Aspoň to ľahšie zvládne.

Zahľadela sa cez uličku na Fuáda a Ramadána. Fuád pozrel na hodinky, potom na ňu. „Ešte pol hodiny,“ povedal.

Prikývla a pohodlne sa oprela o operadlo. Zavrela oči. Pokojne si mohla dovoliť vyčkať ďalšiu polhodinu, veď čože je to oproti času, ktorý venovala príprave.

JORDANE sa zdalo, že práve zatvorila oči, keď v spánku začula detský plač. Nepokojne sa zamrvila a dúfala, že krik prestane. Ale neprestal a ona

si uvedomovala, že to kričí jedno z jej detí. Rýchlo sa posadila a načúvala.

Bol to Sámir. Nebol to obyčajný krik ani mrnčanie. Začula v ňom čosi iné. Čosi ako strach.

Rýchlo vyskočila z postele a ponaprávala si šaty. Otvorila dvere a vyšla do kabíny, potom úzkou chodbou kráčala do prednej časti lietadla. Pri vchode zostala stáť ako prikovaná. Nemohla uveriť vlastným očiam. To sa mi asi len sníva, vystrašene si pomyslela. To nemôže byť pravda!

Deti, pestúnka, jej slúžka a palubná posádka, Raoul s Margarétou, sa tiesnili na malom priestore hneď za kuchynkou, ktorý Carriage používal ako pracovňu, keď bol na palube. Raoul sa jednou rukou držal priehradky, podopieral sa, z rany na líci mu po tvári stekala krv. Pred nimi stála Lejla so svojimi dvoma priateľmi.

Bola to však celkom iná Lejla, akú predtým poznala. V rukách držala samopal a z opasku na modrých džínkach jej viseli dva ručné granáty. Obaja muži boli ešte lepšie vyzbrojení. Okrem granátov, zavesených na opaskoch, každý mal rýchlopalný samopal.

Sámir ju zbadal prvý. „Mami, mami!“ kričal. Vytrhol sa pestúnke z rúk a bežal k nej.

Lejla ho chcela chytiť, ale bol prirýchly. Jordana sa sklonila a dieťa jej vbehlo do náručia. Po tváričke mu stekali slzy. „Zranili Raoula, krváca!“ kričal.

„Neboj sa, neboj sa,“ chlácholila ho, pevne ho zvierala v objatí.

Lejla zamávala zbraňou. „Chod' k ostatným.“

Jordana na ňu neveriacky hľadela. „Zbláznila si sa?“ nahnevane vyrazila zo seba.

„Tak počula si!“ povedala Lejla. „Chod' k nim! Jordana sa však zvrtila na podpätku a vybrala sa po chodbe dozadu. Lejla tak rýchlo skočila za ňou, že si to Jordana uvedomila, až keď ju mocne zbraňou sotila do chrbta. Zhodila Jordanu do chodbičky a dieťa jej vyletelo z rúk.

Chlapec sa znovu rozplakal. Skočil na sestru a búšil do nej pastičkami. „Nebi moju mamu, ty jedno zlé dievčisko!“

Lejla ho tak silno a bezcitne udrela po tvári, až sa zatackal. Narazil do matky, ktorá ho zachytila plecom.

Na druhom konci sa rozplakal Mohamed. Vytrhol sa pestúnke a bežal k mame, kľakol si vedľa nej na zem. Jordana ho objala druhou rukou.

„Tí chlapi sú tvoji bratia,“ povedala, nevšímajúc si prudkú bolesť v krížoch, keď sa pokúšala sadnúť si. Pozrela na Lejlu. „Za svoje hriechy sa budeš zodpovedať Bohu.“

„Pobehlica!“ Lejline pery sa skrivilili do úšľabku. „To nie sú moji bratia! To sú deti americkej kurvy!“

„V Koráne sa píše, že bratov a sestry spája otec,“ povedala Jordana.

„Nepoučaj ma, viem, čo stojí vo Svätej knihe, ty kurva!“ vyštekla na ňu Lejla. „Len pokrvní bratia a sestry sú príbuzní, a nie títo tu, o ktorých sa ti podarilo presvedčiť otca, že sú jeho. Viem všetko, povedala mi to matka!“

„Aj tak páchaš zločin na vlastnom otcovi,“ povedala Jordana.

Lejla sa zasmiala. „Môj otec zradil všetko, čo ma s ním spájalo. Zradil vlastných ľudí a spojil sa so Židmi a imperialistami.“

Čudné, pomyslela si Jordana, vôbec sa nebojím o seba, ale o deti. „Všetko bude v poriadku,“ šepkala. „Už neplačte.“

„Vstaňte!“ zavelila Lejla.

Trasúc sa od bolesti, Jordana sa pokúšala vstať. Lejla im zbraňou ukázala, aby šli dopredu. So Sámirom v náručí, Mohameda držala za ruku, celá ubolená kráčala kabínou. „Daj deti pestúnke!“ rozkázala Lejla.

Jordana na ňu pozrela.

„Urob, čo ti kážem. A rýchlo! Ak nechceš, aby sa im niečo stalo!“

Jordana mlčky odovzdala deti pestúnke. Pozreli na ňu a v očiach mali strach. Ešte raz ich pohladkala, chcela ich upokojiť. „Nebojte sa. Všetko bude v poriadku.“

Takmer zvrieskla od bolesti, keď v krížoch zacítila bodnutie samopalom. Obrátila sa a v Lejliných očiach videla škodoradosť. Stisla pery. Neurobí jej tú radosť, aby ju počula zastonať.

„Pôjdeš s Ramadánom do pilotnej kabíny,“ povedala Lejla. Mladý muž ju prinútil, aby kráčala pred ním. Keď otvorila dvere pilotnej kabíny, hrubo do nej strčil. Spadla na kolená a on rýchlo skočil do úzkeho priestoru za ňou.

Kapitán Hyatt, druhý pilot Bob a letecký mechanik George sa prekvapene otočili. George sa načial hol hore za francúzskym kľúčom.

S nečakanou rýchlosťou ho Ramadán zasiahol pažbou samopalu do tváre a zrazil ho späť do sedadla. Zo zlomeného nosa sa mu začala valiť krv. „Len nijaké hlúposti,“ povedal štekavou britskou angličtinou, „lebo zabijete všetkých v lietadle.“

Andy Hyatt pozrel najprv naňho, potom na svojho leteckého mechanika. „Si v poriadku, George?“

George prikývol a pridržiaval si pri nose vreckovku. Jordana vstala. „Kde je lekárnica?“

„V skrinke nad Georgeom,“ odvetil Bob.

Vybrala kovovú skrinku a otvorila ju. Rýchlo stiahla obaly z niekoľkých balíčkov gázy a podala ich Georgeovi. Pozrela na kapitána. „Raoul má na líci škaredú ranu.“ Chcela odísť späť do kabíny.

„Počkať!“ postavil sa jej do cesty Ramadán. „Ešte sme tu neskončili.“ Obrátil sa ku kapitánovi. „Na palube sme traja a všetci sme vyzbrojení

samopalmi a granátmi. Na tomto lietadle velíme my, je to jasné!“

Hyatt sa prekvapene spýtal. „Traja?“

„Jedna z nich je Lejla,“ upresnila Jordana.

„Lejla?“ Hyatt potichu zapískal. „Dočerta! Takto nás dobehnúť. A ešte k tomu vlastná dcéra nášho šéfa!“

„Takže je vám jasné, že odteraz sa budete riadiť len mojimi príkazmi,“ povedal Ramadán.

Hyatt vrhol rýchly pohľad na Jordana. Prikývla. Pozrel na mladého muža. „Dobre,“ povedal.

„Najprv sa spojíte s Bejrútom a oznámite im, že došlo k zmene letového plánu. Potom si vyžiadate povolenie na let z Libanonu do Damasku.“

Hyatt si urobil zopár poznámok do bloku vedľa seba. „Mám.“

„Keď budeme nad Sýriou, oznámite, že došlo k ďalšej zmene, a vyžiadate si povolenie na prelet cez Irak do Teheránu.“

Hyatt naňho pozrel. „Do Teheránu nemáme dosť paliva.“

„Nemajte obavy,“ dôverne prezradil Ramadán. „Aj tak tam nejdem.“

„Tak kam ideme?“ spýtal sa kapitán.

Ramadán si z vrečka saka vytiahol zdrap papiera. Podal ho pilotovi. „Sem.“

Kapitán pozrel najprv na papier a potom naňho. „Zbláznili ste sa? Takéto veľké lietadlo tam predsa nemôže pristáť. Sú tam samé hory.“

„Je tam miesto na pristátie,“ povedal Ramadán. „Ukážem vám ho, keď tam budeme.“

„Majú tam zariadenie na automatické navádzanie lietadla na pristátie?“ spýtal sa Hyatt.

„Nie,“ odvetil Ramadán. Krátko, nervózne sa zasmial. „Ste predsa známy ako jeden z najlepších pilotov. Al-Faj by iného ani nevzal. Pred pristátím si budete môcť to miesto zhora prezrieť.“

„Dúfam, že sa nemýlite,“ zamrmľal Hyatt. Chcel zapnúť rádio.

„Tak aby som sa spojil s tým Bejrútom.“

„Počkajte!“ Ramadán z mechanikovho stola vzal ďalšie slúchadlá. Jedno si priložil k uchu, zatiaľ čo stále držal prst na spúšti, zvieral zbraň pod druhou pazuchou. „Môžete volať. A pamätajte, o únose ani slovo, lebo vás na mieste zastrelím. Nikto sa o tom nesmie dozvedieť. Hovorte!“

Hyatt naňho zamračene pozrel a prikývol.

„Môžem už ísť ošetriť Raoula?“ spýtala sa Jordana.

„Samozrejme.“ Ramadán vyzeral oveľa pokojnejší. „A keď tam už budete, môžete im povedať, že to tu mám všetko pod kontrolou.“

11 . K A P I T O L A

BAJDR prišiel za Dickom do kancelárie asi o štvrtvej popoludní. Mal v banke pracovný obed a neskôr niekoľko stretnutí. Prebehol zrakom po kancelárii. „Kde je Lejla?“

Dick naňho prekvapene pozrel. „Odletela dnes ráno do Bejrútu.“

„Do Bejrútu?“

Dick si všimol, že ho to zarazilo. „Myslel som, že o tom viete. Odišla s Jordanou a deťmi. Povedala mi, že nemáte nič proti tomu, ak pôjde ešte s ďalšími dvoma priateľmi. Chcela ísť na víkend domov.“

„Už asi starnem. Zvláštne, ale vôbec si na to nepamätám.“ Vošiel do svojej kancelárie a zavrel za sebou dvere. Dick za ním uprene hľadel a skrsla v ňom akási predtucha. To sa na Bajdra nepodobá, on nezabúda. Zazvonil telefón. Zdvihol ho. Chvíľu počúval, stisol tlačidlo, aby volajúci zostal na linke, a šiel za Bajdrom do kancelárie.

Bajdr naňho pozrel spoza písacieho stola. „Prosím?“

Dick sa usiloval odpovedať pokojne. „Mám na linke nášho človeka z letiska v Bejrúte. Už od jednej čaká, ale lietadlo zatiaľ nepriletelo.“

Bajdr zdvihol telefón a zakryl mikrofón rukou. „Kedy malo mať prilet?“

„Asi o pol druhej.“

Bajdr mierne zbledol. Zložil z mikrofónu ruku. „Tu Al-Faj,“ ozval sa. „Zavolajte kontrolnú vežu a zistite, či o lietadle niečo vedia. Zostanem na linke.“

Pozrel na Dicka a znovu zakryl mikrofón. „Dúfam, že sa nič nestalo.“

„Nemajte strach,“ ubezpečoval ho Dick. „Andy je vynikajúci pilot, nedopustí, aby k niečomu došlo.“

V slúchadle sa znovu ozval hlas. Bajdr chvíľu počúval a potom mu zjavne trochu odľahlo. „Dobre, ďakujem.“ Zložil slúchadlo. Na tvári sa mu zračili rozpaky. „Ničomu nerozumiem. Kontrolná veža v Bejrúte oznámila, že pilot požiadal o povolenie na let do Damasku. Dick nepovedal ani slovo.“

„Spojte sa s Damaskom a zistite, či tam lietadlo pristalo.“

„Hneď to bude, šéf.“ Dick sa vrátil do svojej kancelárie a zdvihol slúchadlo. Trvalo mu dvadsať minút, než sa spojil s kontrolnou vežou v Damasku. Chvíľu počúval, potom prikývol, opäť kamsi zavolať a šiel za Bajdrom do jeho kancelárie.

„Pristáli tam?“ spýtal sa Bajdr.

Dick zavrtel hlavou. „Nie, povedali mi, že si pýtali povolenie letieť cez Bagdad do Teheránu.“

Bajdr vyskočil. „Ten Hyatt sa zbláznil! Toto mu nedarujem!“ Potom sa

trochu upokojil. „Zavolajte na obe letiská a zistite, čo o nich vedia.“

„Už som tam volal,“ povedal Dick.

„Dobre. Príďte mi povedať, keď sa niečo dozviete.“ Pohodlne sa oprel o stoličku a pozeral, ako sa za Dickom zavreli dvere. Zišlo mu na um len jediné možné vysvetlenie pre zmenu letu. Jordana. Usilovala sa mu vziať deti. Rozčúlil sa nad vlastnou hlúposťou. Ako jej mohol natoľko dôverovať, že splní jeho príkazy? Po tom všetkom, čo sa stalo.

Carriage prišiel za ním asi o pol hodinu. Mal zachmúrenú tvár. „V Teheráne nepristali a Bagdad oznámil, že radary nezaznamenali prelet nad irackým územím. Znovu som sa spojil s Damaskom a dozvedel som sa, že nemajú nijaké hlásenie o poruche, ba dokonca, že o lietadle nevedia nič, odkedy preletelo nad ich územím, čo bolo asi o druhej popoludní.

„Lietadlo predsa nemohlo bez stopy zmiznúť.“ Bajdr bol chvíľu ticho. „Mali by sme ich dať hľadať.“

„Vonku čaká jeden muž, mali by ste sa s ním predtým porozprávať.“

„Teraz ma zaujímajú oveľa dôležitejšie veci, nie obchod,“ vyštekol Bajdr.

„Nazdávam sa, že to, čo nám povie, môže nejako súvisieť s lietadlom.“

Bajdr začudovane pozrel. „Nech vojde.“

Dick otvoril dvere. „Vojdite, prosím, pán Dupree.“ Vošiel muž strednej postavy v nedefinovateľnom sivom obleku. Dick šiel za ním k písaciemu stolu. „Pán Dupree, pán Al-Faj.“

Dupree sa uklonil. „Je mi ct'ou, *monsieur*.“

Bajdr mlčky prikývol. Spýtavo hľadel na Dicka. „Čo má spoločné s tým lietadlom?“

„Možno nič,“ rýchlo odvetil Dick. „Mal by som to však najprv vysvetliť.“

Bajdr opäť prikývol.

Dick si odkašľal. Bolo mu to dosť neprijemné. „Pán Dupree je súkromný detektív. Už niekoľkokrát sme v chúlостivých záležitostiach využili jeho služby. Je to naozaj dôveryhodný človek. Na základe niekoľkých Lejliných poznámok som ho začiatkom tohto týždňa požiadal na vlastnú zodpovednosť, aby ju začal sledovať.

Bajdrov hlas znel mrazivo. „Prečo?“

Dick mu pozrel do očí. „Hneď na druhý deň po zastavení prepravy „arabských bábič“ ma požiadala, aby som dal príkaz na obnovenie kontraktu. Keď som odmietol, pretože by som konal proti vášmu rozhodnutiu, povedala mi, že medzi rodinami Rijádovcov a Mafrádovcov je úzky priateľský vzťah a že jej starého otca by sa to veľmi dotklo. Žiadala ma, aby som kontrakt na prepravu uzavrel bez vášho vedomia.“ Zhlboka sa nadýchol. „Keďže som sa od vás dozvedel, že nijaké priateľské vzťahy medzi rodinami nie sú, rozhodol som sa, že sa pokúsím dozvedieť niečo o

nej.“

Bajdr sa obrátil na súkromného detektíva. „Čo ste zistili?“

Pán Dupree vybral z vnútorného vrečka saka zopár hárkov papiera. Jednu kópiu položil pred Bajdra, druhú podal Dickovi a tretiu držal v ruke. „Na tom liste sú mená všetkých osôb, s ktorými sa vaša dcéra minulý týždeň stretla. Sú tam uvedené aj miesto a čas stretnutia.“

Bajdr si prezrel zoznam.

Spomedzi všetkých mien mu jedno obzvlášť udrelo do očí: Alí Jafir. Tento týždeň sa s ním Lejla stretla päťkrát, z toho dvakrát včera. Opakovalo sa tam aj niekoľko ďalších mien, ale tie mu nič nehovorili. Pozrel na súkromného detektíva.

„Obávam sa, že sa vaša dcéra pohybuje v nebezpečnej spoločnosti, *monsieur*,“ povedal detektív. „Takmer všetky mená na zozname patria známym arabským teroristom alebo partizánom, o ktorých sa mimoriadne zaujíma švajčiarska polícia. Všetci sú mladí a muž menom Jafir im pravdepodobne poskytuje najväčšiu finančnú podporu.“

Švajčiarska polícia si teda zhlboka vydýchla, keď Fuád Azíz a Ramadán Sidkí - patria medzi najnebezpečnejších, pretože obaja sú experti v používaní bômb a zbraní - nastúpili včera s vašou dcérou do lietadla a opustili krajinu. Uisťujem vás, že už nikdy nedostanú vstupné švajčiarske víza.“

Bajdr chvíľu študoval zoznam. „Dozvedeli ste sa ešte niečo?“

„To je všetko, *monsieur*,“ odvetil Dupree. „Dovolil som si zatelefonovať do školy v Montreux, kam chodila vaša dcéra. Dúfal som, že dostanem informácie o niektorých dievčatách, s ktorými sa stretávala. Ale nevedeli mi nič povedať, pretože vaša dcéra tam od minulého mája nechodila. Odišla v spoločnosti pána Jafira, ktorý sa predstavil ako váš spoločník. V škole povedali, že sa s vami majú stretnúť na filmovom festivale v Cannes. Odvtedy sa do školy nevrátila.“

Bajdr pozrel na Dicka a potom na súkromného detektíva. „Veľmi pekne vám ďakujem, pán Dupree. Naozaj ste mi pomohli.“

Detektív si vzdychol. „Tie dnešné deti.“ Rozhodil rukami, urobil typické galské gesto. „I ja mám dcéru v puberte. Človek nikdy nevie, čo vyvedú.“ Kývol hlavou. „Ak budete potrebovať moju pomoc, pán Al-Faj, zavolajte mi, som vám k službám.“ Kývol Dickovi a odišiel.

Dick sa obrátil k Bajdrovi. „To, čo si myslím, sa mi vôbec nepáči, čo povieť?“

„Ani mne,“ Bajdr si zhlboka vzdychol. „Teraz aspoň vieme, že je lietadlo v bezpečí, aj keď netušíme, kde je.“

„Je to veľké lietadlo, nemôžu ho predsa dlho skrývať.“

„Možno,“ odvetil Bajdr stručne a vyhýbavo.
„Čo urobíme?“
„Budeme čakať.“
„Čakať?“ spýtal sa prekvapene Dick.
„Áno,“ pozrel naňho Bajdr. „Netušili sme, čo Jasfir podnikne. Teraz už vieme. Čoskoro sa s nami spojí a povie nám, čo od nás chce.“

STÁLI na okraji lesíka a obzreli sa za striebornou sedemstosedmičkou. Po lietadle liezlo deväť mužov, zakrývali ho maskovacou sieťou, aby ho zo vzduchu nebolo vidieť. Iné lietadlo by ho mohlo zbadáť, len ak by letelo nižšie než šesťdesiat metrov nad zemou.

Jordana sa obrátila k Hyattovi, ktorý stál veľa nej a nespúšťal z lietadla zrak. „Pristátie bolo vynikajúce, kapitán. Ďakujem vám.“

„Chvíľu to vyzeralo všelijako. Myslel som si, že na konci pristávacej dráhy vletíme rovno do tých stromov.“ Znovu sa otočil smerom k lietadlu. „Čo myslíte, prečo postavili pristávaciu dráhu tak vysoko v horách? Všetko svedčí o tom, že ju nepoužívali aspoň tri roky.“

„Vôbec netuším, kapitán,“ odpovedala.

Podišiel k nim Fuád. „Tak teda, pohnite sa.“ Rozprával po anglicky s americkým prízvukom. Zbraňou ukázal smerom k lesu.

Jordana šla za deťmi, ktoré stáli pri pestúnke a jej slúžke Magde. Chlapci s veľkým záujmom pozorovali, ako zakrývajú lietadlo. Vzala ich za ruky a čakala.

Pred nimi stáli dvaja vojaci v zle ušitých, obdrtých vojenských uniformách. Boli bez označenia, takže sa nedalo zistiť, ku ktorej, ak vôbec k nejakej armáde patria. Na Fuádovo znamenie sa pohli dopredu. Ostatní ich nasledovali. Pridalo sa k nim ešte niekoľko vojakov. Niektorí ich sprevádzali zboku, iní uzatvárali sprievod. Všetci na nich cielili zbraňami.

Jordana šla potichu s deťmi. Lejlu a Ramadána nevidela. Prví vystúpili z lietadla a krátko po pristátí zmizli.

Les hustol a konáre stromov a kriky im driapali šaty. Jordana sa usilovala uchrániť deti, ale o desať minút mali plecيا a tváre celé doškriabané. Zakričala na pestútku. „Anne, keby sme s Magdou a Margarétou kráčali pred deťmi, neboli by až také doškriabané.“

Pestúntka prikývla a spolu s ostatnými ženami vytvorili polkruh, uprostred ktorého kráčali deti.

O pár minút vyšli z lesa na úzku zablatenú cestu. Stáli tam dva džípy so šoférmi.

„Nasadnúť!“ zavelil Fuád. „Ženy s deťmi do prvého a muži do druhého vozidla.“

Netrvalo dlho a obe autá sa vydali hore po ceste. Úzka hrbolatá cesta posiatá výmol'ami sa vinula úbočím hory, stúpala k temenu a miestami prechádzala lesom. Asi po desiatich minútach sa ochladilo.

Jordana pozrela na oblohu. Stmievalo sa. Čoskoro bude večer. Obrátila sa k chlapcom a želala si, aby mali so sebou kabáty. Ostali však na palube lietadla spolu s ostatnými vecami.

O päť minút vyšli z lesa na čistinu. Na samom okraji stálo niekoľko polorozpadnutých drevených barakov. Boli obohnané nízkym múrom, na ktorom bolo rozostavených niekoľko ťažkých guľometov. Každý z nich obsluhovali dvaja vojaci. V rohoch boli umiestnené obrovské reflektory.

Keď vchádzali do tábora, Jordana si prezrela zopár vojakov. Oplatili jej pohľad s neskrývaným záujmom. Niektorí za nimi dokonca zakričali oplzlé poznámky, ale zanikli v hukote rachotiacich motorov džípov.

Džípy zastali pred najväčšou budovou. Šofér im ukázal, aby vystúpili.

Z budovy vyšli dvaja muži, zastali pred barakom a pozerali na nich. Jedným z nich bol Ramadán v uniforme. Jordana sa musela dva razy prizrieť, než spoznala toho druhého. Pomýlila ju uniforma. Tým druhým vojakom bola Lejla.

Lejla podišla k nej. V uniforme vyzerala akási väčšia a hrubá. Všetko, čo sa na nej Jordane páčilo, zatlačilo do úzadia jej kruté správanie. „V jednom baraku budete vy so ženami a deťmi, do druhého pôjdu muži,“ povedala. „O hodinu vám prinesú večeru. Keď sa najete, vypnú sa na noc všetky svetlá. Po zotmení sa tu nesmie ani fajčiť. Z oblohy vidno zapálenú cigaretu niekedy až na kilometre ďaleko. Akékoľvek neuposlúchnutie našich rozkazov budeme kruto trestať. Rozumeli ste?“

„Toto ti neprejde,“ odvetila Jordana. „Keď sa o tom dozvie tvoj otec, nebude takého miesta na zemi ani na nebesiach, kde by si sa mohla skryť.“

Lejla na ňu hľadela s opovrhnutím. „Môj otec urobí to, čo mu prikážeme, ak čo len jedného z vás bude chcieť ešte vidieť živého.“

OZVAL sa už na druhý deň ráno. Jeho hlas šumel v telefóne. „Chcel by som s vami prebrať zopár dôležitých záležitostí,“ povedal. „Je to príliš vážne, než aby sme to vybavovali telefonicky. Myslím, že by bolo pre nás oboch užitočné, aby sme sa stretli.“

Bajdr odpovedal odmerane. „Súhlasím.“

„Kde by vám to najlepšie vyhovovalo?“ spýtal sa Jasfir.

„U mňa v kancelárii.“

„Nemyslím, že je to až taký výborný nápad. Aj napriek tomu, že si vás hlboko vážim, to miesto poskytuje priveľa možností na odpočúvanie.“

„Budeme tu sami.“

„Len Alah vie, koľko ploštic sa skrýva v stenách budovy,“ odvetil Jasfir.

„Tak navrhnete miesto schôdzky.“

„Mali by sme sa stretnúť na vzájomne výhodnom mieste, napríklad na lavičke v parku oproti vášmu hotelu.“

„Kedy?“

„Budem tam asi o pätnásť minút.“

„Prídem.“ Bajdr zložil telefón. Stisol bzučiak na písacom stole. Do kancelárie vošiel Dick. „Chce, aby sme sa stretli v parku oproti hotelu. Čo myslíte, môže náš špecialista zachytiť teleskopickým mikrofónom odtiaľto náš rozhovor?“

„Neviem. Skúsime to.“

„Nech sem hneď príde. Máme na to len pätnásť minút.“

Neubehlo ani desať minút a špecialista na elektroniku bol v kancelárii. Bajdr ho zaviedol k oknu a ukázal na park oproti, na druhej strane ulice. „Podarí sa vám odtiaľto nás zamerať?“

„Možno,“ odvetil muž. „Závisí to od mnohých vecí, od ruchu na ulici, od pohybu. Pomohlo by mi, keby ste zostali na jednom mieste.“

„To nemôžem sľúbiť,“ odvetil Bajdr. „Závisí to od toho druhého.“

„Nastavím si to. Uvidíme, čo sa stane.“

Muž pracoval veľmi opatrne. Práve skúšal svoje zosilňovače, keď do miestnosti nazrel Dick. „Je čas ísť.“

Bajdr sa váhavo pripravoval na odchod. Radšej by ešte niekoľko minút počkal, aby zistil, či elektronické odpočúvacie zariadenie bude fungovať, ale obával sa, že príde neskoro. Prešiel cez druhú kanceláriu k vchodu. Džábir vstal, chystal sa ísť s ním.

Bajdr urobil odmietavé gesto. „Počkaj tu,“ povedal.

Džábir si šiel opäť sadnúť. Len čo sa za Bajdrom zavreli dvere, kývnutím hlavy ho Dick zavolať. „Váš pán bude v parku oproti,“ povedal. „Sledujte ho, ale z dostatočnej vzdialenosti, aby vás nevidel. Bojím sa oňho.“

Džábir prikývol a bez slova odišiel. Keď vyšiel z brány a vybral sa smerom k hotelu, Bajdr práve prechádzal cez ulicu. Džábir zastal na rohu, odkiaľ ho mohol dobre sledovať.

Bajdr prešiel cez ulicu a práve vchádzal do parku. Na prvej lavičke sedela staršia žena, naobliekaná proti jesennému chladu, a kýmila holuby. Bajdr si sadol na druhý koniec lavičky, ďalej od nej. Pozeral, či niekto nejde po chodníku. Nebol tam nikto, dokonca ani úradníci, ktorí sa tam občas zastavili cestou do práce. Vzal si cigaretu.

Fajčil už štvrtú cigaretu a rozmýšľal, či si z neho Jasfir náhodou nevystrelil. Stará žena odrazu vstala a odchádzala. Zvedavo za ňou hľadel, ako kráča k múriku za bránou parku a nasadá do taxíka. Zvláštne, že taká

biedne oblečená žena si môže dovoliť voziť sa v taxíku. V tom mu svitlo. Pozrel pod lavičku na miesto, kde predtým sedela. Pod vreckom s búrskymi orieškami, ktoré zahodila, ležal hárok papiera. Všimol si na stroji napísaný odkaz.

OSPRAVEDLŇUJEM sa, že som nemohol prísť, ale pre neodkladné obchodné záležitosti som musel odísť z krajiny. Okrem toho, toto stretnutie vôbec nemá zmysel, pretože naše požiadavky sú jasné a pokojne ich môžem napísať na tento papier. S radosťou Vám oznamujem, že Vaša žena a deti sa zdraví dostali do cieľa a majú sa dobre. Zajtra ráno obdržíte nahrávku s hlasom svojej ženy, aby ste sa ubezpečili, že to tak naozaj je. Ale preto, aby ste mali istotu, že sa im i naďalej bude u nás dobre dariť, musíte splniť nasledujúce požiadavky:

1. Každé predpoludnie do dvanástej hodiny vložíte do Banque d'Assurance v Ženeve na účet číslo AX 1015, 100 000 amerických dolárov. To je úhrada za našu starostlivosť o Vašu rodinu, kým sú našimi hosťami.

2. Obnovíte prepravu nášho tovaru, ktorú ste zrušili, podľa pôvodného plánu. Najbližšia preprava tovaru sa uskutoční o štyri dni a bude pokračovať každý druhý deň až do konca roku.

3. Pripravíte a osobne podpíšete biano platnú listinu na prevod 50 % kmeňového kapitálu Vašej firmy. Toto spolu s 10 000 000 amerických dolárov prevediete na horeuvedené konto v spomínanej banke najneskôr do 5. januára 1974.

V prípade, že urýchlene splníte všetky stanovené podmienky, vrátime Vám manželku i synov do 10. januára, aby sa mohlo konať oficiálne vyhlásenie Vášho staršieho syna za princa. Keby ste porušili vzájomnú dôveru a prezradili obsah tejto zmluvy alebo keby ste nesplnili stanovené podmienky, mohlo by to mať za následok smrť jedného alebo všetkých členov Vašej rodiny. Aby sme Vás presvedčili o našej dobrej vôli a ubezpečili o tom, že sa Vašej rodine darí dobre, doručia Vám každý deň do kancelárie v Ženeve pásku, na ktorej Vaša manželka prečíta novinový titulok z parížskeho vydania novín Herald Tribune z predošlého dňa a na záver pripojí ešte niekoľko slov o tom, ako sa im darí. Samozrejme, že očakávame aj

Vašu pomoc v boji proti našim spoločným nepriateľom. IDBAH AL-ADV!

Podpis znel BRATSTVO PALESTÍNSKÝCH BOJOVNÍKOV ZA SLOBODU

Bajdr pomaly vstal a pobral sa do svojej kancelárie v hoteli. Len čo sa zjavil vo dverách, Dick ho čakal.

„Čo sa stalo? Nikoho sme nevideli a nič sa nám nepodarilo zamerať.“

„Nikto neprišiel,“ odvetil Bajdr. „Nechali mi tam toto.“ Podal Dickovi list a obaja vošli do kancelárie.

Bajdr podišiel k písaciemu stolu s sťažka si sadol do kresla. Dick pozorne študoval papier, špecialista na elektroniku si balil veci a chystal sa odísť.

„To sú šialenci,“ povedal Dick, keď dočítal. „Tie podmienky predsa nemôžete v nijakom prípade splniť.“

Bajdr unavene prikývol. Naozaj neexistoval spôsob, ako by mohol vyhovieť ich tretej a poslednej požiadavke. Nemal päťdesiatpercentný podiel v spoločnostiach, ktoré zneli na jeho meno. V najlepšom prípade mal približne dvadsať percent kmeňového kapitálu. „To vieme my dvaja,“ povedal utrápene. „Ale oni to nevedia. A ako sa dá dohodnúť s niekým, kto sa s vami nechce rozprávať? S niekým, koho nemôžete nájsť?“

„Musíme ho nájsť. Určite existuje nejaký spôsob.“

„Dobre, tak ho nájdeme, ale väčšmi ma trápí, čo sa potom stane s Jordanou a s deťmi.“

„Tak čo podnikneme?“ spýtal sa Dick.

„Najprv musíme zariadiť, aby sme splnili prvé dve podmienky, tak ako to žiadajú. Tým získame čas.“

„Obnovenie prepravy ich tovaru môže stovkám ľudí v Spojených štátoch privodiť smrť. Nechcel by som si to vziať na svedomie.“

„Ani ja. Musím nájsť spôsob, ako tovar zastaviť na druhej strane.“

„Máte predstavu ako na to?“

„V New Yorku mám priateľa, Paula Gitlina. Je to advokát, muž nesmiernych morálnych kvalít, s obrovským zmyslom pre spravodlivosť. Som presvedčený, že pochopí, v akej som situácii, a celú vec uchová v prísnej tajnosti. Určite nájde spôsob, ako tovar zastaviť na ich strane tak, aby nás nevyzradil.“

„A potom?“

„Musíme využiť všetok čas, aby sme zistili, kde držia moju rodinu, a dostali ich odtiaľ.“ Vstal z kresla a podišiel k oknu. „Zariadte v banke tie prevody a zavolajte do New Yorku,“ povedal chrptom otočený k Dickovi.

„Áno, pane,“ odvetil Dick a chystal sa odísť z kancelárie.

„Dick...“ Dick sa obrátil.

Stál zoči-voči Bajdrovi. Na tvári mal vrásky, ktoré si nikdy predtým nevšimol. „Zavolajte Uni-Jet a najmite mi lietadlo. Zastavím sa po otca v Bejrúte, pôjdeme navštíviť princa. Možno nám bude vedieť pomôcť.“

STARUČKÝ princ dočítal list a s trasúcimi sa rukami si zložil okuliare. Jeho zvráskavená jastrabia tvár s účasťou hľadela spod gutry na Bajdra a jeho otca. „Viem o tej organizácii,“ povedal. „Odčlenili sa z organizácie Al-Fatah, vlastne ich vyhnali pre ich nihilistické ciele.“

„Počul som o tom, vaša výsosť,“ povedal Bajdr. „Dúfal som, že pod vašou ochranou získame dostatočnú podporu, aby sme ich donútili vyjsť na verejnosť.“

„A čo podniknete potom?“

„Zničím ich!“ zaburácal Bajdr. „Sú to zlodeji, pašeráci a vrahovia! Predstierajú, že slúžia dobrej veci, namiesto toho jej len škodia, znevažujú ju!“

„Všetko, čo si povedal, je pravda, synak. Žiaľ, nedá sa s tým nič robiť.“

„Prečo nie!“ trval na svojom Bajdr. Len s námahou ovládol hnev. „Veď predsa ohrozujú život vášho dediča, vášho následníka trónu.“

Starý muž bol už slabý a pokrivený reumou, ale jeho slová zneli zreteľne a jasne. „Ešte nie je mojím dedičom. A nebude ním dovtedy, kým ho sám neustanovím!“

„Takže nám neposkytnete nijakú pomoc?“ spýtal sa Bajdr.

„Oficiálne nemôžem,“ odvetil princ. „A nemôžu vám ju poskytnúť ani iné hlavy štátov, na ktoré by ste sa obrátili. Organizácia, ktorá sa volá Bratstvo, sa postarala o to, aby si získala podporu niektorých kruhov. Dokonca aj Al-Fatah pochopil, že ich musí nechať na pokoji.“ Zdvihol hárok papiera a podával ho Bajdrovi.

Bajdr si ho bez slova vzal.

„Ak zistíte, kde tí podliaci skrývajú vašu rodinu, môžete sa na mňa neoficiálne obrátiť. Dám vám toľko mužov a peňazí, koľko budete na ich oslobodenie potrebovať.“

Bajdr s ťažkým srdcom vstal. „Ďakujem vám za láskavosť, vaša výsosť,“ povedal zdvorilo. Vedel však, že je to zbytočné. Bez oficiálnej pomoci ich nikdy nenájdu.

Staručký princ mu podal ruku a vzdychol si. „Keby som bol mladší, sám by som vám pomohol ich hľadať. Chod’ s Božou pomocou, synak. Budem sa modliť k Alahovi za bezpečnosť tvojich blízkych.“

Vonku pred veľkolepým palácom čakal na spaľujúcim slnku v klimatizovanej limuzíne Dick. Videl, ako prichádzajú k autu.

„Tak čo povedal?“ spýtal sa.

„Nemôžu pre nás nič urobiť,“ odvetil Bajdrov otec.

Auto schádzalo dolu cestou a Bajdr vytrvalo hľadel von z okna.

„Je to beznádejné,“ povedal smutným hlasom. „Nikto nemôže nič urobiť. Nikto mi nechce pomôcť.“

Dick dlho mlčal. Išlo takmer o všetko, o celé roky. O prácu, o obrovské úsilie, ktoré vynaložili, aby sa dostali tam, kde sú, a to všetko má teraz pustiť dolu vodou? Ale sú oveľa dôležitejšie veci ako práca. Napríklad životy nevinných detí. Spomenul si na svoje dve, ako by bolo jemu, keby bol v podobnej situácii. A práve toto rozhodlo o všetkom.

Obrátil sa na sklápacom sedadle, aby videl Bajdrovi do tváre.

„Poznám niekoho, kto by vám pomohol,“ povedal.

„Koho?“

Dick prehovoril tichým hlasom. „Izraelčanov.“

Bajdr sa trpkosť zasmial. „Prečo by mali ochotu mi pomôcť? Narodil som sa ako ich nepriateľ.“

Sámir pozrel na svojho syna. „Ľudia sa nerodia ako nepriatelia. Nepriateľstvu sa naučia počas života.“

„A aký je v tom rozdiel?!“ odsekol ironicky Bajdr. Znovu sa obrátil k Dickovi. „Prečo by mi mali pomôcť?“ zopakoval otázku.

Dick mu hľadel priamo do očí. „Lebo ich o to požiadam,“ odvetil potichu.

Bajdr chvíľu mlčal. Napokon sa mu z úst vydral krátky ustarostený vzdych. „Vy pre nich pracujete?“

Dick prikývol. „Áno.“

„Veď nie ste Izraelčan. Tak prečo?“

„Moji rodičia sa vrátili do Jordánska, chceli tam zostať žiť,“ začal rozprávať Dick. „Raz ich prišiel navštíviť muž menom Alí Jasfir a žiadal ich o súhlas, aby si v ich dedine mohla jeho malá organizácia vytvoriť základňu. Po niekoľkých mesiacoch, keď tri dievčatá znásilnili a mnoho ďalších zneužili, ich dedinčania požiadali, aby dedinu opustili. Fidájíni sa im za to odplatili smrťou. Alí Jasfir osobne viedol svojich mužov od domu k domu a systematicky vyhladzovali dedinu. Len malému chlapcovi a dvom dievčatkám sa podarilo utiecť. Rozprávali nám, ako to naozaj bolo, pretože fidájíni to na verejnosti označili ako izraelské zverstvo. Dievčatká na vlastné oči videli, ako Alí Jasfir brutálne zavraždil môjho otca i matku.“

„Takže teraz mi ponúkate pomoc, aby ste sa očistili zo zrady, ktorej ste sa voči mne dopustili,“ trpkosť poznamenal Bajdr.

Dick mu čestne hľadel do očí. „Nie preto. Predsa obaja veríme, že Arabi a Izraelčania môžu spolu žiť a pracovať v mieri. A práve ľudia ako Alí Jasfir robia všetko preto, aby sa to nepodarilo. To sú naši nepriatelia! Ich treba zničiť!“

13. KAPITOLA

BAJDR si obzrel dvoch vo dverách stojacich mužov. Vyzerali oveľa arabskejšie než on alebo jeho otec. Starší z nich bol vysoký. Spod pokrývky na hlave, ktorá mu zahaľovala takmer celú tvár, vyčnieval len orlí nos. Zaprášená vyblednutá džallába mu splývala až na zem. Mladší bol tmavý a nad perami mal husté fúzy. Bol oblečený vo vyblednutej kaki košeli a nohaviciach.

Bajdr s otcom vstali a generál Ešnev ich predstavil. „Doktor Al-Faj, pán Al-Faj... generál Ben Ezra.“

Generál chvíľu uprene hľadel na Sámira, potom sa usmial. „Ako je to dávno, priateľ môj.“

Sámir náhle zbledol. Cítil, že sa celý chveje. Kútikom oka pozrel na Bajdra a dúfal, že si nevšimol, aký je nervózny. Bajdr sa díval na generála.

„A toto je váš syn,“ pokračoval generál. „Alah bol k vám milosrdný. Je to pekný muž.“

Sámir sa upokojil, nervozita ho prešla. „Som rád, že sme sa zasa stretli, generál.“

Bajdr pozrel na otca. „Vy sa poznáte?“

Otec prikývol. „Kedysi dávno sa naše cesty skrížili. V púšti.“

Generál Ešnev sa rýchlo ujal slova. „Páni, musím vám pripomenúť naše oficiálne stanovisko, chcem, aby nám to bolo všetkým jasné. Momentálne sme uzavreli prímerie, ale je veľmi krehké, takže si nemôžeme dovoliť podniknúť nijakú oficiálnu akciu, ktorá by si vyžiadala náš vstup na nepriateľské územie. Podobná akcia by mohla celkom zmariť našu úprimnú snahu uzavrieť mier, na čom má Izrael eminentný záujem.“

Odmlčal sa, aby sa nadýchol. „Ale nemôžeme namietat' proti akciám, ktoré uskutočnia súkromné osoby, pokiaľ o nich nebudeme vedieť. Vyjadril som sa dosť jasne?“

Všetci prikývli.

„Dobre,“ pokračoval. „Samozrejme, že generál Ben Ezra je súkromná osoba. Z izraelskej armády odišiel do dôchodku už pred mnohými rokmi. To isté sa týka aj mladého muža, ktorý ho sprevádza. Je to bývalý prvý seržant sýrskej armády, bol zajatý pri Golanských výšinách a na generálovu žiadosť bol prepustený do jeho služieb. Pôsobí pod menom Hámid.“

Sýrčan sa na znak úcty uklonil. „Je mi ct'ou.“

„Potešenie je na našej strane,“ odvetili Bajdr s otcom.

„A teraz, páni, vás musím opustiť,“ povedal generál Ešnev. „Žiaľ, musím kvôli povinnostiam odísť.“

Len čo sa za ním zavreli dvere, sadli si všetci k malému okrúhlemu stolíku. Ben Ezra vytiahol zo svojej džalláby niekoľko zvitkov máp. Porozkladal ich po stole. „Dopočul som sa o vašom probléme už pred týždňom, po vašom príchode do Tel Avivu. Z vlastného podnetu som sa začal zaoberať možnosťou, ako zostaviť plán na ich záchranu. Vedel som, že najprv musím lokalizovať tábor, v ktorom držia zajatcov. Preto som požiadal, aby zverili Hámida pod moju osobnú ochranu. Pred mnohými rokmi, keď som bol mládenec, slúžili sme s Hámidovým starým otcom v britskej armáde. Hámid pokračoval v rodinnej tradícii a stal sa profesionálnym vojakom. Vedel som, že Hámid ešte pred vojnou pracoval ako platený inštruktor v istom tábore, kde Bratstvo organizovalo výcvik ženských jednotiek podobných tým, aké má Al-Fatah. Neúspešne.“

Pozrel na Bajdra a rovnakým tónom pokračoval. „Vaša dcéra Lejla strávila v tom tábore tri mesiace. Podľa Hámida bola veľmi dobrá, oveľa dôslednejšie si plnila svoje povinnosti ako ostatné ženy, ale pokiaľ išlo o politiku, mala príliš idealistické názory. Po rozpustení tábora ju Hámid sprevádzal až do Bejrútu. Zostal tam, kým sa nerozhodol vrátiť sa do Sýrie a vstúpiť do vojenských služieb, pretože hnutie Fidájín už nemalo o žoldnierov záujem.“

Bajdr pozrel na Hámida. „Takže vy Lejlu poznáte?“

„Áno, pane.“

„Spomínala ma niekedy?“

„Nie, pane.“

„A o čom rozprávala?“

„Väčšinou o oslobodení Palestíny,“ odvetil Hámid. „Mala pocit, že oslobodeniu Palestíny nebránia len Židia, ale aj bohatí Arabi, elita, ktorá si chce udržať moc nad krajinou a jej obyvateľmi.“

„Myslíte, že podľa nej patrím do tej skupiny aj ja?“

Hámid zaváhal, ale potom prikývol. „Áno, pane. Som si tým istý.“

Bajdr sa obrátil ku generálovi. „Prepáčte, generál, pokúšam sa prísť na to, o čo tu vlastne ide.“

Generál prikývol. Pozrel na mapu a ukázal na jedno miesto. „Myslím, že sa nám podarilo objaviť lokalitu, kde by mohli byť. Hovoríte, že ste mali lietadlo Boeing 707.“

„Áno.“

„V tom prípade je to určite tu,“ v hlase mu zaznel slabý náznak víťazstva. „Je tu starý tábor, ktorý voľakedy vybudovali Sýrčania a asi pred desiatimi rokmi ho opustili. Je situovaný severne od jordánskej hranice a južne od vašej krajiny. V čase, keď ho postavili, ho chceli využiť ako základňu pre obrovské bombardéry, ale pretože sa im nepodarilo kúpiť lietadlá, od tohto

projektu upustili. Pristávacia a štartovacia dráha tam však zostala a po okolí sa povára, že tábor obsadilo Bratstvo. Je tu však jeden veľký problém: pristávacia dráha je na plošine vysoko v horách, vo výške sedemsto metrov a tábor je ešte o stopäťdesiat metrov vyššie. Dá sa tam dostať len dvoma spôsobmi. Môžeme tam preniknúť zo vzduchu, ale hukot leteckých motorov by ich dostatočne skoro varoval, a kým by sme sa tam dostali, stihli by zajatcov popraviť. Druhá možnosť je, ísť pešo. Budeme musieť pristáť aspoň osemdesiat kilometrov pod táborom, aby nás neodhalili, cez deň sa budeme skrývať a v noci pôjdeme, je tam však neschodný terén. Čakajú nás dve noci ťažkého pochodu a na tretiu noc zahájime útok. Podľa veľkosti tábora odhadujem, že tam môže byť asi sto mužov. Ak sa nám aj podarí zajatcov oslobodiť, ešte vždy budeme mať problém, ako ich dostať do bezpečia, skôr než nás začnú prenasledovať.“ Pozrel na nich. „To je zatiaľ všetko. Nejaké otázky?“

„Ako zistíme, že ideme do správneho tábora? Kde máme istotu, že tam ešte budú, keď ta prideme?“ spýtal sa Bajdr.

Generál mu odvetil bezfarebným hlasom. „Na obe otázky musím odpovedať: neviem. To je riziko tejto akcie. Ale je to naša jediná možnosť. Iba ak by ste vedeli o nejakom inom mieste, kde by mohla pristáť sedemstosedmička.“

„Neviem o takom mieste.“

„Tak potom závisí od vás, aby ste sa rozhodli, či do toho pôjdeme.“

Bajdr chvíľu hľadel na otca, potom sa znovu obrátil ku generálovi.

„Pôjdeme.“

Generál sa usmial. „Správne rozhodnutie. A pretože ide o neoficiálnu akciu, budeme musieť naverbovať dobrovoľníkov. Podľa mňa potrebujeme najmenej pätnásť, ale najviac dvadsať mužov. Keby nás bolo viac, postupovalo by sa nám oveľa horšie a ľahšie by nás zbadali. Samozrejme, že za takú nebezpečnú prácu ich treba veľmi dobre zaplatiť.“

„Zaplatím, koľko treba.“

„Dobre. Poznám desiatich mužov, s ktorými môžete naisto rátať.“

„Aj ja by som sa rád prihlásil,“ povedal Hámid. „Raz som v tábore bol. Viem, ako to tam vyzerá.“

„Súhlasím,“ odvetil generál priamo. „S vami som rátať.“

„Princ mi sľúbil toľko mužov, koľko budem potrebovať,“ povedal Bajdr.

„A sú dobrí?“

„V jeho osobnej stráži sú len horskí bojovníci z Jemenu.“

„To je dobre,“ povedal generál. „Jemenčanov z horských oblastí považujú za najtvrdších a najodvážnejších bojovníkov v celom islamskom svete. Budeme potrebovať vybavenie, zbrane, granáty, prenosné odpaľovacie

zariadenia, potraviny, vodu a iné zásoby, okrem toho lietadlá, ktoré nás dopravlia na miesto, kde vybudujeme základňu. Bude to nákladné.“

„Postarám sa o to.“

„A ešte čosi. Potrebujeme helikoptéru, aby sme sa odtiaľ dostali. Prileť presne v čase, keď zahájime útok.“

„Dobre, bude,“ povedal Bajdr.

Generál prikývol.

„Koľko času treba na prípravu?“ spýtal sa Bajdr.

„Tri dni, ak sa vám sem dovedty podarí dopraviť vašich mužov.“

„Podarí,“ odvetil Bajdr. Obrátil sa k svojmu otcovi. „Bol by si taký dobrý a navštívil princa a požiadal ho o sľúbenú pomoc? Ja by som tu rád zostal s generálom, chcel by som mu pomôcť dohliadnuť na prípravu.“

Sámir prikývol. „Pôjdem za ním.“

„Ďakujem, otec.“

Sámir naňho pozrel. „Sú to predsa moji vnuci.“ Obrátil sa k Ezrovi. „Dovoľte, aby som sa vám čo najúprimnejšie poďakoval, priateľ môj,“ povedal. „Zdá sa, že mi vás v čase núdze opäť poslal sám Alah.“

„Neďakujte mi, priateľ môj,“ odvetil Ben Ezra po arabsky. „Musel by som si myslieť, že žehná nám obom.“

14. KAPITOLA

„MAMI, kedy po nás príde otec?“

Jordana pozrela na Sámirovu tváričku, hľadiacu spod prikrývky stiahnutej až k brade. Jedným okom skontrolovala Mohameda na druhej skladacej posteli. Už spal s hlavou zaborenou do tvrdého vankúša. Znova pozrela na Sámira. „Čoskoro, chlapček môj, čoskoro,“ upokojujúco zašepkala.

„Keby prišiel už zajtra,“ povedal Sámir. „Nepáči sa mi tu. Aj ľudia sú tu takí čudní.“

„Otec príde, už skoro. Zavri očka a pekne spi.“

„Dobrá noc, mami.“

Pohľadkala ho po vlasoch a pobožkala na čelo. „Dobrá noc, zlato moje.“ Vstala a odišla do druhej miestnosti dvojizbového baraku, v ktorom teraz žili. Uprostred malého stola, kde jedávali, horela petrolejová lampka. Okolo stola sedeli tri ženy a uprene civeli do sliepňajúceho plameňa. Nemali čo robiť, ani čo čítať. Dokonca si nemali už ani čo povedať. Boli natoľko rozdielne, že po dvoch týždňoch si nevedeli nájsť spoločnú tému.

„Deti už spia,“ povedala Jordana len preto, aby počula svoj hlas.

„Úbožiatka malé,“ zanariekala pestúnka Anne. Ostatné ani nezdvihli hlavy.

„Bože dobrý!“ vykrikla Jordana. „Len sa na seba pozrime. Sme tie najúbohejšie stvorenia, aké kedy existovali.“

Tentoraz na ňu pozreli. „Musíme sa pozbierať,“ povedala energicky. „Zajtra so sebou niečo urobíme. Určite sa v tomto prekliatom tábore nájde aspoň ihla a niť.“

„Ak sa aj nájde,“ ohlásila sa stewardka Margaret, „pravdepodobne nám ju nedajú. Všetku batožinu máme dolu v lietadle a doteraz po ňu nikoho neposlali.“

„Tak na tom budeme trvať.“

„To nám veľmi nepomôže,“ odvetila Margaret. Pozrela na Jordana. „Nechápem, prečo pán Al-Faj nezaplatí výkupné a nevyslobodí nás odtiaľto.“

Jordana sa na ňu zahľadela. „A odkiaľ vieme, že to už neurobil? Možno nás tu držia len preto, aby získali viac.“

„Nevidím v tom nijaký zmysel,“ povedala Margaret. Rukami si zakryla tvár a rozplakala sa. „Je to hrozné. Pustia nás von, len keď chceme ísť na toaletu, a aj to na nás cez otvorené dvere zízajú strážne. Ani s mužmi nám nedovolia rozprávať. Veď vôbec nevieme, ako sa im vodí. Môžu byť aj mŕtvi.“

„Sú v poriadku,“ povedala Jordana. „Minule som videla, ako im niesli podnosy s jedlom.“

Stewardka prestala plakať. „Prepáčte, pani Al-Fajová. Nechcela som to všetko zvaliť na vás. Je toho na mňa prsto priveľa.“

Jordana súcitne prikývla. „Myslím, že na nás všetkých je to priveľa. Je to skutočné peklo, ak nevieme, čo sa deje okolo nás. Oni to dobre vedia, preto nás tu držia.“

Podišla k zadenému oknu a cez škáru medzi doskami nazrela von. Nevidela nič, len tmavú noc. Vrátila sa späť k stolu a sadla si na prázdnu stoličku. O chvíľu už aj ona neprítomné civela do petrolejovej lampy.

Stratila pojem o čase. Vôbec nevedela, či to bolo o pol hodinu, o hodinu či o dve, keď sa dvere na baraku rozleteli. Tak ako ostatné, prekvapene hľadela na dvoch vojakov, ktorí stáli vo dverách.

Jeden z vojakov na ňu ukázal. „Vy,“ zvolal po arabsky prenikavým hlasom. „Pôjdete s nami!“

„Ja?“ spýtala sa užasnuto. Také čosi sa ešte nikdy nestalo. Dokonca aj každodenné nahrávanie zariadili v baraku. Podali jej výstrižok z novín Herald Tribúne, na ktorom bol len dátum a jeden titulok. Prečítala ho do mikrofónu a na záver ešte pripojila niekoľko slov o sebe a o deťoch. Potom

mikrofón i s magnetofónom odniesli. Domyslela si, že tými páskami chceli ubezpečiť Bajdra, že sú nažive a zdraví.

„Áno, vy!“ zopakoval.

Ostatné ženy na ňu so strachom pozreli. „Nebojte sa,“ chlácholila ich. „Možno už prišla informácia, na ktorú sme toľko čakali. Čoskoro sa vrátim a všetko vám poviem.“

Vstala zo stoličky a kráčala k dverám. Vojaci ju vzali medzi seba a mlčky kráčali všetci traja do veliteľského baraku. Otvorili jej dvere, keď vošla, zavreli a zostali vonku.

Stála, žmurkala očami, nezvyknutá na jasné svetlo. Tu neboli malé petrolejové lampy. Kdesi za budovou vrčal generátor. Električka. Voľakde v pozadí rádio vyhrávalo arabské melódie.

Lejla a Ramadán sedeli pri stole s tretím mužom, ktorého spoznala, keď vstal, aby ju pozdravil. „Madam Al-Fajová.“ Uklonil sa.

Zostala ako omráčená. „Pán Jasfir!“

Usmial sa. „Takže ste nezabudli, ako sa volám. To ma teší.“

Neodpovedala.

„Verím, že vám nič nechýba,“ povedal úlisne. „Mrzí ma, že sa vám nemôžeme odplatiť za vašu štedrosť a nesmiernu pohostinnosť, robíme však, čo môžeme.“

„Pán Jasfir,“ odvetila chladne. „Bola by som radšej, keby ste si tie rečičky nechali pre seba a povedali mi rovno, o čo vám ide.“

Jasfirova tvár zmeravela. „Takmer som zabudol, že ste Američanka.“ Siahol za seba a vzal zo stola hárok papiera. „Toto vyhlásenie prečítate do mikrofónu.“

„Čo ak odmietnem?“

„Bude to pre vás veľké nešťastie. To, čo teraz prečítate do mikrofónu, je totiž náš posledný pokus o záchranu vášho života a životov vašich detí.“

Obrátila sa k Lejle. Z Lejlinej tváre sa nedalo nič vyčítať. Pred ňou na stole stála dopoly plná fľaška kokakoly. Opäť sa obrátila k Jasfirovi. „Prečítam ho.“

„Tak podťe.“ Zaviedol ju do vzdialeného kúta miestnosti, kde na stole medzi dvoma stoličkami stál magnetofón. Zdvihol mikrofón a podal jej ho. „Rozprávajte pomaly a zreteľne,“ povedal. „Je veľmi dôležité, aby každé slovíčko na tejto páske bolo jasne počuť.“ Stisol tlačidlo. „Začnite.“

Pozrela na papier a nahlas čítala.

„Bajdr, tento odkaz ti čítam preto, že je to posledné varovanie. Chcú, aby sme to obaja vedeli. Zistili, že dodávku tovaru, ktorej prepravu ste podľa vzájomnej dohody zabezpečovali, na území Spojených štátov zhabali. Sú presvedčení, že tie straty máš na svedomí ty, a preto od teba žiadajú

dodatočne poukázať desať miliónov dolárov na ich konto najneskôr do pondelka odo dňa, keď túto pásku dostaneš. Ak to neurobíš a ak nezabrániš zhabaniu ďalších dodávok ich tovaru, budú to považovať za hrubé porušenie zmluvy z tvojej strany, čo bude mať za následok okamžité vykonanie najvyššieho trestu. Iba ty môžeš zabrániť poprave svojej rodiny.“ Odmlčala sa a zdesene naňho pozrela.

Ukázal jej, aby čítala ďalej.

„Okrem iného sa dozvedeli, že si žiadal o pomoc princa a ďalších arabských prominentov. Veria, že si sa presvedčil o tom, že arabský svet stojí za nimi. Radia ti, aby si nestrácal čas hľadaním pomoci, i tak ju nedostaneš.“

Vytrhol jej z rúk mikrofón a prehovoril. „Toto je naše posledné upozornenie. Ďalšie nečakajte. Teraz budú nasledovať činy.“ Stisol tlačidlo stop.

„To nemyslíte vážne?!“ povedala.

Usmial sa na ňu. „Samozrejme, že nie,“ odvetil. „Viete však veľmi dobre, že váš manžel je nesmierne zložitý človek. Chcem, aby veril, že svoje hrozby splníme.“ Vstal. „Určite ste veľmi vyčerpaná. Môžem vám ponúknuť niečo na pitie?“

Neodpovedala, len apaticky sedela. Boli v tom aj politické motívy, ktoré si doteraz neuvedomovala. Zdalo sa jej, že neexistoval absolútne nijaký spôsob, ktorý by Bajdrovi umožnil do poslednej bodky splniť všetky požiadavky.

Musí zomrieť. Teraz to už vedela. Bolo to síce čudné, ale nezáležalo jej na živote. Keby aj zostala nažive, čo by mala zo života? Sama zmariť akúkoľvek šancu, aby ju Bajdr miloval.

Odrazu jej po chrbte prebehol mráz. Deti. Sú nevinné, nezaslúžia si takýto osud. Nemôžu predsa pykať za hriechy svojich rodičov.

Vstala. „Myslím, že by som si predsa niečo vypila,“ povedala. „Nemáte náhodou víno?“

„Máme.“ Otočil sa. „Lejla, priniesť fľašu vína.“

Lejla naňho začudovane pozrela, potom pomaly vstala. Neochotne sa pobrala do vedľajšej miestnosti a vrátila sa s fľašou vína. Položila ju na stôl a chcela sa vrátiť k svojej stoličke.

„Ešte dva poháre, Lejla,“ povedal.

Išla ku skrinke a priniesla dva obyčajné poháre. Položila ich vedľa vína a sadla si. „Vývrtku nemáme,“ odvrkla.

„To nič,“ odvetil Jasfir. Vzal fľašu a šiel s ňou do kúta, k umývadlu. Rázne udril hrdlom fľaše o porcelán. Hrdlo sa odbilo. Urobil to tak dokonale, že vytieklo len pár kvapiek vína. Usmial sa, vrátil sa späť a nalial

do pohárov. Zdvihol ich a jeden podával Jordane.

Fascinovane hľadela na červené víno v pohári. Ani sa nepohla. Jeho farba jej pripomínala krv. Jej krv. Krv jej detí.

„Vezmite si,“ povedal ostro.

Z ohromenia ju prebral jeho hlas. „Nie!“ skríkla a vyrazila mu pohár z ruky. „Nie!“

Červené víno z letiaceho pohára sa mu vylialo na oblek a košeľu. Najprv pozrel na seba, potom na ňu a v očiach sa mu zračila slepá zúrivosť. „Suka!“ zvrieskol a udel ju po tvári.

Spadla na zem. Čudné, ale necítila bolesť, bola len ohúrená. Akoby sa s ňou krútila celá miestnosť. Videla nad sebou jeho sklonenú tvár a zazrela jeho ruku. Od bolesti jej zmeravelo najprv jedno, potom druhé líce. Prižmúrila oči. Zdalo sa jej, že v diaľke počuje Lejlin smiech.

Bolesť náhle ustúpila. Cítila, ako z nej čiesi ruky strhávajú šaty. Počula praskať látku, keď jej ich vpredu trhal. Otvorila oči. Miestnosť bola plná vojakov.

Týčila sa nad ňou Jasfirova tvár celá červená od námahy. Vedľa neho stála Lejla, z očí jej svietila škodoradosť. Pomaly otočila hlavu. Zhora na ňu hľadeli dvaja vojaci, ktorí ju sem dovedli, stráž, čo mala na starosti ich barak a za nimi sa tiesnili ďalší, ktorých dosiaľ nevidela. Všetky tváre jej pripadali rovnaké, všetky mali rovnaký divý zmyselný výraz. Len Ramadán sa ani nepohol. Zostal sedieť na stoličke a jeho tvár vyjadrovala hlboké pohrdanie.

Náhle si uvedomila svoju nahotu. Usilovala sa rukami si zakryť telo pred ich chlípnymi pohľadmi.

Lejla sa opäť zasmiala. „Pozrite na tú suku, teraz zakrýva to, čo kedysi hrdó vystavovala na obdiv.“ Kľakla si na koleno a schmatla Jordanu za zápästia, usilovala sa jej odtiahnuť ruky od tela, tlačila ju pevne k zemi. „Tak, kto bude prvý, kto si to rozdá s kurvou môjho otca?!“

„S manželkou tvojho otca!“ skríkla Jordana a usilovala sa vymaniť z Lejlinho zovretia. „Vzali sme sa podľa Koránu a pred zrakom Alaha!“

V izbe zavládlo ticho, v správaní vojakov nastala nečakaná zmena. Rozpačito, bezradne pozerali jeden na druhého, potom sa začali pomaly vliecť k dverám.

„Vy zbabelci!“ skríkla Lejla. „Bojíte sa tejto kurve ukázať, akí ste chlapi!?“

Ani jeden z vojakov sa neobzrel. Odchádzali z baraku. Zostal tam len Jasfir a pozeral na ne. Potom sa otočil aj on a šiel si sadnúť k stolu. Trasúcimi sa prstami zdvihol pohár vína a na dúšok ho vypil.

Lejla jej náhle pustila zápästia a vstala. Šibla pohľadom na dvoch pri stole

sediacich mužov a odišla do najvzdialenejšieho kúta miestnosti. Stážka si sadla na stoličku vedľa magnetofónu a bez toho, aby na nich čo len pozrela, zostala ticho sedieť.

Ramadán vstal. Kľakol si k Jordane a rukou ju objal okolo pliec. Jemne jej pomohol vstať.

Pokúšala sa zakryť zvyškom roztrhaných šiat, ale márne. Odviedol ju k dverám, zvesil z vešiaka na stene vojenský kabát a položil jej ho na plecia. Otvoril dvere a zakričal na vojakov, čo stáli vonku. „Odved'te madam Al-Fajovú do jej baraku.“

„Ďakujem,“ zašepkala.

Neodpovedal.

„Pre nás už niet nádeje?“ spýtala sa.

Neodvetil, ale mierna zmena vo výraze jeho očí jej prezradila odpoveď.

Hľadela mu rovno do tváre. „Je mi jedno, čo so mnou urobíte. Ale čo bude s deťmi?! Nenechajte ich zomrieť, prosím vás.“

„Som len obyčajný vojak, musím plniť rozkazy,“ povedal nie bez súcitu. „Urobím však, čo budem môcť.“

Pozrela mu priamo do očí, prikývla a odvrátila sa. Zmáhala ju slabosť a trochu sa tackala. Jeden z vojakov ju pridržiaval rukou za lakeť, aby jej pomohol. Zvlášťne, ale čím bola bližšie k ich baraku, cítila, že sa jej vracia sila.

15. KAPITOLA

HÁMID odložil nočný ďalekohľad. Zo svojho stanoviska v korune stromu hneď pred táborom sa mu bez námahy podarilo zistiť, v ktorom baraku bývajú ženy. Muži sú určite vo vedľajšom baraku. Opatrne, potichu skĺzol po kmeni stromu dolu.

Ben Ezra naňho pozrel. „Tak ako?“

„Zistil som, v ktorých barakoch držia zajatcov. Sú uprostred tábora. Ak sa k nim budeme chcieť dostať, musíme prejsť okolo ostatných barakov. V prvom baraku sú muži, v druhom ženy. Každý barak strážia dvaja strážcovia spredu a dvaja zozadu. Ten veľký barak hneď oproti vchodu je veliteľský. Teraz sú pred ním zaparkované tri džipy.“

„Koľko mužov tam podľa vášho odhadu je?“

Hámid rýchlo rátal. „Dvanásť guľometov rozmiestnených na múre a každý nepretržite obsluhujú dvaja muži. Ak každý muž slúži dvanásť hodín, tak je to štyridsaťosem mužov. Osem mužov, ktorí strážia baraky

zajatcov. Okrem toho ešte ďalší, ktorých som zazrel. Spolu predpokladám deväťdesiat až sto mužov.

Ben Ezra zamyslene prikývol. Počas útoku bude mať k dispozícii najviac osemnásť mužov. Dvoch mužov musí nechať strážiť leteckú dráhu, ktorej sa zmocnili asi pred hodinou. Bratstvo tam malo sedem vojakov. Všetci boli mŕtvi. Jemenčania ho požiadali o povolenie zaútočiť na štartovaciu dráhu a on súhlasil. Prineskoro si uvedomil, že Jemenčania nikdy neberú zajatcov.

Chcel, aby Bajdr a Carriage zostali na štartovacej dráhe, ale Bajdr trval na tom, že pôjde s nimi. Musel sa preto vzdať dvoch svojich dobrovoľníkov, hoci ich veľmi potreboval. Pozrel na hodinky. Bolo desať. O štvrtej ráno ich na štartovacej dráhe bude čakať veľká helikoptéra, ktorú zabezpečil Bajdr. Príde s ňou doktor Al-Faj s kompletným zdravotníckym tímom. Všetko musí byť rozplánované na zlomok sekundy, aby prišli k štartovacej dráhe, prv než ich začnú prenasledovať.

O druhej začnú útok. Ešte pred tretou by sa mali dostať dolu k dráhe. Sotva im bude stačiť hodina, aby zišli pešo dolu, najmä ak nevedia, v akom stave nájdu zajatcov. Dúfal, že majú dosť síl a nebudú potrebovať pomoc. Keby niektorého z nich museli niesť, nemal by dosť mužov.

Znovu pozrel na hodinky, skontroloval čas. Ešte štyri hodiny, potom nastane hodina H. Pozrel na Hámida. „Čo myslíte, podarí sa vám dostať dnu a umiestniť plastické trhaviny?“

„Skúsím to.“

„Chcem, aby ste najprv zlikvidovali tie štyri veľké reflektory. Potom džípy.“

Hámid prikývol.

„Všetky časové spínače treba nastaviť na druhú hodinu.“

„Vykonám,“ odvetil Hámid.

„Budete potrebovať pomoc?“

„Zišiel by sa mi jeden muž,“ zdvorilo odvetil Hámid.

Ben Ezra sa otočil a pozrel na vojakov. Všetci boli profesionáli, prešli tvrdým výcvikom. Nemohol sa vzdať ani jedného, potrebuje každého muža. Oči mu padli na Džábira. Nebol už síce mladý, ale správal sa ako profesionál. Zachytil jeho pohľad a kývol naňho.

„Hámid potrebuje niekoho, kto mu pomôže s trhavinami,“ povedal Ben Ezra. „Dáte sa na to?“

Džábir pozrel na Bajdra. „Bude mi cťou, ak budete počas mojej neprítomnosti chrániť môjho pána.“

Ben Ezra prikývol. „Budem ho chrániť ako svojho.“ Až neskôr si uvedomil, čo vlastne povedal. Veď bol jeho.

Zavolať si desiatnika, ktorý velil izraelskej skupine. „Rozostavte raketové odpaľovacie zariadenia a namierte ich na múr pod guľometmi. Ďalším cieľom bude veliteľský barak.“

Izraelčan zasalutoval a odišiel.

Zakýval na jemenského kapitána. „Útok povedú vaši vojaci. Po prvom výbuchu plastických trhavín zlikvidujte čo najviac vojakov pri guľometoch. Nebudete čakať na výsledok, pôjdete so mnou cez bránu a rozostavíte svojich mužov pred barakmi vojakov, my budeme hľadať zajatcov.“

Kapitán zasalutoval. „Sme vám vďační, že ste nám preukázali takú česť. Svoje povinnosti si splníme, i keby sme mali položiť život.“

Ben Ezra zasalutoval. „Ďakujem, kapitán.“

Odvrátil sa a prezeral si múry tábora. V slabom mesačnom svite svietili ako bieli duchovia. Otočil sa späť. Muži pobiehali hore-dolu, zaujímali svoje postavenia. Pripravovali sa na útok. Pomaly prešiel k Bajdrovi a Carriageovi a sadol si k nim. Sedel so skríženými nohami.

„Ako to prebieha?“ spýtal sa Bajdr.

Ben Ezra pozrel na svojho syna. Je to zvláštne, pomyslel si. Mohli sme si byť takí blízki. Nuž čo, cesty Božie sú nevyspytateľné. Stretli sa po toľkých rokoch v cudzom svete, prekonali silu nenávisti a navzájom si pomáhali.

Starý pán bol zabratý do myšlienok. „Ako to prebieha?“ zopakoval Bajdr.

Ben Ezrove oči sa vyjasnili. Pomaly kývol hlavou. „Ide to,“ odvetil. „Od tejto chvíle sme v Božích rukách.“

„Kedy zaútočíme?“

„O druhej.“ Hlas mu sprísnel. „Nechcem, aby ste sa nám plietli do cesty. Nie ste vojak a nedopustím, aby vás zabili. Počkáte tu, vonku, kým po vás nepošlem.“

„Je tam moja rodina!“ namietal Bajdr.

„Nepomôže im, ak zomriete.“

Bajdr sa oprel o kmeň stromu. Generál bol neobyčajný človek. Za tie dve noci, keď dlho a namáhavo kráčali najhorším terénom, aký kedy Bajdr videl, šiel generál tak rýchlo a svižne ako ktokoľvek z nich. Bajdr ho ani raz nevidel oddychovať. Ako ho Izraelčania volajú? Lev púšte? To meno si plne zaslúži.

BEN EZRA sa obrátil k izraelskému desiatnikovi. „Zostáva nám už len pätnásť minút. Oznámte to ďalej.“

Vojak hneď odbehol. Generál bol ustarostený. „Hámid s Džábirom sa ešte nevrátili.“

Bajdr vstal. Pozrel smerom k táboru. Všade bolo ticho.

Z jednej strany zašumeli stromy. O chvíľu sa Hámid a Džábir zjavili.

„Prečo vám to tak dlho trvalo?“ spýtal sa znepokojene generál.

„Museli sme sa vyhýbať strážam,“ odvetil Hámid. „Roj sa všade ako muchy. Myslím, že môj odhad bol nepresný. Bude tam asi stopäťdesiat mužov.“

„To na veci nič nemení,“ odvetil Ben Ezra. „Držte sa pri mne, keď prenikneme dnu. Len čo vypustia rakety, prídu nám Izraelčania pomôcť so zajatcami.“

„Áno, pane!“ Hámid sa poobzeral okolo seba. Bajdr ich nemohol počuť. „Videl som jeho dcéru. Bola vo veliteľskom baraku. Jedného z nich som spoznal, bol to Alí Jasfir. Toho druhého nepoznám.“

Ben Ezra urobil grimasu. Či sa mu to páči alebo nie, bola to jeho vnučka. „Oznám ostatným, aby tomu dievčaťu nikto neublížil, ak to len trochu pôjde,“ odvetil.

„Áno, pane.“ Hámid odbehol. Zmizol medzi stromami.

Ešte desať minút. Ben Ezra si siahol rukou pod džallábu a odpásal si remeň, na ktorom mu visel meč. Rýchlo si ho opásal cez voľne splývajúce šaty. Siahol rukou za pás a vybral z pošvy zakrivenú šabl'u. Elegantne zakrivená oceľ žiarila v mesačnom svite. Ben Ezra sa zasa raz cítil mladý. Na boku mu visel meč, bez ktorého nikdy nešiel do boja. Znovu bolo všetko, ako má byť.

LEJLA si šla po ďalšiu fľašku kokakoly a priniesla si ju k stolu. „Kedy odchádzate?“ spýtala sa Alího Jasfira.

„Ráno.“

„Keby som mohla ísť s vami. Tuším sa tu hore zbláznim. Niet tu čo robiť.“

„Si jediné dievča medzi sto päťdesiatimi mužmi, a ty sa tu nudíš?“

„Dobre vieš, ako to myslím,“ nazlostené odvrkla Lejla.

„Čoskoro bude po všetkom. Potom sa budeš môcť vrátiť do Bejrútu.“

„A čo s nimi bude, keď bude po všetkom?“

Pokrčil plecami.

„A je to potrebné? Aj keď nám dá otec to, čo žiadame?“

„Je ich priveľa. Môžu nás kedykoľvek identifikovať.“

„Ale čo s deťmi, musia aj deti zomrieť?“

„Čo sa ti porobilo? Myslel som si, že ich nenávidíš. Obrali ťa predsa o dedičstvo.“

„Deti nie. Len Jordana s otcom. Chlapci s tým nemajú nič spoločné.“

„Lenže aj deti nás môžu usvedčiť.“

Chvíľu mlčky sedela, potom vstala. „Pôjdem sa nadýchať trochu čerstvého vzduchu,“ povedala napokon.

Len čo sa za ňou zavreli dvere, Jasfir sa obrátil k Ramadánovi. „Vieš, čo máš urobiť, ak sa včas nevrátim.“

„Viem,“ odvetil Ramadán.

„A Lejla bude prvá,“ povedal Jasfir. „Môže nás dostať na šibenicu skôr ako tí ostatní. Priveľa o nás vie.“

Chladný nočný vzduch jej príjemne ovieval tvár. Lejla pomaly kráčala k svojmu baraku. Vôbec nepredpokladala, že to takto dopadne. Nenašla tu nijakú romantiku ani vzrušenie. Vládla tu obrovská nuda. Nuda a prázdne dni a noci.

A vôbec nemá pocit, že by niečím prispela k boju za slobodu. Už dávno nehládala súvislosti medzi tým, čo sa tu deje, a medzi bojom za oslobodenie Palestíny. Všetci títo vojaci sú žoldnieri. Veľmi dobre platení. Ani jeden z nich neprejavil najmenší záujem o vec. Starali sa len o svoju mesačnú gážu. Nemalo to nič spoločné s tým, o čom sa so spolužiakmi bavili v škole. Sloboda bola pre nich len prázdne slovo.

Spomínala si, ako sa jej to raz snažil Hámid vysvetliť. Lenže vtedy tomu nechcela rozumieť. Od tých čias síce prešlo len šesť mesiacov, ale jej sa zdá, akoby ubehli celé roky. Ako je možné, že sa vtedy cítila taká mladá a dnes má pocit, že náhle zostarla?

Zastala pred vchodom do svojho baraku a poobzerala sa po tábore. Bolo úplné ticho. Čosi jej tu nesedelo, ale nevedela čo. Zazrela na múre nejaký pohyb. Jeden z vojakov pri guľomete sa náhle vzpriamil. V bledom mesačnom svite jasne videla, ako dohora rozhodil rukami. Vzápätí sa prudko prevalil cez múr do tábora a dopadol na zem. V tom okamihu sa ozval výstrel. A hoci od údivu celá zdrevenela, zdalo sa jej, že sa otvorili nebesá a z oblohy sa na nich začal valiť pekelný oheň.

Pustila sa do behu a hlavou jej preblesla bláznivá myšlienka. Už vedela, čo ju rušilo. Ticho. Bolo priveľmi ticho.

16. KAPITOLA

DETI sa prebudili zo spánku, vrieskali od hrôzy. Spustnutým barakom otriasali výbuchy, ani čo by sa okolo nich rozpútalo peklo. Jordana vyskočila z postele, rozbehla sa k nim a zovrela ich do náručia.

Počula, ako jedna zo žien vrieska od strachu, ale nevedela ktorú.

Pomedzi škáry v zadebnených oknách videla červeno-oranžové záblesky. Nocou sa rozľahol ďalší výbuch a barak sa otriasal až v základoch.

Bolo to neuveriteľné, ale o seba sa vôbec nebála. Po prvý raz, odkedy ich

uniesli, sa cítila v bezpečí.

„Čo sa deje, mami?“ spýtal sa uplakany Mohamed.

„Prišiel si po nás otec, neboj sa, synáčik.“

„A kde je?“ spýtal sa Sámir. „Chcem ho vidieť.“

„Uvidíš ho,“ chlácholila ho. „Už o malú chvíľu.“

Vo dverách sa zjavila pestúnka Anne. „Ste v poriadku, madam?“ zakričala.

„V poriadku,“ zarevala Jordana, usilujúc sa prehlúsiť dunenie. „A vy?“

Kus dreva poranil Magde ruku, ale ináč sa nič vážnejšie nestalo. Stíchla, pretože barakom otriasol ďalší výbuch. „Potrebujete pomôcť s deťmi?“

„Nie, netreba,“ povedala Jordana. Vybavila sa jej scéna z jedného vojnového filmu, ktorý kedysi dávno videla. „Povedzte ostatným, aby si ľahli na dlážku a rukami si chránili hlavu. Aspoň trochu im to pomôže.“

„Áno, madam,“ odvetila Anne s typickou pokojnou škótskou chladnokrvnosťou. Odišla do druhej miestnosti.

„Ľahnite si na zem, chlapci!“ povedala Jordana a stiahla ich so sebou. Políhali si každý z jednej strany a ona im vlastným telom chránila hlávky.

Výbuchy pomaly utíchali. Čoraz častejšie sa ozývali výstrely z pušiek a miešali sa s krikom pobežujúcich mužov. Pevne zvierala deti a vyčkávala.

LEJLA bežala cez tábor plný zmätene sa pohybujúcich chlapov. Zdalo sa, že na nich útočili zo všetkých strán.

Len jediný človek kráčal cieľavedome. Videla, že Ramadán so zbraňou v ruke beží priamo k ženskému baraku.

Náhle si uvedomila, že aj ona má pri sebe samopal. Uchopila ho do rúk. Chladná oceľ ju zvláštne upokojovala. Už sa necítila taká osamotená a bezbranná. „Ramadán!“ zvrieskla na bežiacu postavu.

Ramadán ju nepočul a bežal ďalej. Za rohom ženského baraku sa jej stratil z dohľadu. Bežala za ním, hoci nevedela prečo.

Keď ta dorazila, dvere baraku boli otvorené. Vbehla dnu a zostala stáť ako prikovaná. V zadnej miestnosti sa pri stene okolo Jordany a chlapcov k sebe chúlili ženy. Ramadán stál v úzkych dverách medzi dvoma miestnosťami, chrbtom k nej. Zaujal bojový postoj a cielil na nich.

„Lejla,“ skríkla Jordana. „Sú to predsia tvoji bratia!“

Ramadán sa zvrtol na podpätku a namieril na Lejlu zbraň. Až keď na Ramadánovej tvári zbadala chladný nezúčastnený výraz, spoznala celú pravdu. Znamenala pre Al-Ichva len toľko, čo jej bratia. Oveľa skôr ako ona si uvedomili, že krv nie je voda. Bola pre nich len obyčajným nástrojom, ktorý odvrhli, keď pre nich stratil význam.

Oboma rukami zvierala pred sebou samopal. Podvedome stisla spúšť.

Uvedomila si to, až keď vystrieľala celý zásobník a Ramadán sa prudko zvalil na zem.

Ponad jeho telo videla, ako Jordana rýchlo otočila chlapcom hlavy, aby nevideli krv valiacu sa z Ramadánovho tela.

Náhle zacítila, ako ju zozadu zovreli čiesi pevné paže a pritisli jej ruky k telu. Prudko ich chcela zo seba striasť a vyslobodiť sa.

„Prestaň, Lejla,“ zakričal jej do ucha známy hlas.

Obrátila hlavu, aby videla, kto to je. „Hámíd!“ prekvapene vykrikla. „Kde sa tu berieš?!“

„To si povieme neskôr.“ Vycúval s ňou von dverami. Uvoľnil zovretie, ale stále ju pevne držal za plece a ťahal za sebou k diere, ktorú v múre spôsobil nedávny výbuch.

Len čo dobehli k okraju lesa, zvalil ju na zem. Zdvihla hlavu, aby naňho videla, „Čo tu robíš?!“

Opäť jej pritlačil hlavu k zemi. „Zabudla si na základné pravidlo, ktoré som ťa učil,“ osopil sa na ňu. „Drž hlavu pri zemi!“

„Neodpovedal si mi na otázku,“ znovu sa spýtala tlmeným hlasom.

„Prišiel som si po teba.“

„Prečo, Hámíd? Prečo?“

„Pretože nechcem, aby ťa tu zabili, preto!“ chrapľavo odvetil. „Vždy si bola mizerný vojak!“

„Hámíd, ty ma miluješ,“ užasnuto skonštatovala.

Neodpovedal.

„Prečo si mi to nikdy nepovedal?“

Obrátil sa k nej. „Akým právom by som mohol milovať dievča, ako si ty!“

BEN EZRA energicky kráčaľ, vydával vojakom pokyny a nad hlavou sa mu blýskala zakrivená šabl'a. Jediným pohľadom zhodnotil situáciu. Zdalo sa, že odpor utícha. Hľadal Hámida, ale nikde ho nevidel. Nahlas zahrešil. Neznášal, ak sa vojaci dali natoľko uniesť bojom, že zabúdali na rozkazy. Kázal mu, aby sa držal pri ňom.

Dal znamenie izraelskému desiatnikovi. „Pozbierajte svojich mužov.“ O chvíľu si všimol Džábira. „Chod'te po svojho pána,“ skríkol. „Ideme po zajatcov.“

Na druhej strane tábora sa ozval výstrel z dela. Videl, že tam beží niekoľko Jemenčanov. Spokojne si sám pre seba prikývol. Rozhodol sa správne. Boli to naozaj vynikajúci bojovníci.

BAJDR vošiel do baraku prvý. Išlo mu vyskočiť srdce, keď zbadal svojich

synov. Kľakol si na koleno, aby ich mohol objat', keď k nemu bežali s krikom. „Otecko! Otecko!“

Pobozkal najprv jedného, potom druhého a na perách zacítil soľ vlastných slz.

„Nebáli sme sa, čestné slovo, otec,“ povedal Mohamed. „Vedeli sme, že po nás prídeš.“

„Je to tak,“ tenkým hláskom sa pridala Sámira. „Mama nám to každý deň hovorila.“

Pozrel na Jordana. Oči mal zahmlené od slz. Pomaly vstal. Jordana sa ani nepohla, uprene naňho hľadela. Bez slova k nej vystrel ruku. Pomaly, takmer váhavo ju chytila.

Dlho z nej nespúšťal oči. Prehovoril zachrípnutým hlasom.

„Skoro sa nám to nepodarilo.“

Placho sa usmiala. „Ani na chvíľu som o tom nepochybovala.“

„Môžeš mi odpustiť?“ spýtal sa.

„Áno. Rada. Lúbim ťa,“ odvetila. „A ty mi môžeš odpustiť?“

Usmial sa. Odrazu to bol ten istý Bajdr, ktorého kedysi poznala a milovala. „Odpúšťam ti,“ odvetil. „I ja ťa ľúbim.“

„Rýchlo preč odtiaľto!“ zvrieskol izraelský desiatnik vo dverách. „Nemáme na to celú noc!“

BEN EZRA stál pri vchode do tábora. „Na koho čakáme?“ spýtal sa generál.

„Sme všetci,“ odvetil desiatnik.

Obrátil sa na jemenského kapitána. „Určili ste zadnú hliadku?“

„Áno, pane,“ odvetil kapitán. „Štyria muži so samopalmi by ich mali na chvíľu zadržať. Nemusíme na nich čakať. Vrátia sa sami. O niekoľko dní po nich prideme na naše pôvodné stanovisko.“

Ben Ezra prikývol. Mal vynikajúcich vojakov. „Aké sú straty?“

„Jeden mŕtvy a niekoľko ľahko ranených, to je všetko.“

Ben Ezra pozrel na Izraelčana.

„Dvaja mŕtvi.“

„Mali sme šťastie,“ povedal rázne generál. „Parádne sme ich dobehli!“ Pozrel na cestu. Zajatci sa navzájom šťastlivo zvíтали. Muži i ženy z posádky lietadla boli v celkom dobrom stave. Vytvorili malú skupinku a živo sa rozprávali, jeden cez druhého.

„Treba ísť,“ povedal Ben Ezra. „Naším priateľom nepotrvá dlho, kým prídu na to, že je nás tu len hŕstka, a pustia sa za nami.“

Izraelčan sa chystal odísť. Ben Ezra naňho ešte zakričal. „Hámida ste nevideli?“

Vojak potriasol hlavou. „Nevidel som ho, odkedy sme vtrhli dnu, keď sme vypálili prvé rakety. Najprv bol predo mnou, potom náhle zmizol.“

Ben Ezra bol v pomykove. Nedávalo to zmysel. Čo ak toho muža zabili a oni nezistili, kde leží? Nie, určite to tak nie je. Hámid bol pridobry vojak. Skôr či neskôr sa istotne zjaví. Napokon sa aj Ben Ezra vydal po ceste za nimi. Pozrel na hodinky. Tri hodiny. Všetko prebiehalo podľa plánu.

Ak to helikoptéra stihla načas, budú raňajkovať s princom v paláci.

17. KAPITOLA

DICK CARRIAGE pomaly kráčal táborom. Cez otvorenú bránu videl, ako ostatní schádzajú dolu po ceste k štartovacej dráhe. Ešte sa nechystal odísť. Mal tu nejaké nevybavené záležitosti.

Z rôznych kútov tábora sa sem-tam ozývali výstrely zbraní. Jemenčania si konali svoju povinnosť. Opatrne a pomaly otváral dvere na každom baraku, ale po ňom nebolo ani stopy.

Ten muž tu predsa musí niekde byť. Pred útokom nemohol zmiznúť. Nikto nemohol nepozorovane odísť z tábora. Okrem toho počul, ako Hámid referuje generálovi, že ho pätnásť minút pred začiatkom útoku ešte videl.

Znovu pozrel na veliteľský barak. Stáli pred ním tri zhorené džípy. Zamyslene sa otočil a prikradol sa bližšie. Už raz prešiel celý barak, ale možno si niečo nevšimol.

Opatrne sa priblížil k dverám. Zaujal obrannú pozíciu a so samopalom v ruke otvoril dvere dokorán. Chvíľu vyčkával. Znútra sa neozýval nijaký zvuk.

Vošiel do prvej miestnosti. Zostali z nej len ruiny. Po bokoch baraku sa škl'abali v stenách diery po raketách. Po izbe boli porozhadzované papiere a pováľaný nábytok, akoby sa ňou prehnal uragán.

Prešiel do druhej miestnosti. Opatrne sa poobzeral vôkol seba. Bolo to vylúčené. Nebolo tu nijaké miestečko, kde by sa mohol ukryť človek. Už už chcel odísť, vtom zastal.

Cítil, ako sa mu na zátylku začínajú ježiť chlpy. Ten muž je tu! Inštinktívne to vytušil. Aj keď ho nenašiel. Určite tu niekde je.

Otočil sa a znovu sa dôkladne poobzeral po baraku. Nič. Chvíľu bez pohnutia stál, potom šiel k lavičke pri umývadle, kde si všimol niekoľko petrolejových lúč.

Rozbil ich a petrolej porozlieval po miestnosti. Vzal stoličku, vyniesol ju von pred dvere, posadil sa a hľadel do miestnosti. Z vrecka si vybral zápalkovú škatuľku, jednu zápalku zapálil, priložil ju k ostatným a počkal, kým sa chytili. Horiacu škatuľku hodil dnu.

Ohnivé jazyky sa rýchlo šírili po dlážke až k stenám a šplhali sa hore. Ešte vždy sedel pred barakom. Dym zaplnil miestnosť. Ani sa nepohol, aj keď z baraku sálala hrozná horúčava.

Odrazu začul zvnútra slabý zvuk. Usiloval sa niečo v dyme postrehnúť, ale márne. Opäť začul zvuk, akési škripanie, akoby sa otvárali hrdzavé pánty na dverách. Dobre videl až do druhej miestnosti. Nijaké dvere tam neboli.

Potom sa pohlo čosi na dlážke. Vstal. Časť drevenej dlážky sa nadvihovala. Opatrne sa zakrádal tým smerom.

Zastal. Vybral si z vrecka vreckovku a priložil si ju k nosu a ústam, chránil sa pred štipľavým dymom. Vtom sa časť dlážky prudko otvorila, na okraj si sadol kašľajúci muž.

Izraelský agent spokojne zahmkal. To je ten muž, po ktorého som si sem prišiel, pomyslel si. Už to nie je ten obávaný idealista, ale človek, ktorý zradil ideály. Je zradca. Pomaly, prv než si muž stihol uvedomiť, že je tam, Dick doňho vystrieľal celý zásobník.

Obrátil sa a vyšiel z baraku, ani sa neobzrel. Vybral sa smerom k ceste a mŕtveho Alího Jafira nechal ležať v jeho horiacej rakve.

Prešiel asi štyristo metrov, keď sa stretli. Práve šiel dolu zákrutou, vtom sa zrazu vynorili z lesa. Zostali stáť a hľadeli jeden na druhého.

„Lejla!“ vykrikol.

Hámid sa obrátil. Zbadal na jej tvári zvláštny výraz. Mlčal.

„Dick,“ ozvala sa nervózne. „Ja...“

Prerušil ju výstrel. Dickovi sa na tvári zračilo prekvapenie. Z kútika úst mu vytekali krvavé sliny a pomaly spadol na cestu.

Hámid okamžite zareagoval. Lejlu zhodil na zem a sám skočil na brucho tvárou na tú stranu, odkiaľ priletel výstrel. Za okamih zbadal medzi stromami akéhosi chlapa. Pomaly zacielen samopal medzi dva stromy, kadiaľ musel ten muž prejsť. Počkal, kým nemal istotu, že ho presne zasiahne, a stisol spúšť. Samopal rozťal muža vo dvoje.

Obrátil sa k Lejle. „Tak pod“, vyzval ju chrapľavo. „Zmiznime odtiaľto.“

Dick zastonal.

„Nemôžeme ho tu nechať,“ povedala Lejla. „Zomiera!“

„Už mu niet pomoci,“ chladne povedal Hámid. „Podme!“

„Nie! Musíš mi pomôcť odniesť ho k ostatným.“

„Zbláznila si sa?! Vieš, čo sa s tebou stane, keď sa tam vrátiš? Ak ťa

neobesia, tak zvyšok života stráviš vo väzení!“

„Je mi to jedno,“ tvrdohlavo nástojila. „Pomôžeš mi, či nie?“

Hámid na ňu prekvapene pozrel a zavrteľ hlavou. Podal jej svoju zbraň. „Tu máš, nes ju.“ Zohol sa, zdvihol Dicka a vyhodil si ho na chrbát. „Podme. Za zákrutou budú ostatní, ešte chvíľu musíme vydržať.“

BEN EZRA pozrel na hodinky. Boli takmer štyri. „Kde dočerta trčí tá helikoptéra?“

Ešte nedozneli jeho slová a z diaľky začul hukot motorov. Zdvihol hlavu a uprene hľadel na nebo. Mesiac zašiel, nevidel nič, len tmavú oblohu.

O desať minút počul zvuk helikoptéry rovno nad hlavou. O pár minút preletela nad vrcholcom hory a zasa zmizla.

Z cesty sa lesom niesli výstrely. Izraelský desiatnik dobehol ku generálovi. „Už sa pustili po ceste za nami.“

„Zadržte ich. Helikoptéra tu bude každú chvíľu.“

Paľba bola čoraz ostrejšia, ale helikoptéra ešte nezosadla. Chvíľami bolo počuť hukot motorov, vzápätí zasa stíchol.

Desiatnik sa vrátil. „Mali by sme rýchlo zmiznúť, generál,“ povedal. „Prenasledujú nás s ťažkými zbraňami.“

„Vráťte sa späť!“ zavrčal naňho Ben Ezra. Znovu sa zahľadel na oblohu. „Viete, čo si myslím? Ten blázon tam hore zrejme zabľúdil a nemôže nás v tme nájsť.“

„Čo keby sme zapálili oheň?“ navrhol Bajdr. „Poslúži mu ako signál.“

„To je dobrý nápad,“ odvetil generál. „Ale nemáme nič, aby sme založili dostatočne veľký oheň. Trvalo by nám najmenej hodinu, kým by sme nazbierali dosť raždia, a aj tak by nehorelo. V noci je vlhko, všetko je mokré.“

„Niečo mám, čo by dobre horelo.“

„Čo?!“

Bajdr ukázal na pozakrývanú sedemstosedmičku. „Tá by veru dobre horela.“

„To by ste urobili?“ s údivom sa spýtal Ben Ezra. Výstrely sa ozývali čoraz bližšie. „Prišiel som si sem po svoju rodinu a aj si ju odtiaľto odvediem.“

Obrátil sa na kapitána Hyatta. „Čo by ste urobili, keby ste lietadlo chceli zapáliť, Andy?“ Pilot naňho pozrel.

„Nežartujem, Andy,“ netrepezlivo ho ubezpečoval Bajdr. „Od toho závisia naše životy.“

„Treba otvoriť nádrže na krídlach a niečím ich zapáliť,“ odvetil Hyatt.

„Tak ich otvorte,“ rozkázal Bajdr.

Andy a druhý pilot bežali k lietadlu. Vyliezli hore do kabíny. Potom sa rozdelili, každý bežal na druhú stranu lietadla. O necelé dve minúty boli späť.

„Všetko je pripravené,“ povedal Andy. „Mali by sme prejsť na druhú stranu dráhy, hrozí nebezpečenstvo výbuchu.“

Ben Ezra vydával rozkazy. O päť minút sa všetci premiestnili na vzdialenejší koniec dráhy. „K zemi!“ skríkol a dal strelcom povel.

Samopaly sa rozštekali na celé kolo. O chvíľu začuli zvláštne syčanie, vzápätí praskot a obrovské lietadlo vybuchlo. Ako gejzír vyšľahol dohora vysoký plameň.

„Ak toto nezbadajú, tak sú slepí,“ povedal smutne Hyatt.

Bajdr si všimol výraz jeho tváre. „Nebuďte smutný. Veď sú to len peniaze,“ povedal. „Kúpim vám druhé, ak sa odtiaľto dostaneme.“

Nesmelo sa usmial. „Budem nám držať palce, pane.“

Bajdr sledoval oblohu. Výstrely z dela sa približovali. Pobral sa k Jordane. „Ste v poriadku?“ Prikývla, chlapani sa k nej túlili. Všetci skúmavo sledovali oblohu.

„Myslím, že počujem helikoptéru,“ skríkol Mohamed.

Načúvali. Doliehalo k nim tiché vrčanie motora a každým okamihom silnelo. O dve minúty helikoptéru počuli priamo nad hlavami a zazreli jej siluetu vo svetle plameňov horiaceho lietadla. Pomaľu klesala k zemi.

Vojaci ustupovali podľa plánu a na okrajoch pristávacej dráhy bolo vidieť záblesky delostreleckej paľby.

Helikoptéra dosadla na zem. Prvý človek, ktorý z nej vystúpil, bol Bajdrov otec. Obaja chlapani sa rozbehli k nemu. „Starý otec!“

Zdvihol ich a tuho objal vo chvíli, keď k nemu prichádzali Bajdr s Jordanou. Aj ostatní sa zbehli okolo helikoptéry. Rýchlo nastupovali a vonku zostalo len pár vojakov, aby zadržali teroristov.

Bajdr stál dole na schodíkoch vedľa Bena Ezru. „Už sú všetci hore?“ spýtal sa generál.

„Áno,“ prikývol Bajdr.

Ben Ezra si prešiel rukou po tvári. „Desiatnik, nech nastúpia ostatní!“ zakričal prenikavo, jeho hlas sa rozliehal po celom okolí.

Na sedemstosedmičke vybuchla ďalšia nádrž a všade bolo svetlo ako za bieleho dňa. Bajdr videl vojakov rozmiestnených na okraji dráhy ustupovať a strieľať smerom do lesa.

O chvíľu boli takmer pri schodíkoch. Prvý z nich sa otočil a vystupoval hore. Generál Ben Ezra ho uznanlivo poklepal po chrbte.

Žltá žiara horiaceho lietadla osvetľovala okraj lesa. Bajdr hľadel tým smerom a zazdalo sa mu, že ho niekto volá. Odrazu ju zbadal, ako vybehla

z lesa. Za ňou kráčal muž a na pleciach niesol čiesi telo.

Vojak na ňu pohotovo namieril zbraň. Bajdr mu okamžite strhol zbraň, hlaveň smerovala k oblohe. „Nestrieľajte!“ skríkol.

„Otec! Otec!“ kričala Lejla.

Bajdr jej bežal naproti. „Tadiaľto, Lejla!“ vykrikol.

Obrátila sa, utekala rovno k nemu a vbehla mu do náručia. Priskočil k nemu jeden z vojakov. „Musíme odtiaľto zmiznúť, pane!“

Bajdr ukázal na Hámida. „Pomôžte mu!“ požiadal vojaka. Obrátil sa a jednou rukou objímajúc dcéru, vystupoval po schodíkoch hore do helikoptéry. Hneď za nimi šiel Hámid s vojakom, podopierali raneného Dicka. Ben Ezra medzitým vyšiel hore a zastal v otvorených dverách.

Hámid s vojakom uložili Dicka na lôžko a doktor Al-Faj s pomocníkom mu hneď nasadili glukózu a plazmu. „Pripravte sa na odlet!“ zareval generál.

Len čo sa im nad hlavami začala roztáčať vrtuľa, šiel Hámid za generálom. Ponad jeho plece videl, ako z lesa na dráhu vybiehajú teroristi. „Na vašom mieste by som tu nestál, generál,“ úctivo poznamenal Hámid.

„Kde ste, dočerta, trčali celú noc?“ nahnevane sa rozkričal vo chvíli, keď sa helikoptéra usilovala odlepiť od zeme.

„Plnil som vaše rozkazy, pane,“ odvetil Sýrčan priamo. Ukázal na Lejlu kľáčiacu vedľa Dicka. „Strážil som ju, aby jej nikto neublížil.“

„Prikázal som vám, aby ste sa držali pri...!“ hnev v hlase starého pána vystriedal údiv. „O, Bože!“ zvolal. Z bezvládnej ruky mu vypadla zakrivená šabl'a. Neisto vykročil k Sýrčanovi a klesal na zem.

Hámid ho stihol zachytiť. Cítil, ako generálovi cez jemné dlhé beduínske šaty presakuje krv. Zatackal sa a takmer spadol, keď sa helikoptéra vzniesla do vzduchu. „Postrehli generála!“ zrieskol Hámid.

Nestihol ani slová poriadne vysloviť, už pri ňom stáli Bajdr s otcom. Opatrne uložili Bena Ezru na lôžko. Doktor Al-Faj ho obrátil na bok bližšie k sebe a rýchlo mu rozrezával šaty.

„Netrápte sa, priateľ môj,“ zašepkal generál. „Radšej sa venujte tomu mladému mužovi.“

„Mladý muž sa z toho dostane!“ skoro zlostne vyhrklo zo Sámira.

„Ja tiež,“ potichu povedal Ben Ezra. „Už som si videl syna, nebojím sa zomrieť. Výborne ste to zvládli, priateľ môj. Vychovali ste muža, ako sa patrí.“

Sámirovi sa oči zaliali slzami. Kľakol si a priložil ústa tesne k uchu starého pána. „Pridlho som ho nechal žiť v klamstve. Je načase, aby sa dozvedel pravdu.“

Chabý úsmev preletel perami umierajúceho vojaka. „Akú pravdu? Vy ste jeho otec. Viac vedieť nemusí.“

„Vy ste jeho otec, nie ja!“ nástojčivo zašepkal Sámir. „Chcem, aby sa dozvedel, že na tento svet ho priviedol váš Boh!“

Ben Ezra pozrel hore vyhasínajúcim zrakom. Zabladel sa na Bajdra a potom na doktora. Slabnúcim hlasom, do ktorého vložil zvyšky svojich ubúdajúcich síl, zašepkal.

„Boh je len jeden...“

Len čo dopovedal tieto slová, vydýchol naposledy.